

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

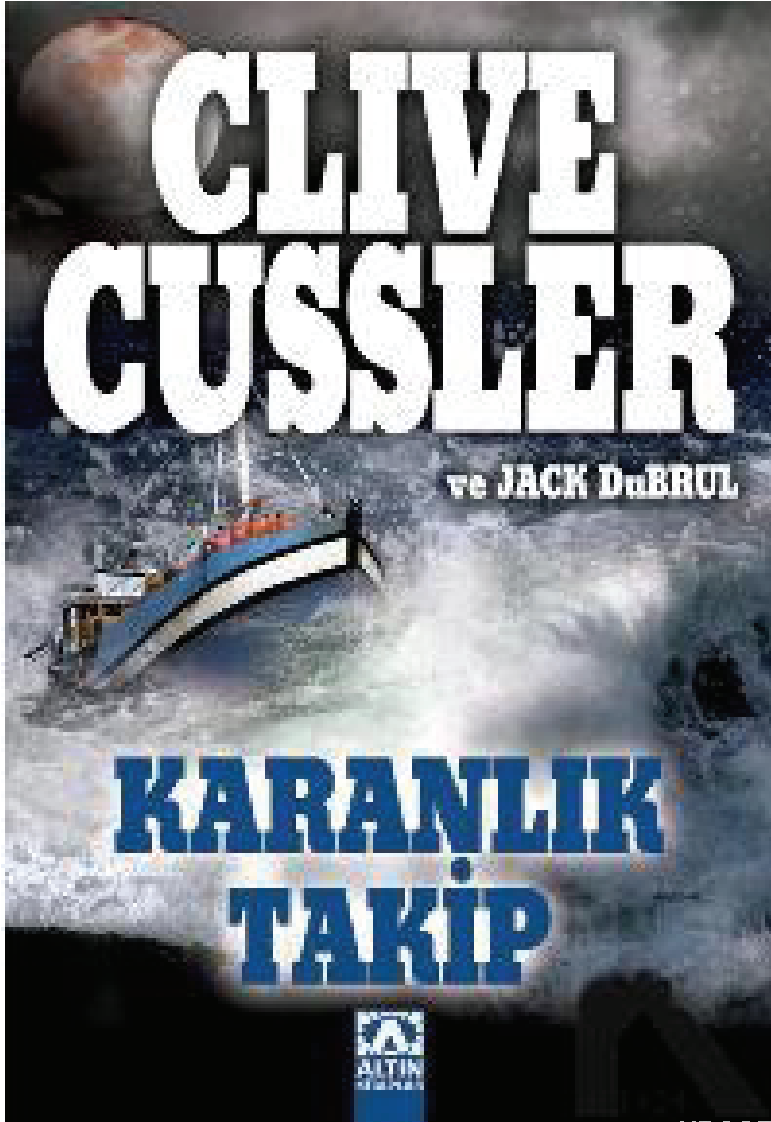
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Karanlık Takip

KİTAPIN ORJİNAL ADI

DARK WATCH

YAYIN HAKLARI

O & JACK DuBRUL ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.

KAPAK

GÜLHAN TAŞLI

BAS Kİ

1. BASIM/ŞUBAT 2009 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ.

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32 Mahmutbey Bağcılar / İstanbul

BU KİTAPIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 975 21 1051 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32

Mahmutbey Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 «6 / 446 38 87

0.212.446 38 K8 Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr> info@idunkitaplar.com.tr

Clive Cussler

CLIVE CUSSLER

ve JACK DuBRUL

KARANLIK TAKIP

TÜRKÇESİ

FÜSUN DORUKER

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

KÖR DALIŞ

GİRDAP

BUZDAĞI

ENKAZ

BATIK

ŞEYTAN DENİZİ

KISKAÇ

SAHRADA AYAK SESLERİ

MAVİ VURGUN

ŞOK DALGASI

KÜKREYEN DENİZ

YILAN

ATLANTİS BULUNDU

MAVİ ALTIN

BUZ ATEŞİ

VALHALLA NIN YÜKSELİŞİ

DENİZ AVCILARI

BEYAZ ÖLÜM

ALTIN BUDA

TRUVA HAZİNESİ

KAYIP KENT

KUTSAL TAŞ

CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ

İSKELET SAHİLİ

1

Gökyüzünden usulca alçalan yaşlı Dassault Falcon jet, Pyongyang'ın on sekiz kilometre kuzeyindeki Sunan Havaalanı'na iniyordu. Kuzey Kore Hava Sahası'na girdiğinden beri onu yakından izleyen MiG uçağı da motorunun alevleri geceyi aydınlatarak oradan uzaklaştı. Falcon'a hangara kadar kılavuzluk edecek kamyonun kasasına bir makineli tüfek yerleştirilmiş, başına da gözlerini nişan aldığı kokpit penceresinden bir an bile ayırmayan bir asker dikilmişti. Jet, havaalanı binasından uzak bir noktaya götürüldü. Daha tekerleklerine takozlar yerleştirilmeden, ellerindeki AK47 tüfeklerini en küçük bir harekette ateşlemeye hazır askerler uçağın çevresini satıverdi. Jette, dış dünyaya kapıları kapalı bu komünist ülkeye davet edilmiş, çok önemli konuklar olduğu için bu önlemler alınmıştı.

Motorların susmasından birkaç dakika sonra yolcu kapısı açıldı ve en yakındaki nöbetçiler hemen dikkat kesildi. Kapı ağır ağır aşağıya inerken iç taraftaki basamaklar açıldı ve yeşil üniformalı, kepli bir erkek kapıda belirdi. Siyaha yakın gözleri ve kemerli burnu, yüzünde sert ve aksi bir ifade veriyordu. Ten rengi, açık çayı andırıyordu. Bir parmağını gür bıyıklarında dolaşırtırdı ve çevresini saran askerlere etkilenmediğini gösteren bir bakış atarak uçağın merdiveninden indi. Peşinden de katil suratlı iki erkek iniyordu; biri pahalı bir takım elbise, diğeri ise başında kefiyesiyle Ortadoğulular gibi giyinmişti.

Kuzey Koreli üç subay, askerlerin oluşturduğu kordondan geçip uçağa yaklaştı. En üst rütbeli subay resmi bir selam vererek çevirmenin sözlerini Arapçaya tercüme etmesi için bekledi.

"Albay Harun, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne hoş geldiniz, diyor General Kim Don Il ve Şam'dan buraya yolculuğunuzun iyi geçtiğini umduğunu söylüyor."

Suriye'nin stratejik roket güçlerinin başkan yardımcısı Albay Harun başını eğerek karşılık verdi. "Bu kadar geç bir saatte bizi şahsen karşıladıkları için generale teşekkür ettiğimizi söyleyin. Özellikle Afganistan üzerindeyken uçağın tuvalet atıklarını Amerikalı işgalcilerin üstüne boşalttığımız için yolculuğumuzun daha keyifli geçtiğini de belirtin."

Tercüme edilen sözleri duyunca Koreliler kahkahalarla güldüler ve Harun, çevirmene dönerek, "Dilimizi çok iyi bildiğiniz için sizi takdir ediyorum ama İngilizce konuşursak daha kolay anlaşabileceğimizi düşünüyorum," dedi ve dönüp doğrudan generale İngilizce hitap etti. "Anladığım kadarıyla General Kim, ikimiz de ortak düşmanımızın dilini konuşabiliyoruz."

General gözlerini kırptı. "Evet, böylece emperyalistleri daha iyi tanıdım ve bunun bana avantaj sağladığını görüyorum," diye yanıtladı. "Ayrıca biraz Japonca da biliyorum," diye ekledi albayı etkilemeye çalışarak.

"Ben de biraz İbranice biliyorum," dedi Harun üstün gelme oyununu sürdürerek.

"İkimizin de ülkesine ve davasına kendini adadığı belli oluyor."

"Amerika'yı bitirmek!"

General Kim, "Amerika'yı bitirmek!" diye yinelerken Arap konuğunun içinde de aynı ateşin yandığını bakışlarından hissedebiliyordu.

"Uzun zamandır dünyanın dört bir köşesini kontrol altına almaya çalışıyorlar. Önce askerlerini gönderiyorlar, ardından da iğrenç düşünceleriyle insanları zehirleyerek ağır ağır dünyayı baskı altına almaya uğraşıyorlar."

"Tıpkı sizin gibi benim ülkemin sınırlarında da Amerikan askerleri var. Ama çok hızlı ve kesin karşılık alacaklarını bildikleri için ülkeme saldırmaktan çekiniyorlar."

"Çok yakında," dedi Harun laubali bir gülüşle. "Bizim vereceğimiz tepkiden de korkacaklar. Elbette sizin yardımınızla."

Kim de Suriyeli gibi gülüyordu. Dünyanın iki farklı noktasında yetişmiş iki adam sanki aynı ruhu paylaşıyor, Batılı olan her şeyden nefret ediyordu. Bu nefretle büyümüşler, yıllar süren eğitimle şekillenmişlerdi. Birisi asil bir dini yanlış bir biçimde algılıyor, öteki de devletin yıkılmazlığına şüphesiz inanıyordu, ama önemli olan inancın şekli değil sonucuydu. Güzelliği savaşta görüyor, kaostan besleniyorlardı.

"Grubunuzun, doğu sahiline. Wosan yakınındaki Munch'on Donanma Üssü'ne götürülmesi için gerekli hazırlıkları yaptık," dedi General Kim. "Pilotlarınız Pyongyang'da kalacak yer istiyorlar mı?"

Harun bıyığını sıvazlayarak, "Çok naziksiniz general," dedi. "Ama uçağın hemen Şam'a dönmesi gerekiyor. Pilotlardan biri yol boyunca uyuduğu için Suriye'ye kadar uçağı o kullanabilir. Eğer yakıt ikmalını yaptırabilirseniz, hemen yola çıkmalarını istiyorum."

"Nasil isterseniz." General Kim, astsubayına döndü ve emir, güvenlik şefine iletildi. Harun'un iki yardımcısı, daha bavulları indirirken yakıt tankeri uçağı yanaşmış ve işçiler de hortumu çözmeye başlamışlardı.

İç i sigara ve lahana turşusu kokan Çin yapımı limuzinin kilometre sayacı en az üç yüz bini gösteriyordu. İçine çökmüş koltuklar ince yapılı Kuzey Koreli generali adeta yutmuş gibiydi. Pyongyang ile Wosan'ı birleştiren Kumgang Dağı Otoyolu ülkenin en iyi yollarından biriydi; ama yine de daracık virajlardan, tehlikeli uçurumların kenarlarından geçerken limuzini sanki amortisörleri kırılacak kadar zorluyordu. Otoyolun kenarında çok az bariyer vardı ve arabanın farları

ancak cılız bir el feneri kadar çevreyi aydınlatıyordu. Ayın soğuk ışığı olmasa bu yolculuk asla yapılamazdı.

Ülkenin adeta belkemiği gibi tam ortasından geçen dağları aşarken, "Birkaç yıl önce güneydeki bir şirkete, bu dağlara turistik geziler düzenleme izni verdik," dedi Kim. "Bazıları bu dağların kutsal olduğunu söyler. Şirketten; yollar, patikalar, oteller ve lokantalar inşa etmesini istedik. Yolcu gemilerini yanaştırmak için kendi özel limanlarını bile yapacaklardı. Şirket uzun bir süre epey turist gönderdi, ama yaptıkları yatırımı kazançlı hale getirmek için kişi başına beş dolar alıyorlardı. Ayrıca nostalji peşinde koşan fazla insan olmadığından ve özellikle biz, yollara nöbetçiler dikip turistleri taciz etmeye başladıktan sonra gelenlerin sayısı gittikçe azaldı. Artık buraya turist göndermiyorlar, ama hükümetimize garanti ettikleri gibi bir milyar dolar ödüyorlar."

Grubun içinde İngilizce konuşan tek Suriyeli olan Harun bu sözler üzerine gülümsedi.

"İşin en güzel yanı," diye devam etti Kim. "Otel şimdi bir ordu kışlası."

Bu kez Harun yüksek sesle güldü.

Havaalanından ayrıldıktan iki saat sonra limuzin, Kumganğ Dağı'ndan aşağıya inmiş, sahildeki ovayı geçip Wosan'ın kuzeyine dönmüştü ve şimdi Munch'on Donanma Üssü'nün dış güvenlik duvarına yaklaşıyorlardı.

Nöbetçilerin selam durduğu limuzin önce birkaç büyük bakım binasının önünden, sonra da yaklaşık bir kilometrelik limanın yanından geçti. Dört parlak gri devriye teknesi iskeleyle bağlanmıştı ve limanın iç tarafına demirlenmiş bir destroyerin bacasından yükselen beyaz dumanlar gecenin karanlığına karışıyordu. Şoför, raylı bir vinç platformunun yanından geçip, limanın en sonuna bağlanmış yüz otuz metrelik bir kargo gemisinin yakınma park elti.

"İşte, Asya Yıldızı," dedi General Kim.

Albay Harun saatine baktı. Sabahın biri olmuştu. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Yonghungman Körfezi çok dalgalı değildir, istediğiniz zaman yola çıkabilirsiniz. Gemi yükünü aldı, yakıt ve kumanya ikmali yapıldı."

Harun yanındaki adamlardan birine dönüp Arapça sordu. "Ne yapalım?" Adamın verdiği uzun yanıtı dinlerken ara sıra başını salladı ve tekrar karşısında oturan generale döndü. "Esat Muhammet, Nodong1 füzesi konusunda uzmandır. Yola çıkmadan önce bir göz atmak istiyor."

Kim'in ifadesi değişmedi ama böyle bir gecikmeden hoşlanmadığı belliydi. "Eminim denizde de inceleyebilirsiniz. Ülkenizin aldığı on füze de gemiye yüklendi, bu konuda güvence verebilirim."

"Esat'ın gemilerle arası iyi değildir. Yolculuğu kamerasında geçireceği için incelemeyi şimdi yapmak istiyor."

"Füzeleri Suriye'ye götürmek için böyle birini seçmiş olmanız çok garip," dedi Kim soğuk bir sesle.

Harun gözlerini kısmıştı. Ülkesi zorlukla bulduğu yaklaşık yüz elli milyon doları şu orta menzilli füzeler için harcıyordu. Kim'in onu sorguya çekmeye hakkı yoktu. "Esat füzeleri ya-kından tanıdığı için burada. No dong'ları sizden aldıkları zaman İranlılarla çalışmıştı. Deniz yolculuğundan rahatsız olması sizin sorunuz değil. On füzeyi de inceleyip, ardından denize açılacağız."

General Kim, gemi yola çıkana dek Suriyelilerle birlikte olmak için emir almıştı. Gerçi karısına, ancak sabahleyin Pyongyang'a dönebileceğini söylemişti, ama Ortadoğulularla daha fazla kalırsa metresiyle geçireceği birkaç değerli saatten vazgeçmesi gerekecekti. Ülkesi için yaptığı fedakârlıkları düşünerek içini çekti. "Pekâlâ albay, Asya Yıldızı'nın gün ağarmadan önce yola çıkamayacağını liman şefine bildiririm. Niçin gemiye binmioruz? Bavullarınızı yerleştir-meniz için size kamaralarınızı göstereyim, sonra da Bay Muhammet yeni oyuncaklarınızı inceler."

Şoför arka kapıyı açtı ve Kim arabadan inmeye hazırlanırken Albay Harun usulca koluna dokundu. Göz göze geldiler. "Teşekkür ederim general."

Kim içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Aralarındaki kültür farklılıklarına, bütün şüp-helere ve bu görevin gizliliğine rağmen albaydan hoşlanmıştı. "Sorun değil."

Üç Suriyeli de ayrı kamaralarda kalıyordu, yerleştikten sonra Albay Harun'un kamarasında buluştular. Esat Muhammet yatağın üzerine oturup çantasını yanına koyarken, Harun kama-ranın tek yuvarlak penceresinin altındaki masaya yerleşti. Grubun en yaşlısı Profesör Velid Halidi kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Harun garip bir hareket yaptı. Önce parmağını gözünün ucuna dokundurup başını salladı, sonra da parmağıyla kulağını işaret edip başıyla "tamam" işareti yaptı. Ardından kamaranın tavanındaki lambayı ve masaya bağlanmış ucuz pirinç kaplamalı lambayı işaret etti.

"İncelemen ne kadar sürer Esat?" diye sordu.

Esat Muhammet ceketinin cebinden minik bir kasetçalar çıkarıp çalıştırma düğmesine bastı. Kasetçalardan gelen, Harun'un dijital ortamda değiştirilmiş sesiydi. Çünkü aslında grubun içinde Arapça konuşan tek kişi oydu. "Birkaç saatten fazla süreceğini sanmam. Mua-yene kapaklarını çıkarmak epey zaman alır, ama devreleri kontrol etmek kolaydır."

Bu arada Harun da cebinden çıkardığı kasetçaları masanın üzerine bıraktı. Esat'ın ko-nuşması bitince aletin düğmesine bastı ve kasetlerin karşılıklı sohbeti sürerken, adamlar hiç ses çıkarmadan beklediler. Senaryonun önceden belirlenmiş bir noktasında Velid Halidi de kendi kasetçalarını oyuna kattı. Harun'un sesinin değiştirilmiş formlarıyla kasetler sohbet ederken üç "Suriyeli" sessizce kamaranın uzak köşesine çekildi.

"Yalnızca iki böcek var," dedi Max Hanley usulca. "Koreliler gerçekten Suriyeli müşterile-rine güveniyorlar."

Şirket'in başkanı ve Oregon ticaret gemisinin kaptanı olan Juan Cabrillo sahte bıyığını çıkardı. Ten rengini koyultmak için sürdüğü bronzlaştırıcı krem yüzünden dudağının üst kısmı

oldukça beyaz kalmıştı. "Kevin'den aldığımız zambk pek işe yaramadı. Büyücü Dükkânı'na uğradığımızda söylemeyi unutmayalım." Sözünü ettiğı zambkı çıkarıp sahte bıyığın arkasına ince bir çizgi halinde sürdü.

"Bıyığını yerinde tutmaya çalışırken kötü niyetli karikatür kahramanı Snidely Whiplash'a benziyordun," dedi Halil Kasım. Oregon gemisinin güvenlik ve gözetleme müdürlüğüne terfi etmiş olan üçüncü kuşak bir Lübnanlı Amerikalıydı. Ortadoğulu gibi gözükmek için makyaja gereksinimi yoktu; ama bir lokantada yemek ısmarlayacak kadar bile Arapça bilmiyordu.

"Koreliler, çevirmeni havaalanında bıraktıkları için şükretmeliyiz," dedi Cabrillo yavaşça. "Ezberlediğin kısacık konuşmayı arabada berbat ettin. Füzeleri inceleme önerin bilimsel olmaktan çok bir bağırsak sorununu çağırıştırıyordu."

"Üzgünüm patron," dedi Kasım. "Yabancı dillere karşı yeteneğim yok ve ne kadar prova yapsam da bana anlaşılmaz gibi geliyor."

"Arapça bilenlere de öyle geliyor zaten."

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Max Hanley. Hanley hein Şirket'in ikinci başkanı, hem de geminin tüm operasyonlarının, özellikle pırl pırl parlayan manyetohidrokinamik⁰ motorların sorumlusuydu. Cabrillo, Şirket'in aldığı işlerin anlaşmalarını düzenleyip planlamalar yaparken, Oregon ve tayfasının görevi yerine getirmesini sağlamak Hanley'nin işiydi. Gerçi Oregon'da çalışanlar teknik olarak maaş karşılığı işlerini yapıyorlardı ama aralarında bir birlik ve beraberlik duygusu da vardı. Geminin başmühendisi olarak sürdürdüğü görevinin yanı sıra Hanley günlük iş akışını sağlıyor ve insan kaynakları müdürü olarak da çalışıyordu.

Kefiyeli Hanley'nin boyu ortalamanın biraz üzerindeydi ve giysilerinin altında göbeğı bircizcik belli oluyordu. Uyanık bakışlı gözleri kahverengiydi ve güneşten kızarmış kafasının üzerinde kalan saçları açık kumraldı. Şirket kurulduğundan bu yana Cabrillo ile beraberdi ve onun. Sağ kolu olmasaydı yıllar önce bu işin sona ermiş olacağını biliyordu.

"Tiny Gunderson'un çok çabuk havalandığını varsaymak zorundayız. Herhalde Seul'e varmıştır bile," dedi Başkan Cabrillo. "Eddie Seng'in hazırlanması için iki haftası vardı. Eğer denizaltısıyla bu geminin yanına şu ana kadar gelemeydiyse, asla gelemeyecek demektir. Biz suya atlayana dek yüze çıkamayacağından işten vazgeçmek için çok geç olacaktır. Koreliler limanda bir mini denizaltı ele geçirdiklerinden söz etmediklerine göre, Eddie'nin hazır olduğunu düşünebiliriz."

"Düzeneğı yerleştirdikten sonra ne olacak?"

"Eddie ile buluşup buradan uzaklaşmak için on beş dakikamız olacak."

"Bu iş büyük zarar verecek," dedi Halil üzgün bir sesle.

Cabrillo'nun bakışları sertleşti. "Bizden daha çok onlara zarar verecek."

Şirket'in üstlendiği işlerin çoğu gibi bu anlaşma da ABD Hükümeti'nden yasal olmayan yollarla gelmişti. Gerçi Şirket kâr amaçlı bir kuruluştu ama Oregon personelinin çoğu eski Amerikan askeriydi ve Amerika'nın yararına olan ya da en azından çıkarına zarar vermeyen işleri kabul ediyorlardı.

Cenevre Antlaşması'na ve Kongre'nin kararlarına aldırış etmeyen karanlık operasyon uzmanlarına ve Cabrillo'nun ekibine gelen işler, terörle mücadele henüz bitmediğinden hiç azalmıyordu. Bu, Oregon çalışanlarının hiç esir almayan insafsız korsanlar olduğu demek anlamına gelmezdi. Yaptıkları her şey konusunda çok bilinçliydi ve yirmi birinci yüzyılda belirsiz çatışma sınırlarını da gayet iyi biliyorlardı.

Bu gizli görev kusursuz bir örnekti.

Kuzey Kore'nin Suriye'ye on tane tek kademeli taktik füzesi satmaya hakkı vardı ve Amerika da istemediği halde satışın gerçekleşmesine onay vermek zorundaydı. Ne var ki, istihbarat birimleri gerçek Albay Harun'un Asya Yıldızı'nın rotasını değiştirip, iki Nodong füzesini ve bir çift hareketli füze rampasını El Kaide örgütüne teslim etmek üzere Somali'ye götüreceğini öğrenmişlerdi. El Kaide militanları da Suudi kraliyet ailesini tahttan indirmek için bu füzeleri birkaç saat içinde kutsal kentler Mekke ve Medine'ye atmayı planlıyorlardı. Gerçi planın doğruluğu kanıtlanamamıştı, ama Harun'un Suriye Hükümeti'nin gizli onayıyla hareket ettiği biliniyordu.

Birleşik Devletler, Asya Yıldızı'nı Somali'ye giderden durdurmak için bir savaş gemisi gönderebilirdi, ama bu durumda kaptan, geminin bakımı için rota değiştirdiklerini söyleyecek ve füzelerin tamamı Şam'a gidecekti. Daha iyi bir seçenek Asya Yıldızı'nı yolda batırmaktı, ama eğer gerçek ortaya çıkarsa uluslararası bir yaygara kopacak ve Şam'ın kontrolündeki terörist hücreler hemen karşılık verecekti. CIA'in üst düzey görevlilerinden IV. Langston Overholt en iyi seçeneği bulup Şirket'i bu işe sokmaya karar vermişti.

Sorunu en sessiz ve en ucuz biçimde çözmesi için de Cabrillo'ya dört hafta süre tanınmıştı. Füzelerin müşterilerine ulaşmasını önlemenin en iyi yolu yasal ya da yasadışı yöntemlerle Kuzey Kore'den çıkışını engellemektir.

Oregon, Yonghungman Körfezi'nin dışında yerini alınca; Cabrillo, Hanley ve Halil Kasım, Albay Harun'un kullandığı Dassault Falcon jetinin benzeriyle Afganistan'ın Kâbil kenti yakınındaki Bagram Hava Üssü'ne doğru yola çıktılar.

Şam'daki CIA ajanları, Harun'un Pyongyang'a yapacağı yolculuğun süresini hesapladılar ve bir AWACS uçağı, albayı yol boyunca izledi. Harun'un jeti Afgan Hava Sahası'na girince özellikle bu görev için getirilmiş olan radara yakalanmayan bir F22 Raptor savaş uçağı Bagram'dan havalandı. Şirket'in kendi Falcon jeti de bir dakika sonra havalanıp güneye doğru uçup Suriyelilerden uzaklaştı. Yaşanacakları gözlemleyebilecek tüm radar sistemlerini Amerika denetlediği için yapılacak değişimin hiçbir kanıtı da olmayacaktı.

Radar görüşünün neredeyse sıfır olduğu az sayıdaki bölgeden birinde, Şirket'in Baş pilotu Tiny Gunderson kuzeye doğru döndü. Artık Dassault Falcon yalnız değildi. Missouri'deki Whiteman Hava Kuvvetleri Üssü'nden kalkan, radara yakalanmayan özel B2 bombardıman uçağı da ona eşlik ediyordu. Bombardıman uçağı hem Falcon'dan büyük olduğu, hem de radarda görülmediği için Tiny kendi jetini onun kanadının on yedi metre üzerinden uçuruyordu. Yerdeki hiçbir radar, B2 tipi bir uçağı yakalayamazdı ve onun korumasında uçan Şirket'in Falcon'u Harun'un uçağına yaklaşıp dek tümüyle gözlerden uzak kaldı.

On üç bin metrede Suriyelilerin uçağı maksimum yüksekliğe ulaşmıştı, ama hızla yaklaşan Raptor altı kilometre daha yükselebilirdi. Zamanlama çok önemliydi. Harun'un uçağıyla B2 arasında yarım mil kadar kalınca F22 Raptor, silah kapaklarını açtı ve bir çift AIM120C AMRAAM füzelerini ateşledi.

Suriye jetinin bir tehlike radarı olsaydı bile, füzelerin nereden geldiği anlaşılmayacaktı. Eski model Fransız yapımı uçağın böyle bir sistemi yoktu ve iki füze en ufak bir uyarıda bulunmadan Garrett TFE731 turbo fanlara çarptı. Dassault havada patlarken B2 de Tiny Gunderson'un Falcon'undan uzaklaşmıştı. Bu yükseklikteki bir patlamayı yerden küçük bir alev topu olarak gören biri, yıldız kaydığını düşünebilirdi. Herhangi bir radarın ekranına bakan biri varsa, Suriye'ye ait F22 Raptor'un bir an için kaybolup bir an sonra hiçbir şey olmamış gibi yarım mil batıdan yoluna devam ettiğini düşünebilirdi. Bu olayın nedenini düşünse bile sistemin bir anlık hata yaptığını varsayardı.

Cabrillo, Hanley ve Kasım hiçbir terslik olmadan Asya Yıldızı'na bindiklerine göre artık geriye sadece bombayı yerleştirmek ve fark edilmeden gemiden inmek kalmıştı. Ardından Eddie Seng ile mini denizaltıda buluşup, Kuzey Kore'nin en sıkı korunan limanından çıkacak ve füze yüklü geminin sabotaja uğradığını kimse anlamadan Oregon'a ulaşacaklardı.

Şirket üyeleri için sıradan bir gün değildi, ama pek de olağandışı sayılmazdı.

2

Tory Ballinger bir ıgık sesiyle uyandı.

Ama bu ıgık aynı zamanda yaşamını da kurtarmıştı.

Kamarayı paylaştığı arkadaşı bir hafta önce apandisit ameliyatı olmak için Japonya'da bir hastaneye götürüldüğünden bu yana Tory, Royal Geographic Society'nin¹ Avalon adlı araştırma gemisindeki tek kadındı. Üstelik kamarada tek başına kalıyor olması da kurtulmasını sağlamıştı.

Gemi bir aydır Japon Denizi'nin akıntı haritasını çıkarmak için düzenlenen, uluslararası bir araştırma nedeniyle buradaydı. Japonya ile Kore kendi kıta sahanlığını korumak ve balıkçılık yapma haklarını yitirmemek için bölgeyi sıkı koruma altına almışlardı. Burada araştırma yapılmasının ve işbirliğinin bu hakları tehlikeye atacağını düşünüyorlardı, bu nedenle bölge pek fazla tanınmıyordu.

Bavullar dolusu kıyafetle gelmiş olan kamara arkadaşından farklı olarak Tory gemide çok sade bir yaşam sürüyordu. Yatak örtüleri ve birkaç kot pantolonla tişört dışında kamara bomboştı.

Kamaranın dışından gelen acı bir ıgık Tony'yi uyandırmıştı. Daha tam ayılamadan peşinden silah sesleri gelmeye başladı. Bir anda tüm duyuları harekete geçmişti. Birbiri ardına otomatik silah sesleri, bağırışmalar, ıgıklar geliyordu.

Avalon'daki herkes, Japon Denizi'nde günümüz korsanlarının gemileri taciz ettiği konusunda uyarılmıştı. Korsanlar son iki ay içinde dört ticaret gemisine saldırmışlar, her şeyi yağmalayıp sağ kalmayı başaran tayfaları da filikalarla kaçmak zorunda bırakmışlardı. Bugüne dek saldırıya uğrayan 172 kişiden ancak 15'i hayatta kalmıştı. Daha dün bir konteyner gemisinin hiçbir iz bırakmadan kaybolduğu söylenmişti. Korsan tehdidine karşı kaptan köşküne bir silah dolabı yerleştirilmişti; ama bir çift tabancayla bir tüfek, bilim insanlarıyla denizcileri şu anda bu saldırıdan koruyamazdı.

Tory o anda savaş ya da kaç içgüdüleriyle hareket ederek ayağı fırladı. Olmayan bir seçeneği düşünerek çok değerli iki saniyesini yitirmişti. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Gelen seslerden korsanların kamarasının dışındaki koridordan odalara doğru ateş ettiğini anladı.

¹ Kraliyet Coğrafik Araştırma Enstitüsü

Kapıyı açtığı anda kurşunlara hedef olacaktı. Kaçacak bir yeri olmadığı gibi, kamarasında silah olarak kullanabileceği bir şey de yoktu.

Lombozdan yansıyan dolunayın ışığı arkadaşının boş yatağını aydınlatıyordu, Tory'nin bu görüntü karşısında aklına bir fikir gelmişti. Battaniyesini ve çarşaflarını alıp arkadaşının yatağının içine tıktı. Ardından dolaptaki giysilerini çıkardı ve kapağını tıpkı arkadaşının boş dolabı gibi aralık bırakmaya özen gösterdi. Banyodaki makyaj malzemelerini toplamaya zamanı olmadığını biliyordu. Giysileri kucağında yatağın altına girip en uzak köşeye doğru büzüldü.

İlk panik dalgası içini kemirmeye başlarken, düzgün soluk alıp vermek için kendini zorluyordu. Korkudan mavi gözlemlerinden yaşlar süzölürken kamara kapısı hızla ardına dek açıldı, o anda hıçkırarak ağlamamak için kendini tuttu. El fenerinin ışığının odada dolaştığını, boş yatakları ve boş dolapları kontrol ettiğini tahmin etti.

Sonra korsanın ayakları yatağın yanında belirdi. Siyah pantolonunun paçaları ayağındaki siyah asker botlarının içine tıklımişti. Korsan, küçücük banyoya yaklaşp feneriyle taradı ve arkasına bakmak için çektiği duş perdesinin sesi geldi. Adam, ya banyoda bıraktığı sabunu, şampuanı görmemiş ya da önemsememişti. .Sonra odanın boş olduğundan emin olarak kapıyı kapatıp koridora çıktı.

Koridordaki sesler gittikçe azalırken, Tory kurulmadan bekliyordu. Gemide yalnızca otuz kişi vardı ve geceleri makine dairesi otomatik olarak çalıştığından, kaptan köşkünde nöbet tutan gemici dışındakilerin çoğu kamarasında uyurdu. Kendi kamarası koridorun en sonunda olduğu için büyük ihtimale korsanlar tayfaların işini bitirmiş olmalıydı.

Tayfalar... Arkadaşları...

Eğer buradan sağ olarak kurtulmak istiyorsa, bu düşüncenin beynini kemirmesine izin vermemeliydi. Acaba gemiyi talan etmeleri ne kadar sürerdi? Korsanlar için değerli pek fazla malzeme yoktu. Oldukça pahalı bilimsel araç gereçler ise götürülemeyecek kadar büyüktü. Sualtı sondaları bilim dünyası dışındakilerin hiçbir işine yaramazdı. Birkaç televizyon ve bilgisayar vardı, ama alıp götürmek için çaba harcamaya değer miydi?

Yine de korsanların kırk beş metrelik Avalon gemisini araştırmaları için yarım saate gereksinimleri olduğunu ve ardından vanaları açıp gemiyi dibe göndereceklerini düşünüyordu. Kolundaki erkek tipi Rolex saatin parlak benekleriyle dakikaları saymaya başladı. Paniğe kapılmamak için kendini parlak noktacıların dünyasına bırakmıştı.

Aradan on beş dakika geçince geminin rotasının değiştiğini fark etti. Geceleri deniz sakin olurdu, Avalon yumuşak dalgalarla sallanarak uykuya dalmasını sağlardı. Tory geminin sallantısının adeta ağırlaşmış gibi değiştiğini, yavaşladığını hissetti.

Korsanlar anlaşılan vanaları açmışlar, araştırma gemisini batırmaya başlamışlardı. Bunu neden yaptıklarını anlamaya çalışıyor, ama hiçbir anlam veremiyordu. Gemiyi bu kadar kısa sürede yağmalamış olamazlardı. Avalon'u soymadan batırıyorlardı!

Daha fazla bekleyemezdi. Tory yatağın altından çıkıp kamara penceresine doğru atıldı. Ufukta gördüğü karaltıyı önce küçük bir ada sandı, ama sonra çok büyük bir gemi olduğunu fark etti. Yanında küçük bir tekne daha vardı. Sanki ikisi çarpışacakmış gibi görünüyordu, ama herhalde ay ışığının yarattığı bir yanılsamaydı. Ön tarafta büyük şişme bir botun arkasından kabaaran sulan seçebiliyordu. Dıştan takma motorun sesi Avalon'dan uzaklaşırken azalıyordu. Korsanların bu botta olduğunu düşününce öfkesi alevlendi.

Lombozun önünden ayrılıp kamarasından dışarı fırladı. Koridorda hiç ceset yoktu ama güverte boş mermi kovanlarıyla doluydu, havada ağır bir kimyasal madde kokusu vardı. Uzun duvara sıçramış kan lekelerine bakmamak için kendini zorladı. Gemiye ilk bindiği zaman Avalon'un baş tarafındaki Zodyakların içinde, suda batmayan özel giysilerin durduğunu öğrendiğinden, üzerinde yalnızca uzun bir tişört olmasını önemsemedi. Bir eliyle göğüslerini tutarak çıplak ayaklarıyla metal zeminde koşmaya başladı.

Ana güverteye çıkan merdiveni tırmanarak bir koridora çıktı. Koridorun sonunda dışarıya açılan bir kapı vardı. Çıkış kapısıyla arasında ise bir ceset duruyordu. Tory cesede yaklaşırken ağlamaya başladı. Yüzükoyun yatan adamın kanı, gömleğini ıslatıp güverteye akıyordu. Kim olduğunu anlamıştı. İkinci Mühendis Geordie neşeli bir adamdı ve flört etmeyi seviyordu. Ona dokunmaya cesaret edemedi. Akan kanın miktarı her şeyi anlatıyordu. Koridorun soğuk duvarına yapışarak, cesedin yanından geçti. Koridorun sonuna gelince loş güvertede birilerinin bulunup bulunmadığını anlamak için kapının küçük penceresinden dışarı baktı. Hiçbir şey göremeyince yavaşça kapı kolunu çevirdi. Ama kapı kımıldamadı. Biraz daha sıkı tutup tüm ağırlığını sıkışan kapıya verdi ama kilit açılmayacak gibiydi.

Tory sükûnetini bozmadı. Bu gemiden dışarı çıkmanın daha dört yolu olduğunu, eğer kanat kapılan da kilitliyse kaptan köşkünün camlarını kolayca kırabileceğini düşündü. Ana güvertenin diğer kapılarını da gözden geçirip kaptan köşküne çıkan basamaktan tırmandı. Buradan kurtulmalıydı; ama kaptan köşküne açılan kapıya yaklaşırken, içini derin bir korku sardı. Tayfaların hepsini öldürdükleri hâlde korsanlar gemiyi tıpkı bir tabut gibi kilitlemekten geri kalmamışlardı. Böylesine kolay bir kaçış yolunu gözden kaçırmazlardı. Uzun parmakları titreyerek dokununca kapının kolu döndü.

Çelik kapıyı itti ama açamadı. Yerinden kıpırdamadı bile. Dışarıya çıkabileceği genişlikte bir tek pencere bile yoktu. Kapana kısıldığını anlayınca şu ana kadar sürdürdüğü soğukkanlı tutumunu yitirdi. Tüm gücüyle kapıya yüklendi ve kolu boylu boyunca morarana dek omzuyla vurdu. Sesi kısılcaya kadar haykırdı; sonra kapıya yaslandı ve güvertenin zeminine doğru kayd. Gözyaşları yüzünü örten ellerinden sızarken, siyah saçları aşağıya doğru iniyordu.

Avalon ani bir hareketle sallandı ve lambalar yanıp söndü. Belli ki aşağı bölmelere dolan su yukarıya doğru çıkmaya başlamıştı. Geminin ani hareketi Tory'yi sarstı. Henüz ölmemişti ve eğer geminin batmasını önleyebilirse, dışarı çıkmanın da bir yolunu bulabilirdi. Atölyelerin birinde bir oksijenli kesme aleti görmüştü. Eğer onu alabilirse metal kısımları kesip dışarı çıkabilirdi.

İlk çılgılığı duyduğu umarsız saniyelerdeki enerjisi geri gelmişti. Çılgılık atanın yetmiş yaşına yaklaşan kibar Oşinograf Halverson olduğundan emindi şimdi. Tory yerinden fırlayıp geldiği yönden geri döndü. Tayfa kamaralarının önünden geçip makine dairesine inen basamaklara ulaştı. Alt basamağa inince soğuk havanın esintisini hissetti. Gemiye dolan suyun sesi şelale gürültüsüne benziyordu.

Makine dairesine açılan su geçirmez kapının bulunduğu küçük odaya girmeden önce bir an duraksadı. Elini dayadığı kapı büyük dizel motorların etkisiyle hâlâ sıcaktı. Ama elini aşağıya kaydırınca, kapının soğuduğunu fark etti. Daha önce makine dairesine hiç girmedikten odanın planını bilmiyordu. Yine de denemek zorundaydı.

Kapının sürgüsünü açarken kendi kendine, "İşte başlıyoruz," dedi ama sesi titriyordu.

Sular çıplak ayaklarına çarptı ve birkaç saniye içinde dizlerine kadar yükseldi. Makine dairesine girmek için bir iki basamak inmesi gerekti. Borular, oluklar ve kabloların oluşturduğu karmaşanın ardında devasa büyüklükteki makinelerin yarıya kadar suya gömüldüğünü fark etti. Jeneratör yuvasının çevresinde ise küçük dalgalar oluşmuştu.

Aşağıya indikçe su seviyesi göğsüne kadar yükseldi ve soluğunu tuttu. Herhalde on dokuz derecedeydi, ama titriyordu; alt basamağa inince başını suyun üzerinde tutmak için parmak uçlarında yürümesi gerekti. Suyun nereden geldiğini bulmak için kısmen yürüyüp kısmen yüzerken, mağaraya benzer odanın şekli kabaca kafasında canlanmıştı.

Avalon oldukça düz bir biçimde batarken, Tory hâlâ dalgaların arasındaydı. Gemi hafif sallandığı için suyun akıntı yönünü anlayamıyordu, boruların denize açıldığı noktaları kolayca keşfetmesi olanaksızdı. Makine dairesine dolan sular kaynayan bir kazana benziyordu. Birkaç dakikalık umarsız arayış sonunda ayakları yerden tamamen kesildi. Bir süre daha hiçbir sonuca ulaşmadan yüzdü ve artık yapacak bir şeyi kalmamıştı. Vanaları bulsa bile nasıl çalıştıklarını bilmiyordu.

Lambalar bir kez daha göz kırptı ve tekrar yandığında eskisi kadar parlak değildi. Buradan çıkması gerektiğine dair işareti almıştı. Karanlıkta labirenti andıran bu makinelerin arasında asla yolunu bulamazdı. Düzgün kulaçlarla suyu yarıp dışarıdaki bölüme doğru yüzdü. Doğru-lunca suyun beline kadar yükseldiğini fark etti. Kapıyı örtmek için tüm gücünü kullandı. Bir gemi geçene dek, su geçirmeyen kapının Avalon'un yüzeyde kalmasını sağlaması için dua ediyordu.

Soğuktan titreyerek ikinci güverteye çıkıp kamarasına girdi. Islak bedenini kurulayıp omuzlarına kadar inen saçlarını atkuyruğu şeklinde topladı ve en kalın giysilerini sırtına geçirdi. Hava hissedilir şekilde soğumuştur. Nasıl olduğunu fark etmemişti ama makine dairesinde ağzını bir yere çarpıp kanatmıştı. Olağan koşullarda özellikle parlak mavi gözleri ve yüzünün keskin hatlarıyla çok alımlı bir havası vardı, ama lavabonun üstündeki aynaya bakarken idam sehпасına giden birinin hortlağı andıran suratıyla karşılaştı.

Dönüp lombozdan dışarı baktı. Artık dolunayın parlak ışığı görülüyordu. Ufuktaki korsan teknesi ve daha önce gördüğü büyük gemiler de yoktu. Etraf kapkaranlıktı ama dışarıya açılan tek pencerenin yanından ayrılmak istemiyordu.

Belki biraz sıvı yağ bulup bedenine sürerse, lomboz deliğinden dışarı çıkabilirdi. Birden yukarıdaki yemek salonundaki pencerelerin biraz daha büyük olduğunu anımsadı. Denemeye değerdi. Tam arkasını dönecekken dışarıdan kapkara bir şey geçti. Dikkatle bakarken gözleri harcadığı çaba yüzünden sulanmaya başladı.

Aynı nesneyi gemiden üç metre kadar uzakta bir kez daha gördü. Bir kuş muydu? Kuş gibi hareket ediyordu ama Tory ne olduğunu tam çıkaramıyordu. O anda yaratık yaklaşıp lombozun üzerine yapıştı ve tüm görüntüyü kapattı. Tory çığlık atarak bir adım geri attı. Kamaranın dışında; ağız açık, solungaçlarından hava kabarcıkları çıkan, büyük, gri bir balık ona bakıyordu. Kamaranın ışığına gelen dev lüfer balığı sarıgözleriyle biraz daha Tory'ye baktı ve derinliklere doğru uzaklaştı.

Geminin en alt katındaki kamarasında duran Tory Ballinger, Avalon'un güvertesinin şimdiden suyla dolduğunun farkında değildi. Dalgalar, baş ve kık kargo kapaklarına vurmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde sular kaptan köşküne kadar yükselecek ve arka taraftaki vinç kolu yardım çağıran bir el gibi suyun yüzeyinde kalacaktı. Bundan birkaç dakika sonra da okyanus, geminin tamamını kaplayacak ve Avalon yaklaşık iki mil aşağıdaki dibe doğru batmaya başlayacaktı.

3

Güvenlik ve Savunma Bakanlığı'ndan Kuzey Koreli iki ajan, Suriyeli müşterilerini almak üzere geldiğinde ikisinin sessizce Kuran okuduğunu, diğerinin de bir Nodong füzesinin belgelerini incelediğini gördü. Nöbetçi eliyle işaret ederek kendisini izlemelerini istemiş, omzuna asılı tabancasını da göstermeyi ihmal etmemişti. Cabrillo ile Halil Kasım, ellerindeki Kuranları bırakırken, Hanley de belgeleri evrak çantasına yerleştirip kilitledi.

Dökme yük gemisinden konteyner gemisine dönüştürülmüş olan Panama bandıralı Asya Yıldızı'nın koridorlarında görevlinin peşinden yürüdüler. Gerçi gemi biraz eskimişti, ama çok bakımlıydı, yeni boyanmış ambar bölmeleri pırıl pırıl parlıyordu. Üstelik müşterilerine eşlik edecek iki görevli dışında gemide başka kimse yok gibiydi.

Ana güvertenin altındaki ambara gelince bir nöbetçi ambar kapağının sürgüsünü açtı. Karanlık çelik mağaranın içi sintine (Geminin en alt bölümü) suyu ve eskimiş metal kokuyordu. Nöbetçi şalterleri açınca floresan lambalarının ışığı kalın plastik örtüler altında şekilleri belli olmayan on tane Nodong füzesini ortaya çıkardı. Her füze yirmi bir metre boyunda, yüz yirmi santim çapındaydı ve sivil yakıt doldurulunca ağırlıkları on beş tona ulaşıyordu. Rus yapımı ünlü Scudd füzelerine benzeyen Nodong füzeleri bir tonluk yükü yaklaşık dokuz yüz kilometre öteye taşıyabiliyordu.

Füzeler, geminin rutubetli ambarında, örtüler arasında bile kötülüğün izlerini taşıyor; havaya ölüm kokusu yayılıyordu. İki füzeyle yapılması planlanan şeyleri bilmek ise Şirket üyelerinin kararlılığını biraz daha arttırdı.

Üç adam metal basamaklardan kargo bölümünün zeminine indi. Füze uzmanı görüntü-sündeki Max Hanley kararlı bir adımla ilk füzeye yaklaştı. Ambar kapısına yakın duran hükümet görevlilerine füzelerin üzerindeki örtülerin kaldırılması emrini verdi.

Max, birinci füzenin erişim panelini kaldırmış devre ölçü aletiyle ölçüm yapmaya hazırlanırken. General Kim içeri girdi. "Bakıyorum yeni silahlarınızı incelemek için bekleyememişsiniz.

"Korkunç görünüyor," diye yanıtladı Cabrillo söyleyecek başka bir şey aklına gelmeyince.

"Bizim uzmanlar, eski Sovyet tasarımı füzeleri büyük ölçüde geliştirdiler ve savaş başlıkları artık daha da güçlü."

"Hangileri Somali'ye indirilecek?"

Kuzey Koreli general soruyu nöbetçilerden birine aktardı ve adam ambarın arka tarafındaki iki füzeyi işaret etti. "Kırmızı plastik örtünün altındaki iki füze. Mogadişu'da tesisler çok ilkel olduğundan, savaş başlıkları şimdiden yerleştirildi. Ateşleme takvimi çok sıkışık, bu yüzden

zaman yitirmemek için bu iki füzenin yakıtı ön ambardaki tanklardan doldurulabilir. Ama çok erken doldurulması gerekir. Somali'ye varmadan üç gün önce konulması yeterlidir."

"Bence bir gün öncesi daha güvenli," diye karşılık verdi Juan. Kim'in bu sözlerinin karşısındakinin füze bilgisini ölçmeye yönelik olduğunu anlamıştı. Sıvı yakıtı üç gün önce doldurmak füzenin ince alüminyum tanklarının erimesine neden olurdu ve Asya Yıldızı'nı havaya uçururdu.

"Kafam karıştı, özür dilerim. Bir günden fazlası felakete yol açar." Kim'in özür dileyişi pek de samimi değildi.

Cabrillo füzeler havaya uçarken generalin gemide olmasını umuyordu. Nodong'un elektronik beynindeki bir şeyi göstermek için Max Hanley onu yanına çağırdı. Halil Kasım da yanındaydı; üç adam on beş dakika hiç konuşmadan birbirine karışmış gibi duran kabloları incelediler. İstedikleri gibi Kim'in sabırsızlıkla kıpırdadığını, alçak sesle homurdandığını duydular ve sonunda general sordu. "Bir terslik mi var?"

"Yoo, her şey yolunda görünüyor," diye yanıtladı Cabrillo arkasını dönmeden.

Aynı oyuna on beş dakika daha devam ettiler. Ara sıra Max elindeki planlardan bir ayrıntıya bakıyordu, ama genelde üf üde heykel gibi duruşunu bozmamaya özen gösteriyordu.

"Bu inceleme gerçekten gerekli mi Albay Harun?" diye sordu Kim sabırsızlığını daha fazla gizleyemeden.

Cabrillo arkasını dönmeden önce sahte bıyığının yerinde olup olmadığını kontrol etmek için yavaşça parmağıyla dokundu. "Özür dilerim general. Bay Muhammet ile Profesör Halidi çok titizdir, ama birinci füzeyi inceledikten sonra diğerlerini daha çabuk gözden geçireceklerine inanıyorum."

Kim saatine baktı. "Öyleyse ben de bu fırsattan yararlanıp kaptan köşkündeki bazı yazı işlerimi bitireyim. İncelemeniz bitince gelip beni bulun. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olabilir, diye bu adamlar sizinle kalacak."

Juan sırtıtmamak için kendini tutarak, "Nasıl isterseniz General Kim," dedi.

On dakika sonra üç Şirket üyesi ikinci füzenin yanına geldi. İki nöbetçi, ambara tepeden bakan basamaklara oturmuştu. Biri aralıksız sigara içerken, diğeri gözlerini kırpmadan Arapları izliyordu. Her ikisinin de ceketi silahlarına kolayca ulaşmaları için açık duruyordu. Belki Kim, bu incelemeden sıkılmıştı, ama gizli polisler gözetlemeyi sürdürüyordu.

Eddie Seng ile kesin bir randevu saati saptanmamıştı. Her şey planlandığı gibi giderse, Eddie, mini denizaltısını Asya Yıldızı'nın kış tarafına yaklaştıracak ve çok gelişmiş sonar aletiyle üç adamın suya atlama sesini takip edecekti. Juan gün ışımadan önce Oregon'u uluslararası sulara kadar uzaklaştırmak isteğinden, kendini zaman baskısı altında hissediyordu.

Şafak Uç saat sonra sökecekti. Mini denizaltıya binerek Yonghungman Körfezi'nden kaçıp Oregon buluşmanın zamanını defalarca hesaplamışlardı. Bundan sonrası geminin manyeto hidrodinamik motorlarının gücüne kalıyordu. Deniz suyundan alınan serbest elektronlarla gemiye güç kazandırma teknolojisi oldukça yeniydi, henüz deney aşamasındaydı, ama iki yıldır geminin motorunu besleyen, pompaları çalıştıran soğutmalı manyetoların karmaşık sistemi bir kez bile aksamamıştı.

Zaman gelmişti. Cabrillo midesindeki hafif sancının korkudan değil eski düşmanı Murphy Yasaları'ndan kaynaklandığını biliyordu. Olağanüstü bir taktik ve strateji uzmanı olduğu kadar usta bir planlamacıydı, ama asla tamamen aşılamayan bir engel olan şanssızlığı da göz ardı etmezdi. Operasyonun şu dakikaya kadar iyi gitmiş olması bundan sonra bir terslik çıkma ihtimalini de artırıyordu.

Gemi Somali'ye varınca kolayca kaçabilecekleri için, bu oyunu oraya kadar sürdürebileceklerinden emindi, ama bunun anlamı başarısızlık demekti ve Cabrillo, Bay Murphy'nin ünlü yasalarından daha çok başarısızlıktan nefret ederdi. Bir kez işin içine girince, geri dönüşün olmadığını da biliyordu. Eğer zarlar ters gelirse, kendisi, Max ve Halil ölecekti. Eddie Seng'in çok yüksek olmasa da belki kaçma şansı olabilirdi. Ama eğer şansları yaver giderse, birkaç saat sonra Şirket'in Cayman Adası'ndaki banka hesabına Sam Amca'nın gizli ödeneğinden on milyon dolar yatırılacaktı.

Cabrillo önceden belirlenmiş bir işaret olarak kol saatine parmağının ucuyla vururken, tüm kaygıları o anda silinmişti. Önce ROTC' DE (Yedek Subay Yetiştirme Birimi) öğrendiği, ardından CIA'in Virginia'daki eğitim tesislerinde geliştirdiği ve on beş yıllık meslek yaşamı boyunca da kusursuzlaştırdığı yetenekleri kendiliğinden çalışmaya başlamıştı.

Halil fark ettirmeden duruşunu değiştirip, nöbetçilerin görüşünü engellerken Max çantasındaki gizli bir bölmenin kilidini açtı. Juan da arkaya dönüp nikotin bağımlısı nöbetçiyle göz göze geldi ve bir sigara istemenin evrensel işaretini yaptı. Kuzey Koreli nöbetçi cebinden neredeyse boşalmış paketi çıkarırken Juan merdivene doğru yürümeye başlamıştı.

Nöbetçilerin dikkati dağılırken Max Hanley çantanın gizli bölümünden bombayı çıkardı. Bir elektronik mayının gücüne sahip olan bomba, son teknolojik gelişmelerle oldukça küçülmüştü.

Juan ile merdiven arasında yaklaşık bir buçuk metre kalınca tiryaki nöbetçi yerinden kalkıp aşağıya indi. Juan, adamın arkadaşının yanından ayrılmayacağını düşünmüştü. Lanet olası Murphy Yasaları... Uzatılan sigarayı alıp nöbetçinin çok değerli Zippo çakmağıyla yakmasını bekledi.

Derin bir nefes çekip dumanı ağzında tuttu ve sanki tütün tahmin ettiğinden daha sertmiş gibi ciğerleri paralanırcasına öksürmeye başladı. Cabrillo'nun haline sırtan nöbetçi, arkadaşına döndü.

Nöbetçi, Cabrillo'nun öksürük krizi geçirirken vücudunu bir yay gibi gerdiğini fark etmedi ve bir doksanlık bedenin tüm gücünün yüklendiği yumruk, çenesinde patladı ve adam, adeta

kurşun yemiş gibi ambarın zeminine yığıldı. Juan, diğer nöbetçinin refleksine şaşırdı. Ne olup bittiğini algılaması için onun en az iki saniye bekleyeceğini düşünüyordu.

Ne var ki adam, hemen yerinden fırlamış, koltukaltındaki kılıfına takılı silahına uzanırken merdivenden sahanlığa tırmanmıştı. Cabrillo bir hamlede merdivene atılıp adamın ayak bileklerine uzandı. Otomatik tabanca kılıfından çıkarken, ellerini Korelinin bacaklarına sardı. Cabrillo çelik merdivene düşüp çenesini basamağın sivri kenarına çarptı, ama hızla hareket ederek nöbetçinin dengesini bozup sırtüstü yere yuvarlanmasını sağladı. Tabanca ise sahanlığın zemininde tangırdarak yuvarlanıyordu.

Cabrillo ayağa kalkarken çenesi kanıyor, damarlarında adrenalin hızla dolaşıyordu. Belki nöbetçi iyi nişan alamayacaktı ama bir tek kurşun sesi bile Kim'i uyuracak ve güvenlik görevlilerini gemiye çağırmasına neden olacaktı. Max Hanley kavga edenlerden uzakta, kutsal Mekke kentine atılması düşünülen füzeye yaklaşmıştı. Birbiri ardına patlama oluşturmak için bombayı savaş başlığının olabildiğince yakınına yerleştirdi. Halil Kasım elindeki Kuran'ın kapağına gizlenmiş küçük, sivri bıçağı çıkarıp merdivene doğru koşarken daha yanlarına varmadan kavganın sona ereceğini biliyordu, ama yine de gitti.

Juan emekleyerek yukarı doğru çıkarken dirseğini Korelinin kasığına vurmaya çalıştı, ama çevik nöbetçi bir anda dönünce tüm gücüyle güverte kapağına çarpan sağ kolu hissizleşti. Bir küfür savurarak tabancayı kavramaya çalışan nöbetçinin sağ bileğine asıldı. Koreliden daha yapılı ve güçlü olmasına rağmen Cabrillo garip bir şekilde hareket edemiyordu ve Korelinin tabancaya yaklaştığını hissediyordu.

Nöbetçi tabancasına doğru bir hamle yaparken Halil merdivenlerden yalnızca üç metre uzaktaydı. Juan, adamın umarsızca çabalamasına izin verdi ve uyumuş olan sağ kolunu bir sarkaç gibi adamın kafasına çarpıp onu bir an için sersemletti. Nöbetçi darbenin etkisinden hemen kurtulup Juan'ın sağ bacağına bir tekme savurdu ve onu merdivenin korkuluğuna çarptı. O anda kemik çatırtısına benzer bir ses kavga edenlerin soluklarına karıştı.

Nöbetçi, Suriyelinin işini bitirdiğinden emin bir şekilde tekrar silahına yöneldi. Ama Cabrillo gevşememişti bile. Koreli tabancasının kabzasını avuçlarken Juan, onu bileğinden yakaladı ve kolunu defalarca yere vurdu. Üçüncü vuruşta tabanca avucundan fırladı ve basamaklardan aşağıya düştü. Halil silahı kapıp basamakları üçer üçer tırmandı ve kabzasını nöbetçinin şakağına indirdi. Gözlerini kırıpıştıran Koreli kendinden geçti.

Kasım, "İyi misin patron?" diye sordu, Cabrillo'nun ayağa kalkmasına yardım ederken.

Max yan yaşındaki birinin hızıyla merdivenlerden çıkarken, "Daha sonra sorarsın. Bombanın saati çalışıyor, on beş dakikamız var," dedi.

Her tür gemiyi bildikleri için yollarını hiç şaşırmadan ana güverteye çıktılar ve bir an duraksayarak çevrede nöbetçi olup olmadığını kontrol ettiler. Körfezin ortasında, taret sehpa-sındaki 100 milimlik toplan limanın dışına çevrili duran zarif yapılı bir destroyer vardı. Güvertede kimsenin olmadığını anlayınca korkuluğa yaklaşp, hiç beklemeden suya atladılar.

Deniz suyu soğuktu ve korkunç bir tadı vardı. Giysilerinden sıyrılırken Max ağzına dolan suyu tükürdü. Ortadoğulu kıyafetlerinin altında mayosu ve termal giysisi vardı. Juan çizmelerini ayağından sıyırdı, ama üniformasını çıkarmadı. Güney Kaliforniya dalgaları arasında büyüdüğünden denizde de karada olduğu kadar rahattı. Saldın ekibinin en genci Halil ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp suyun derinliklerine attı. Geminin kış tarafına doğru sessizce yüzerken yukarıdan görünmemek için gövdenin altına sığındılar.

Hız ile gizlilik arasında bir denge vardı. Eddie on metrelik Discovery 1000 denizaltını suyun altında tutabilir ve ekip, hava boşluğundan içeriye girebilirdi ama bu işlem en iyi koşullarda bile epey zaman alırdı. Juan, Eddie'nin denizaltını suyun yüzeyine yakın tutmasına ve üst kapaktan içeri girilmesine karar vermişti. Yalnızca otuz saniye kadar görüleceklerdi ve Asya Yıldızı'nın rölantide duran pervane ve dümenine çarpan dalgaların sesi Kore detektörlerinin diğer sesleri algılamasını önleyecekti.

Bir dakika kadar bekledikten sonra Asya Yıldızı'nın arka tarafında kabarcıklar görülmeye başladı. Mini denizaltının düz sırtı dalgaların arasında görünmeden harekete geçtiler, önce Halil denizaltıya ulaşıp üstüne tırmadı. Sular denizaltının mat siyah gövdesinden aşağıya süzülürken lomboz kapağı açılmaya başlamıştı bile. Kilit gürültülü bir tıslama ile açıldı ve Halil kendini aracın karanlıklara doğru attı. Max ile Cabrillo da onun peşinden girdiler ve birkaç saniye içinde kapağı tekrar kilitlediler. Discovery 1000'in içini yalnızca elektronik gereçlerin kısık ışığı aydınlatığından, görerek değil dokunarak aşağıya indiler.

Juan yolun ortasındaki bir elektrik düşmesine basınca bir çift kırmızı karartma ışığı yandı. Discovery 1000 ancak otuz metreye kadar dalabilecek ve aküleri tekrar şarj edilip CO₂ filtreleri değiştirilmeden en fazla yirmi dört saat suda kalacak biçimde tasarlanmıştı. Bu görev için denizaltındaki sekiz kişilik koltuklar kaldırılıp birbirine kablolarla bağlanmış aküler sıralanmıştı. Eddie Seng'in gereksinimlerini karşılayacak eşyalar ve filtre sandıkları boş alanlara yerleştirilmişti. Boş yiyecek kartonlarının arasında bir kimyasal tuvalet duruyordu. Hava nem yüzünden ağırlaşmış, tıpkı bir soyunma odası gibi kokuyordu.

On beş gün önce Oregon'dan ayrıldığından bu yana Eddie denizaltının içinde tek başınaydı. Liman, sualtı dinleme gereçleriyle donatıldığından ve düzenli olarak aktif bir sonarla süpürüldüğünden çok iyi konman bölgeye girebilmesi bu kadar uzun sürmüştü. Denizaltını sular çekilince tabana oturtmuş ve limana dolan dalgaların hareketiyle içeri girmesini sağlamıştı. Motorları ancak içeri giren bir gemi ya da devriye teknesinin gürültüsünde çalıştırmaya cesaret edebilmişti. Denizaltıyı donanma üssüne sokmanın başka bir yolu yoktu.

Gerçi Oregon ekibi içinde başka denizaltı kaptanları da vardı, ama kıyı operasyonları yöneticisi olarak Eddie bu riski başkasının üstlenmesine izin vermemişti. Eddie de Juan gibi eski bir CIA ajanıydı, ama aynı dönemde çalışmamışlardı. Juan meslek yaşamının büyük bir kısmını Ortadoğu'da geçirirken; Eddie, Pekin'deki Amerika Birleşik Devletler Elçiliği'ne bağlı olarak birçok başarılı casusluk ağını yönetmişti. 11 Eylül sonrasındaki bütçe ve politika değişiklikleri yüzünden Amerika'da masa başı görevine getirilmişti. "Mesleğin cilveleri" dediği heyecana hâlâ tutkun olduğu için Şirket'e katılmış ve yeri doldurulmaz bir üye olmuştu.

Cabrillo akülerin ve boş sandıkların üzerinden atlayıp Eddie'nin sağındaki yardımcı kaptan koltuğuna yerleşti. Eddie'nin siyah saçları uzun zamandır yıkanmadığı için matlaşmış ve bakımsız sakalları yakışıklı görüntüsünü bozmuştu. Son iki haftadır yaşadığı duygusal ve fiziksel stres, her zaman parlayan gözlerinin ışıltısını azaltmış gibiydi.

"Merhaba patron," diye sırttı Seng. Hiçbir şey masum çekiciliğini bozamazdı. "Gemiye hoş geldiniz."

"Teşekkürler." derken denizaltının şimdiden on metreye indiğini fark etti Juan. "Saat çalışmaya başladı; limandan çıkış rotasını ayarla ve acele et. On bir dakikamız var."

Discovery 1000'in motorları hızlandı ve tek pervanesi suda dönmeye başladı. Gürültüyü azaltmak için yapabilecekleri bir şey yoktu. Suyun yapısı, gelecek şok dalgasını bastırmak yerine iyice arttıracığından Asya Yıldızından olabildiğince çabuk uzaklaşmaları gerekiyordu.

Cabrillo gözlerini denizaltının sonarından ayırmıyordu. Talihsiz yük gemisinin yanından ayrılmalarından bir dakika sonra sonar bir şey algıladı. "Bay Murphy çirkin kafasını kaldırıyor."

"Ne buldun?" diye sordu tam arkasında duran Hanley.

Bilgisayar, akustik sinyali çözümlerken, Cabrillo bunun ne anlama geldiğini açıkladı. "Sinbo sınıfı bir devriye teknesi. On iki tayı var. Bir çift 37 mm. autocannon¹" ve sualtı bombalarıyla donatılmış. 40 deniz mili ve şimdiden 20 mille üstümüze doğru geliyor."

Eddie. Juan'a döndü. "Rutin bir kontrol. Limana girdiğimden beri bunu yapıyorlar. Birkaç saat aryla tek bir devriye teknesi hızla rıhtımı dolaşıyor. Sanırım gemiden atlamayı düşünen denizcileri kontrol etmek için."

"Eğer bu rotadan ayrılmazsa, tam üstümüzden geçecek."

"Bu sınıf teknelerin sonarı var mıdır?" diye sordu Max.

Juan tekrar bilgisayara baktı. "Bununla ilgili bir bilgi yok."

"Ne yapmamı istersiniz?" diye sorarken Eddie'nin sesi sakın ve profesyoneldi. "Devam mı edelim, yoksa dibe oturup geçmesini mi bekleyelim?"

Cabrillo saatine baktı. Çeyrek mil kadar yol almışlardı. Limandan çıkmak üzereydiler. "Devam et. Eğer bizi duyarlarsa ya da dümen suyumuzu fark ederlerse aramak için yavaşlayıp geri dönmek zorunda kalacaklar. Yalnızca altı dakikaya ihtiyacımız var."

Bir dakika sonra mini denizaltıdaki dört erkek, yaklaşan devriye teknesinin pervanelerinin suyun içinde gitgide yükselen öfkeli sesini duyabiliyordu. Tam tepelerinden geçerken gürültü en üst noktaya ulaşmıştı ve bir kez daha dolaşmak için geri dönüp dönmeyeceğini heyecanla beklediler. Zaman azalırken, dakikalar daha uzun gelmeye başlamıştı. Devriye teknesi uzaklaşırken Max ile Halil tuttıkları soluklarını bıraktılar. Cabrillo'nun gözleri ise sonar ekrana kilitlenmişti.

"Geri dönüyorlar," dedi bir saniye sonra. "Bir kez daha bakmak için geliyorlar. Halil telsizi kontrol et, bak bakalım açılıyor mu?" Oregon'un iletişim bölümünden sorumlu olan Halil Kasım, telsizleri bir piyanist gibi kullanırdı.

Oregon'un iletişim sistemi; saniyede bin frekansı tarayıp kayıtlara geçirecek ve operatörün konuşmasını neredeyse eşzamanlı olarak tercüme ederek, dinleyenlerin çoğunu aldatacak kadar gelişmişti. Discovery 1000'in sınırlı elektronik sistemiyle bir tek konuşma yakalayabilirlerse şanslı sayılırlardı. Üstelik Korece bilmedikleri için devriye teknesindeki konuşmanın sualtı bombası atmak için izin mi istediği, yoksa hava durumunu mu bildirdiğini anlayamazlardı.

Kasım birkaç dakika sonra, "Hiçbir şey duymuyorum," dedi.

Kuzey Kore devriye teknesi mini denizaltının üzerinden bir kez daha geçerken motorlarının yavaşladığını fark ettiler.

"Hızımızı ölçüyorlar," dedi Eddie.

Güçlü sonar, sualtı bombası olamayacak kadar hafif birkaç ses algıladı. Juan neler olduğunu hemen anlamıştı. "Sıkı tutunun!"

Sovyet RGD5'lerin taklitleri olan el bombaları yalnızca yüz gram patlayıcı içeriyordu, ama deniz patlamanın gücünü artırıyordu. İki bomba neredeyse aynı anda Discovery 1000'in birkaç metre gerisinde patladı. Denizaltının arka tarafı yukarı kalkınca Halil Kasım akülerin üzerine düştü. Denizin çamurlu zemini birdenbire büyük camın önünde belirince Eddie denizaltını düzleştirmeye çalıştı. Hepsinin kulakları çınladığı için ikinci bombanın suya düştüğünü duymadılar. Denizaltının tam üzerinde patlayınca Eddie'nin düzeltmeye çalıştığı mini denizaltı çamura oturdu. Çevrelerinde yükselen çamur dalgaları yüzünden hiçbir şey göremiyorlardı. Elektrik sistemi bir an için devre dışı kalınca, gevşek bir bağlantıdan çıkan parlak kıvılcıklar hepsini kısa bir süre kör etti.

Max'in bağlantıyı onarmasına fırsat vermek için Eddie hemen elektriği kesti. Dışlerinin arasında tuttuğu küçük el fenerinin ışığında becerikli mühendis, etkilenen aküleri devre dışı bıraktı ama sistem çok fazla hasar görmüştü. Kıvılcıklar, denizaltının lombozlarından yansıdığı için yukarıdan denizin derinliklerinden gelen garip mavi bir parıltı olarak görülmüştü.

"Bizi buldular," dedi Halil. "Aralarında konuşuyorlar. Kısa bir mesaj ama sanırım oyun sona erdi."

"Nasıl gidiyor Max?" diye sorarken Cabrillo'nun sesi sanki kahvenin hazır olup olmadığını anlamak istermiş gibi kaygıdan uzaktı.

"Birkaç saniye daha."

"Limandan bir haber var mı, Halil?"

"Olumsuz. Anlaşılan devriye gemisinden gelen mesajı değerlendiriyor."

"Tamamdır," dedi Max. "Eddie, tekrar çalıştırabilirsin."

Eddie Seng bir düğmeye basınca paneldeki ekranların loş ışığı ortaya çıktı.

"Pekâlâ Eddie. Acil durum. Bizi yüzeye çıkar!"

"Devriye teknesi tam üstümüzde patron."

Cabrillo'nun yanıtı karanlık bir gülüş oldu.

"Sigorta poliçemiz yanıyor," diye homurdandı Eddie ve Discovery 1000'in tanklarındaki safrayı sıkıştırılmış havayla birlikte attı. Küçük denizaltı yükselirken, Eddie derinlik sayacına bakıp rakamları yüksek sesle söylemeye başladı. Discovery 1000' in üzerinde yalnızca bir buçuk metre su kaldığını söyleyince, hepsi birden içgüdüsel olarak koltuklarına gömüldü.

Denizaltının çelik gövdesi kulakları sağır eden bir gürültüyle Kuzey Koreli teknenin altına çarptı. Gerçi devriye teknesi denizaltıdan birkaç ton daha ağırdı ama yükseliş ivmesi yüzünden teknenin sancak tarafındaki korkuluğu suya değecek kadar yan yattı. O sırada bir yakıt varili yuvarlanarak tayfalardan birinin bacaklarını ezip onu suya düşürdü. Cabrillo, Eddie'nin üzerinden uzanarak, üst güverte su yüzeyine çıkmadan ani dalış emri veren düğmeye bastı.

Yüksek hız pompaları safra tanklarını on beş saniye içinde doldurdu ve Discovery 1000 bir taş gibi düştü.

"Bu, onları birkaç dakika oyalar," dedi Max.

"Zaten bizim de birkaç dakikaya ihtiyacımız var. Hadi bakalım, herkes kulaklıklarını taksın ve kemerlerini bağlasın."

Kulaklıklarını takıp özellikle bu iş için yapılmış olan elektronik alete taktılar. Sound Answers firması tarafından üretilen deney aşamasındaki "gürültü yok edici" alet, ses dalgalarını alıyor, frekansını değerlendiriyor ve sesleri geri verip desibelinin yüzde 99'unu etkisiz hale getiriyordu. Bu alet, geliştirilip küçültülünce sessiz elektrik süpürgeleri yapılabilecek ve diş hekimlerinin kullandıkları aletlerinin sesi yok edilebilecekti.

Asya Yıldızı'nda Suriyelileri gözetlemekle görevli Kuzey Koreli nöbetçilerden biri kendine geldi ve arkadaşının durumunu kontrol ederek çok değerli birkaç dakikasını harcadı. Tabanca kabzasının kafasına indiği yer bir davul gibi şişmişti. Arkadaşı bir türlü uyanmıyordu. Nöbetçi ne yapması gerektiğini biliyordu. Olanca gücüyle haykırarak ambardan fırladı ve kendi sesinin beyinde yarattığı gürültüye aldırış bile etmedi. Ana güverteye koştu, hızla koridordaki tüm kapıları açıp kapatarak kaptanın kamarasını buldu. Bir an kapıyı tıklatmayı düşündü, ama söyleyecekleri daha önemliydi. Kapıdan içeri daldığında General Kim telefonda konuşuyordu.

"Benim küçük nilüfer çiçeğime ne yapacaksın?" Kapı ardına kadar açılırken Kim ayağa fırladı. "Ne demek şimdi bu?" diye kükredi.

"General," dedi nöbetçi soluk soluğa. "Suriyeliler bize saldırdılar. Ambarda onları göremedim. Galiba kaçmaya çalışıyorlar."

"Kaçmak mı? Neden kaçıyorlar?" General Kim bu soruları sorduğu an yanıtı bulmuştu. Metresiyle görüşmesini kesti ve sahildeki askerleri uyarmak için yeniden arama şalterine öfkeyle bastı. "Lanet olası şey, çabuk aç!" diye küfredip tekrar nöbetçiye döndü. "Onlar Suriyeli değildi. Amerikalı. Ambarda hemen bomba araması yap."

Sonunda karşıdan bir ses geldi. Kendisi ölse bile diğerlerini uyarması gerekiyordu, bu durumda Amerikalıların bu aldatmacanın bedelini ödeyeceğini biliyordu general. "Ben Asya Yıldızı'ndan General Kim..."

Ambarın uzak köşesinde Max'in yerleştirdiği bombanın saati sıfıra gelmişti.

Bombanın patlamasıyla birlikte üzerindeki füze parçalandı ve ardından savaş başlığı da patladı. Ambarda oluşan aşın basınç, dört tonluk kapakları adeta bir yanardağ patlaması gibi karanlık gökyüzüne fırlattı, ön ambardaki tonlarca füze yakıtı alev alınca, Asya Yıldızı'nın eskimiş gövde levhaları kaynak yerlerinden portakal kabuğu gibi ayrıldı.

Gemi paramparça olmuştu.

Patlamanın etkisiyle iki yüz elli metrelik beton iskele çatladı ve parçaları kilometrelerce uzağa, kıyı şeridinden içerilere doğru savruldu. Limandaki iki büyük vinç suya düşerken, tüm binaların camları da kırılmıştı. Ardından şok dalgaları daha da geniş bir alana yayılmaya başladı. Dört yüz kilometre uzaktaki tüm depolar yerle bir oldu. Daha ilerideki duvar bölmeleri ayrılınca yalnızca çelik çerçeve iskeletleri ayakta kaldı. Sarsıntı iki metre yüksekliğinde dalgalar oluşturunca demirli duran destroyere çarptı ve geminin omurgası kırıldı ve o kadar çabuk alabora oldu ki liman nöbetçileri tepki gösterecek zamanı bile bulamadılar.

Ateş topu yaklaşık dört yüz metre yükselince ortalık ışıltı ışıltı olmuştu. Yanan yakıt katmanları ise alev yağmuru gibi yağıyor ve donanma bakım üssünün her tarafında yangın çıkıyordu. Bir yandan da Asya Yıldızı'nın parçaları şarapnel gibi ortalığa saçılıyor, binaları yıkıyor, araçları harap ediyordu.

Sarsıntı, bata çıka ilerleyen devriye teknelerini denizden yükseltip sanki tepeden aşağıya yuvarlanan bir kereste gibi körfez boyunca savurdu. Her dönüşte teknenin üst kısmı biraz daha parçalandı. Önce ön taraftaki makineli tüfek yuvaları yerinden fırladı, ardından arka taraftaki 50 kalibrelikler söküldü, sonunda küçük kamara paramparça oldu ve dalgaların üzerinde kalan gövdesi çevresi etrafında dönmeye devam etti.

Gürültü önleyici alet görevini yerine getirdi, ama yine de patlamanın yarattığı dalgalar, Discovery 1000' in içinde sanki bir çan çalıyormuş gibi yankılandı. Şok dalgası denizaltının üzerinden geçerken gövdesi sallandı; cesur küçük denizaltı önce biraz ilerledi, ardından şiddetle geri çekilirken güvenlik kemerleri sonuna kadar gerildi ve bağlı olmayan tüm malzemeler etrafa saçıldı. Patlama, hepsinin kulak zarlarını zorladı ve eğer kulaklıklarında frekans düşürücü kulaklıklar olmasaydı sağır olabilirdi.

Yine de Cabrillo diğerlerine nasıl olduklarını sormak için avazı çıktığı kadar bağırarak zorunda kaldı. Eddie ile Halil'in hiçbir şeyi yoktu ama bir akı Max'in kafasına çarpmıştı. Neyse

ki, kafası yarılmış ve bilincini yitirmemişti. Sadece bir süre baş ağrısı çekecek ve şimdiden görülmeye başlayan şişin inmesi birkaç gün sürecekti.

"Pekâlâ, Eddie, hadi bizi evimize götür."

Mini denizaltı hiçbir denetim aygıtına yakalanmadan limandan çıktı ve sahilden üç kilometre uzaklaşınca Wonsan'a doğru giden helikopterlerin gürültüsü duyuldu. Helikopterler, ASW (Denizaltı savar savaş helikopteri) olamayacak kadar yüksekte uçuyordu. Herhalde enkaza dönmüş donanma üssüne personel ve tıbbi malzeme taşıyan kurtarma helikopterleriydi.

Dünyadaki denize kıyısı olan tüm ülkeler gibi Kuzey Kore'nin de on iki mil kıta sahanlığı hakkı vardı. Kendilerini güvenceye almak için Juan buluşma noktasını yirmi mil açıkta belirlemişti ve yolculuk, Discovery 1000'm pis kokulu kamarasında hesaplanandan üç saat daha uzun sürmüştü. Şafak sökerken, Kuzey Kore'nin keşif uçakları gönderme olasılığına karşılık Discovery 1000 daha derinden gitmeye başladı.

Nihayet, buluşma noktasına yaklaşmışlardı ve Eddie, denizaltısını gizlendikleri otuz metre derinlikten yukarıya doğru çıkarttı. Oregon'un kırmızı, çürüme önleyici boyayla kaplı gövdesi, mini denizaltının yanında dev gibi duruyordu. Devrim yaratan makinelerin oluşturduğu inanılmaz güçten yararlanmak için Oregon, Avrupa'nın hızlı feribotlarında kullanılan MDV tasarımıydı. Tek parça gövdenin derin V tasarımı şimdiye dek duyulmamış bir hıza ulaşmasını sağlıyordu. Dengesini korumak için geri çekilebilir Kanatları ve hareketli omurgası vardı; sualtı kanatları kırk mile kadar sarsıntısız yol almasına yardımcı oluyordu. Bu hızı aşınca kanatlar çok fazla sürtünme yaptığından gövdenin içine çekiliyor ve tayfalar tıpkı açık deniz sürat teknesi yarışçıları gibi kemer bağlamak zorunda kalıyorlardı.

Eddie bir garaj kapısının uzaktan kumandasına benzer bir alet alıp Oregon'a doğrulttu ve üstündeki tek düğmeye bastı.

Omurganın tam ortasında yirmi beş metre uzunluğundaki kapılar ikiye ayrılıp aşağıya doğru açıldı. Geminin içinden gelen parlak ışık sudan geçip gövdenin altına yeşil bir parlaklık yaydı. Eddie yardımcı motorları çalıştırarak dengeyi sağladı ve Discovery 1000'i açıklığın tam ortasına getirdi. Gövdenin tam altında dururken dalgıç kıyafetli iki adam gemiden atlayıp asansör kablolarını bağladı. Discovery 1000 ve yine Oregon'da bulunan daha büyük boyuttaki kardeşi Nomad 1000, doğrudan havuza yükselbilirdi, ama tehlikeli bir manevra olduğundan ancak acil durumlarda uygulanıyordu.

Dalgıç giysili adam denizaltının görüş penceresinin önünden geçip Eddie ile Juan'a el salladı ve bir elini boğazından yatay olarak geçirdi. Eddie motorları susturdu. Bir saniye sonra denizaltı dolu havuza doğru yükselmeye başladı. Yüzeye çıkarken Eddie safların tanklarını boşaltan vanaları açtı.

Juan, Oregon'un doktoru Julia Huxley'nin yanında iki hastabakıcıyla birlikte havuzun kenarında durduğunu fark etti. Juan eliyle her şeyin yolunda olduğunu işaret edince Julia'nın

kaygılı ifadesi yerini geniş bir gülümsemeye bıraktı. Julia donanmadaki meslek yaşamının son dört yılını San Diego Deniz Kuvvetleri Üssü'nde başhekim olarak geçirdikten sonra Şirket'e katılmıştı. 1.57 boyundaki Julia şişmanlıkla ilgisi olmayan kıvrımlara sahipti. Koyu renk saçlarını genellikle atkuyruğu gibi toplar ve sadece koyu renk gözlerini belirginleştirmek için hafif bir makyaj yapardı.

Denizaltını çeken vinç, onu bir yatağa yerleştirdi ve kapağı açmak için bir tayfa hemen üstüne tırmandı. Kapak açılınca içerideki tayfanın, "Üff!" dediğini duydular.

Eddie, "Bir hafta bu şeyin içinde kapalı kalmayı bir dene istersen," dedi koltuğundan kalkarken. On beş gündür ilk kez duş yapmaya hazırlanarak tulumunun önündeki fermuarını açmıştı bile. Göğsü ve kamı öylesine düzdü ki, neredeyse kaslarının lifleri belli oluyordu. Vücut yapısıyla Bruce Lee'yi andırıyordu ve tıpkı onun gibi pek çok Uzakdoğu dövüş tekniğinde uzmandı.

Juan, adamlarının önden çıkmasını bekleyip birkaç derin soluk aldıktan sonra yakındaki bir tayfaya seslendi. "Kapıları kapat ve kontrol odasındaki Eric'le bağlantıya geç. Doğuya doğru yirmi mil hızla yola çıkmasını söyle. Radarın ekranı yeşili gösterirken gemiyi hızlandırıp dikkati üstümüze çekmenin anlamı yok." Juan, geminin en iyi kontrol odası operatörü olan Eric Stone'un özellikle kritik operasyonlarda dümenin başında olmasını yeğlerdi.

"Tamam efendim."

Kapılar kapanınca vanalar açılarak havuz boşaltılmaya başlandı ve işçiler deliğin üzerini sürgü izgaralarla kapattılar. Teknisyenler, Discovery 1000' in devriye teknesine çarpması sırasında denizaltında oluşan hasan saptama çalışmasına başlamışlardı. Bu arada tayfalar büyük tenekeler içinde çamaşır suyu getirmişler, iç kısmını temizliyorlardı.

Juan denizaltının üzerindeki merdivenden aşağıya inerken Julia yanına yaklaştı. "Patlamaları buradan duyduk, işin nasıl sonuçlandığını sormama gerek yok."

"Pek mutlu gibi görünmüyorsun," dedi Juan, Albay Harun üniformasını çıkarırken.

"Yalnızca can sıkıntısı Bay Başkan. Birkaç kas burkulması dışında aylardır yapacak hiçbir işim olmadı."

Juan gülümsedi. "Ben de bu durumun bir doktor için iyi bir şey olduğunu düşünürdüm."

"Bir doktor için evet, ama maaşlı çalışan biri için can sıkıcı bir ortam."

"Hadi Julia, bizleri tanıyorsun. Birkaç gün ya da birkaç hafta sonra nasıl olsa başımızı derde sokarız."

Cabrillo çok yakında bu sözlerine pişman olacaktı. Yalnızca doksan altı saat sonra Doktor Julia Huxley ara vermeden çalışmaya başlayacaktı.

4

"Girin," diye seslendi Cabrillo, kamarasının kapısını vuran kişiye.

Oregon Kuzey Kore'nin en güçlü savaş uçaklarının menzilindeydi ve dinledikleri konuşmalardan anlaşıldığına göre gemi onların menzilinden uzaklaşmadan önce uçaklar gidecek gibi görünmüyordu. Cabrillo kamarasındaki jakuzide bir saat dinlenmişti ve kapı çalındığında giyiniyordu. Gemideyken rahat kıyafetler giymeyi tercih ediyordu; üzerinde pamuklu bir pantolonla açık yakalı bir gömlek vardı.

Albay Harun'a benzemediği gibi, aslında İspanyol kökenli isminden ve atalarından farklı olarak gözleri maviydi; güneşte ve denizde olduğu için saçları da beyazımsı sarıya dönmüştü. Kalkık bumu ve yalnızca kendisinin bildiği bir espiye sürekli gülümser gibi görünen ağızıyla Güney Amerikalılardan çok Avrupalılara benziyordu. Yine de Cabrillo'nun yıllarca tehlike dolu bir yaşam sürdüğü için sert bir ifadesi vardı. Aslında bu yönünü çok iyi gizliyordu ama onunla ilk kez karşılaşanlar hemen saygı gösterilmesini emreden, tanımlanamayan bir özelliği olduğunu hissediyorlardı.

Şirket'in yeni Operasyon Bölümü Başkan Yardımcısı Linda Ross, göğsüne yasladığı not defterleriyle içeri girdi. Linda da eski bir donanma görevlisiydi; bir Aegis kruvazöründe uzun süre istihbarat subayı olarak görev yaptıktan sonra Pentagon'da çalışmıştı, Şirket'in eski Başkan Yardımcısı Dick Truitt'in, Kutsal Taş Operasyonu'ndan sonra beklenmedik istifasıyla, Cabrillo ile Hanley, onun yerini doldurabilecek tek kişinin Linda olduğuna karar vermişlerdi.

Linda kapıda durmuş, Juan'ın protez sağ bacağını takıp pantolonun paçasını indirmesini büyülenmiş gibi izliyordu. Juan, İtalyan yapımı mokasen tekne ayakkabılarını ayağına geçirdi. Linda, onun bir bacağının dizden aşağısının olmadığını biliyordu, ama durumdan hiç etkilenmeden her seferinde bacağını takması Linda'yı şaşırtıyordu.

Cabrillo başını kaldırmadan konuştu. "Asya Yıldızı'nda bir Kuzey Koreli nöbetçi bacağımı korkuluğa çarpıp protezi çatlattı. Kemiğimin kırıldığını sandı, ama kavga etmeye devam ettiğimi görünce çok şaşırıldı."

"Böylece Kuzey Kore propagandasını kanıtlamış oldun," dedi Linda hafifçe gülerek.

"Neymiş o?"

"Biz Amerikalılar emperyalist hükümetimizin robotlarıyız."

Kahkahalarla güldüler. "Afganistan'a gitmek üzere ayrıldığımızdan bu yana neler oldu?"

"Hiroshi Katsui'yi anımsıyor musun?"

Anımsaması Cabrillo'nun bir dakikasını aldı. "Hiro mu? Kaliforniya Üniversitesi'nden bu yana hiç karşılaşmadım. Babası tanıştığım ilk milyarderci. Ünlü bir armatör ailenin oğluydu. Üniversitede Lamborghini arabası olan tek kişi Hiro idi. Ama serveti asla onu şımartmadı. Son derece akıllı başında ve cömert bir çocuktu."

"Bazı araçlar yoluyla, bu sulara gemi işleten armatörlerin adına bizimle temas kurdu. Son aylarda korsan saldırıları Japon Denizi'nden Güney Çin Denizi'ne kadar yayılmış."

"Bu sorun genelde kıyıya yakın sulara ve Malaka Boğazı'nda yaşanır," diye sözünü kesti Cabrillo.

"Bahsettiğin yerlerde yerli halk küçük teknelerle ellerine geçeni alıp götürmek için yatlarla ve yük gemilerine saldırıyor," diye onayladı Linda. "Milyar dolarlık zararlar veriliyor ve her yıl biraz daha büyüyor. Ama şu anda daha kuzeydeki saldırılarla karşılaştırılınca Malezya ve Endonezya çevresinde yaşananlar, arka sokaklarda yaşlı kadınların gasp edilmesine benziyor."

Cabrillo çalışına masasına geçip oymalı bir kutudan yaprak sigarası çıkardı. Kaliteli Küba purosunu içmeye hazırlayıp, oniksten yapılmış altın kaplamalı Dunhill çakmağıyla yaktı.

"Arkadaşın Hiro'nun söyledikleri daha çok Kennedy Havaalanı'nda çetelerin kamyonları kaçırdığı eski kötü günleri anımsatıyor. Bu korsanlar, çok iyi silahlanmış, iyi eğitilmiş ve kendilerine inanan kişiler. Ayrıca inanılmaz derecede acımasızlar. Dört gemi arkasında iz bırakmadan kaybolmuş. Tayfalarından hiçbir iz yok. En son kaçırılan gemi, arkadaşının şirketinin sahip olduğu Toya Marn adlı tankermiş. Daha birçok gemiye saldırmışlar ve tayfalar hiç diremediği halde onları öldürmüşler."

"Korsanlar neler alıyorlar?"

"Bazen gemideki parayı." Kargo gemilerinde tayfaların bir kısmının tekrar çalışmak isteyebileceği düşüncesiyle varış limanında maaşlarını ödemek için yüklü para bulundurulduğunu herkes bilirdi. Cabrillo on beş, yirmi bin dolar için bu kadar adam öldürülmesine bir anlam veremiyordu. "Bazen gemilerdeki konteynerleri alıp kendi gemilerine yüklüyorlar. Anlatılanlara göre korsan gemileri vinçlerle donanmış balıkçı trol teknelerine benziyor. Üstelik daha önce de belirttiğim gibi bazı saldırıların sonunda gemiler tamamen yok ediliyor."

Juan duyduklarını beynine kazırken, kamaranın tikağacı tavan kaplamasına yükselen dumanı izliyordu. "Ve Hiro ile dostları, bizim bu işe bir son vermemizi istiyorlar, öyle mi?"

Linda elindeki notlara baktı. "Hiro şöyle dedi: 'Onların, Raiders takımının savunma oyuncularıyla karşılaşan bir rakip forvet oyuncusu gibi bedel ödemelerini sağlayın.'"

Hiro'nun Amerikan futbolunu ve Los Angeles'ta oynadığı zaman Raiders takımını ne kadar sevdiğini anımsayan Cabrillo gülümsedi. Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. Şirket'in yapısından dolayı her üye şirkete ortaktı ve oranları, mevkilerine ve çalıştıkları yıllara göre

değişiyordu. Dick Truitt'in de beklenmedik emekliliği Şirket'in bütçesinde büyük bir delik açmıştı. Zamanlama bundan daha kötü olamazdı, çünkü Şirket, Rio de Janerio'da bir emlak işine büyük çapta yatırım yapmıştı ve getirisini ancak iki ay sonra almaya başlayacaklardı. Cabrillo emlak işinden şu anda geri çekilebilirdi ama elde edilecek kazanç vazgeçilmeyecek kadar büyüktü. Langston Overtolt için bitirdikleri işten alacakları para Dick'in emeklilik ikramiyesini karşılamaya yeterdi ama geriye kalan miktar, Oregon'un giderleri, çalışanların sigortalan ve her kuruluşun her ay yaptığı sayısız ödemeyi ancak karşılardı ve bu durum Cabrillo'yu biraz para sıkıntısına sokacaktı. Yasaların dışında iş yapmak kapitalist dünyanın maddi gerçeklerinden kurtulmak anlamına gelmiyordu.

"Ne teklif ettiler?"

Linda notlarına bir kez daha baktı. "En az sekiz, en fazla on altı hafta olmak koşuluyla haftada yüz bin dolar. Ayrıca yok ettiğimiz her korsan gemisi için bir milyon dolar."

Cabrillo'nun kaşları biraz daha çatıldı. Önerilen ödeme planı giderleri ancak karşılardı. Onu rahatsız eden nokta ise, bu anlaşmayı kabul ederlerse en az iki ay onlara bağlı kalacaklar ve bu süre içinde daha kazançlı bir iş teklifi gelirse kabul edemeyeceklerdi. Yine de Brezilya'daki yatırımın geri dönüş tarihine kadar zaman kazanacak ve Şirket eksiden artıya geçmiş olacaktı. Ayrıca Juan tüm denizciler gibi korsanlardan nefret ediyordu ve denizlerdeki bu belaya bir son vermek için elinden gelen her türlü yardımı yapmak istiyordu.

Okuduğu raporlar çağdaş korsanların eski kılıç sallayan korsan efsanelerinden çok farklı olduğunu gösteriyordu. Artık bir gözünde kara bant, bir omzunda da papağanla dolaşan sakallı kapitanlar yoktu. Malaka Boğazı'nda soygun yapanların genellikle ele geçirdikleri her tür silahla işe çıkan yoksul balıkçılar olduğunu okumuştı. Geceleri saldırıyor ve ağaç kütüklerine oyulmuş kayıklarında taşıyabilecekleri kadar eşyayı kapıp kaçıyorlardı. Bazen cinayet işlendiği de oluyordu, ama Linda'nın anlattığı boyutlarda olduğu söylenemezdi.

Juan; Lucky Luciano'nun başıboş bir suç çetesini, çok iyi işleyen bir makine haline getirip Cinayet Ltd. grubunu kurması gibi, günün birinde bir liderin ortaya çıkıp korsanları organize etmesinden her zaman korkmuştu. Acaba o gün gelmiş miydi? Üstün zekâlı biri sahneye çıkmış, organize oldukları takdirde kazançlarını ikiye, üçe katlayacaklarına diğerlerini inandırmış ve korsanlığı terörizm kadar ölümcül bir hareket haline dönüştürmüş müydü? Pek uzak bir olasılık sayılmazdı. Cabrillo, teröristlerle korsanlar arasında bir bağ olup olmadığını da merak ediyordu. 11 Eylül saldırılarından bu yana dünyanın dört bir köşesinde terör gruplarının maddi kaynaklan azalmıştı. Bu nedenle El Kaide gibi grupların kasalarını doldurmak için korsanlık ve diğer yasadışı girişimlerde bulunmaları oldukça mantıklıydı.

Bu fikir onu ikna etmeye yetti. Cabrillo ile ekibi Amerikan Hükümeti adına sayısız gizli iş yapmıştı. Bu kez özel sektör için bir operasyon yapılacak ve bu, Amerika'nın da çıkarlarına olacaktı; üstelik faturayı Sam Amca ödemek zorunda kalmayacaktı. Başını çevirip operasyon bölümü başkan yardımcısına baktı. "Bu sularda kaç korsan gemisinin olabileceğini söylediler mi?"

"Kesin bir rakam yok ama saldırılar arasındaki mesafeleri ve zamanlamayı düşününce en az dört trol teknesinin bu iş için çalıştığına inanıyorlar."

Bunun anlamı dört milyon dolardı. Çok büyük bir miktar gibi görünüyordu, ama Şirket'in bu parayı ne kadar çabuk harcayacağını biliyordu. Eğer mini denizaltıda ciddi bir hasar oluştuysa, yenisini almak Şirket'e iki milyon dolara mal olacaktı. Hiro'nun önerisini bir an dikkatle düşündü. "Hiroshi ile bağlantıya geç ve anlaşmayı kabul etmek için iki koşulumuz olduğunu söyle. Birincisi batırdığımız her gemi için iki milyon dolar alırsız ve bir gün önceden haber vermek şartıyla anlaşmayı tek tarafı olarak fes edebilirsiniz." Oregon' fan atılacak bir tek füzenin gideri bir milyon dolara yakındı. "Sonra Langley'den Overholt'u bul ve ona neler yaptığımızı anlat, birkaç gün içinde 'operasyon sonrası' raporunu göndereceğimi söyle."

"Eddie Seng ne olacak?" Ona mini denizaltıda kapalı kaldığı on beş güne karşılık aynı süre için izin yapabileceği sözü verilmişti.

Cabrillo masasındaki plazma monitörü açıp Oregon'un tam yerini gösteren haritayı buldu. Mesafeleri ve arka ambarda duran Robinson R44 helikopterin menzili hesapladı. "Eddie'yi yarın Seul'e uçurabiliriz. Oradan da bir yolcu uçağıyla gidebilir."

"Mesele bu değil. Julia'ya izne çıkmak istemediğini söylemiş."

Juan şaşırmamıştı. "Bir insanı izne çıkabilirsin, ama dinlenmesini sağlayamazsın."

"Onun sınırlarını çok fazla zorladığını düşünüyorum. İki hafta önce buradan ayrıldığından beri cehennem hayatı yaşadı."

Juan Cabrillo başkan olarak, ekibinin kişisel dosyalarının tüm ayrıntılarını bilen tek kişiydi. Eddie'nin CIA'de çalıştığı dönemde iki ay boyunca çift taraflı ajan olarak görev yaptığını biliyordu. Önce Tayvanlı bir vatan haini olarak ülkesinin Fonnoza Boğazı'ndaki askeri üssü hakkındaki bilgiyi Kızıl Çin'e satmış; ardından bu bilgiyi alan Çinli generallerin itibarını düşürmek için de karşı casus olarak çalışmıştı. Tüm bunları Linda'ya anlattığı takdirde devlet sırlarını aktarmış olup olmayacağını düşündü. Bu işi başarıyla sonlandırmış ve Çin'in en yetenekli dört savaş generalini Gobi Çölü'ndeki ileri karakollara sürdürmüştü ve asla gerçekleştirecek bir saldırıya karşı koymak için Çin Hükümeti'nin tahkimat inşaatına milyonlarca dolar harcamasını sağlamıştı. Bu, Washington'a dönmeden önceki son göreviydi. Juan öyküyü anlatmadan yalnızca, "Eğer Eddie gemide kalmak istiyorsa, onunla tartışmam," demekle yetindi.

"Pekâlâ."

"Hiro korsan saldırılarının ayrıntılarını verdi mi?"

"Görevi kabul ettiğimiz takdirde ayrıntıları açıklayacağını bildirdi."

"Ayrıntılar elimize ulaştınca. Mark Murphy ile Eric Stone, korsanların bundan sonraki olası saldırısı konusunda bir bilgisayar modeli çıkarsınlar ve bizi de cazip bir hedef olarak gösterecek

bir öykü hazırlayıp sızdırsınlar." Genç Murphy, Oregon'un silah uzmanıydı ve olayların nasıl gerçekleştiğini algılama açısından yanılmaz bir görüşü olan inatçı bir araştırmacıydı.

Linda söylenenleri not etti. "Başka bir şey var mı?"

"Bu kadarı yeterli. Mark ile Eric düzeni kurunca, rotayı seçin ve yola çıkın."

Sıkıcı işi ertelemek yerine Langston Overholt'a göndereceği raporu hazırlamaya karar verdi ve purosunu bitirirken Ulusal Güvenlik Birimi'nin kullandığı kadar güçlü bir şifreleme programından geçirip CLA merkezindeki eski dostuna elektronik posta olarak gönderdi. Vücudu hâlâ adrenalin salgılıyordu; bu yüzden yemek salonunda öğle yemeği servisi başlamış olmasına rağmen gemiyi dolaşmaya karar verdi.

Manyeto hidrodinamik makinelerin düzgün bir şekilde çalıştığı pırl pırl parlayan makine dairesinden her duvarı plazma ekranla kaplı yüksek teknoloji harikası operasyon merkezine; cephanelikten Büyücü Dükkânı'na; hangarlardan lüks tayfa kamaralarına kadar her yeri karış karış gezdi ve karşılaştığı denizcilerle selamlaştı. New York ya da Paris'in en şık lokantalarına uygun yemekler hazırlayan Le Cordon Bleu aşçı ekibinin paslanmaz çelik donanımlı mutfağını gezdi. Çok rağbet edilen saunaları ve pek çok egzersiz aletinin bulunduğu spor salonunu dolaştı. Siyah renkli Sun/Mikrosistem süper bilgisayarlardan birine dokunurken, kendi gücünün tekrar farkına vardı ve çözemeyeceği kadar karmaşık bir sorun olamayacağını düşündü.

Her bir kablunun ve her bir borunun nereye döneceğinden güvertenin yerleşim planına, hatta hangi renklerin kullanılacağına kadar tüm ayrıntıları kendi tasarlayıp belirlemişti. Kullanılan bütün o çelik, plastik ve ahşap malzemelerin seçimlerinin yansımasıydı Oregon onun hem şatosu, hem de sığınağıydı.

Ama en çok güverteye çıktığı zaman gururlanıyordu. Oregon'un dış görünüşü şimdiye dek tasarlanmış en kusursuz casusluk platformuydu. Ruslar, casus gemilerini balıkçı teknesi biçiminde gizlemek konusunda çok taklitçi davrandıklarından herhangi bir sahile yaklaştığında ne oldukları hemen anlaşılıyordu. ABD Donanması kendi casusluk operasyonlarında kolayca fark edilmeyen denizaltılar kullanıyordu, ama Cabrillo ile ekibinin işleri için bu seçenek geçerli olamazdı. Hayır, Şirket'in en azından fark edilmeyecek ya da komik görünecek bir araca gereksinimi vardı.

Bu nedenle Oregon, bir gemi parçalama tesisinden ödünç alınmış, son dakikalarını yaşayan bir enkaza benziyordu.

Juan güvertenin altındaki operasyon merkezinden asansörle kaptan köşküne çıktı ve sancak tarafına geçip gemiyi gözden geçirdi. 180 metre uzunluğunda, 25 metre genişliğindeki Oregon 11.585 grostonluk bir gemiydi. Ön tarafta üç, arkada ise iki kargo vinci vardı. Yıpranmış kabloların sallandığı paslı vinçlerin ikisi hâlâ çalışıyordu. Güverte zemininde pas lekeleri ve çeşitli renklerde boya yamalan vardı. Korkuluklar bazı noktalarda tehlikeli biçimde sarkmış ve kargo kapaklarının çoğu yerinden çıkmış gibi görünüyordu. Dömen dolabının önüne sıralanmış varillerden yağlar akmış, kırık bocurgatlardan tekerleksiz paslı bir bisiklete kadar her tür metal

parçası oraya buraya dağılmıştı. Dış gövdeye bakarken her su akıtma deliğinin altındaki pas izlerini ve çatlakları örtmek için kaynak yapılmış çelik levhaları görüyordu. Gövdenin esas rengi koyu yeşildi, ama yer yer kahverengi, siyah ve koyu mavi boyalar göze çarpıyordu.

Geminin arkasındaki gönderde sallanan İran bayrağına geleneksel tek parmak selamını verdi ve bakışlarını köprüye çevirdi. Bir zamanların cılalı güvertesi şimdi çizikler ve sigara yanıkları içindeydi. Pencereleer pislik ve denizin tuzuyla kaplanmış, konsollar bir parmak tozun altında kalmıştı. Makine dairesinin telgraf aletinin piring aksanı öylesine matlaşmıştı ki siyah gibi görünüyordu ve gösterge ibresi eksikti. Bazı elektronik parçaları ancak müzede sergile-necek kadar eskidi. Harita odasında ise kötü katlanmış haritalara ulaşmak için uğraşmanız gerekiyordu.

Üst güverteedeki tayfa bölümü de darmadağınktı. Kamaralardaki yatakların hiçbirisi düzeltilmemişti; pis mutfaktaki tabak ya da çatallar artık birbirine benzemiyordu. Cabrillo özellikle kaptanın kamarasıyla övünüyordu. Ucuz sigara kokusu sinmiş kamaranın duvarlarını hüzünlü bakışlı palyaço resimleri süslüyordu. Masanın üzerindeki Güney Amerika malı viskiye ipeka şurubu katılmış ve yanındaki iki bardak hiç yıkanmamış gibiydi. Kamaranın banyosu Batı Teksas'ın herhangi bir yol kenarı konaklama yerindeki erkekler tuvaletinden daha pisti.

Tüm bu ayrıntılar Oregon'a gelen kontrol memurlarının, liman görevlilerinin, kılavuz kap-tanlarının olabildiğince az soru sorup bir an önce gitmelerini sağlamak için tasarlanmıştı. En kısa kontrol süresi rekoru Cape Town'da geminin sallanan iskelesine ayak basmayı reddeden bir gümrük memuruna aitti. Dümen dolabı ve makine dairesinin telgraf sistemi bilgisayar desteğiyle gemiye manevra yaptırabiliyor ve makineleri çalıştırabiliyordu. Panama Kanalı'ndan geçişlerde gemiye yol gösteren görevlileri ve diğer limanların kılavuz kaptanlarını atlatmak için bu düzen kurulmuştu. Ama aslında Oregon, bir başyapıtı andıran operasyon merkezinden dijital olarak yönetiliyordu.

Bakımsız, harap görünümlü bu gemi hiç dikkat çekmeden dünyadaki tüm limanlara girip çıkabiliyordu. Deniz ticaretinde konteyner taşımacılığı başladığından bu yana gemi, ağır ağır paslanan herhangi bir kiralık dökme yük gemisi olarak algılanıyordu. Denizcilikle ilgisi olanlar Oregon'a bakınca sahiplerinin çoktan gemiden vazgeçtiğini, eskimiş makinelerini de-ğiştirmediğini ve hatta birkaç kilo boya bile harcamadığını zannedebilirlerdi. Koşullar gerektir-diği zaman Oregon tayfaları da en az gemi kadar bakımsız görünmeyi beceriyorlardı.

Küçük bir gürültü Cabrillo'nun incelemelerini yanda kesti. Operasyon merkezinden asansörle yukarı çıkan Max Hanley kanat köprüsüne doğru yaklaşıyordu. Yüzündeki makyajı şilince kırmızı cildi ve şiş burnu ortaya çıkmıştı. Juan, onun üzerindeki tulumu görünce duştan çıkıp hemen makine dairesine indiğini düşündü. Dostane bir sessizlik içinde etrafa bakarlarken hafif bir esinti Hanley'nin seyreliş kumral saçlarının arasında dans ediyordu.

"Truitt'i mi düşünüyorsun?" diye sordu Max sonunda. Juan ortağının emekli olmasıyla ilgili pek konuşmamıştı.

Juan sırtını denize dönüp dirseklerini küpeşteye dayadı. Dalgalardan yansıyan parlak güneş yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Başarımızın verdiği mutlulukla gemiyi dolaşıyordum," dedi.

"Ama..."

"Ama Oregon bir amaca ulaşmak için yalnızca bir araç. Dick bunu biliyordu ve birkaç yıl boyunca senin ve benim gibi onun da inandığını düşünmüştüm."

"Ama şimdi Dick Truitt parasını alıp gittiği için bundan kuşkulaniyorsun."

"Başta böyle düşünmüştüm, ama sanırım şimdi kendimden ve misyonumuzdan kuşku duyuyorum."

Max piposunu doldurup yakarken kibrit alevini rüzgârdan korudu ve arkadaşının sözlerini düşündü. "Bana göre neler olup bittiğini sana anlatayım. Birkaç yıldır çalışıyoruz ve her görevde biraz para biriktiriyoruz. Hepimiz gökkuşağının ucunda altın dolu bir küp olduğunu biliyorduk ve ancak Dick emekliye ayrılınca küpün ne kadar büyük olduğunu öğrendik. Vergisiz kırk beş milyon dolar alacak. Benim alacağım bundan daha yüksek bir rakam, sen ise çok daha fazlasına sahip olacaksın. Bir ideal ve bir maaş çeki uğruna kendini tehlikeye atarken böyle bir parayı gözardı etmek oldukça zor."

"Yüklü bir maaş çeki," diye düzeltti Juan.

Max bir an düşündü. "Doğru. Sana bir şey soracağım: CIA'de çalışırken, Umman ya da Nikaragua gibi yerlerde rüzgâra kapılırken bunları yalnızca küçücük bir maaş çeki ve hükümetin vereceği emekli maaşı için mi yaptın?"

"Hayır," dedi Juan içtenlikle. "Para almadan da yapardım."

"Öyleyse bir zamanlar boğaz tokluğuna yaptıklarını şimdi büyük paralar için yapmaktan, istemediğin işleri reddetme özgürlüğüne sahip olmaktan niçin suçluluk duyuyorsun? Langley için çalışırken ya da Pentagon E halkasından baskı gelince görevi reddetme lüksün yoktu. Onlar zıpla dediği zaman kendini pisliğin içine atıyordun." Savunma Bakanlığı'nın E halkası denilen bölümü, sivil denetçilerin çalıştığı yerdı.

Cabrillo tam yanıtlamak için ağzını açacakken Max sözlerini sürdürdü. "Emekliye ayrılınca istediğin bir adaya yerleşip, iyi bir yaşam sürece kadar paramız olduğunu fark ettiğin için aslında ne kadar tehlikeli işlere girdiğimizi anlamaya başladın. İkimiz de yaşamımızı hep tehlikeye attık. Bizi biz yapan budur. Ama artık ikimiz de hayatımızın sandığımızdan daha değerli olduğunun farkındayız."

"Ya görevimiz?"

"Sormak zorunda mısın? Bizler sonuncu savunma hattıyız oğlum. Langley ile E halkacılarının yapılmasını istediği ama elini süremediği işleri yapıyoruz. Yirmi birinci yüzyılda eldivenler çıkarıldı ve biz demir yumruk biçimini aldık."

Cabrillo duyduklarını sindirip alaycı bir gülümsemeyle sordu. "Sen ne zaman şair oldun?"

Hanley suçüstü yakalanmış gibi güldü. "Birdenbire ağızımdan çıkıverdi işte. Ama bence oldukça etkili görünüyordu." Tekrar ciddi tutumunu takınıp konuşmaya devam etti. "Dinle Juan, yaptıklarımız çok önemli ve bunları yaparak zengin olduğumuz için ben suçluluk duymayacağım. Kazanmak değil başarısız olmak utandırır insanı."

"Dick Truitt'le ilgili kuşku duymaktan vazgeç. Dick, Şirket için çok çalıştı. İlk başından beri buradaydı ve en az senin benim kadar inanıyordu. Ama kendi sınırına ulaştı. Yeter dedi. Ayrılmasının nedeni para değil; içindeki sesi dinlemesiydi. Bizimle yeterince çalışmış olduğunu söyleyen bu sese kulak verdi. Ama Dick Truitt'in mücadeleden vazgeçmediğine inanmalısın. Eğer parasını ve uzmanlığını bir güvenlik şirketi ya da bir düşünce kuruluşu için harcamışsa buna hiç şaşırım. Bahse girerim..."

Max cümlelerin gerisini getiremedi. Cabrillo'nun gözündeki pırıltı ve dudaklarında dolaşan çarpık, sinsi gülüş dikkatini çekmişti. Her zamanki gibi Juan Cabrillo, Şirket'in müdüründen bir adım öndeydi. Max'i sınıyor, Truitt'in ayrılışı konusundaki duygularını öğrenmeye çalışıyordu. Cabrillo asla görevinden ve kendisinden kuşku duymamıştı, ama Şirket için önemli bir süreçten geçildiği için Hanley'nin de ortak amaçlarının yüzde yüz arkasında durduğundan emin olmak istemişti. Kararsız gibi görünerek bir tuzak kurmuş ve Max fark etmeden içine düşmüştü. Bu nedenle hiç kimse Juan ile oyun oynamazdı.

"Çok kurnazsın," dedi Max gülerek.

Aynı anda Oregon'un altından tiz bir tıslama sesi yükseldi. Korkuluğun üzerinden eğilip baktılar. Ambarları doluymuş görüntüsü vermek için dış gövdenin yanındaki özel tanklar deniz suyuyla dolup gemiyi alçaltıyordu. Juan dümen suyuna bakınca rotanın biraz değiştiğini fark etti. Bomboş denizdeki upuzun beyaz çizgi biraz doğuya doğru kaymaya başlamıştı.

"Murphy ile Stone okyanusun ortasında bizim kazığa bağlanmış keçi rolünü oynayacağımız bir yer bulmuş olmalılar," dedi Max üzerinde durmadan ve tulumuna bir zincirle bağlanmış eski cep saatine baktı.

Cabrillo geminin çeşitli yerlerine saklanmış olağanüstü silahları ve bunları kullanmak için eğitilmiş ekibini düşündü. "Kazığa bağlanmış aslan dostum, keçi değil aslan."

Ertesi gün Oregon, Mark Murphy ile Eric Stone'un Korsanların en fazla dikkatini çekecek nokta olarak belirledikleri yere ulaştı. Cabrillo'nun pazarlığını kabul ederken Hiro Katsui, "Bir korsanı ancak bir korsan yakalar. İyi avlar," demişti. Son saldırılar hakkında amatörler grubunun elindeki tüm ayrıntıları aktarmıştı. Bilgileri işleyen Murphy ile Stone saldırılar arasında şimdiye dek gözden kaçan bazı ortak noktalar bulmuşlardı. Hava durumunu, ayın hareketlerini, gemilerin boyutlarını, kargo manifestolarını, tayfa sayılarını ve birçok farklı unsuru karşılaştırıp korsanların Japon Denizi'nde Oregon'a saldırma olasılığının en yüksek olduğu yeri saptamışlardı.

Gemi ve taşıdığı yük hakkında bir öykü uydurulmuş ve korsanların avlarını seçmek için kullanabileceklerini düşündükleri bazı veri tabanlarına bunlar eklenmişti. Öyküye göre Oregon, Pusandan Japonya'nın Niga ta Limanı'na kereste ve elektronik eşya taşıyordu; ama gemiyi kıskırtıcı bir hedef haline getiren şey ise kargo gemileriyle dünyayı dolaşıp kitap yazan egzantrik bir Amerikalı yazarın bulunmasıydı.

Richard Hildebrand gerçek bir yazarın adıydı ve denizlerde dolaşarak yazmaktan hoşlandığı, defalarca medyada konu edilmişti. Şu anda Rotterdam'dan Basra Körfezi'ne dönmekte olan bir geminin yolcusu olarak bir sonraki çok satan romanım yazıyordu; ama Şirket, korsanların bu ayrıntıyı doğrulatmak için araştırma yapacağını hiç sanmıyordu. Kitaplarından aldığı telif ücretleri ve Hollywood'un filme çekmek için ödediği paralar düşünülünce Hildebrand yaşayan en zengin yazarlardan biriydi ve kaçırılmak için hazır bekliyordu. Gerçi korsanlar şimdiye dek böyle bir girişimde bulunmamışlardı ama Murphy ile Stone'un önerisini kabul eden Juan, korsanlar açısından Hildebrand'ı kaçırmanın soygunların niteliğini önemli ölçüde yükselteceğini düşünmüştü.

Adam kaçırmaya yanaşmadıkları takdirde yine de geminin daha çekici görünmesi için Oregon da elli yedi kişinin çalıştığını da bildirmişlerdi. Çağdaş ticaret gemilerinin standardında bu rakam geminin kasasında çok büyük miktarda para olduğunu gösteriyordu.

Batan güneşin kırmızı, pembe ve mor renklerini; Kamçatka Yarımadası'nın kuzeyinden püsküren bir yanardağın külleri biraz daha şiirselleştirmişti. Şimdi ise yıldızlar daha az parlamak, ayın kıpkırmızı görüntüsü sakın sulara vurmuydu. Herkes savaş mevkiindeki yerini almıştı. Julia Huxley ile ekibi revirde batan bir kıymıktan kurşun yaraşma kadar her türlü tedaviyi yapabiliirdi. Geminin silahları gizlendikleri noktalarda ateşe hazırdu. Birinci Dünya Savaşı'nın Alman Kbotlan gibi Oregon'un da gövdesinin iki yanındaki levhalar iniyor ve Ml Al Abrams tanklarındaki ateş ve hedefleme sistemine sahip 120 milimetrelık toplar ortaya çıkıyordu. Ayrıca 200 milimetrelık radar kontrollü, çok namlulu Gatling makineli tüfeklerin her biri dakikada üç bin mermi atabiliyordu. Yapısında füzesavar sistemi olan Gatling'ler, uçakları vurabildiği gibi, zırhlı olmayan bir geminin su kesimine ateşi açtığında gemiyi bir anda dibe göndermeye yetecek kadar delik açabiliirdi.

Oregon'un güvertesine gizli termal ve kızılötesi görüşlü makineli tüfekler operasyon merkezindeki ekranlardan uzaktan kumandayla ateşleniyordu. ön ambarlardan birinin kapağı açılınca dört adet Exocet füze ortaya çıkıyor, bir başka kapağın altında ise bir çift Rus malı kara saldırısı için tasarlanmış Cruise füzeleri duruyordu. Gerçi CIA'deki Langston Overholt, Şirket'in Amerikan yapımı bazı silahlar edinmesinin yolunu açmıştı, ama konu füzeler olunca Juan'ı başka seçenekler araştırmaya zorlamıştı. Üstelik Overholt, Şirket'in Mark48 ADCAP torpidolar almasını da engellemişti. Dünyada başka bir ülke bunları kullanmadığı için silahların izi çok kolayca ABD'ye kadar sürülebilirdi. Ön bölümündeki tüplerde yer alan balıklar rüşvet yiyen bir Rus amiralden nakit para karşılığında alınmıştı. Aynı amiral, Şirket'e Cruise füzeleriyle birlikte Fransız Exocet füzelerinin son kullanıcı sertifikalarını da sağlamıştı.

Juan operasyon merkezine girdiğinde saat gece yansına yaklaşıyordu. Gece ışıklarının kırmızı parlaklığı ve ekranların loş ışığı altında çalışan ekibine dikkatle baktı.

Mark Murphy ile Eric Stone ön bölüme en yakın yerde otuyorlardı. Stone, Şirket'e deniz kuvvetlerinden gelmişti, ama Murphy orduya hiç katılmamıştı. Genç dâhi daha yirmi yaşında yüksek lisans diplomasını almış ve silah sistemi tasarımı yaptığı özel sektörden doğruca Şirket'e geçmişti. Juan başlangıçta onun paralı asker olmasını sağlayacak hırstan yoksun olduğunu düşünüp kuşkuya kapılmıştı. Daha doğrusu Murphy'nin öldürmekten zevk alan bir psikopata dönüşmesinden çekinmişti, ama yapılan testler ve çıkarılan psikolojik profiller, çevresinde aynı zekâ düzeyine sahip kişiler bulunduğu sürece, genç adamın orduda başarılı olacağını ortaya koymuştu. Juan yalnızca en zeki ve en başarılı insanları işe aldığından, Murphy, kendisinin punk müzik ve skate board kayak keyfini kimse paylaşmasa bile ortama kolayca uyum sağlamıştı.

Onların bulundukları yerin gerisinde Halil Kasım iletişim araçlarının başına geçmişti. Radar ile su akışı sonarını Linda Ross denetliyordu. Ortadaki bölümün arka duvarına güvertedeki silahlarının uzaktan kumandalarıyla yangın ve hasar kontrol koordinatörleri sıralanmıştı. Ekibin geri kalanının bir kısmı itfaiyeci giysileri içinde, bir kısmı asker kıyafetleriyle yerlerini almışlardı. Bazıları da silahların cephane durumlarını denetlemekteydi. Gemiye çıkabilecek olan düşmanı güvertede karşılayacak personelden Eddie Seng sorumluydu. Makine daire-sindeki Max, Eric'le konuşurken geminin radar ekranı yeşile dönmüştü.

Linda, Oregon'dan otuz mil uzaktaki bir geminin birdenbire rota değiştirip doğruca üstle-rine gelmeye başladığını bildirince herkes silahlarının başına geçti. Denizcilik dünyasında oyunun adı doğru karar vermektir. Bir iki derecelik bir sapma herhangi bir yolculuğa yüzlerce mil eklediğinden bu, yolculuğun çok pahalıya patlamasına neden olurdu. Eğer acil bir durum yoksa üstelik telsiz konuşmaları da bunu bildirmedigine göre, yaklaşan geminin belirli bir amacı var demektir. Kendilerini neyin beklediği konusunda uyarıldıklarından Oregon ekibi gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

Cabrillo odanın ortasındaki yerine geçip çevresindeki yüksek teknoloji aygıtları gözden geçirdi. Operasyon merkezinin tasarımını yaparken Uzay Yolu adlı eski televizyon dizisinden, Stone ve Murphy'nin başının üzerindeki büyük düz ekran monitöre kadar fazlasıyla etkilendiğinin farkındaydı. Yine de Oregon'u yenilmez yapan şey; silahları, detektörleri ya da bilgisayarlardı değildi. Önemli olan bu odadaki insanlar ve geminin başka noktalarından onlara destek verenlerdi. Juan'ın en büyük başarısı yüksek teknolojiyle güçlü silah donanımı değil, şimdiye dek karşılaştığı en kusursuz ekibi bir araya getirmiş olmasıydı.

"Durum raporu," diye seslendi odanın tam ortasındaki koltuğunun önündeki ekranları açarken. Murphy buna Kaptan Kirk Koltuğu adını vermişti.

"Hedef, sıfır on yedi dereceden yirmi mil hızla yaklaşıyor. Mesafe yirmi bir mil," diye yanıtladı Linda Ross gözlerini ekrandan ayırmadan. Tıpkı ötekiler gibi genç kadının üzerinde siyah savaş giysileri vardı ve kemerine bir SIG Sauer tabanca asılmıştı.

"Sence neye benziyor?"

"Yaklaşık yirmi üç metre boyunda ve bir tek pervanesi var. Üzerimize gelmeye başlamadan önce gezintiye çıkmış gibi dört mil hızla ilerliyordu. Korsanların kullandığı balıkçı teknelerine benziyor."

"Telsizde bir şey var mı, Halil?"

"Hedeften ses çıkmıyor başkanım. Bulduğumuz noktanın epey uzağındaki iki dökme yük gemisinden olağan konuşmalar geliyor."

Juan hangar bölmesinin numarasını tuşladı. "Ben Cabrillo. Pilotun giyinmesini ve Robinson'un beş dakika içinde havalanmaya hazır olmasını istiyorum." Ardından tüm geminin duyabileceği ses sistemini açtı. "Başkan konuşuyor. Gerçek gibi görünen bir hedef üstümüze doğru geliyor. Tek nedekilerin besin zincirinin üst sıralarında bulunduklarını pek sanmıyorum, o nedenle eğer çetenin kafasını koparacaksa bize ceset değil esirler gerekiyor. Tekrarlıyorum asla gereksiz risk almayın, ama öldürmekle yakalamak arasında bir seçeneğiniz olursa, canlı olarak ele geçirin. Hepinize iyi şanslar."

Bakışları bir kez daha odada dolaştı. Kimsenin yüzünde hüznü ya da beklenti dolu bir ifade yoktu. İlk adımı korsanlar atacaktı ve herkes soğukkanlı bir şekilde bekliyordu.

"Conn, sekiz mile kadar yavaşla. Oldukça çekici görünelim ama hafifleyip kaçmak zorunda kalabileceğimiz ihtimaline karşılık safra pompalarını da hazır tut."

"Tamam."

"Mesafe?"

"On mil," dedi Linda sakın bir sesle ve bir anda ses tonu değişti. "Ne bu?..."

"Ne gördün?"

"Lanet olsun! Geminin tam altında sonar var. Yirmi üç metre derinlikte." Başım ekrandan kaldırıp Juan'ın gözlerinin içine baktı. "Bir denizaltı."

5

Operasyon merkezindekiler Linda'nın sözlerini tam olarak anlayamadan silah kontrol masasından Mark Murphy'nin sesi duyuldu. "Balıkçı teknesinden bir füze atıldı. Çarpışmaya kırk yedi saniye. Gatling'ler harekete geçiyor."

Planlan birkaç saniyede çökünce Cabrillo'nun tepki gösterecek zamanı olmamıştı. O an çatışmayı zihninde canlandırarak bir çözüm bulmak için çevresindeki pahalı aygıtlara değil aklına güvendi. "Ateş etmek için işaretimi bekleyin. Conn, safrayı at ve tam yol gitmeye hazırlan. Silah Konsolu, karşılık vermeye ve sualtı bombaları atmaya hazırlan. Sonar, denizaltı ne yapıyor?"

"Şu anda suyun içinde hareketsiz. Ne hareket ne de atış etme belirtisi var."

"Çarpma zamanı nedir?"

"Otuz bir saniye."

Cabrillo, safra tankları boşalırken Oregon'un manevralarını izledi. Azami hızdaki manyeto hidrokinamik makineler, gemiyi birkaç saniye için de kendi boyu kadar ilerletebilirdi. Yaptığı plan sonuçsuz kalsa bile gemi, füzenin vuracağı noktada olmayacaktı.

"Sonar?..."

"Hava boşalma sesi alıyorum ama denizaltı derine inmiyor."

Çözüm yolu bulunmuştu. Denizaltı şimdilik bir tehdit unsuru değildi. Cabrillo, korsanların isabetli atış yaptıklarını düşünmeleri için füzenin Oregon' un olabildiğince yakınında patlamasını istiyordu. "Pekâlâ Silah Konsolu, füzenin çarpmasına on saniye kala Gatling'le onu yok et. Conn, tekrar safrayı yükle ama gaz vermeye hazır ol."

Göğsünde Never Mind the Bullocks We Are the Sex Pistols yazan siyah tişörtünün üzerine koyu renkli asker kıyafetleri olan Mark Murphy, bir dış kameranın görüntüsünü ekrana getirdi. Karanlığın içinden yayılan ışık çizgisi su yüzeyinden birkaç metre yukarıda son hızla Oregon'a yaklaşıyordu. Yol alma oranı astronomik düzeydeydi; en azından saatte bin mildi. Füze, geminin arka tarafına isabet etmek üzere eğimli bir açıyla fırlatılmıştı. Korsanların amacı hedefin dümen donanımını ve pervanelerini yok edip kaçmalarını önlemektir. Eğer birini rehin almak ya da geminin kasasını talan etmek istiyorsanız, kötü bir plan sayılmazdı.

Çarpışmaya on bir saniye kala Mark, Gatling'in güvenlik mekanizmasını açtı. Efendisi saldırıya uğrarken tasmaının ucunda güçbela durdurulan bir polis köpeği gibi bu silah da kendini kanıtlamaya hevesliydi. Gatling'in radar sistemine bağlı elektronik beyni, füzeyi

mikrosaniye içinde buldu ve füzenin izlediği yolu, rüzgâr etkisini, rutubet gibi yüzlerce unsuru hesapladı.

Ana radar, füzenin atıldığını saptadığı anda silah yuvasını gizleyen levha otomatik olarak indirilmişti. Elektrikli motorlar, dönen altı namluyu doldururken otomatik silah hedefini ayarladı. Bilgisayarlar ve radar hedefi onaylayınca, otuz santim uzunluğunda yirmi milimetrelik azaltılmış uranyum mermileri dakikada üç bin atış hızı olacak şekilde silaha yüklendi.

Ateş açarken Gatling'in gürültüsü bir sanayi makinesinin uğultusuna benziyordu. Gemiye kırk metre kala korsan füzesi, Gatling'in mermisine çarptı. Patlamanın etkisiyle denize alev yağmaya başladı ve Oregon'un yan tarafı gün doğumundaki renklere büründü. Füzenin parçalan okyanusun içinde büyük çukurlar açarak derinlere inerken, birkaç küçük parça geminin gövdesine çarpmıştı.

"Conn makineleri durdur, doksan yediye dümen kır. Halil birkaç saniye bekle ve acil durum frekansından imdat çağrısı yap ama yalnızca yakındaki dostlarımız bizi duysun." Cabrillo, makine dairesini aradı. "Max, küçük bir duman perdesi oluştur. Hasar almış gibi görünelim."

"Bize isabet ettirdiklerini ve geminin büyük hasar aldığını düşünecekler," dedi Eric Stone hayranlıkla. "Onları gemiye kadar çekeceksin."

"Planım buydu," dedi Juan. "Sonar, denizaltıdan bir haber var mı?"

"Olumsuz. Şimdi onun bir mil kadar gerisindeyiz. Makine sesi filan almıyorum, ama yavaş bir hava sızıntısı var."

"Boyutlarını ölçebildin mi?"

"Evet, oldukça garip. Kırk üç metre uzunluğunda ve yaklaşık on bir metre eninde. Alışılmış standartlara göre kısa ve küt."

Juan olasılıkları aklından geçirdi. "Bir Kuzey Koreli mini denizaltı bizi buraya kadar izlemiş olabilir mi?"

"Bilgisayar böyle bir benzerlik bulamadı, pek de olası değil. Kore Yarımadası'ndan dört yüz mil uzaktayız ve sanki bu denizaltı uzun süredir buradaymış gibi geliyor bana. Ama bizden önce buraya gelmiş olamazlar."

Cabrillo, Linda'nın değerlendirmesine güveniyordu. "Pekâlâ, onu gözden kaçırma. Şimdilik Korsanların teknesi bizim için daha önemli. Denizaltıyı daha sonra araştırırız." Odanın öteki ucundan yardım çağrısı yapan Halil Kasım, Oscar Ödülü kazandıracak bir performans sergiliyordu.

"Motorlu gemi Oregon, burası balıkçı teknesi Kra IV, acil durumunuz nedir?" Telsizdeki ses gıcırtilı ve zayıftı; sanki korsan düşük frekansta yayın yapıyordu. Aksanını hiç kimse tanımlayamadı.

Kra IV, burası Oregon, dümen donanımında bir patlama oldu. Dümen çalışmıyor, sürükleniyoruz."

"Oregon, burası Kra. Altı mil uzaktayız ve azami hızla geliyoruz."

"Eminim," diye homurdandı Halil alçak sesle ve mikrofonun düğmesine tekrar bastı. "Burada olduğunuz için Tanrı'ya şükrediyorum. Sancak tarafından merdiveni indireceğiz. Lütfen yangın söndürmek için gerekli malzemelerinizi de getirin."

"Burası Kra, anlaşıldı. Tamam."

Juan; Seng ve ekibinin taşıdığı telsizlerin frekansına geçti. "Eddie, beni duyuyor musun?"

"Beşe beş, başkan." Eddie beş adamıyla terk edilmiş üst güverte'deki bir koridorda bekliyordu. Askerlerin siyah giysilerinin üzerinde Kevlar zırhları vardı ve üçüncü nesil gece görüş gözlüklerini takmışlardı. Hepsinin elinde susturuculu MP5 makineli tüfekler ve SIG Sauer otomatik tabancalar bulunuyordu. Mermilerin barut miktarı özellikle azaltılmıştı. Bir adamı yere indirecek güce sahipti, ama aşın nüfuz edip geminin içinde kazaya neden olmazdı. Kemerlerine ses el bombaları ve on dakikalık çarpışmaya yetecek kadar yedek şarjör asılıydı.

Sivil giysiler içindeki Eddie Seng'in bol yağmurluğu, üzerindeki iki kurşungeçirmez yeleği gizliyordu. Şu anda denize indirilmekte olan merdivenin başında korsanları ilk karşılayacak kişi o olduğundan en tehlikeli görev onundu. Ekibinde Amerikan Ordusu'nun kara, deniz ve hava savaşı için yetiştirilmiş SEAL grubundan gelen komandolar bulunuyordu ve onları yok etmeleri için olabildiğince fazla sayıda korsanın gemiye çıkması gerekiyordu. Belinin arkasında, keme-rine takılı bir tabanca taşıyordu. Korsanların ateş açarak gelmeleri durumunda yelekler ona birkaç saniye kazandıracaktı.

"Durum nedir?" diye sordu Seng.

"Kra IV adını kullanan balıkçı teknesi yangını söndürmemize yardımcı olmak için sancak merdivenine yanaşacak," diye yanıtladı Cabrillo. "Onların yerinde olsaydım en az dokuz kişi gönderirdim. Köprü için iki, makine dairesi için iki, başka yerleri halletmek için dört kişi ve bir de ekip lideri."

"Oregon'da ellinin üzerinde tayfa olduğunu biliyorlar," diye atıldı Eddie. "En azından bir düzine adam göndereceklerdir."

"Haklısın. Peki, yeterli adamın var mı?"

"Biz subayları ele geçirirken, güverte'deki makineli tüfekler diğerlerini yok ettiği sürece evet."

"İyi gibi görünüyor," diye karşılık verdi Cabrillo. "Gelenleri gördüğün zaman haber ver." Operasyon ekibi, bir güverte vincinin tepesine yerleştirilmiş düşük ışıklı kameralardan balıkçı teknesinin yaklaşmasını izledi. Kra IV, korsan saldırılarından kurtulan az sayıda kişinin yaptığı tanımlara uyuyordu. Yirmi üç metre uzunluğunda, geniş, küt burunlu, açık kık güverte'li bir

tekneydi. Art güvertesinde yüksek bir Çerçeve dikme vinç taşıyordu ve dümen dolabının tam arkasında tek bir kargo konteyneri göze çarpıyordu. Gece olmasına rağmen teknenin içine eskimiş olduğu anlaşıyordu. Makine aksamı, tıpkı Oregon'un güvertesindekiler gibi harap halde görüldüğünden Juan rakiplerini kandırmak için korsanların da Şirket'in aldatmaca yöntemlerini kullandığını fark etti.

"Hedef, yirmi metre sancak tarafında," dedi Eddie. "Güvertesinde yaklaşık bir düzine adam görüyorum. Üstlerinde şort ya da kot pantolonlar var. Birkaç tanesi kötü hava koşullarına özel giysilerden giymiş. Sanki ellerinde bazı malzemeler var gibi, ama bahse girerim silahlarını gizlemek için taşıyorlar."

"Anlaşıldı." Cabrillo makine dairesini arayıp, Max'e duman perdesini azaltmasını söyledi. Hareket hızı neredeyse sıfır olduğundan güvertayı saran kalın sis perdesi Seng'in ve makineli tüfeklerin uzaktan kumandalarının başındakilerin görüşünü engelleyebilirdi.

Eddie bir "balıkçının" ağzına megafonu dayayıp Oregon'a seslenmesini izledi. Gölgelemin arasından sıyrılıp merdivenin başında yerini aldı.

Göğsünden aşağıya ter damlacıkları akıyordu. "Sizi gördüğümüze çok sevindik," diye yanıtladı, rahatlatma ve korku karışımı inandırıcı bir sesle. Duman perdesinin incelmeye başladığını fark etmişti. "Sanırım yangım kontrol altına aldık ama ne kadar hasar gördüğümüzü henüz bilmiyoruz."

"Elimizden gelen her yardımı yapmaya hazırız," diye yanıtladı korsan. Eddie, adamın sesindeki alaycılığı tanıyamadığı aksanına karşın fark etmişti.

İki gemi birbirine yaklaşıncı Kra IV' ün güvertesindeki adamlar kendi teknelerini merdivene bağladılar ve iki korsan yukarı çıkmaya başladı, ilk kurşun atılacaksa tam zamanydı. Eddie gerildi; silahını kılıfından çıkardı ama gözlerden uzak tuttu.

Birkaç saniye içinde olaylar birden gelişiverdi. Balıkçı teknesinin üstündeki projektörler bir anda parlayıp Oregon' u ışığa boğunca ekibin gece görüşünü azalttı. Güverteye adımını atmak üzere olan korsan otomatik tabancasını çıkarıp Eddie'nin göğsüne iki el ateş etti ve arkadaşlarını yardıma çağırırdı. Kra'nın dümen dolabından fırlayan yaklaşık bir düzine adam birbirine anlaşılmaz bir şeyler haykırarak merdivenden yukarı tırmanmaya başladılar.

Eddie göğsüne bir balyoz darbesi yemiş gibiydi ve birden hissizleşerek arkaya doğru sendeledi. Parmaklarından silahının yere düşmesini hissetmekten çok sesini duydu.

Eddie'nin adamları karşılık verene dek dört korsan güverteye ulaşmıştı. İki gizli noktardan açılan ateşle yere serildi ve onların yerini beş korsan aldı. Direnişle karşılaşmış olmak gelenleri neredeyse çılgına çevirmişti. Savaşma heyecanına kapılmış vahşilere benziyorlardı. Birkaç saniye içinde Şirket savaşçılarının sayısı beşe bir oranına düştü ve her geçen saniye oran biraz daha kötüye gitti. Karşılıklı açılan ateşler bir çılgınlığa dönerken silahların lazer ışınları dumanın içinde parlıyordu.

Operasyon merkezindeki ekranlar projektörlerden gelen yoğun ışık yüzünden beyaza dönüşünce, Cabrillo Korsanların stratejisini algıladı. İkinci Körfez Savaşı'nda bu taktiğe şok ve dehşet adı verilmişti. Azami karmaşa yaratıp çarpışmanın ilk birkaç dakikası içinde düşmanınızı bunaltın. Herhangi bir ticaret gemisinin eğitim görmemiş tayfaları; ışıklar, haykırışlar, gemiye gelenlerin sayısı karşısında iyice sersemleyip imdat çağrısı bile yapamazdı.

Ne var ki, bu taktik silahsız tayfaları yenmek için tasarlanmıştı, ama Şirket'in avantajını da zayıflatmaya gelmişti. Gece görüş aletleri işe yaramadığı gibi halen güverteyi saran duman normal görüş ışıklarını da engelliyordu. Kızılötesi sistem dostla düşmanı ayırt edemediğinden şimdilik uzaktan kumandalı tüfekler kullanılamıyordu.

Cabrillo koltuğundan kalkıp arka taraftaki bölme rafından bir gece görüş gözlüğü ile makineli tüfek kaptı. Hareket ettiğini kimse fark etmeden önce asansöre atlamıştı.

"Ben köprüye çıkınca, asansörü kilitleyin," diye seslendi hidrolik sistem onu beş kat yukarıya çıkardı.

Güverteden bu kadar yüksekte olmasına karşın silahların sesi korkutucu geliyordu. Eski SEAL komandoları çok iyi bir performans sergiliyordu, ama zaman çok daha önemliydi. Kanat köprüsüne koşan Cabrillo bir an durup aşağıya baktı. En azından yirmi korsan ön güvertede savunma pozisyonları almış üst güverteye durmadan ateş ediyordu. Merdivenin başından usulca sürünerek uzaklaşan birini fark etti. Silahını omzuna kaldırdı ve tetiğe basacağı anda Eddie'nin yağmurluğunu tanıdı. Gözleriyle kor sarılan tekrar tararken bir tanesinin vincin arkasından çıkıp elindeki AK 47 ile Seng'e nişan aldığını fark etti.

Cabrillo silahın yönünü değiştirdi, korsanın suratının ortasına bir mermi, göğsüne de iki mermi gönderdi. Kurşunlar öfkeli eşekarıları gibi yanından geçip çelik yapıya çarparken korkuluğun arkasına gizlendi. MP5'i otomatikte ayarladı, korkuluğun üzerine kaldırdı ve uzun bir atışla güverteye on beş el mermi yağdırdı. Karşı ateşin birkaç saniyelik boşluğunda ayağa fırladı, selektörü tekrar tek atışa getirdi ve balıkçı teknesinin tepesindeki projektörlere nişan aldı.

Kalbi bir demirci çekici gibi çarpıyordu ve ilkinde ıskaladı. Derin bir soluk alıp birazını verdi ve iki el ateş etti. Işıklar cam parçacıklarını saçarak patlayınca karanlık bir kez daha çöktü.

Aynı anda gizlenmiş .30 kalibrelik silahların kesik kesik kükreyişini ve boş kovanların güverteye vızıldayarak yağmasının sesini duydu. Uzaktan kumandalı silahlar nihayet göreve başlamıştı.

Cabrillo makineli tüfeğine bağlanmış yedek şarjörü ve gece görüş gözlüklerini takarak tekrar işe başladı. Gözlüğün yarattığı gizemli yeşil görüntüde namluların ucu ateşböceklerine benziyor, insanlar hayaletleri andırıyordu. Kendini Eddie Seng'in koruyucu meleği ilan etti.

Eddie hâlâ açıktaydı ve bu kadar yavaş hareket ettiğine göre vurulmuştu. Kan olmadığına göre kurşun geçirmez yelek hayatını kurtarmış olmalıydı. Juan da bir seferinde böyle bir olay yaşamıştı ve Eddie'nin ancak saatler sonra rahat soluk alabileceğini biliyordu. Eddie'nin girişe ulaşması acı veren uzun dakikalar sürdü ve bir anda uzanan eller onu güvenliğe çekti.

İngiltere sisi gibi yayılmaya başlayan barut dumanı arasından Cabrillo potansiyel hedefleri saptayıp, üstün bir beceriyle ateş etmeye başladı. Kendi adamları bu çatışmada üstünlük sağlamadıkça korsanları sağ olarak ele geçirmeyi düşünemezdi.

Ölü bedenler yığılmaya başlarken güverte kana bulanmıştı, ama SEAL komandolarından gelen ateş de artık ara sıra duyulan düzensiz bir patlamaya dönüşmüştü. Onlar da kayıp vermişlerdi. Cabrillo iki korsanın altına saklandıktan vinçten sıyrılıp ön tarafa doğru koştuklarını gördü. Korsanın biri arkadaşının sırt çantasından bir şey çıkardı ve bomba olduğunu fark eden Juan, ateşlemelerine fırsat vermeden adamları yok etti. Bir başkası ise üst güverteye doğru koşmayı denedi. Cabrillo ateş etmek için dönerken, uzaktan kumandalı makinelilerden biri adamı ikiye böldü.

Böylece Korsanların belkemiği kırılmış oldu. Sağ kalan on kadar korsan, Kra'nın rölantide çalışan büyük dizel motorunun sesinin duyulduğu merdivene doğru koşmaya başlamıştı bile ve bir anda kendilerini Oregon'dan gelen öldürücü ateşin içinde buldular. Eddie'nin adamları ateş açmayarak korsanları, kaçış yolunun açık olduğunu sanmalarını sağlamışlardı. İki tanesi teknenin güvertesine düştü ve cesetleri kendi kanlarının oluşturduğu ıslaklıkta kaydı.

Balıkçı teknesi atlamaya hazırlananları terk edip açılmaya başladı. Cabrillo teknenin güvertesini taradı, ama hiçbir hedef yoktu. Merdiveni tekneye bağlayan halatlar hâlâ çözülmemişti ve yavaş yavaş bağlantılarından kopmaya başladı. Kra hareket ederken iki korsan yolun yansına kadar inmişti. Merdiven iki tekne arasında bir köprü gibi gerildi ve Kra tarafındaki halatlar yerinden söküldü. Dokuz yüz kiloluk merdiven Oregon'dan koparak adamları denize döktü ve yüzeye çıktıkları anda ezdi.

Kra açısını biraz değiştirip Oregon'da kalan adamlarının atlamasına bir fırsat tanıdı. Operasyon merkezinde dümenci konsolundaki Eric Stone manevrayı hemen fark edip Oregon'u iskele tarafına doğru çevirdi ve korsanlar korkuluklara atlamaya çalışırken gemiye hız verdi. Adamlardan biri Kra'nın vincinin üstüne düştü. Kınlan kemiklerinin sesi kanat köprüsünde duran Cabrillo'ya kadar gelmişti; cesedi bu balıkçı teknesinin güvertesine doğru yuvarlandı. O sırada başka bir korsan Kra'nın gövdesine çarpıp denize düştü ve bir daha su yüzüne çıkmadı. Geri kalan dört tanesi ise iki geminin arasındaki daracık boşluğa indi.

Balıkçı teknesindeki dümenci durumu fark mı etmedi, yoksa aldirış mı etmedi Cabrillo anlayamadı. Ama tekneyi Oregon'a doğru döndürmeyi sürdürdü. Eric Stone, Kra'yı itmek için pruvadaki hidrolik direksiyonu çalıştırdı, ama pervanenin alabanda tüneli balıkçı teknesinin epey önündeydi ve güçlü anaforu dalgalan hızlandırıyordu.

İki gemi korkunç bir gürültüyle birbirine çarpınca suyun içinde çırpınan adamları ezerek pembe bir macuna çevirdi. Gemiler ayrılınca pembelik ortadan kayboldu.

Juan dümen dolabının arkasındaki çekmecedен bir telsiz kaptı. "Silah Konsolu, ben Cabrillo. Hedefi gördüğün anda tekneyi su kesiminden vur. Lanet olasıcalar hiçbir yere gide-meyeceklerini anlasınlar."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Mark Murphy.

İki gemi arasındaki mesafe artarken Cabrillo, faj'nın güvertesinde ki bir tayfanın dümen dolabının arkasındaki konteynerin iplerine Çerçeveli dikme vinçten bir kablo bağladığını gördü. Elindeki H&K'dan birkaç el ateş etti, ama dalgalarla yükselip alçalan bir hedefi vurmak neredeyse olanaksızdı. Mermiler tam yanından geçerken bile adam başını kaldırıp bakmadı. Görünmeyen bir operatör dikme vinci çalıştırıyordu. Çerçevesi teknenin art kısmına doğru eğimli durduğundan büyük konteyner ahşap zeminde derin izler bırakarak güverte boyunca hareket ediyordu. Kenan bir dubaya takıldı ama bocurgat dolabı dönmeye devam etti. Konteyner bir an sarsıldı ve büyük bir gürültüyle yan döndü. Vincin tam altına gelince havaya yükseldi ve kış aynalıktan sıyrıldı. Vincin freni bırakılınca konteyner denize düştü, bir an dalıp çıktı ve suyla dolmaya başladı.

Kra arayı açarken boşa dönen vinçten kablo inmeye devam ediyordu. Korsanların yağmaladıkları mallar, anlaşılan konteynerin içindeydi ve Cabrillo yeterince hızlı hareket ettikleri takdirde balıkçı teknesini kımıldayamaz duruma getirebileceklerini ve boşalan kablo sonsuza dek kaybolmadan önce ucunu bağlayabileceklerini biliyordu.

Adeta aklından geçenleri okumuş gibi Mark Murphy Oregon'un burnuna gizlenmiş Gatling silahından kısa bir süre ateş açtı. Elli tane azaltılmış uranyum mermi, dümen dolabının tam altında Kra'nın su kesimine isabet etti. Murphy bu noktada yakıt tanklarının bulunmayacağını düşünmüştü.

Gerçi tanklar açılan deliğin epey gerisindeydi ama mermiler Korsanların silah deposuna isabet etmişti, tik patlama büyük olmadı. İkinci patlama güvertede büyük bir delik açınca gövdenin bir kısmını havaya uçurdu. Sanki yaylım ateşi açılmış gibi Kra yan yatarken teknedeki alevler yükseliyordu. Patlamalar balıkçı teknesini paramparça ederken Cabrillo hiçbir şey yapamadan izliyordu. Sanki bir Hollywood özel efekt uzmanı tarafından patlatılmışa benziyordu. Büyük bir alev topuyla dümen dolabı yok oldu ve yakıt tankları alev alınca kış güvertesi patlayıp bir anda suya gömüldü ve burnu havaya kalktı. Şarapnel ve teknenin parçaları Oregon'un yan tarafına çarpınca Cabrillo korkuluğun arkasına gizlendi. Arka tarafındaki bocurgat ay ışığında ipek ipliğe benzeyen kabloyu sürükleyerek art güvertenin üzerinden uçurdu. Patlamalarla zayıflayan Kra'nın gövdesi artık ikiye ayrılmıştı. Arkası suyun içinde gözden kaybolurken dumanı tüten ön taraf suya oturdu, ama sonra tekrar havalanıp dalgaların arasından aşağıya kaydı.

20 mm. mermilerin isabet etmesinden son parçanın suya gömülmesine kadar her şey on dokuz saniye içinde olup bitmişti.

Juan ayağa kalkıp sıcak bir çelik parçasının çarptığı elinin üzerindeki kanı sildi. Teknenin, hiçbirini bir çöp bidonu kapağından büyük olmayan parçaları denize dağılıyordu. Sarsıntı dalgaları umursamaz sulara etkisini kaybedince, denizin üzerindeki tek ses alevlerden gelen çıtırtı sesleriydi. Yaralılardan inleme ya da çığlık sesleri gelmiyordu. Çünkü bu felaketten sağ kurtulan olmamıştı.

Juan on saniye, belki de otuz saniye hiç kıpırdamadan durdu; o anda bozguna dönen bu şeyi kurtarma umudu olduğunu anladı. Korsanların konteynerinin bağlı olduğu kablo hâlâ Oregon'un güvertesinde duruyordu ve konteyner kendi ağırlığıyla yavaş yavaş dibe doğru çöküyordu.

"Güverte tayfaları, kargo işi için kış güvertesine!" diye emretti elindeki telsizden. "Güvenlik ön güverteye. Sağ kalanları kontrol edin."

Juan kimsenin olmadığı üst güvertede hızla koştu ve kış güverteye ulaşmak için basamakları dörder dörder indi. Tayfalar denize doğru giden kabloya ulaştığı anda, o da kapıdan güverteye çıktı. Bocurgat makarası teknenin diğer yanından denize yuvarlanırken çözülmüş, bu yüzden suya gömülen konteyneri dengeleyecek bir ağırlık kalmamıştı. Kablo, güverteden kayarken pul pul olan boyadan dumanlar yükselmeye başladı.

Juan bir dikme vincin altına gelişigüzel bırakılmış yığından bir zincir kaptı ve kablunun korkuluğun üzerindeki bölümüne birkaç kez bağlayıp zinciri küçük kargo bocurgatına sıkıca tutturdu. Gerçi bocurgat yıllardır çalışmamış gibi görünüyordu, ama bir düğmeye basınca iki silindirli motor hemen harekete geçti. Kancayı çekmek için şalteri indirince zincir, kabloya sıkıca sarıldı. Zincirin halkaları biraz daha kenetlenince sürtünme yüzünden çelikten keskin bir koku çıktı. Kablo, tayfaların bir makaraya bağlamalarını sağlayacak kadar yavaşlamıştı.

Kabloyu sabitleştirip Oregon'un kış güvertesindeki vince bağlamaları birkaç dakika sürdü. Konteyneri yukarı çekmeye başladıkları anda Eddie Seng ile Linda Ross da yanlarına geldiler. Seng'in yüzü solmuştu ve elini göğsüne bastırarak hafif kambur bir şekilde yürüyordu.

Cabrillo, "Nasılsın?" diye sordu.

"Güldüğüm zaman acı veriyor."

"O halde sana elinde papağanı ve bozuk paralarıyla bara giren bir hayat kadınının öyküsünü anlatayım."

Eddie elini uzatıp inledi. "Lütfen anlatma."

Juan bir anda ciddileşip, "Orada durum çok mu kötü?" diye sordu.

"İster inan ister inanma ama en kötü durumdaki yaralı benim. Benim çocukların arasında çatışmada sarsıntı geçiren biri var ve bir kişi de hafif yaralandı."

"Ya korsanlar?"

"On üç ölü, iki yaralı," diye yanıtladı Linda. "Julia, yaralıların bir saat bile dayanamayacaklarını söylüyor."

"Lanet olsun!" Otopsi yapılırken Korsanların yaşı ya da etnik kökeni hakkında bilgi sahibi olabilirlerdi, ama bu saldırıların arkasında kimin olduğunu öğrenemeyeceklerdi.

"Korkuluktan uzaklaşın," diye seslendi bir tayfa.

Konteyner sudan çıkarken üçü de korkuluktan geriye çekildi. Tepesinden ve yan taraflarına açılmış deliklerden sular sızıyordu. Yirmilik konteyner korkuluğun üzerinden çıkarken vinç operatörü de sanki bir yumurta kadar nazik bir nesneymiş gibi onu özenle güverteye yerleştirdi. Juan, uzatılan cıvata eskisiyle hemen kapağın üzerindeki asma kilidi kopardı. Çevresine toplanan herkes içinde neler olabileceği konusunda farklı fikirlere sahipti. Hatta on sekizinci yüzyılda yaşıyorlarmış gibi büyük bir korsan hazinesi bulduklarını; konteynerin altın ve değerli taşlarla dolu olduğunu düşünenler bile vardı.

Gerçi Cabrillo böyle hayallere kapılmamıştı, ama konteynerden çıkanları asla görmek istemezdi. Tayfalardan biri ne olduğunu anlayınca kasmaya başladı. Juan da mide asidi boşazından yükselirken dişlerini sıkıyordu. Otuz çıplak beden konteynere dolan tonlarca suyla birlikte Oregon'un güvertesine yuvarlanmıştı.

Luceme kentinin güneyinde Pilatus Dağı'nın eteğindeki şato, Zürih'e kısa bir tren yolculuğu mesafesindeydi. Kırk odalı malikâne sanki yüzyıllardır burada duruyormuş gibi görünüyordu ama yalnızca beş yıl önce inşa edilmişti. Geleneksel dik arduvaz çatısı, bacaları ve özel pencereleriyle masallardan fırlamış bir güzelliğe sahipti. Malikâneye giden kıvrımlı yol, bir düzine su perisinin elindeki oymalı kâselerden pırıl pırıl su akan devasa bir mermer çeşmenin yanından geçiyordu.

Malikânenin çevresinde bir zamanlar çiftlik olduğu izlenimi veren çok sayıda taş bina yer alıyordu. Çevresindeki çayırarda, boyunlarındaki bronz çanlarla otlayan kahverengi Jersey inekleri otların aynı boyda kalmasına yarıyordu.

Garajın yanındaki park yerine koyu renk yedi limuzin sıralanmıştı. Arka taraftaki tarlaya inmiş iki Aerospatiale Gazelle helikopterin pilotları bir kokpite oturmuş kahve içiyorlardı.

Toplantıdan önemli bir sonuç çıkması beklenmediğinden Avrupa ülkelerinin maliye bakanlarının Zürih'teki zirvesi medyanın pek ilgisini çekmemişti. Yine de bu şatoda buluşan erkeklerin aynı zaman diliminde aynı kentte olmaları için bir bahane olmuştu. Tavanı iki kat yüksekliğinde, meşe kaplı duvarları yaban domuzu ve geyik kafalarıyla süslü, şöminenin üzerinde uzun İsviçre av borularının asılı durduğu büyük salonda toplanmışlardı.

İsviçre dünyanın en büyük bankacılık merkezlerinden biri olduğundan, bir kişi dışında on beş erkeğin Avrupa ve Amerika'daki en büyük bankaları temsil etmeleri hiç de şaşırtıcı değildi.

Masanın başında Bernhard Volkmann oturuyordu. Bankacı babası tarafından katı bir Katolik olarak yetiştirilmiş, ama Volkmann daha gençlik yıllarında dinden uzaklaşıp para dünyasına adım atmış; serveti Tanrı, nakit parayı da ayın olarak kabul etmişti. Finans dünyasında işine bağlılığından dolayı saygı gören, gizemli içgüdülerine karşı korku duyulan çok yüksek düzeydeki bir rahip gibiydi. Her gün yaptığı her iş, bankası ve kendisi için biraz daha fazla para kazanmak anlamını taşıyordu. Kendisinden beklendiği gibi evlenmiş ve karısını birkaç kez yatağına aldığı için üç çocuk sahibi olmuştu. Çocuklarını, kendini meslek yaşamından uzaklaştıracak bir eğlence gibi görüyordu ama ne doğum günlerini ne de Sorbonne Üniversitesinde okuduğuna inandığı yirmi iki yaşındaki küçük oğlunu en son ne zaman gördüğünü anımsıyordu.

Volkmann, Zürih'in Bahnhof Caddesi'ndeki bürosuna her sabah saat altıda geliyor ve akşam saat sekizde çıkıyordu. Bu rutinin aksadığı pazar günleri ve tatillerde evindeki çalışma odasında, en az on iki saati masasının başında geçiriyordu. Sigara ve içki içmediği gibi, kumarhaneye de asla gitmezdi. Altmış yaşında, artık biraz göbekli ve saçları tümüyle kırılaşmış bir

görüntüsü vardı. Cildi de saçları gibi soluktu, gözlüklerinin ardındaki gözleri ise bulaşık suyunu andırıyordu. Sürekli olarak gri takım elbise giydiğinden beyaz gömlekleri bile gri gibi görünüyordu.

Yanında çalışanlar Volkmann 'i bırakın kahkaha atmayı, gülümserken bile görmemişlerdi ve ancak çok ciddi bir maddi dalgalanma dudaklarının hafifçe aşağıya sarkmasına neden olurdu.

Masanın çevresindeki diğer ciddi görünümlü adamların paraya bağlılığı da ondan aşağı kalmıyordu. Hepsi de milyarlarca dolar ve milyonlarca yaşamı etkileyecek kararlar alan bankaların başkanıydılar. Bugün burada toplanmalarının nedeni ise dünya ekonomisinin çökmek üzere oluşuydu.

Masanın üzerinde Bern Volkmann 'in önünde siyah bir örtünün gizlediği küçük dikdörtgen bir nesne duruyordu. Herkes yerini alıp, bardaklara su dolduran görevliler çekilince, Volkmann uzanıp örtüyü kaldırdı.

Bankacılar ve konuklar, masanın üzerindeki nesneye fazla tepki göstermeyecek çok az sayıdaki insanlardan biriydi. Yine de Volkmann, bu deneyimli profesyonellerin bile tüm duyguyla Volkmann'ın gizleyemediklerini fark etti. Birkaç tanesini derin nefes alırken, biri düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. Bir başkasının gözleri bir an için kocaman açıldı ve sanki bir poker oyununda elindekileri belli etmiş gibi masanın çevresindekilere baktı. Dünya yüzündeki diğer altı milyar insan ise bunun karşısında hayretle soluğunu tutar, akıllan bin bir olasılıkla dolarken nesneye dokunmak için çırpınırdı.

İkizkenar yamuk biçimindeki nesne on dört kilo ağırlığındaydı ve bir Londra Mal Teslimatı olarak biliniyordu. Yüzeyinden sıcak bir sarı renk yansıyor ve büyük salonun gizli ışıklarında hoş bir parlaklık yaratıyordu. Yüzde 99,9 saflık derecesindeki altın külçesi yaklaşık yüz altmış bin dolar değerindeydi.

"Beyler, ekonomik bir kriz yaşıyoruz," diye söze başladı Volkmann aksansız konuştuğu İngilizcesiyle. Yanlış anlaşılmayı ve akılla Volkmann şıklığını önlemek için her sözcüğü net bir şekilde telaffuz etmeye özen gösteriyordu. "Hepinizin bildiği gibi, dünyada altın kısa bir süre sonra bitecek. Daha doğrusu basit bir nedenden dolayı talep şimdiden arzı geçti. İçinizden bazıları çok açgözlü oldu.

"On yıl kadar önce çoğunuz ülkelerinizin merkez bankalara Volkmann o dönemde herkes için kazançlı gibi görünen bir Öneriyle başvurmuştunuz. Bankalar, teminat olarak tutulan altını ödünç alacak ve yüzde birini üç aylık faiz olarak ödeyecektiniz. New York, Paris, Londra ve diğer kentlerde piyasadan uzakta kasalarda duran altının hiçbir değeri yoktu. 0.25 faiz ödeyerek geçmişten farklı olarak merkez bankaları açısından altına değer kazandıracaktınız.

"Eğer iş burada bitseydi, şimdi bir krizle karşı karşıya kalmayacaktık. Ama bitmedi. Siz altını ya piyasaya sattınız ya da başka girişimlerinizin teminat ve hisse senedi karşılığı olarak kullanıp holdinglerinizin değerini arttırdınız. Temelinde yalnızca ödünç almaya hakkınız olan bir

malı ya sattınız ya da rehin verdiniz. Merkez bankaları bu harekete örtülü onay verirken, istediği bir zamanda altınlarını geri isteme hakkını da korudu. Eğer bu plan bir tek ülkede ya da küçük çapta uygulanmış olsaydı, geri isteme durumunda piyasada karşılık olarak kullanacağınız miktarda ihtiyaç fazlası altın bulabilecektiniz.

"Ne var ki, açgözlülüğünüz galip geldi. Bugün merkez bankalarının hesaplarında bir trilyon avro olarak gösterilen on iki ton altın, aslında dünyadaki kadınların parmaklarını ve boyunlarını süslüyor. Başka bir deyişle beyler, geri alınması artık olanaksız.

"Merkez bankalarının çoğu bu durumun farkında ve altın değeri üzerinden faiz almayı sürdürüyor ama bir kısmı da altının geri verilmesini istiyor. İki yıl önce Fransa Merkez Bankası rezervlerinin bir kısmını satacağını duyurdu. Bankanın satışı gerçekleştirebilmesi için yeterli miktarın bulunması amacıyla toplanmıştı. Bu gizli anlaşmayı ve yaşanan durumu bazıları fark edince anımsayacağınız gibi birkaç hafta içinde altının fiyatı elli Euro artmıştı. Ardından Fransa Merkez Bankası elindeki altını sattı ve fiyatlar bir kez daha istikrar kazandı. Bu çağrıyı karşılamak için gösterdiğimiz çaba bize yaklaşık bir milyar avroya patladı. Hissedarlarımıza bunun tek seferlik bir hesap kapatması olduğunu söylemiştik ama merkez bankalarının altınlarını geri istediği her an bu hesap kapatma işlemi ile yine karşılaşacağız."

"Bern bizim tarih dersine ihtiyacımız yok," dedi New York' lu bir bankacı kızgın bir sesle. "Eğer çevrene bakarsan birçok tanıdık yüzün, yönetim kurulu tarafından işten kovuldukları için burada bulunmadığını göreceksin."

"Sizin tanımızla 'yönetim kurulu tarafından işten kovulmaları' Bay Hershel bizim kaygılarımızın en önemsidir." Volkmann 'in Amerikalı bankacıya bakışı bundan sonraki yanıtları engellemiş oldu.

"Bankacılık bir güven işidir," diye devam etti. "Bir işçi maaş çekini bozdurur, kendine yetecek kadarını alır ve geri kalanını bankanın koruyacağına güvenir. Bundan sonrası onun algılamasının ve ilgi alanının ötesinde kalır. İşgücünü anaparaya çevirme görevini yerine getirmiştir ve bu parayı çoğaltma işini bize bırakmıştır. Bizler de bu parayı yeni işler kuran girişimcilere kredi olarak veririz. Yüzyıllardır kusursuz işlemiş olan sistemde girişimciler daha fazla işgücünü daha fazla paraya çevirmek için daha fazla işçi çalıştırır.

"Peki, bu güven kötüye kullanırsa ne olur? Elbette eskiden de bankacılık skandalları yaşanmıştı; ne var ki hiçbirisi şu anda karşılaştığımız krizin boyutlarına ulaşmamıştı. Hükümetlerin vatandaşlarına ülkenin güçlü olduğu güvencesini vermek için kullandıkları altın rezervleri, geri ödemesi olmayan, üzerinde 'ben sana borçluyum' yazan kâğıtlar karşılığında satılmış oldu. Merkez bankalarına verdiğimiz sözü tutamıyoruz. Bankalara iade etmek için altın alacak paramız olsa bile, borçlu olduğumuz miktarı karşılayacak altın, dünya yüzünde kalmadı."

"Bir ödeme planı hazırlanabilir ve sürede üretim arttırılabilir." Savil le Row imzalı bir takım elbise giymiş İngiliz bankacıya aitti bu sözler.

"Olamaz." Verilen yanıt, söyleyen kişi kadar kısa ve kütü. Aksanı biraz İngiliz'e benzese de hafif bir şive sezilebiliyordu.

"Bay Bryce lütfen açıklar mısınız?"

Bryce ayağa kalktı. Ötekilerden farklı olarak yanık tenliydi ve sürekli kısılmış duran gözlerinin mavisini kolayca görünmüyordu, iri ellerinin eklemleri şişmişti. Servetini elde etmek için bankacıların anlayamadığı şekilde çalışmış gibi görünen biriydi.

"Ben Güney Afrika'nın madencilik çıkarlarını temsil etmek için buraya gönderildim," dedi Bay Bryce. "Bay Volkmann hangi konuların görüşüleceğini bana önceden bildirdiği için sizlere doğru bilgiler vermek amacıyla kendi adamlarımla konuştum. Geçen yıl Güney Afrika, otuz gramı iki yüz seksen dolardan yaklaşık üç bin dört yüz ton altın üreni. Bu yıl da aynı miktar üretebileceğiz, ama otuz gram başına bedeli üç yüz on sekiz dolar olarak. Irk ayrımcılığının sona erişinden bu yana sendikalar çok güçlendi ve işçi ücretleri oldukça yükseldi; artık yeni anlaşmalar imzalarken daha da cömert davranmamız için büyük baskı yapılıyor."

"Onlara boyun eğmeyin," diye atıldı Hollanda'nın en büyük bankasının başkanı.

Bryce, adama sert bir bakış attı. "Kayalardan altın çıkarmak fabrikada çalışmaya benzer. Ustalık eğitimi yıllar sürüyor. Şimdi yapılacak bir grev hepimizin elini kolunu bağlar ve sendikalar da bunu biliyor. Altının otuz gramının yaklaşık beş yüz dolara satıldığını görüyorlar ve madenlerin zarar etmediğini de biliyorlar."

"Üretimi arttırabilir misiniz?" diye sordu masada oturanlardan biri.

"Bizim madenler artık üç kilometre derinliğe indi. İndiğimiz her metre giderlerde bir artışa neden oluyor. Aynen bir gökdelen inşa etmeye benziyor. Boyunu uzatmak için üstüne kat ekleyemezsiniz. Öncelikle temelini ve yapısını sağlamlaştırmanız gerekir. Asansörlerin o noktaya kadar inebileceğinden; suyun ve atık borularının daha fazlasını taşıyabileceğinden emin olmanız gerekiyor. Mimarlar üste bir kat çıkmanın var olan bir binanın altına bir kat eklemek kadar zor ve pahalı olduğunu söylerler. En derin madenlerimizde kazdığımız her yeni seviyeden altın çıkarmak bir öncekinden iki üç kat daha pahalıya mal oluyor. Elbette daha fazla altın çıkarabiliriz ama gideri getirişinden çok olacaktır."

"Öyleyse başka külçe altın kaynakları aramak zorundayız. Rusya olabilir mi ya da Kanada? Amerika Birleşik Devletleri?"

"Açığı kapatacak kadar büyük kapasiteleri yok," diye yanıtladı Volkmann. "Ayrıca Kuzey Amerika'daki çevre korumacılık yasaları otuz gram başına, otuz kırk dolar prim ekliyor."

"Yeni keşifler olamaz mı? Yeni madenler açabiliriz, belki Brezilya'nın karmaşık altın madenlerinin üretimini arttırmasını sağlayabiliriz."

"En yeni teknolojik aletler ve yönetim biçimleriyle bile Brezilya'nın maden damarlarında yılda bir tek zırhlı arabayı dolduracak kadar altın bulunmuyor," diye açıkladı Bryce. "Yeni keşiflere gelince, orada altın kayalıkları var. Hatta bir kısmının yerini bile biliyoruz. Ama altını

çıkarmak için bürokrasiyi aşmak yıllar sürer ve üretimi sizlerin istediği düzeye çıkarabilmek için milyarlar dolar yatırım gerekir."

"Öyleyse çözüm çok basit," dedi Fransız bankacı, Bryce'ın karamsar görüşlerini izleyen kısa sessizlikte. "Merkez bankalarını rezervlerini geri istememeleri için ikna etmeliyiz, işbirliğine yanaşmalarını sağlamak için belki daha fazla faiz ödemeye söz verebiliriz."

"Bu geçici bir çözüm olur," dedi New York'lu bankacı. "Yükümlülüklerimizden sonsuza dek kaçamayız."

"Ama eğer merkez bankalarının kasalarını yeniden doldurmak için zaman kazanabilirsek, fiyat istikrarını koruyabiliriz ve benim ülkemde satış açıklandığı zaman yaşananlar tekrarlanmaz."

"Wall Street bu haberi yayınlayınca ne olacak?" diye sordu New York'lu bankacı. "İnsanlar hükümetin varlığını bildirdiği altını gözleriyle görmek isteyecekler. Sıradan insanlar Fort Knox'ta ağzına kadar altınla dolu bir kasa olduğunu düşünüyorlar. Kasada yalnızca birkaç değersiz ödeme vaadi taşıyan kâğıt bulunduğunu öğrenince hiç de mutlu olmayacaklar. Hükümetin eski günlerden farklı olarak doların güvencesi konusunda yalan söylediğini anlayınca paniğe kapılacaklar"

"İşte bu nedenle bu krizin daha önce karşılaşılmayan boyutlarda olduğunu ilk başta söyledim," dedi Volkmann. "Kapitalist sistemin temeliyle oynadık ve kamuoyu bunu öğrenince, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibi çökecek."

İsviçreli bankacı bir an susup bakışlarını odada dolaştırdı. Herkesin dikkatini çektiğinin farkındaydı. Yüzlerindeki sert ifadelerden ayrıntıları bilmeseler bile, kendisinin neler söyleyeceğini bazılarının tahmin ettiğini anlamıştı. Devam etmeden önce bir yudum su içti. "Son altı yıldır Almanya bir dizi başarısız ekonomik politika girişiminde bulundu. Sonuçlar ülkeyi Avrupa'nın endüstri lokomotifini olma konumundan neredeyse sadakayla geçinen bir duruma getirdi. Üretkenlik düştü, işsizlik Avrupa Birliği'nin izin verdiği tavan orana ulaştı, kısa bir süre sonra hükümet aşırı cömert emekli maaşlarını ödeyemeyeceğini fark edecek. Kısacası Almanya iflas etmek üzere. İki hafta önce altın rezervinin tümünü satmaya hazırlandıklarını duydum."

Hepsinin biranda soluğunu tutması uçuşumun kenarında olduklarını fark ettiklerini gösteriyordu.

"Bu miktar altı ton altın demektir beyler ya da yaklaşık olarak Güney Afrika'nın iki yıllık üretimi demektir. Berlin ile Bonn'da şu anda yalnızca iki ton altın var. Aradaki dört tonluk açığı kapatmak zorundayız."

"Ne zamana kadar?" diye sorarken Fransız bankacının önceki kabadayılığından iz kalmamışa.

"Kesin olarak bilmiyorum," diye yanıtladı Volkmann. "Fiyat istikrarını korumak için herhalde biraz zamana yayılacaktır."

"Ama yeterli zaman olmayacak," dedi New York'lu alçak sesle.

"Şunu unutmayın," diye devam eni Volkmann felaketleri üst üste sıralarken. "Eğer bor-sacılar bankalarımızın içinde bulunduğu felaketi fark ederlerse, gözümüzü oyarlar ve fiyatlar ikiye hatta üçe katlar."

"Mahvolduk!" diye bağırdı Hollandalı bankacı. "Hepimiz. Almanlar nakit para kabul etse bile, hepsini ödeyemeyiz. Altın satarak kazandığımız parayı çoktan başkalarına kredi olarak verdik. Verdiğimiz tüm kredileri geri olmak zorundayız. Bu durum Hollanda ekonomisini bitirir."

"Yalnızca sizin ekonominizi değil," dedi Hershel adındaki bankacı. "Yirmi milyar dolar tu-tarında Almanya'dan külçe altın aldık ve sattık; büyük bir kısmı buharlaştı. Geri ödeyebilmek için vadeli hesapların hepsini tüketmek zorundayız. Amerika'nın her tarafındaki bankalarımıza insanlar hücum edecektir. Bir kez daha büyük çöküş yaşanacaktır."

Bu sözleri düşünürken odayı umutsuz bir sessizlik kapladı. Bu adamlar 1920'lerde ve 1930'larda dünyayı saran ekonomik çöküşü anımsamayacak kadar gençti, ama ailelerinden ve akrabalarından, yaşananları birinci ağızdan dinlemişlerdi. Artık ekonomi küresel olarak birbirine bağlıydı ve bu kez daha büyük bir felaket ortaya çıkacaktı. Bir kısmı kendi bankalarının ve ülkelerinin zararlarının ötesine geçen düşüncelere dalmışlardı. Ülkeler yalnızca kendi insanla-rına yardım etmek için çabalamaya başlayınca uluslararası yardımlar kesilecekti. Bu masanın çevresinde oturanlar kendi kârlarını yükseltmek için ödünç aldıkları altınları sattığı için geliş-mekte olan ülkelerde kim bilir kaç kişi ölecekti.

Gelirken yüzü gülen şirket başkanları artık Bemhard Volkmann kadar soluklaşıp grileş-mişlerdi.

"Almanları bu işten vazgeçirmenin bir yolu yok mu?" diye sordu içlerinden biri.

"Deneyebiliriz," diye yanıtladı bir başkası. "Ama öncelikle kendi çıkarlarını korumak zo-rundalar. Altınları geri alamazlarsa sonuç; ödeme güçlüğüne, iflase hatta ayaklanmalara kadar gidebilir."

Volkmann birkaç dakika boyunca bankacıların kendilerini, bankalarını ve dünyayı kur-tarmak için fikirlerini söylemelerine izin verdi. Sonunda hiçbir çözüm bulamadılar. Konuşmalar yerini sessizliğe bırakırken, Volkmann, Güney Afrika madenlerinin temsilcisi Bryce'ın dışarı çıkmasını istedi.

Kapı arkasından kapanınca bankacılar tüm dikkatlerini Volkmann 'e verdiler. İçlerinden biri yanıtlaması için dua ettikleri soruyu soruna kadar Volkmann 'in sesi çıkmadı.

"Bir çözüm bulduğunuz için mi bizleri buraya çağırdınız?" diye sordu dünyanın en büyük altıncı bankasının İngiliz CEO'su.

"Evet," diye yanıtladı Volkmann ve adeta hepsinin rahatlatma soluğunu bedeninde hissetti. Kişisel yardımcısına bir mesaj yazdı ve büyük salonun çift kanatlı kapısı açıldı. İçeri giren kişinin sergilediği özgüveni, bankacılar itiraf etmeseler bile onları rahatsız etmişti. Adam başı

dik, rahat bir yürüyüşle yaklaştı. Bankacıların akranı sayılırdı; herhalde ellili yaşlarında ya da biraz daha gençti. Tahmin etmek oldukça zordu. Çünkü yüzünde tek bir kırışık yoktu, ama gözleri ihtiyardı; kısa kesilmiş saçları kahverengiden çok gümüş gibi görünüyordu. Bankacılarından farklı olarak servet ve güçten kaynaklanan tatmin olmuşluk, üstünlük görünümüne sahip değildi. Toplantıya yadsınmaz bir güç simgesi olarak girmiş ve tek bir söz söylemeden tam merkezde yerini almıştı.

Volkman, yabancı adam yanındaki koltuğa yerleşirken, "Anton Savich, Sovyet Doğal Kaynaklar Bürosu'nun eski şefidir. Şimdi özel danışmanlık yapıyor," dedi.

Kimse sesini çıkarmıyordu. Eski bir Rus memurun neden burada bulunduğunu anlayamamışlardı.

"Böyle bir felaketin geleceğini uzun zamandır tahmin ettiğimden bazı gizli planlar yaptım," diye devam etti Volkman. "Önerilerim tartışılmaz ya da muhalefet edilemez. Tek seçeneğimiz budur ve sözlerim bitince hepimiz kabul edeceksiniz. Bay Savich ayrıntıları anlatacak."

Anton Savich ayağa kalkmadan, bir kolunun koltuğun arkasına atıp bankaları nasıl kuracağını anlatmaya başladı. Hiç kesintisiz on dakika süren konuşmanın ardından bankacıların yüzünde şok, öfke ve tiksinti ifadesinin karışımı okunuyordu. Hollandalı bankacı neredeyse kusacak gibiydi. Biri Vietnam'da savaşmış olan sert yapılı iki New York'lunun yüzleri bile solmuştu.

"Başka yolu yok beyler," dedi Bern Volkman. Hiçbiri kabul ettiğini açıkça söyleyemedi. Volkman bakışlarını tek tek adamların yüzlerinde gezdirdi ve karşısındaki gözlerini kaçırınca ya da belli belirsiz başını sallayınca kabul ettiklerini anladı. En sona kalan Hollandalı neyi kabullendiğini düşünürken hafifçe iç çekip gözlerini yere indirdi.

"Her şeyi ben ayarlarım," diye tamamladı Volkman. "Bir kez daha böyle toplanmamıza gerek kalmayacak."

Fort Knox'tan söz etmiş olan New York'lu bankacı, "Eminim tekrar toplanacağız. Cehennemde," diye karşılık verdi.

7

Konteyner açılınca, Cabrillo haç çıkarmıştı.

Görebildiği kadarıyla kurbanların çoğu yirmili yaşlarındaydı. Bir kısmı öleli epey olmuştu. Bedenleri morarıp kararmış, bazıları şişmişti. Geri kalanlar ise korsanlar konteyneri denize atınca dolan suyla boğulmuşlardı. Güverte ışıklarının altında ciltleri hasta gibi solgundu. Birbirine karışmış kollar bacakları ayırt etmek zordu ama erkeklerin sayısı kadınlardan fazla gibi görünüyordu. Korkunç ölüm biçimlerinin dışında tek ortak noktalan tümünün Çinli olmalarıydı.

"Yılankafalar," dedi Cabrillo nefretle, karanlık okyanusta hâlâ yanan yağ katmanına bakarak.

Çin'in dışında çalışmak isteyen köylüler ve hatta ortalama ücret alan işçiler, kaçak olarak gitmek için adam başına otuz bin dolar ödüyorlardı. Elbette zengin bir Çinli bile böyle bir parayı peşin ödeyemeyeceğinden insan tacirleri değişik bir sistem geliştirmişlerdi. Kaçak göçmenler Yeni Delhi'den New York'a kadar tüm kentlerde düşük ücretli işlerde çalışarak ömür boyu borçlarını ödüyorlardı. Kadınlar Amerika ve Kanada'nın küçük kentlerinde bile ortaya çıkmaya başlayan "masaj salonlarında" fahişelik yapıyorlardı. Borçlan tümüyle ödenip kapanıncaya kadar çalışıyorlar, çetelere ait küçücük evlerde adeta üst üste yaşıyorlardı. Çetelerden kaçmaya kalkarlarsa Çin'de bıraktıkları aileleri ya işkenceden geçiriliyor ya da öldürülüyordu.

Her yıl bir milyondan fazla Çinli daha fazla çalıştıkları takdirde işlerin düzeleceği vaadine kanarak, kötü bir yaşamı daha kötü bir yaşam için bırakıp gidiyordu.

Yeni yaşama giden yolculuğa göçmen işçiler yılanı binmek adını verdikleri için çete üyelerine yılankafa deniyordu.

Cabrillo ile ekibi ya Japonya'ya yasadışı göçmen taşıyan bir gemiye rastlamıştı ya da korsanlar böyle bir gemiye saldırıp ele geçirdikleri işçileri belki aynı çeteye belki de üçüncü kişilere satmaya niyetlenmişlerdi. Her koşulda bir insan kaçakçılığı olayına rastladıktan kesindi. Güvertedeki korkunç manzaranın, gözlerinden okunan üzüntünün ötesinde Juan Cabrillo göğsünde bir öfke alevinin yükseldiğini hissediyordu. Duyduğu nefretle beslenen alev, adeta bedenini saracak kadar büyümüştü.

Buz kesmiş bakışlarını Linda Ross'a çevirdi. "Doktor Huxley'i olabildiğince çabuk buraya çağır. Bu zavallılar için yapabileceği bir şey yok ama belki otopsi sonucunda neler olup bittiğini öğrenebiliriz." Ardından tayfalarla döndü. "Hastabakıcılar konteyneri boşaltınca içinde kimlik kartı filan olup olmadığını araştırın ve sonra bu nesneyi denize atın."

"Sen iyi misin Juan?" diye sordu Linda kaygıyla.

"Hayır, çok sinirliyim," dedi uzaklaşırken. "Üstelik uğraşmam gereken bir de denizaltı var."

Operasyon merkezindeki yerini aldı. Olayın haberi yayıldığından herkesin keyfi kaçmıştı. Mark Murphy tekrar lazım olabileceğini düşünerek gemideki silahları kontrol ediyordu. Eric Stone sessizce dümen konsolunda oturmuş emirleri bekliyordu.

"Bay Murphy," diye seslendi Cabrillo sertçe.

Mark yüzünde ciddi bir ifadeyle ona döndü. Kra adlı tekneyi onun yaptığı atış havaya uçurmuş ve esirleri sorguya çekme şansını yok etmişti. "Evet efendim?"

Başkanın sesi yumuşadı. "Kendini suçlama. Ben de olsam aynı noktaya nişan alırdım. Uzun bir süre bu işin içinde olacağız. Başka fırsatlar mutlaka çıkacak karşımıza."

"Evet efendim. Teşekkür ederim."

"Bay Stone hızı otuz mile çıkarın ve bizi denizaltının üzerine getirin."

"Tamam efendim."

Linda hâlâ güvertede Julia ile adamlarına yardım ediyordu. Juan pasif sonarı gözden geçirdi, rotayı hesapladı ve Oregon'un gizemli denizaltının tam üzerine ulaşması için gerekli hız ayarlamalarını Stone'a bildirdi. İlk kez fark ettiklerinden bu yana denizaltı yirmi beş metreye inmişti. Akustik sinyalleri bilgisayarda temizledi, konuyla bağlantısı olmayan sesleri filtreledi ve geriye denizaltıdan ağır ağır sızan havanın sesi kaldı. Denizaltının ölü gibi görünmeye mi çalıştığını, yoksa bir sorun mu yaşadığını henüz çözememişti. Ama eğer bir acil durum olsaydı alarm klaksonlarının ve basınçlı kabinin içinde çalışan tayfaların sesini alabilirdi. Son derece gelişmiş dinleme aygıtları olmasa bile, metale çarpan metal sesleri suyun içinden Oregon'a kadar gelirdi. Ne var ki, gitgide batan denizaltıdan sadece sızan havanın tıslaması duyuluyordu.

Juan bir bölge haritasını bilgisayarın ekranına getirdi. Geminin altında yaklaşık iki mil derinlik vardı. Denizaltının dibe oturması günler sürecekti ama dalma sınırını geçtiği için daha önce çökecekti.

Tekrar kendi koltuğuna dönüp havuz birimini aradı. "Dalış şefi, ben Cabrillo. Gövde kapılarını açın ve sıgı su taraması için uzaktan kumandalı bir robot araç hazırlayın. Ayrıca iki dalgıç hazırlansın ve benim dalış giysilerimi de hazır edin."

On beş dakika sonra Cabrillo üzerinde turuncu dalgıç giysisiyle uzaktan kumandalı dalış aracı pilotunun arkasında duruyordu. Dalgıç gözlüklerini sol koluna asmıştı. Aslında onun denizaltına dalmasına gerek yoktu ama okyanusun kucağında, dinginliğine kavuşacağını biliyordu. Omuzları ve ensesi gerginlikten kasılmıştı.

Sualtı araştırma aracı küçük bir torpidoya benziyordu ve ekseni boyunca yer alan değişken kademeli üç pervanesi manevra yapma yeteneğini artırıyordu. Kubbeli burnunda yüksek

         bir kamera vardı ve sırtına yerleştirilmiş ışıklar en bulanık sularda bile    metrelik bir alanı aydınlatacak g  t  ydi. Araç dalışa hazırdı ve iki tayfa, makara halatının gemiye dolan-maması için   zen gösteriyordu.

Denize açılan b  y   kapılar geminin mağaramsı derinliğine serinlik yayarken, gövdeye bağlı sualtı ışıklan dalgalanan bir yeşil yansıma oluşturuyordu. B  y   Nomad 1000 sualtı aracı, çok g      robot koluna gereksinim olabileceği düşünülerek havuzun üzerinde bir uzay gemisi gibi bekletiliyordu.

"On sekiz metreyi geçiyoruz," diye bildirdi operatör; bakışlarını sualtı aracının kamerasının ekranından ayırmıyordu. Ekranda yalnızca okyanusun karanlık suları görülüyordu. Parmaklan sondayı yöneten kumandaların üzerindeydi.

"Yirmi metre."

"İşte orada," diye işaret etti Cabrillo.

Karanlığın i inden bir nesnenin belli belirsiz hatları görülmeye başladı.   nce bulanık ve belirsizdi ama sualtı aracı yaklaşınca resim netleşmeye başladı. Sonda, denizaltıya arkadan yaklaşmıştı. Bronz pervanesi g      ışığın altında parlıyordu. Ardından geminin d  menini fark ettiler. Juan'ın şimdiye dek gördüğü denizaltılarına hiç benzemiyordu.

"Bizi bir buçuk metre yükselt ve    metre ileri g  t  r."

Operatör verilen emri uygulayınca pervane, kameranın görüş a ısının altına indi.   elik gövde levhaları tipik bir denizaltının puroyu andıran şekline hiç benzemiyordu. Linda aktif sonarla denizaltının biçimini algılamaya çalışırken çok garip olduğunu söylemişti.

Birdenbire siyah gövdenin üzerinde beyazla boyanmış HAM yazısı göründü.

K      sualtı robotu geriye gitti ve sözcük anlaşılmaz biçimde uzadı: UTHAMTO.

"Uthamto da nedir acaba?" diye sordu dalgı lardan biri.

"Nedir değil, neresi?..." diye yanıtladı Juan. "Southampton, İngiltere."

Daha sözünü bitirmeden geminin bağlı olduğu limanın adıyla birlikte kendi adı da ortaya  ıktı. Avalon bir denizaltı değildi.

"Korsanlar göçmenleri bu gemiden almış olabilirler mi?"

"Sanmıyorum." Sonda, geminin arka korkuluğunda ve güvertesinde dolaşırken Cabrillo gözlerini ekrandan ayırmadı. Karmakarışık donanımların arasında birkaç balık yüzüyordu. "Ama kurbanlarından biri olduğuna eminim. Bahse girerim biz radar menziline ulaşmadan önce bu gemiye saldırmışlardı." Oregon'un koşk  n   arayıp Mark Murphy'den İngiliz bayraklı gemiyi araştırmasını istedi.

"Ama en azından bir SOS sinyali almamız gerekmez miydi?" diye sordu dalgıç.

"Eğer korsanlar iletişim gereçlerini bozmuşsa ya da bir imdat çağırısı yapmasına fırsat vermeden gemiye atlamışlarsa alamazdık."

"Başkan, ben Murphy. Avalon, Royal Geographic Society'e ait. 1982'de suya indirilmiş. 43 metre boyunda, su kesimi..."

Cabrillo sözünü kesri. "En son ne zaman haber alınmış?"

"Royal'in basın bültenine göre dört gün önce bağlantı kopmuş. Okinawa'da konuşlanmış olan Amerikan araştırma ve kurtarma birimleri hiçbir şey bulamamış."

"Hiçbir anlamı yok," dedi Juan yanındakilerden çok kendini tatmin etmek için. Yüksek sesle düşünmeyi sürdürdü. "Eğer saldırıya uğradıysa ve korsanlar iletişim araçlarını kestiyse, araştırma ve kurtarma ekiplerinin onu hemen bulması gerekirdi."

"Ya gemiyi derhal batırmışlarsa?" dedi sualtı robotunun kaptanı.

"Dört günde yalnızca yirmi beş metre batmış olması olanaksız," dedi Cabrillo ve durakladı. "Eğer... eğer biri daha fazla su almasını engellemeyi başarmışsa..."

"Yine de batmayı sürdürür," dedi dalgıç. "Bu derinliğe batacak kadar su yüzeyinde kalamadıysa, bu, daha derine inemez anlamına gelir."

Cabrillo dikkatle dalgıca baktı. "İyi bir fikir. Ama eğer aşırı tuzlu su katmanında kalmışsa durum değişir. Tuzlu su daha yoğun olduğu için eşit hacimde daha fazla ağırlıkla yer değiştirir. Okyanus tıpkı bir pasta gibi farklı tuz ve ısıya sahip su katmanlarından oluşur. Avalon şimdilik dengesini korumasına yardımcı olan aşın yoğun bir su katmanına kadar inmiş olabilir." Bu arada geminin hâlâ su aldığıнын, eninde sonunda sözünü ettiği su katmanından aşağıya ineceğinin ve bir taş gibi dibe çökeceğinin de bilincindeydi.

Batık geminin üzerinde dolaşan sondanın yolladığı görüntüleri sessizce izlediler. Hiçbir mücadele izi, kurşun deliği ya da patlama belirtisi yoktu. Sanki karşı koymadan suların altına kaymıştı. Sonda Avalon'un burnuna ulaşınca Cabrillo bir pencereden içeriği görebilmek amacıyla kaptana robotu üst güverteye yansıttırmasını söyledi.

"İçinde sağ kalmış birinin olacağını mı düşünüyorsunuz?" dedi dalgıç birdenbire.

Juan bunu düşünmüş ve aklından çıkarmıştı. Korsanların ne kadar vahşi olduklarını kendi gözleriyle gördüğünden, batırdıkları bir gemide geride bir tanık bırakmayacaklarından emindi. Ayrıca batık geminin sessizliği de kimsenin olmayacağına bir kanıttı. Eğer Juan batan bir gemide kalsa, ne kadar yararsız olursa olsun yine de birilerinin dikkatini çekmek için elinden geleni yapardı. Kollarım kıpırdatamayacak hale gelene dek bir İngiliz anahtarıyla gövdeye vururdu. Ardından son nefesini verinceye kadar haykırırdı. Hayır, Avalon'da canlı birinin bulunmadığından emindi.

Sualtı robotu Avalon'un güvertesi boyunca kaptan köşküne doğru ilerledi. Tüm büyük pencerelerin ya korsanlar tarafından ya da araştırma gemisi batarken kırılmış olduğunu gör-

düer. Kaptan sondayı kırık pencerelerin birinden içeri sokarken, zırlı halatın kolayca dolana-bileceğim düşünerek çok dikkatli davrandı. Zemindeki küçük delikten yükselen hava kabarcıklarının oluşturduğu bir hava boşluğuyla, tavan parlak sıvı bir cıva duvarı gibi görünüyordu.

Kaptan köşkünde saldırının izleri açıkça görülüyordu. Odada boydan boya mermi izleri vardı ve pirinç kovanlar güverteye saçılmıştı. Bir köşede paçavra yığını gibi duran şeyin bir ceset olduğunu anladılar. Yarasından hâlâ akan kanın çevresinde minik balıklar dolaşıyordu. Kaptan, ölen kişinin yüzünü görmek ve belki de kimliğini saptamak için sondayı hareket ettirdi ama küçücük sondanın bir zamanlar iri yapılı bir erkek olan cesedi çevirecek gücü yoktu.

"Bak bakalım üst güvertenin geri kalanına girecek bir yol bulabilecek misin," diye emretti Cabrillo.

Kaptan denedi ama köşkün arka kapısının sürgüleri bir demirle sıkıştırılmıştı.

"Boş ver. Biraz gerile ve lombozları gözden geçir. Belki iç tarafını görebiliriz."

Sonda Avalon'un iskele tarafında dolaşp her lombozda durakladı ama içeride hiçbir şey göremediler. Geminin içi cehennem gibi karanlıktı. Kaptan, geminin arkasından geçip sancak tarafına yanaştı. Sualtı robotunun ışıklan siyah gövdeye vurunca küçük yuvarlak pencereler elmas gibi ışıladı. Işık kamaralardan birinde parlayınca birden bir metalle vurulma sesi duyuldu. Çılgıncasına, ama kesik kesik bir vuruştı. Ekranı bakanlar pencerede soluk bir yüz görününce irkildiler. Bir kadın! Gözleri korkuyla büyümüş, ağzı duyamadıkları bir çığlıkla açılmıştı.

"Aman Tanrım! Yaşıyor!"

Cabrillo hemen basamaktaki ikiz hava tanklarının askısını omzuna geçirip, dalış denge aygıtını boynuna taktı. Ayağa kalkıp ağırlık kemerini beline sardı. İki dalgıç da aynı hızla hazırlanıyordu. Paletlerini ve güçlü el fenerini aldılar.

"Huxley'ye haber ver," dedi otuz kilo ağırlıkla havuza doğru yürürken. Maskesini düzeltti, hava akışını kontrol etti ve sırtüstü suya atladı.

Hava kabarcıklarının oluşturduğu perdeden aşağıya doğru kayarken paletlerini ayağına geçirdi ve maskesinin altına sızmış suyu boşalttı. Su çok soğuk sayılmazdı, vücut ısısı dalgıç giysisinin altındaki ince giysileri ısıtmaya yetti. Dalış dengeleyicisinden havayı boşaltıp bir eliyle sondanın halatını tuttu ve karanlığa dalmadan önce iki dalgıcın gelmesini bekledi.

Biraz aşağıda sondanın ışığı ve araştırma gemisinin gölgeli silüeti görülüyordu. Gemi sanki kaniyormuş gibi gövdesinin birkaç yerindeki delikten hava sızıyordu. Avalon bir hayalet gemi olmuştu ama Uçan Hollandalı adlı tekneden farklı olarak, ödünç alınmış zamanını kullanmış ve yapayalnız bir gezgin gibi denizin dibindeki karanlıkta yol alması için lanetlenmişti.

Ana güverteye ulaşınca Juan dalış bilgisayarından derinlik sayacını kontrol etti. Yirmi sekiz metreye inmişti. Avalon hızla batıyordu. Ödünç alınmış zamanı bitmeye başlamıştı. Kadının yüzünü gördükleri pencerenin önünde hareketsiz duran sualtı robotuna yaklaştı. Küçük

yuvamlık pencereden içeri bakınca kadın korkuyla geri sıçradı. Tekrar yaklaşıncı ikisinin arasında kalın bir camla birkaç santimlik su kaldı. Eğer Juan çok çabuk bir çözüm yolu bulamazsa aradaki uçurum aşılamayacak kadar büyüyecekti.

Kadının üzerinde birkaç kazak ve iki ceket vardı. Kafasına yün örgü bir bere takmıştı. Geminin içindeki ısının dışarıdaki sudan farklı olmaması gerekirdi. Termometre, on iki buçuk dereceyi gösteriyordu. Karşısında kurtarıcısını görünce kadının masmavi gözlerindeki korku dolu ifade kaybolmuştu. Son derece umarsızdı ama mizah duygusunu yitirmediği belliydi. Zamanı gelmişti demek istercesine saatini gösterince, Juan kadının cesaretine hayran kaldı.

Ardından daha dikkatle bakınca dudaklarının mavileştiğini ve yüzünün oldukça beyazlaştığını fark etti. Bedeni kontrol edilemeyen titremelerle sarsılıyordu. Kamaranın içine doğru bakınca, suyun karyolanın tahtalarına kadar yükseldiğini gördü. Şiltelerden biri su üzerinde yüzerken diğeri kadının ağırlığıyla yerinde duruyordu. Ne sığındığı yatak ne de giysileri kuru ydu. Yatağın üzerinde oturduğu yer çökmüş ve deniz suyuyla dolmuştu. Hiç kuşkusuz ayakları da ıslaktı. Kadının bu durumda ne kadar zamandır olduğunu bilmiyordu ama kısa süre sonra ısı kaybedeceğine emindi.

Juan ağzındaki soluk düzenleyiciyi çıkarıp, "İyi misin?" diye sordu. Dudaklarına çarpan suyun aşın tuzlu oluşu Avalon'un bunca zamandır niçin dibe çekmediği konusundaki varsayımını kanıtlıyordu.

Kadın önce bu koşullar altında bu soruyu sorduğu için "deli misin" dercesine yüzüne baktı ve ardından yaralı olmadığını belirtmek için başını salladı. Juan tamam anlamında bir parmağını kaldırdı, sonra geminin başka yerlerini işaret edip öteki parmaklarını kaldırdı. Kadının, gemide başka birilerinin olup olmadığını sorduğunu anlaması biraz zaman aldı. Üzüntüyle başını hayır anlamında salladı. Parmağıyla bir dakika işareti yapıp bir an gözden kayboldu ve elinde bir kâğıt kalemle döndü. Elleri öyle çok titriyordu ki, yazdıklarını okumak kolay olmadı. "Yalnızca ben varım. Beni buradan çıkarabilir misin?"

Juan başıyla olumlu bir işaret yaptı ama onu nasıl çıkarabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Oregon'un vinçlerine halatlar bağlayıp araştırma gemisini yüze çekmeye çalışabilirlerdi, ama vinçlerin gücünün batmakta olan bir gemiyi taşıyacağından emin değildi. Üstelik dengesini bozduktan takdirde Avalon çok daha hızlı batardı. Yine de aşağıya birkaç halat sarkıtıp şimdilik dengede tutmaya çalışmanın yaran olabilirdi.

öteki dalgıçlar da Juan'ın yanına ulaştılar. Juan, bir dalgıcın elindeki arduvaz taşı levhaya talimat yazıp Oregon'a gönderdi. Gemiye hapsolmuş kadına dönüp göz kırptı. Kadın elindeki kâğıda bir şeyler karalayıp pencereye yaklaştırdı. "Sen kimsin?"

Juan adını yazdı. Kadın umarsızca baktı ve tekrar yazdı. "Deniz kuvvetlerinden misin?"

Ooo... Burada bulunuşunu nasıl açıklayabilirdi? Korsanları adalete teslim etmekle görevlendirilmiş özel bir güvenlik şirketinin başkanı olduğunu yazdı. Kadın tatmin olmuş gibiydi. Juan, geminin henüz su almamış yerleri olup olmadığını sordu. Kadın kaptan köşkünün,

sintinenin ve makine dairesinin suyla dolduğunu bildirdi. Sular son on iki saattir bulunduğu güverteye doğru yükseliyordu. Kapısını açtığı zaman suyun geminin başka yerlerine gitmeden yalnızca orayı dolduracağı küçük bir oda, bir dış oda olup olmadığını sordu.

Kadın bilmediğini yazıp, yatağın üzerine düştü. Şiltinin üstünde biriken su omuzlarına kadar yükseldi. Ya fark etmemiş gibi davranıyordu ya da artık gücü kalmamıştı. Juan el fenerini geminin gövdesine vurarak onu uyandırdı. Kadın gözlerini açtı ama onun varlığını güçlkle algıliyordu. Bilincini yitirmek üzereydi. El fenerini tekrar vurunca emekleyerek pencereye yaklaştı. Gözleri camlaşmıştı; sanki bir kaya kincisinin ucu ağzının içinde çalışıyormuş gibi çenesi titriyordu. Juan yardım etmediği sürece dışarı çıkamazdı ve kadın bayılma durumundan ancak beş dakika uzakmış gibi görünüyordu.

"Adın ne?" diye yazdı Juan.

Kadın bir süre yazıya baktı, Juan'ın anlayamadığı bir şey söyledi. Juan elindeki levhayı sallayarak bu şekilde iletişim kurduklarını anımsattı. Adını yazması için yirmi saniye boyunca dikkatini vermesi gerekti. "Tory."

"Tory uyanık kalmak zorundasın! Uyursan, ölürsün. İçeriyle bağlantıyı kesebileceğin, dış kapısı olan küçük bir oda var mı?" Kadının soruyu anlayamayacak kadar zayıf düşmesinden korkuyordu, ama birden omuzları dikleşti ve çenesini sıkıca kapattı. Yazdıklarını defalarca silip düzelttiğinden işini bitirmesi Juan'ın paslanmaz çelik Concord kronometresine göre tam dört dakika sürdü.

Sonunda kâğıdı lomboza doğru kaldırdı. Yazısı küçük bir çocuğun ilk denemesine benziyordu. "Bi üst güver kç snacık kapı kapata bi merdiven açıl." Zorlukla okunan yazıyı çözmek Juan'ın bir dakikasını aldı. "Bir üst güvertedeki kış sancak kapısı kapatılabilecek bir merdivene açılıyor."

"Oraya gidip kendini emniyete almalısın. Ne olursa olsun oradan ayrılma. Bana güven."

Tory başını sallayıp yataktan kalktı. Dizine kadar yükselen suyun içinde dururken acısı yüzünden okunuyordu. Juan buz gibi soğuk suyun onun kaslarını sıkıştırıp beynine titreşimler gönderdiğini hissederek gibiydi. Kapıya doğru sendeledi, dengesini yitirdi, tam bir yere tutunacakken suyun içine düştü. Eğer lombozdan geçebilseydi Juan çoktan içeri girmiş onu kollarına almıştı. Hiçbir şey yapamadan dışarıda durup Tory'nin ağır ağır ayağa kalkmasını izledi. Sırlıslıkam olmuştu. Korku filmlerindeki hayaletler gibi sarsak adımlarla ardına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü.

Kadın gözden kaybolunca, anlattığı kapıyı bulmak için Juan yüzmeye başladı. Korkuluğu aşarken dört dalgıcın bir kabloyu Avalon'un kış dubalarına bağladıklarını gördü. Büyük sualtı lambalarını yakmış parlak ışıktaki hızla çalışıyorlardı. Ön tarafta da başka bir ekibin aynı işi yaptığını düşündü. Gemi şimdi otuz üç metreye kadar inmişti. Vinçler araştırma gemisini yukarı çekmese bile, gemiyi, Oregon'a bağlayarak bir süre daha derine inmesini engelleyecekti.

Ama en önemli sorun derinlik değil, Tory'nin dayanma gücüydü.

Cabrillo ile ekibi, Avalon'un ön ve arka tarafında sintinesinden ana güvertesine kadar uzanan ve neredeyse tüm genişliğini kaplayan büyük ambarları olduğunu bilmiyorlardı. Sımsıkı kapanan kapakları ve havalandırma sisteminin otomatik kontrollü panjurları sayesinde ambarlar şimdilik kuru kalmıştı. Ayrıca ambarların su üstünde kalma özelliği, araştırma gemisini derinliklere inmekten korumuştur. Juan kapıyı incelerken, ardındaki havalandırma borularının içinde biriken suyun basıncıyla kapalı menfezlerden birinin ezildiğini fark etti. İki panjurun arasındaki boşluktan bir su fışkısı dışarı fırladı. İnce bir sis gibi ambara yayıldı. Panjurun metal izgarasının arasındaki boşluk çok dar olduğundan dakikada ancak birkaç litre su doluyordu; ama her geçen saniye boşluk büyüdüğünden, panjurun çökmesi ve bir metre kare genişliğinde suyun ambara dolması an meselesiydi.

Juan kapının dışarıdan sürgülendiğini ve çelik olduğunu fark etti. Korsanların baskım sırasında içeridekilerin kaçmasını önlemek için yerleştirdikleri çelik kancayı yerinden çıkarınca kapıyı kolayca açabilirdi. Yalnızca dışarıdaki suyun basıncı kapıyı açmasını önlerdi. Kapıyı açabilmesi için iki taraftaki basıncı eşitlemesi gerekiyordu. Bunun anlamı ise Tory'nin bulunduğu dış odanın suyla dolması demekti. Çabuk sonuca ulaştıracak bir plandı, ama odaya su dolarken Tory yaşamının en büyük korkusuyla yüz yüze kalacaktı, Juan, onu ciddi bir tehlikeye atmadan dışarı çıkarmak ve yedek dalış tüpünden soluk almasını sağlamak zorundaydı.

Dalgıçlardan birini çağırıp nelere gereksinimi olduğunu yazdı. Dalgıcın kaskında Oregon'daki dalış şefiyle konuşmasını sağlayan bir iletişim sistemi vardı. Hem Tory'yi, hem de gemiden gelecek gereçleri beklerken Juan kapının üstünde S have and a Haircut şarkısıyla tempo tutuyordu. Beklemek oldukça zordu, ama gemiden istediği araç gereçler sepetle indirildiği zaman Tory'nin henüz gelmemiş olması en kötüsünü düşünmesine yol açtı.

Arkadaşlarının cesetleriyle herhangi bir yerde kapalı kalmak yeterince kötü bir durum olmalıydı. İçinde bulunduğu hapis hanenin suyun otuz metre altında olduğunu ve batmaya devam ettiğini bilmenin verdiği psikolojik stres de buna eklenince Tory'nin beyninin günler önce donuklaşmamasına şaşırmamak gerekiyordu. Korkuyordu, vücudu hızla ısı kaybediyordu ve üstelik sırsıklamdı. Dış odaya ulaşacak ve geminin geri kalanından bağımsız duruma getirmek için kapıyı kapatmayı düşünecek durumda mıydı?

Cabrillo şüphelenmeye başlamıştı, ama başka bir yol yoktu. Dışarıdan delik açarak ulaşmaya çalıştıkları takdirde kamarasının kapısı çatlayıp suyla dolardı. Ona oksijen tüpünün ağırlığını uzatacak zamanı bile bulmadan çoktan boğulurdu. Hayır, işe yarayacak tek plan buydu.

El feneriyle çelik kapıda tempo tutmayı sürdürdü. Geminin içinden hafif bir sesin geldiğini hissetti ve tekrar aynı melodiyi çalıp başlığını çıkarıp kulağını kapıya bastırdı.

İşte!... Açık bir yanıt. Tıp tıp... Kadın gelmişti.

Oregon'dan getirttiği gereçlerin durduğu sepete uzanıp önce hava tanklarının hazır olup olmadığını kontrol etti. Uzun bir hortumla sepete bağlanmış olan matkabı, iki sıkıştırılmış hava silindiri çalıştırıyordu. Matkabın sertleştirilmiş özel ucu ve hava tanklarının döndürme gücüyle

kapıyı birkaç saniyede delebilirdi. Cabrillo çevresine bakındı. Arka taraftaki dalgıçlar halatı Avalon'a bağlama işini bitirmişlerdi. İkisi ön taraftakilere yardıma giderken, diğer ikisi onun yanına geldi.

Cabrillo sırtını ağır sepete dayayıp matkabın ucunu kapının alt kenarına yerleştirdi ve çalıştırmaya başladı. Çıkan ses, diş hekiminin kötü bir çürüğü oyarken duyduğunuz sese benziyordu ve sanki dişinizin üstünde oturuyormuşsunuz duygusu veriyordu. Kulakları delip geçen vızıltılar insanı kör eden bir ağrının tam ortasına atar gibiydi. Ağrıya aldırmış etmeden matkap ucundan gümüş rengi metal parçacıklarının ayrılmasını izledi. Birkaç saniye içinde uç öteki tarafa geçti ve Juan dikkatle matkabı delikten çekti. Su ve metal parçacıkları geminin içine doğru çekildi. Dış odanın büyüklüğünü ve ne kadar zamanda dolacağını bilmediğinden, kapıyı açabilmek için basıncın dengelenmesi beklemek zorundaydı.

Metal bir manivelanın ucuyla kapıyı tıklatıp orada olduğunu Tory'ye bildirdi. Kadının yanıtı hızlı ve öfkeliydi. Bu şekilde kurtarılabileceği hiç aklına gelmemişti.

Dört dakika sonra Juan manivelayla kapıyı açmaya uğraştı ama yerinden kıpırdatamadı. İki delik daha açıp kısa aralıklarla tekrar denedi ama sonuç alamadı. İş hızlandırmak için yeni delikler açmaya hazırlanırken beklenmedik bir şey oldu.

Üst güvertenin uç kısmından hava kabarcıkları yükseldi. Ön ambardaki panjur çökünce dakikada birkaç ton su, enkaz halindeki gemiye dolmaya başlamıştı. Basınç aniden yükselince kargo bölümündeki bir gözetleme kapağını yerinden arttırmıştı. Ön tarafta çalışmakta olan altı dalgıç hava kabarcıklarının ve akıntının yarattığı girdapla savaşıyor ve Avalon'un küt bacasının üzerinde göründü. Sualtı lambalarının aydınlatıldığı yere girince içlerinden biri elini yatay olarak boğazından geçirdi. Ön tarafın askısını bağlamayı bitirememişlerdi.

Birkaç dakika içinde Avalon burunüstü batmaya başladı. Ardından iskele tarafına yattı. Dalgıçlar yalnızca sancak tarafındaki askıyı bağlaya bilmişlerdi. Araştırma gemisi, Oregon'a ikisi arkada, biri önde üç kabloyla asılı duruyordu. Bir an için hareketsiz kaldı ama açısı değişince başka yerlerden su almaya başlamıştı. Hiç kuşkusuz başlarında Max bulunan Oregon'daki vinç operatörleri ellerinden geldiğince uzun bir süre gemiyi hareketsiz tutacaklardı ama doğrusu kazanılacak bir savaşa benzemiyordu.

İlk birkaç korkunç saniye içinde Cabrillo güverteden uzaklaşmıştı ama aceleyle kapıya geri geldi. Araç gereç sepeti geminin su akıtma deliğine kadar kaymıştı. Yerinden oynamayan kapıyla uğraşmaya devam ederken adamlardan birine sepeti çekmesini bildirdi.

Gemi dönünce Tory herhalde dış odada savrulmuştu ve geminin yeni duruş açısı yüzünden Juan kapıyı açana dek suyun içinde kalacaktı. Zamana karşı yarış başlamıştı ama zamanın akışı da hızlanmıştı.

Ön taraftaki halat askı, geminin mantarı andıran dökme çelik dubalarından birine bağlanmıştı. Boşta kalan ucu hava kabarcıklarının arasında dans ederek Avalon'un ön direğini tutan donanımın çevresinde dolanıyordu. Yüğü dengesiz olduğundan kablo dubanın tepesin-

den kaymaya başladı. Çelik teller dubadan sıyrılırken çıkan ses, kaya üzerinde tutuşunu yitirmiş bir dağcının çığlığını andırıyordu.

Sular ön ambara dolarken kablo birkaç saniye daha yerinde kaldı ve dubadan kurtuldu. Yükün zorlukla taşıyan Oregon'un vinçlerine bağlı olan Avalon'ın bumu doksan derecelik bir açıyla baş aşağıya dikildi ve sivri pruvası artık boşluğa bakıyordu. Altmış ton taşıma kapasiteli vinç neredeyse üç katını taşımaya çalışırken her geçen saniye ağırlık artıyordu.

Suyun direnci nedeniyle doksan derecelik dönüş birkaç saniye sürmüştü ve güverte duvara dönüşüp ön bölme zemin biçimini almıştı ve bu da Juan'ın kapının koluna asılmasına fırsat vermişti. Ardından gelen gıcırtilı bir ses suyun içinde dağıldı. Juan şaşkın gözlerle sesin kaynağını araştırdı. Ekibin diktiği ışık kuleleri güvertede yuvarlanıyor, ısıma ile karanlık arasında karabasan etkisi yaratıyordu. Ses biraz daha artınca Juan tekrar yukarı baktı ve mataforasından kurtulan bir cankurtaran filikasının gemi boyunca hareket ettiğini gördü. Yanından geçerken kendini hızla kenara atıp filikadan sıyrıldı, ama ivmesi bir girdap gibi kendine doğru çekişiyordu. Ekibinin, hızla inen nesneden sıyrılıp sıyrılmadığına bakmak için arkasını döndüğü sırada, filikayı izleyen birbirine dolanmış metafora kabloları başına çarptı ve maskesini yüzünden sıyrıp aldı.

Zihin bulanıklığı ve başının acısıyla savaşıp karanlık sulara giden maskesine uzandı. Gözlerini açtığı anda şimdiye dek hiç olmadığı kadar tuzlu suyla yandı. Turuncu maske tam parmaklarının ucundan derinlere doğru kaymak üzereydi. Bir anda yakaladı, kafasına geçirdi ve başını eğip ağızlıktan gelen havayla içindeki suyu boşalttı. Bileğindeki bilgisayarı kontrol ederek kapıya doğru yüzdü. Avalon dakikada üç metre batıyor ve gitgide daha da hızlanıyordu. İnişi yavaşlatmak için Max'in kablonun her santimini kullanacağını biliyordu ama sıkıştırılmış havayı soluyacakları derinliğin de bir sınırı vardı.

Gemi baş aşağı dönünce öteki dalgıç hızla uzağa fırlamıştı. Dalgıcın kafasını toplayıp geminin bayrak direğinin yanındaki korkuluğun kenarına sıkışmış olan alet sepetini bulması birkaç dakikasını aldı. Matkapla uğraşmayıp yedek hava tankıyla, dalış çantasını başkana götürdü.

Manivelayla kapıyı bir kez daha açmayı denediler. Bağlantı yerinden kısa bir an hava kabarcıkları bir perde gibi patladı. Biraz aralamayı başardılar ama basınç yüzünden kapı hızla kapandı. Daha büyük bir güçle asıldılar. Juan sırtındaki kasların kemiklerinden ayrılmakta olduğu hissine kapıldı ve sınıksız kapalı gözlerinin ardında kara yıldızlar patlıyordu. Tam durup yeni bir pozisyon almayı düşünürken kapı ardına dek açıldı ve odanın kalan boşluğu suyla doldu.

Arka güverteye yerleştirdikleri güçlü lambalar ya paramparça olmuş ya da kış güvertesinde kaybolmuştu. Tek ışık kaynağı olan el fenerini odada dolaştırdı. Daracık oda soluk beyaza boyanmıştı. Metal basamaklar bir zamanlar güverteye çıkan sağlam görünümlü kapağa doğru gidiyordu. Üzerindeki kat kat giysileri dörtbir yana dağılmış olan ve suda gezinen karanlık

bir şekil gibi duran Tory'yi gördü. Saçları tropik bir mercan kayalığındaki bir anemon gibi başının çevresine dağılmıştı.

İki adımda kadının yanına ulaştı. Hava ağızlığını kadının gevşek dudaklarına dayadı, çok değerli oksijenin ciğerlerine gitmesini sağlamak için hava akışını yükseltti. Öteki dalgıç yanlarına gelip elindeki dalış çantasını yırtarak açtı. Olabildiğince hızlı çalışıp çantadaki kimyasal ısıtıcı paketlerini çıkardı, sallayarak Tory'nin giysilerinin altına yerleştirmeye başladı. Yukarı çıkarken vurgun yememek için birkaç kez durmak zorunda olduklarından genç kadını aşırı soğuktan ancak bu şekilde koruyabileceklerini düşünmüştü Juan.

Ağızlığı geri alıp aceleyle birkaç soluk aldı ve tekrar Tory'nin dudaklarına yerleştirdi. Üçüncü dalgıç da yanlarına geldi. Herhalde gemi dönerken kafasını bir yere çarpmış olmalıydı; hem şişmeye başlamış hem de ince bir çizgi biçiminde kan sızıyordu. Dalgıcın elindeki yedek tüpü ve dalış kaskını Tory'nin başına yerleştirdi ve göğüs kemiğine sertçe vurdu. Tory kaskın içine doğru öksürünce boynunun çevresinde biraz su birikti. Göz kapakları açıldı ve kusmaya çalıştı. Juan kendi ağızlığını kullanarak kadının kaskındaki suyu boşalttı ve Tory yavaş yavaş kendine gelirken gözlerini kadının gözlerinden ayırmadı. Yabancı bir elin giysilerinin altında do-laştığını fark ettiği an, Tory kurtulacağını anlamıştı.

Öteki dalgıçlar da geldiler ve Tory ile Juan'ı odadan çıkardılar. Bir dalgıç, Juan'ın hava tankını kontrol etti. İlk önce aşıya inen ve en fazla güç harcayan Juan idi. Şimdilik durumu iyiydi ama basınç azaltma sırasında yeni tanklara gereksinimi olacaktı. Suyun içinde asılı duran Avalon'dan yeterince uzaklaşınca dalgıçlardan biri Oregon'a talihsiz gemiyi tutan halatları bırakabileceklerini bildirdi. Kısa bir süre sonra geminin ağır ağır batışı artık yerini kontrolsüz düşüşe bırakmıştı ve Avalon hızla gözden kayboldu. Halatların kesik uçları çelik eller gibi peşlerinden geliyordu.

Tory ile Juan'ı ortalarına alan ekip ağır ağır yükselmeye başladı. Dalış şefi dalış sürelerini cesaret edebildiği kadar kısaltmaya çalıştı, ama yeni dalış ekibinin Tory'yi havuza alması için on dakika daha geçmesi gerekti. Juan ile öteki dalgıçları, tayfaların metal güverteye çekmeleri ise on beş dakikayı buldu.

Juan gemiye çıkar çıkmaz maskesinden ve dalış başlığından sıyrılıp derin soluklar aldı. Havuz makine yağı ve metal kokuyordu ama ona şanki temiz dağ havası gibi gelmişti. Yanına gelen Max dumanı tüten bir fincan kahve uzattı. "Üzgünüm ihtiyar ama kanındaki nitrojen yok oluncaya dek içki yok."

Cabrillo en kötü vurgun olayını yaşama riskini göze alabileceğini söylemeye hazırlanırken kahveden bir yudum aldı ve Max'in içine kattığı viskinin tadını aldı.

Max giysilerinden sıyrılmasına yardım ettikten sonra Juan ayağa kalkmaya çalıştı. "Tory nasıl?" diye sordu soğuktan incelik zayıflamış sesiyle.

Max eliyle onu durdurdu. "Julia'nın yanında. Biraz sonra durumunu tam olarak öğreniriz ama sanırım hiçbir şeyi kalmayacak."

Juan yorgun bir gülümsemeyle malzeme rafına sırtını dayadı. En azından Korsanların bir kurbanını ölümden kurtarmıştı. Birden tayfaların yarım kiloluk kutulardan dondurma kaşıklamaları gözüne çarptı. Nedenini hemen anladı. Çok geç kalıp kurtaramadıkları kurbanlar için Julia'nın büyük dondurucuya gereksinimi vardı.

8

Tory Ballinger bir ağrı dalgası arasında yavaş yavaş kendine geldi. Gerçi bedeninin her santimi ağrıyordu ama en çok acı veren nokta başıyla bacağıydı. Geri kalanı pek fazla rahatsız etmiyordu. Uykunun son kırıntılarından sıyrılmak için gözlerini hızla kırıştırdı. Tam tepesinde çok güçlü bir floresan lamba vardı. Yakındaki bir lombozdan farklı şiddette bir ışık geliyordu. Gözlerini iyice açınca üzerine doğru eğilmiş insanları fark etti. Hiçbirini tanıımıyordu, ama her nasılsa tehlikede olmadığını hissediyordu. Bir kadının üzerinde doktor önlüğü vardı ve koyu renk gözlerinde şefkat ve otorite okunuyordu. Adamlardan biri yaşlıydı, altmışında olmalıydı, zamanının büyük kısmını açık havada geçiriyormuş gibi yüzü kırışmış, kel kafası kızarmıştı. Ağızının kenarındaki sönük pipo Tory'ye büyükbabası Seamus'u anımsattı. İlgisini en çok çeken ise ikinci adamdı. Gözlerinin ve geniş ağızının kenarındaki çizgiler yaşlılığın izlerini taşıyordu. Çizgiler sanki güçlkle kazanılmış deneyimler sonucu yüzüne kazınmıştı. Sürekli mücadele etmiş, yaşamı bitmeyen çarpışma gibi görmüş bir adamın çizgileriydi bunlar. Sonra gözlerine dikkat etti; sonsuz maviliğinde biraz mizah ifadesi vardı; yaşam savaşında kazandıklarının sayısı yitirdiklerinden daha fazla olmalıydı.

Sanki bu adamı tanıyor ya da kim olduğunu bilmesi gerekiyormuş duygusuna kapılmıştı. Bir aktör değildi. Belki dünyayı büyük balonlarla dolaşan ya da uzaya gitmek için büyük paralar ödeyen macera düşkünü milyarderlerden biriydi. Geçmiş başarıların sağladığı özgüven yüzünden çapkın bir duruşu vardı.

"Aramıza hoş geldin," dedi kadın doktor. Amerikalıydı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Tory konuşmaya çalıştı, ama yalnızca boğuk bir ses çıkarabildi. Yaşlı bey bir fincan uzattı ve içebilmesi için kamışı tuttu. Fincandaki su bir çöle ilk kez yağın yağmur gibi diline değdi. Suyun ağızının içini kaplayan yapışkan tabakayı nasıl temizlediğini hissederek büyük bir keyifle içti.

"Sanırım..." diye söze başlarken öksürdü. Öksürük krizi bitince gırtlığını temizledi. "Sanırım iyiyim. Yalnızca üşüyorum."

Bir battaniye yığınının altında yattığını ve bedenine en yakın battaniyenin ise elektrikli olduğunu o anda fark etti. Cildi karıncalanıyordu.

"Seni buraya getirdiklerinde bedeninin ısısı, sağ kalmanın alt sınırı olarak tanımlanan rakamdan iki derece daha düşüktü. Çok şanslısın."

Tory çevresine bakındı.

"Burası bir gemi reviri," diye yanıtladı doktor onun sormadığı soruyu. "Benim adım Julia Huxley. Bu Max Hanley ve bu da kaptanımız Juan Cabrillo." Tory, bu adamı tanıdığı duygusuna bir kez daha kapıldı. Yüzü tanıdık gibiydi. "Seni kurtaran kişi kaptanımızdı."

"Kurtaran mı?"

"Neler olduğunu anımsıyor musun?" diye sordu Hanley.

Tory, konuşmak için kendini zorladı. "Bir saldırı oldu. Ben uyuyordum. Silah sesleri duydum. Silah sesiyle uyandım. Kamaramda saklandığımı anımsıyorum. Sonra ben..." umarsız bir sessizliğe kapıldı.

"Doğaldır," dedi Kaptan Cabrillo. "Kendine zaman tanı. Çok korkunç bir deneyim yaşadın."

"Saldırıdan sonra gemide dolaştığımı hatırlıyorum." Tory birdenbire elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırıklara boğuldu. Kaptan usulca elini omzuna koyunca Tory biraz kendini topladı. "Cesetler... Cesetler gördüğümü hatırlıyorum. Gemidekilerin tümü ölmüştü. Bundan sonrasını hatırlamıyorum."

"Hiç şaşırtıcı değil," dedi Doktor Huxley. "Aklınızın bizi travmalardan korumak için bir savunma mekanizması vardır."

"Korsanlar geminize saldırıp batırmış. Seni kurtaramayacak kadar derine inmeden önce biz geminize ulaştık," diye açıkladı kaptan.

"Neredeyse başaramıyorduk," diye ekledi Max Hanley. "Saldırının üzerinden birkaç gün geçmişti. Geminiz yüksek tuz içeren bir su katmanında durmuştu."

"Günler mi?" dedi Tory şaşkınlıkla.

"Kendini Yunus Peygamber olarak düşün," dedi Juan Cabrillo sıcak bir gülümsemeyle. "Seni balının midesinden çıkarmak zorunda kaldık."

Tory'nin gözleri büyüdü. "Şimdi seni hatırladım! Kamaranın penceresinde görmüştüm. Beni çıkarmak için oraya gelmiştin."

Sanki önemli bir iş değilmiş gibi elini salladı Cabrillo.

"Arka girişe gidip su geçirmeyen kapıları kapatmamı söyleyen sendin. Herhalde kapıya delikleri de sen açtın. Önce beni öldürmeye çalıştığını düşünüp neredeyse kamarama kaçıyordum ki, kapıyı açmak için basıncı eşitlemek zorunda olduğunu anladım. En kötüsü buydu. Su santim

santim yükseliyordu. Suyun dışında kalmak için güverteye çıkan basamaklara tırmandım ama gidebileceğim başka yer yoktu." Hâlâ dondurucu soğuk suyun içindeymiş duygusuna kapılıp bir an durakladı. "Göğsüme kadar yükselince tekrar suya girdim. Zaman durmuştu sanki. Tanrım hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Dişlerim birbirine öylesine sert çarpıyordu ki, kırılmadığına şaşıyorum." Yatağının kenarında duran üç kişiye baktı. "Sonra da burada gözlerimi açtım."

"Gemi daha hızlı batmaya başladı ve burun tarafı suyla dolunca yan yattı. Herhalde olduğun yerde savrulup başını bir boruya ya da korkuluğa çarptın. Kapıyı açtığım zaman nefes almıyordun ve kafanda bir yara vardı."

Tory eliyle başına dokunup kalın bandajı hissetti.

"Royal ile bağlantı kurduk," diye devam etti Cabrillo. "Eminim onlar da ailene senin iyi olduğunu bildirmişlerdir. Kıyıya yaklaşıncı seni iyi bir hastaneye götürmek için Japonya'da kiralık bir helikopter bekliyor. Saldırı hakkında başka bir şey anımsamıyor musun? Bu noktada çok önemli."

Hatırlamaya çalışırken Tory'nin yüzü buruştu. "Hayır, çok üzgünüm, hatırlamıyorum," başını çevirip Julia'ya baktı. "Galiba haklısınız. Beynim her şeyi sildi."

"Dün gece buraya getirildiğinde geminin üçüncü kaptanı ile konuştun. Adı Linda Ross. Onunla konuştuğunu anımsıyor musun?"

"Hayır," dedi Tory biraz hırçınlaşarak. "Herhalde sayıklıyordum."

Julia'nın uyarıcı bakışına karşın Cabrillo konuşmaya devam etti. "Linda'ya adını ve bir araştırmacı olduğunu söyledin. Saldırıdan söz ettin ve sen gizlenirken bir korsanın kamarana girdiğini anlattın. Linda'ya korsanın siyah üniforma ve asker botları giymiş olduğunu söyledin."

"Öyle diyorsanız öyledir."

"Ayrıca yakında iki gemi gördüğünü de söyledin. Hatta bir tanesi çok büyük olduğundan önce onu ada sanmışsın. Kusursuz bir dikdörtgen olarak tarif ettin. Öteki daha küçükmiş ve neredeyse iki gemi çarpışacak gibi görünüyormuş."

"Eğer dört gün boyunca Avalon'da kaldığımı anımsamıyorsam, saldırının ardından neler olduğunu da anımsamıyorum demektir. Üzgünüm," diyerek Julia'ya döndü. "Doktor, ben biraz dinlenmek istiyorum."

"Tabii ki," dedi Julia. "Benim odam hemen yanında. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Teşekkür ederim." Juan'a bir an garip baktıktan sonra ifadesini değiştiren Tory. "Ve hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi.

Juan tekrar omzuna dokundu. "Rica ederim."

"Çok güzel," dedi Max, Cabrillo ile birlikte revirden uzaklaşınca.

"Harika bir yalancı," diye yanıtladı Juan.

"Gerçekten öyle," dedi Max piposunun sapını dişlerine vurarak.

"Sence neden öyle?"

"İyi bir yalancı olması mı, yoksa hepimize yalan söylemesi mi?"

"Her ikisi de."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Max. "Yalnızca dün gece Linda, Bayan Ballinger'i sorguladığı için memnunum."

"Benim akılma bile gelmezdi," diye itiraf etti Juan.

"Senin durumunu düşününce, kamaranın yolunu bile bulduğuna şaşıyorum."

"Tory'nin gemileri ve Korsanların üniformalarını tarif edişinin belirli, bir askeri eğitim almış olduğunu gösterdiğini söylüyor Linda."

"Ya da kendisinin ve Royal Geographic Society'nin iddia ettiği gibi bir araştırmacı, bilimsel gözlem becerisini kullanıyor."

"Öyleyse neden yalan söylüyor ve Avalon'ı fa kapalı kaldığı süre boyunca neler olduğunu anımsamadığını ifade ediyor?" Juan'ın bakışları ciddileşti. "Hiç kimse ona gemide ne kadar zaman kaldığını söylemediği halde o tam olarak kaç gün olduğunu biliyordu. Bize anlattığından daha farklı bir yönü var."

"Ne konuşması için zorlamayabiliriz ne de burada tutabiliriz. Demeğin gönderdiği helikopter birkaç saat sonra burada olacak."

Hanley'nin sözlerini duymamış gibi konuştu Juan. "Ve üniformalar... Korsanların siyah üniformalar giydiğini söylemiş. Dün gece bizim savaştıklarımızın üzerinde kotlar, şortlar ve tişörtler vardı. Mantıklı bir sonuç çıkmıyor."

Operasyon merkezine girdiler. Nöbetçi olan Linda Ross kumanda konsolunda oturmuş bir sandviç yiyordu. "Nasıl gitti?" diye sordu lokmasını yutmadan, o an yaptığı hatayı fark etti ve peçeteyle ağzını örtmeye çalıştı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Ayın en başarılı çalışanı listesine adını yaz," dedi Juan. "Dün gece Tory ile konuşman dâhice bir hareketti. Bugün gemileri, üniformaları hatta Avalon batarken zamanını nasıl geçirdiğini bile anımsamadığını iddia ediyor. Aklıma gelmişken, havuza çıktığında çevresine fazla dikkat etmedi, değil mi?"

"Hayır, sudan çıkanlınca Julia hemen sıcak bir havluyla yüzünü örttü. Revire gelip ısınmaya başladıktan sonra konuşmaya başladı. Cildi hâlâ mavi tüylü alakarga rengindeydi, yaprak gibi titriyordu ama gördüklerini aktarmak konusunda oldukça kararlıydı. Büyük geminin dik-dörtgen olduğunu bana özellikle tekrarlattı. Şimdi bunları hiç anımsamıyor mu?"

"Anımsadığından eminiz ama konuşmak istemiyor," dedi Max.

"Niçin?"

Juan görev dağılım kâğıdını inceledi. "Milyon dolarlık som işte bu. Yanıtını bulursan özel park yeri kazanırsın."

"İyi bir ödül ama benim arabam on bin mil uzakta Richmond'daki bir garajda." Linda'nın sesi ciddileşti. "Bu sabah anlattığım gibi, sanki ben istihbarat ekibinin şefiymişim gibi Tory'nin beni bilgilendirdiği duygusuna kapıldım."

Juan bu değerlendirmeyi sorgulamadı. Deniz kuvvetleri istihbaratında çalıştığı yıllarda benzer soruşturmalarda çok sık bulunmuştu ve o da durumu hemen anlayabilirdi. "Yaşayacağından emin değildi ve bildiklerini birine anlatma ihtiyacını duyuyordu."

Linda başıyla onayladı. "Tam olarak böyleydi."

"Şimdi ise iyileşeceğini bildiği için susmayı yeğliyor. Bana öyle geliyor ki, Bayan Ballinger basit bir deniz araştırmacısından daha öte biri."

"Aklını kaçırmadan bu deneyimi atlatmış olması da bu şekilde açıklanabilir," diye ekledi Max.

Juan, aslında Japon Denizi'ni korsanlardan temizleme gibi basit bir operasyondan daha büyük bir olayın içinde olduklarını fark etti. Eğer Tory'nin anlattıkları doğruysa ki, ölüm döşesindeki itiraflardan daha doğru bir şey olamaz, bu sularda iki ayrı tip korsan dolaşıyor demektir: bir gece önce çarpıştıktan başıboş korsan çetesi ve Avalon'a saldırmış olan siyah üniformalı adamlar. Tory, adamların çok planlı ve hızlı davrandıklarını söylemişti Linda'ya. Oregon'a saldırmaya çalışan disiplinsiz soygunculardan daha çok komandoları çağırıştırıyorlardı. Ayrıca saldırı sırasında Tory'nin görmüş olduğu gizemli gemileri de unutmamak gerekirdi. Bu gemilerin olaydaki rolünü bilmiyordu Juan. Ya kargo konteynerine tıkılmış zavallı Çinli göçmenlere ne demeli? Yanlış zamanda yanlış yerde bulunmanın bedelini mi ödemişlerdi, yoksa bir şekilde bu olaya mı karışmışlardı?

Tory'nin niçin işbirliğine yanaşmadığını anlayamıyordu. Eğer kurtarma operasyonu sırasında Juan'ın düşündüğü kadar akli başındaysa, dalış levhasına yazdıklarını anımsaması gerekirdi. Juan, ona korsanlarla savaşan özel bir güvenlik şirketine bağlı olduğunu söylemişti. Acaba bu, Tory'nin yaptığı işleri engelliyor muydu? Pek mantıklı gelmiyordu kulağa ama Juan bunu düşünmekten kendini alıkoymadı.

Onu bir an önce Oregon'dan uzaklaştırıp korsan avcılığına devam etmelerinin daha iyi olacağına karar verdi. Ekibindekilerin bu gizemi çözüp neler olduğunu bulacaklarından emindi.

Mark Murphy nöbette değildi ama Cabrillo, onu silah konsolunda gördüğüne memnun olmuştu. Bugün üzerinde JPeking Muses adlı bir orkestranın konser tişörtü vardı. Mark'ın müzik zevkini düşününce bu grupların adını duymadığına hiç şaşırmadı ve kendi kamarası genç silah uzmanının kamarasından uzak olduğu için şükretti. Juan ile göz göze gelince Murphy kulaklığını

çıkardı ve odanın öteki ucundan müziğin sesini duyuyordu. Tekno müziğin desibeli duvarları bile çatlatılabiliyordu.

"Biraz araştırma yapmaya ne dersin Murphy?"

"Tabii ki. Konu nedir?"

"Bir ada olduğunu düşündürecek kadar büyük ve dikdörtgen biçimli bir gemi arıyorum."

"Bu kadirgâncı mı?" Murphy biraz daha karmaşık bir iş istiyordu anlaşılan.

"Dört gün önce bu sularda bulunmuş olabilir."

Cabrillo, genç adamın hayal kırıklığını yanlış yorumladı. "Yani büyük bir konteyner gemisi, bir süpertanker, belki de bir uçak gemisi anyonun," dedi Mark.

"Uçak gemisi olduğunu sanmıyorum ama yine de arama parametrelerine bunu da ekle."

Köprüdeki tüm konsollar Oregon'un ana bilgisayarına bağlı olduğundan Mark yerinden kalkmadan Japon Denizi'ndeki gemilerin durumunu gözler önüne serecek bir veritabanına ulaştı. Klavyenin üzerine kapanmış çalışırken kulaklıklarından gelen müziğe ayağıyla tempo tutuyordu.

"Japonya'dan gelen helikopterin durumu nedir?"

"Üç saat içinde burada olmasını umuyoruz," diye yanıtladı Linda. Bölgede trafik yoğun olduğundan Oregon'un yüz millik radar alanı içinde beş gemi vardı dev makinelerini çalıştırıp kendilerini gösterme riskini göze alamazlardı. Enkaz görünümündeki yük gemisi yavaş giderek helikopterle olan randevusunu geciktiriyordu.

"Pekâlâ, ben kamarama gidip Hiro Katsui'ye, grubunun bize iki milyon dolar borçlu olduğunu bildireceğim. Mark herhangi bir şey bulunca ya da helikopter on mil kadar yaklaşıncaya bana haber verin."

"Anlaşıldı başkan."

Juan masasında oturmuş boş boş bilgisayarına bakarken, bir buçuk saatlik ekran koruyucu geometrik şekillerle dönüyordu. Hiro'ya yollayacağı raporun şimdilik yalnızca on bir sözcüğünü yazmıştı. Tory'nin suskunluğunu hesaba katmasa bile hiçbir şey Juan'ın beklentilerine uymuyordu. Acaba Avalon'a bir komando timi mi saldırmıştı? Eğer durum buysa nedeni ne olabilirdi? En mantıklı yanıt Avalon tayfasının öteki iki gemi arasında yaşananları görmesini engellemek olabilirdi. Acaba Mark uçak gemisi konusunda haklı mıydı, bu bir hükümet operasyonu olabilir miydi?

Bölgede bulunan donanmaların arasında yalnızca ABD'nin uçak gemisine sahip olması sorun yaratıyordu. Gerçi Çin de Rusya'dan eski bir düz güverteli gemi almak istiyordu, ama Juan'ın bildiği kadarıyla pazarlık henüz sonuçlanmamıştı ve korsanların herhangi bir biçimde bir uçak gemisine el koymaları olanaksızdı. Tory'nin gördüğü geminin başka bir gemi ol-

duğundan emindi. Eğitimli komandoların Avalon'a saldırma olasılığını göz ardı etmiyordu, ama Hiro'nun Şirket'ten temizlemesini istediği korsanların arasına bunların nasıl karıştığını da bilmiyordu.

İç haberleşme sistemi çaldı. "Juan, ben Julia. Bir göz atmak ister misin?"

Beyninde dönüp duran yanıtsız sorulardan kaçma fırsatına şükrederek kamerasından çıkıp revire gitti.

Julia, herhangi bir hastanenin acil servisinden hiç farkı olmayan, modern gereçlerle donatılmış travma odasıydı. Burada ısı on yedi derecedeydi. Parlak ışıkların altındaki sedyede yatan bedenin üzerinde bir örtü vardı ve Julia'nın yeşil ameliyat eldivenleri kan içindeydi. GÜdÜ havalandırma sistemi odada kokuların birikmesini önliyordu ama Juan çürümenin kalıcı kokusunu alıyordu.

"Çinli göçmenlerden biri mi?" diye sordu örtünün altındaki bedeni işaret ederek.

"Hayır, korsanlardan biri. Bakmak ister misin?"

Julia örtüyü açarken Juan yanıt vermedi. Özellikle göğüs mide bölümünü incelemek için açılan V biçimli kesikten sonra ölüm ona hiç bu kadar kötü görünmemişti. Genç korsan ancak yirmi yaşındaydı ve neredeyse ağıltan ölecek kadar sıskaydı. Siyah saçları matlaşmış, parmakları ve ayak tabanları nasırlaşmıştı. Oregon'a saldıırken giydiği spor ayakkabılarını herhalde bir önceki saldırıda ele geçirmişti ve belki de şimdiye dek sahip olduğu ilk ayakkabıydı. Alnının ortasındaki tek kurşun deliğı sanki kenarları büzüşmüş üçüncü bir göz gibiydi.

Cabrillo, Korsanların ne kadar gaddar olduklarının farkındaydı, ama şu anda acımaktan da kendini alamıyordu. Bu genci suç işlemeye iten koşullar hakkında hiç fikri yoktu ama yine de kesip biçildiğı bu sedyenin üzerinde yatmak yerine ailesiyle birlikte olması gerektiğini düşünüyordu.

"Eee, neler öğrendin?" diye sordu Juan, Julia örtüyü cesedin üzerine çekerken.

"Bu adam ölmüş."

"Sen otopsi yaptığına göre, ölmüş olduğunu zaten anladım."

"Kafasına bir kurşun yemiş olmasaydı bile, en fazla birkaç ay içinde ölecekmiş, bunu söylemek istedim." Eliyle işaret edip Juan'ı bilgisayarın önüne çağırırdı. Ekranda spektrografi çizgileri vardı. Juan neye bakması gerektiğini bilmiyordu. Şaşkın ifadesini gören Julia açıkladı.

"Saç örneğini optik emisyon spektrometreden geçirdim." Şirket yalnızca Julia'nın tıbbi araştırmalar yapması için değil, ikincil kanıtları inceleyebilmesi için milyon dolarlık makineyi almıştı. Bir yıl önce kayıp RDX patlayıcıların izini sürerken çok işe yaramıştı. "İnceleme yaparken çok önemli bulgulara rastladım," dedi Julia. "Öncelikle çok ciddi böbrek yetmezliğı varmış. Ayrıca inanılmaz derece kansız, dişetleri jinvitin son aşamasını gösteriyor. Sindirim

sisteminde lezyonlar ve burun deliklerinde kanlı kabuklar var. Aklıma gelen olasılığı saç örneği kanıtladı."

"Neymiş o?"

"Bu genç çok uzun süre cıvanın zehirleyici etkisinin altında kalmış."

"Cıva mı?"

"Evet. Tedavi edilmedikçe diğer tüm ağır metaller gibi cıva da dokularda ve saçlarda birikir. Sonunda bedeni çalışmaz duruma getirir ama önce beynin fonksiyonlarını yitirmesine ve deliliğe neden olur. Korsan saldırısının videosunu izlersen bahse girerim bunların kendi yaşamlarına zerre kadar önem vermeden savaştıklarını göreceksin. Cıva zehirlenmesi yüzünden bu genç muhakeme yeteneğini kaybetmiş ve koşullara aldırış etmeden savaşmaya başlamış."

"Ama bazıları kaçmayı denedi," diye atıldı Juan.

"Çünkü hepsi aynı düzeyde ya da aynı süre cıvaya maruz kalmamış."

"Ya Çinliler?..."

"İçlerinden birini zehir belirtileri için kontrol ettim ve temiz çıktı."

"Ama bu genç cıva batmış, öyle mi?"

"Bedenindeki cıvayla çok sayıda termometreyi doldurabilirsin. İki korsanı daha kontrol ettim ve aynı sonuca ulaştım. Sanırım hepsi belirli bir dereceye kadar cıvanın etkisine maruz kalmış."

Juan eliyle çenesini sıvazladı. "Eğer cıvanın kaynağını bulursak, Korsanların yatağını da bulmuş oluruz."

"Mantıklı geliyor," diye onayladı Julia eldivenlerini sıyrırken. Ameliyat başlığını çıkarıp atkuyruğunu düzeltti. "Cıva bulaşmış balık yiyerek cıva zehirlenmesi yaşayabilirsin, ama bu risk daha çok çocuklar ve hamile kalmak isteyen kadınlar için geçerlidir. Burada gördüğüm cıva düzeyiye bu adamların tehlikeli bir endüstri bölgesinde ya da bir cıva madeninde bulundukları gösteriyor."

"Bu bölgede böyle madenlerin bulunup bulunmadığı konusunda bir fikrin var mı?"

"Hey, benim işim tıbbi gizemleri çözmek ve siz haydutların parçalarını birleştirmek," diye dalga geçti Julia. "Jeoloji dersi istiyorsan, başka birine baş vur."

"Ya etnik kimlikleri? Belki bunu öğrenebilirsek araştırmamızın sınırları daralır."

"Üzgünüm. Buzluktaki on beş korsan, bir Birleşmiş Milletler gerçeğini sergiliyor. Buradaki Taylandlı ya da Vietnamlıya benziyor. Üç tanesi Çinli ya da Koreli. İkiisi beyaz. Diğerleri ise Endonezyalı, Filipinli ve melez."

"Harika," dedi Juan acı bir sesle. "Şansımıza, küreselliğe inanan bir korsan grubu çıktı karşımıza desene. Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik bu kadar. İncelemelerim birkaç gün daha sürebilir."

"Diğer hastan nasıl?"

"Uyuyor ya da benimle konuşmamak için uyur gibi görünüyor. Buradan bir an önce kurtulmak istediği duygusuna kapılıyor." "

"Hiç şaşırmadım! Teşekkürler Hux."

Juan kamarasına dönüp bifttek ve börekten oluşan öğle yemeğini ismarladığı anda Mark Murphy kapıyı tıklattı. "Neler buldun Murphy?"

"Sanırım aradığımızı buldum."

"Gel otur. Yani bir cins kuru yük ya da konteyner gemisi mi?"

"İkisi de değil," diyerek Mark ince bir dosya uzattı. İçinde tek bir fotoğraf ve yan m sayfa yazı vardı.

Juan fotoğrafa bir göz atıp, bakışlarını Murphy'ye çevirdi. "Emin misin?"

"Bir fırtına sırasında Tayvan yakınında pervanesi kırılan bir Panama tankerinin onarımını yaptıktan sonra Oratu Japonya'ya doğru gidiyor."

Juan fotoğrafa bir kez daha baktı. 270 metre uzunluğunda ve 80 metre genişliğindeki gemi tam da Tory'nin tanımladığı gibi dikdörtgen şeklindeydi, burnunda ya da kışında hiçbir eğimi yoktu, güvertesinin düz görünümünü bozacak bir çıkıntı yoktu. Juan, Mark'ın bu garip araç hakkında bulduklarını okudu. Dünyanın dördüncü en büyük yüzen kuru havuzuydu. Talihsiz Kursk gibi Oscar II sınıf denizaltılarına hizmet vermek amacıyla Rusya'da inşa edilmiş, bir yıl önce bir Alman gemi kurtarma firmasına satılmıştı; ardından gemiyi tamir istasyonu olarak kiralayan Endonezyalı bir gemicilik şirketine satılmış.

Juan'ın nabızı hızla atmaya başladı.

Açık denizde bir gemiyi bütünüyle kaçırmak için bir kuru havuz kullanmak çok derece çarpıcı bir fikirdi, ama aynı zamanda yaptığı iş hacmi ve gelişmişliği açısından da korkutucuydu. Pasifik Okyanusu'ndaki korsanları bir araya toplayan bir lider konusundaki korkusu, herhalde buzdağının görünen ucuydu. Bu boyutlarda bir kuru havuzla istedikleri her gemiyi ele geçirebilirlerdi.

İşi nasıl yaptıklarını zihninde canlandırmaya çalıştı, önce bir grup korsan, hedefteki geminin tayfalarını sindirmek için saldırıyordu. Ardından ele geçirdikleri gemiyi kuru havuzla buluşacakları noktaya götürüyorlardı. Hava koşullarının uygun olduğu gecelerin karanlığından yararlanan kuru havuz safra yükleyip, kurban gemiye oranla alçalıyor ve arka tarafındaki büyük bocurgatlar gemiyi kuru havuza çekip alıyordu. Arka kapaklar kapanıp safra atılınca römor-

körler kum havuzu istenen yere doğru götürüyordu. Üzerinden bir uçak geçmedikçe, kum havuzun ortasında tarihin en korkusuz korsanlık girişiminin ganimetinin yattığını kimse öğrenemezdi.

"Çok kurnazca değil mi, patron?"

"Öyle."

"Gelip kurbanı yutuveriyorlar." Mark konuşurken bir yandan da bu işlemi bir pandomimci gibi canlandırdı. "Gemileri, gizli üslerine götürüyorlar. Gemiye sökmeden önce kargosunu tümüyle boşaltmak için istedikleri kadar zamanları var. Sırtları gibi yağmalayacaklarına aslan gibi saldırıyorlar kurbanlarına."

"Gemiye niçin söküyorlar?" diye yüksek sesle düşündü Cabrillo. "Bazı özelliklerini biraz değiştirirsin, arkasına yeni bir isim yazarsın, ister kullanırsın ister, satarsın."

"Bu seçenek aklıma gelmedi ama daha mantıklı."

"Pekâlâ, kuru havuzun sahibi olan şirket hakkında ne biliyoruz? Adı neydi?"

"Kuru havuzun mu?" diye sordu Murphy. Cabrillo da başını salladı.

"Maus."

"Almanca fare demek. Çok şirin. Peki şirketin adı?"

"Occident and Orient Lines. O&O. Yaklaşık yüz yıllık bir şirket. Bir zamanlar hisseleri borsada satılıyordu ve son on yılda hisselerin büyük kısmını bilinmeyen kişi ya da kişiler satın aldı."

"Paravan şirketler mi?"

"Olabilir, çünkü isimleri bile sahte gibi geliyor kulağa. D Commercial Advisors LLC., Ajax Trading LLC., Equity Partnere International LLC., Financial Assay..."

"LLC," diye tamamladı Juan. O anda beyinde bir şimşek çaktı. "Dur bir madencilik tanımıdır. Julia, korsanların cıva zehirlenmesine maruz kaldıklarını söyledi ve onların terk edilmiş bir cıva madeni yakınında yuvalandıklarını düşünüyoruz. Financial Assay denen bu şirketin bu bölgede madenleri olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Henüz paravan şirketleri araştırmaya başlamadım. Kuru havuzu hemen öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Haklısın, ama biraz daha araştırma yapmak zorundasın. Maus adlı kuru havuzun sahibini, yani paravan şirketi değil, faturayı elinde tutan esas sahibini öğrenmek istiyorum."

"Kuru havuz konusunda ne yapacağız? Eğer şu İngiliz kadının söyledikleri doğruysa, içinde bir gemi, hatta rehin tutulan tayfalar bile olabilir."

"Dünyanın en güçlü römorkörleri bile Maus boyutlarında bir aracı altı ya da yedi milden daha hızlı çekemez. Biz elli mile çıkınca onların erken yola çıkma avantajı ne kadar sürer dersin?"

Murphy eline bir Ferrari'nin anahtarları verilmiş delikanlı gibi sırttı. Gitmek üzere ayağa kalktı.

Juan karar vermişti. Bazı yerlerde güçlerini bölmesi gerektiğini zaten biliyordu. Oregon casusluk operasyonları için kusursuz bir araçtı, ama karada bulunup jet uçaklarına ulaşabilecek kişilere de gereksinimi vardı. Bu olayın onu nereye sürükleyeceğini artık bilmiyordu. Eğer O&O şirketinin hâlâ orada bir ofisi varsa önce Endonezya'ya gitmesi gerekcekti ve artık güçlerini yola çıkarmanın zamanı gelmişti.

"Bana bir iyilik yap ve Eddie Seng'i bul. Biraz malzeme hazırlamasını söyle. Uluslararası yolculuk yapacağımız için havaalanı güvenliğine takılacak şeyler almasın. İki adamını hazırlarız. Tory Ballinger'in helikopterine binip sırtlanlarla aslanları avlamaya gideceğiz."

"Nereye doğru?"

Juan, Mark'ın hazırladığı raporu işaret etti. "Biz Japonya'ya indiğimiz zaman bunun yanıtını bulmuş olmalısın."

9

Anton Savich, Shere Singh ile Cakarta'nın merkezindeki bürosunda görüşmeyi yeğlerdi ama inatçı Singh, en son girişiminin yer aldığı Sumatra'daki Sunda Boğazı'nda buluşmaları için ısrar etmişti. Savich, yıllarca Aeroflot uçaklarıyla Rusya üzerinde dolaştığı için doğal bir uçuş korkusu oluşmuştu; bu yüzden Endonezya'nın iç karartıcı denizcilik siciline rağmen feribotla gitmek istemişti, ama Singh kendi şirketinin helikopterini onun emrine vermişti.

Sararmış pencereden, ormanı denizden ayıran sahile bakıyordu. Manzara sanki kuşaklar boyunca hiç değişmemiş ve etraftaki köyler de aynı şekilde kalmış gibiydi. Korunaklı koylara çekilmiş ahşap balıkçı teknelerini, sanki bugün kullananların büyükbabaları yapmış gibiydi. Sol taraftaki topraklar henüz çiftçiler tarafından harap edilmediği ya da endüstride kullanılmadığı için yeşil bitki örtüsünün altında gizlenmişti. Sağ tarafındaki deniz oldukça berraktı. Bir yük mavnası olduğunu tahmin ettiği çift direkli bir uşkuna hafif dalgalarda ilerlerken, yelkenlerini alize rüzgârı şişirmişti. Adeta on dokuzuncu yüzyıldan kalmış gibi görünüyordu.

Böylesine bir cenneti tanımış olan halk; on sekiz milyon nüfuslu, trafiği arapsaçına dönmüş, suç, yoksulluk, hastalık içinde ve Birinci Dünya Savaşı'nın hardal gazı saldırılarını çağrıştıran hava kirliliğine sahip Cakarta gibi bir kent yaratmıştı. Çağdaşlaşma uğruna Endonezyalılar, Batı'nın sunduklarının en kötülerini kucaklamış ve kendi kültürlerinin en iyi yönlerini de bırakmışlardı. Tüketim çılgınlığı, çürümüşlük ve baş göstermeye başlayan dinsel fanatiklik yüzünden neredeyse çökmeye yüz tutan bir toplum olmuşlardı. Amerika'nın yirmi birinci yüzyılın savaşlarında kazanmak ve yerel güçlere savaşmayı öğretmek için adalarda yirmi binden fazla askeri gizlice konuşlandırdığını bazı tanıdıkları aracılığıyla öğrenmişti Savich.

Pilot, Savich'in koluna dokunup ilerideki bir noktayı işaret etti. Dinginlikle yol alan yelkenliden gözlerini isteksizce ayırıp dikkatini varış noktasına verdi. Binalar dağlık bir bumun gizlediği koyda yer aldığından, ancak demir atmış gemileri görebiliyordu. Bu kadar uzaktan bile hepsinin enkaz halinde olduğu, bir zamanların mağrur teknelerinin artık işlevini yitirdiğini fark edebiliyordu. Birkaç tanesi kendi kömürlüğünden sızan yağın oluşturduğu tabaka içinde tıpkı kendi kanı arasında yatan cinayete kurban gitmiş cesetlere benziyordu. Bir tanesi anlaşılan o kadar uzun zamandır buradaydı ki, gövdesi çürümeye başlamıştı. Bumu ve arkası göğre doğru yükselip ezilmiş, bacası dev bir fındıkkıranın arasına sıkışmış gibiydi. Ufka yakın bir noktada, dökülmüş petrol ve yağların açık denize sızmasını önleyen mânia, koyun içinde kocaman bir daire çiziyordu. İki küçük teknenin nöbet tuttuğu giriş kapısında, yüzen liman ağzındaki mânia açılıp gemilerin girişine izin veriyordu. Anlaşılan hiçbir gemi su üstünde kalacak biçimde buradan çıkamıyordu.

Helikopter karaya inince Karamita Söküm Tesisi göründü. Çeşitli boyut ve tipteki gemiler tıpkı mezbahaya götürölmek için toplanmış büyükbaş hayvanlar gibi sıralanmıştı. En az üç yüz metre uzunluğundaki iki süpertanker biraz dalgaların biraz da büyük bocurgatların yardımıyla eğimli sahile çekilmişti. Bir işçi ordusu gemilere tırmanmış, kaynak makinelerinin ucu metale değdikçe kıvılcımlar saçarak çalışıyorlardı. Denizin kenarında geniş paletli ayaklar üzerinde duran bir vinç birbirinden ayrılan çelik parçalarını kaldırıyor, sahilin diğer ucundaki parçaları daha küçük boyutlara getirmek için bekleyen öbür işçi grubuna ulaştırıyordu. Başka ekipler de sanki parçalarca sına boruları, elektrik kablolarını söküp süpertankerin içini boşaltıyorlardı.

Aslında bir bakıma leşleri parçalıyorlardı. Boyutlan küçültölen çelik levhalar, motorlu vagonlarla kuzeydeki Karamita Çelik Fabrikası'na taşınıyordu. Hurda çelikler burada eritiliyor, güney Çin'in bitmek bilmeyen inşaat çalışmalarında kullanılacak takviye çelik çubuklarına dönüştürölüyordu. Modem çelik haddehanesinin arkasında, ormanın içinde böylesine ağır endüstrinin çalışmasına olanak veren, Endonezya'nın en büyük hidroelektrik santralinin suni göletleri pırl pırl parlıyordu.

Bir zamanların tertemiz kumlan artık işçilerin ayağına kil gibi yapışan siyah ziftli bir macuna dönmüştü. Petrol maniasının ötesinde deniz biraz korunmuş gibiydi, ama duvarın içinde kalan su; petrol, ağır metaller, kimyasal maddeler yüzünden zehirli bir çorbaya dönmüştü. Arazinin büyük bir bölümüne açık pazarda satılabilecek gemi kazanları, filikalar, çapa demirleri ve benzeri binlerce parça saçılmıştı. Tel örgülerle çevrili depo alanlarının arkasında, barakalardan biraz daha iyi durumdaki iç karartıcı yatakhane binaları sıralanmıştı. Emekliye ayrılan gemileri parçalayan işçilerin kapandıktan üç beş kuruşu ellerinden almak için demir yolunun yanında fahişeler, dolandırıcılar ve hırsızlar adeta kamp kurmuşlardı.

Savich, işçilerin yemek pişirmek için ağaçları kestikçe fabrikanın arkasındaki ormanın gitgide açıldığını fark etti. Gerçi on beş kilometre uzaktaki çelik fabrikası, kömür ya da petrol yerine hidroelektrik enerjiyle çalıştırıldığından hava kirliliği yoktu ama söküm tesisinin üzerine kendine özgü çürümüşlüğü ve kirliliği olan bir endüstriyel kasvet çökmüştü.

Ama işlemin bir tek çağdaş görüntüsü vardı ve hiç kuşkusuz Shere Singh, Savich'in bunu görmesini istemişti. Tankerlerin öte yanında neredeyse onların büyüklüğünde, aydınlatma için metal çatısı saydam levhalarla örtölmüş, parlak bir bina göze çarpıyordu. Üç yüz metrelik binanın üçte ikisi suyun içindeki büyük kazıklar üzerine inşa edilmişti. Kara tarafında dört çift ray vardı ve helikopter, binanın üzerinden geçerken Savich, iki küçük dizel vagonun bir geminin bir buçuk metre uzunluğundaki bir parçasını dışarı çıkardığını gördü. Adeta bir kesit modelinin içinden bakıyormuş gibi gövdedeki koridorları bile görebiliyordu. Yoo, daha çok bir ekmekten kesilmiş bir dilime benziyordu. Kesim yerleri çok düzgündü ve tropik ışıktaki metal gümüş gibi parlıyordu. Bir gemi kadar büyük bir nesnenin bu kadar kusursuzca oyulabileceğini hayal bile edememişti.

Söküm alanından bir kilometre uzaktaki helikopter pisti, gürültü ve kokudan uzak kayalık bir yükseltideydi. Çevresinde bakımlı bahçeler ile ustabaşçıların, kâtiplerin ve kalifiye işçilerin havadar evleri yer alıyordu. Üstü açık bir cip, pistin yanında onları beklerken, sürücüsü

Savich'in bagajını taşımaya yardım ediyordu. Endonezya'da gerektiğinden fazla kalmamaya kararlı olan Savich'in yalnızca bir evrak çantası ve derisi eskimiş küçük bir valizi vardı. Bagajının büyük kısmı havaalanındaki emanet dolabında kilitliydi. Küçük valizini sürücünün, arabanın arkasına koymasına izin verdi ama evrak çantasını yanından ayırmadı.

Helikopterle yaptığı bir saatlik yolculuğun sonunda duyma yetisini tekrar kazanması birkaç dakika sürdü, ama aynı anda kulakları, kinci keskinlerin, delici çekiçlerin ve sayısız jeneratör gürültüsünün saldırısına uğradı. Vinç kolu on tonluk bir metal parçasını sahile indirince bal-yozlar ve metal kesmek için üretilmiş elektrikli testereler çalışmaya başladı. Sürekli sıcak metale dokundukları için işçilerin bacaklarında, kollarında, göğüslerinde koyu renk lekeler olduğu, giysilerinin arasından bile görülüyordu. Üstelik bir gözünü, parmaklarını ya da ayağının bir kısmını kaybetmiş olanların sayısı oldukça fazlaydı.

Ardından yüksek binadan sanki bir pırlanta kesiliyormuş gibi korkunç bir ses yükseldi. Savich, kafasının parçalanacağını düşünmeye başlarken ses bir iki dakika daha sürdü ve sürücü, ona kulak koruyucu uzatınca hemen başına geçirdi. Ses hâlâ geliyordu ama artık gözleri yaşarmıyordu. İşçilerin sanki bu çılgık sesini duymuyormuş gibi çalışmaya devam etmeleri, hatta sürücünün bile aldırış etmeyen davranışları Savich'i çok şaşırttı.

Ses birdenbire kesilirken cıp, depo benzeri yapının önünde durdu. Savich soluğunu tuttuğunun farkında değildi. Büyük bir rahatlamayla soluğunu verdi ve kulak koruyucusunu çıkarmanın doğru olup olmayacağını el hareketleriyle sürücüye sordu. Endonezyalı sürücü başını salladı.

"Üzgünüm," dedi sürücü iyi bir İngilizceyle. "Biz buna alışmışız."

"Ne sesiydi bu?" diye sordu Savich.

"Gemi testeresi," dedi adam ve Savich'e on katlı binanın dıştan yükselen asansörüne doğru gelmesini işaret etti ve onu başka bir işçiye emanet etti.

Savich'e üzerine kulak koruyucular takılabilen plastik bir kask veren işçi, asansörün kapılarını kapatıp düğmeye bastı ve sabırla yükselmesini bekledi. Gerçi yükseldikçe gördüğü manzara daha etkileyici değildi, ama Singh'in işletmesinin büyüklüğü karşısında hayrete düşüyordu. Tankerlerden sonra kötü kaderine boyun eğecek olan bir sonraki gemi, bir grup yoksul fahişe arasında bakire bir gelin gibi duran küçük beyaz yolcu gemisiydi. Yan tarafında şimdiden bir delik açılmıştı ve yüzen bir vinç, geminin deniz suyunu arıtma ünitesini bekleyen bir mavnaya yüklüyordu.

Asansör en üst kata çıkınca işçi kapıyı açtı. Savich burnuna gelen yanık metal kokusuyla irkildi. İçerisinin karanlığına alışınca duman kokusunun etkisinden sıyrılmak için gözlerini kırptı ve iki tarafında kocaman kapıları olan bölmesiz bir binada olduğunu fark etti. Boyutları çok büyük olmasına karşın hacminin bir kısmını büyük bir gemi ya da geminin henüz sökülmemiş bir bölümü kapladığından daracak gibi görünüyordu.

Üzerinde durdukları dar asma köprü geminin kaplan köşküyle aynı seviyedeydi. İçeri alınmadan önce sığması için işçiler bacasını ve direklerini kesmişlerdi. Sanki dev bir giyotin tarafından kesilmiş gibi geminin yansı yoktu. Binanın ön tarafındaki bocurgatlar, iskeleti hafif eğimden yukarı çekmek için uğraşıyordu. Gemi istenilen yere gelince, tepedeki bir mekanizma harekete geçerek tüm gövdeyi saran büyük zinciri sıkılaştırdı. Savich daha dikkatle inceledi. Zincirin üzerinde esnek bir şerit testere gibi metal dişler vardı.

"Ne düşünüyorsun, dostum?" diye seslendi ev sahibi, enkaz halindeki yük gemisinin köprüsünden.

Shere Singh de başına taktığı sarığı ve yüzünün alt kısmını gizleyen uzun sakalıyla diğer Sihlere benziyordu. Beyaz sarığın üzerinde, düşecekmiş gibi görünen kaskı bir çocuk miğferini andırıyordu. Kırışmaya başlamış sakalının ağzına yakın olan kısmı yıllardır içtiği sigaradan rengini yitirmişti. Koyu fındık renkli cildi güneşten iyice kırıkmıştı; derin ve anlamlı ela gözleriyle, neredeyse hiç kırpmadan bakması insanı tedirgin ediyordu. Savich'in bir yetmiş boyuna karşın Singh en az on beş santim daha uzundu; sırtı ve omuzları idam sehpasının kolları kadar geniş, karnı ise bir meşe ağacı kadar sağlamdı.

Savich, Bernhard Volkmann 'in hazırladığı dosyadan elli iki yaşındaki Singh'in, Lahor'un varoşlarında gücünü ve sağlam bedenini insanları korkutmak için kullanıp kendini yetiştirdiğini okumuştı. Sovyetlerin Afganistan'ı işgaline karşılık ABD'nin bölgeye gizlice para akıttığı yıllarda, bir Pakistan ithalat ihracat firmasının hisselerini satın alarak ilk yasal işine yirmi altı yaşında başlamıştı. Dağlık ülkede devam eden çatışmalara karşın afyon kaçakçıları hâlâ mallarını Karaçi'ye kadar getirmeyi başarıyorlardı ve Singh de onların ham ürünlerini Amsterdam, Marsilya ve Roma'daki eroin imalathanelerine götürmeye dünden hazırды.

Singh, Amerikan desteğinin Afganistan'ın kazanmasını sağlayacağını anlamıştı ve Taliban iktidara gelip afyon ticaretini ortadan kaldırınca hemen başka alanlara yönelmişti. İşini daha da büyüterek Malezya, Endonezya ve Yeni Gine'de kerestecilik haklarını rüşvetle satın aldı. Keresteleri taşımak için kendi deniz filosunu kurdu. Zengin Çinlilere, kemiklerinden afro-dizyak üretebilmeleri için bu arazilerde kaplan avcılığı izin belgeleri sattı. Giriştiği tüm yasal işlerin aslında yasadışı bir tarafı da oluyordu. Standartların altında malzeme kullanılmasını emrettiği için şirketin Tayvan'da inşa ettiği on iki apartmandan dördü hafif bir depremle çöktü. Serveti arttığı sürece paranın nasıl ya da nereden kazanıldığına hiç aldırmıyordu.

Şimdi Singh daracık köprüye giderken, Savich. Karamita Söküm Tesis'i'nin de kesinlikle yasadışı bir yönü olduğunu düşünüyordu.

"Çok etkileyici," dedi Savich, sürücünün gemi testeresi dediği alete bakıp, Singh'in sürünge nleri andıran bakışlarına ise karşılık vermedi.

Singh, "sigara içilmez" levhasının altında bir sigara yaktı. "Asya'da başka bir benzeri yok," diye böbürlendi. "İşin hilesi dişleri. Karbonlu çeliği bile eskiyor. Dişler Almanya'da üretildi. Dünyanın en güçlüsü. Dişleri değiştirmeden on gemiyi kesebiliyoruz. Hamburg'dan gelen bir

teknisyen nasıl yapacağımızı bize gösterdi. Ona dişçi diyoruz." Savich'in gülmediğini fark edince, biraz daha açıkladı. "Hani bilirsin işte, dişleri düzeltir. Diş hekimi. Çok komik."

Savich gürültünün yankılandığı dev binayı işaret etti. "Herhalde çok pahalıya mal olmuştur."

"Tahmin bile edemezsin. Ama modernleştirdiğim için Endonezya Hükümeti bana vergi indirimini yaptı. Bunu geliştirince bin işçiyi kovacağım akıllarına bile gelmedi. Çok da iyi oldu. Bu maymunlar çok beceriksizler. Bir gemiyi sökerken ölen bir aptalın ailesine yüz bin rupi ödemem gerekiyor. Daha geçen hafta bir kesici, yakıt tankını havalandırmadan sökmeye çalışınca koyda bir konteyner gemisi patladı ve on beş tanesi öldü."

"Ama şimdi gemi testeresi çalıştığı için hükümet müfettişleri daha az gelecektir. Gemi-lerden söktüğümüz asbestii" gömmek yerine okyanusa atabilirim. Hurda gemilerin fiyatı düşüp çeliğin değeri arttıkça ve bin Endonezyalı maymun maaş bordrosundan atılınca, bu nesne iki yıl içinde kendini amorti edecektir. Yani evet, kısa vadede pahalı. Uzun vadede ise kârlı." Singh tekrar gülümsedi. "Ben her zaman yaşamın bir maraton olduğunu söylerim,"

Bir alarm klaksonu duyulunca Singh kulak koruyucularını taktı ve yirmi santim enindeki testere çalışmaya başlarken Savich de kendi kulaklıklarını takmayı başardı. Zincir çok düzgün bir dönüşle makaraya sarıldı ve sadece tavana yakın iki büyük dişlinin çevresinden dönerken takırdadı. Hidrolik tamponlar, kurbanını boğan bir boa yılanı gibi kesiğin bir buçuk metre gerisinden yük gemisini sıkmaya başladı. Zincir istenilen hıza ulaşıncı tamponlar biraz daha sıkıştırdı ve dişler geminin gövdesine gömüldü. Binanın metal duvarlarından yankılanan ses, dar köprüde duran iki adama adeta her yönden saldırdı. Gövdenin iki yanındaki basınçlı su tabancaları otomatik olarak dişli zinciri izledi ve gemi kesilirken kesik yerinin yağlı ve serin olmasını sağladı. Dişlerin gövdeye saplandığı noktalardan çelik talaşları ve buharlar yükselirken, metal levhalar kıpkırmızı kesiliyordu. Ardından kesilen yerden kötü kokulu, yoğun bir duman yükseldi. Tek parça halindeki omurga kesilince daha ince olan gövde levhaları çürümüş odun gibi kolayca ikiye ayrıldı.

Dönen zincirin ana güverteyi kesmesi yalnızca on dakika sürmüştü. Savich büyülenmiş gibi dişlerin kestiği metalin ısınıp kırmızlaşmasını izliyordu. Ardından zincir, parçalanmış çeliklerin arasından yükselip geminin korkuluklarını sanki hiç direnç göstermiyormuş gibi yok etti. Gelişmiş bir fren sistemi zinciri durdurdu ve tüm mekanizma tavana doğru geri çekildi. Gövdenin ayrılan kısmı binayı kaplayan hareketli bir vince bağlanmıştı bile. Ön kapılar açılıp dört küçük lokomotif yükü almak üzere gerileyerek yanaşırken vinç, gövde parçasını havaya kaldırdı.

"Bu parçayı dışarıda yan yatıracaklar," diye açıkladı Singh. "İşçiler el testereleriyle ufak parçalara bölecek ve çelik fabrikasına gönderecekler. Kesemediğimiz tek nesne geminin ana makineleri ama makine dairesine girdikten sonra onları çıkarıp almamız çok kolay. Bu büyüklükte bir gemiyi elle ancak iki haftada sökerken, bu makineyle iki günde bitiyor."

"Çok etkileyici," diye yineledi Savich.

Shere Singh, Rus konuğunu asansöre doğru götürdü. "Pekâlâ, Volkmann dünyanın diğer ucundan buraya sizi bana ne anlatmanız için gönderdi?"

"Bunu büronuzda konuşuruz."

On beş dakika sonra en büyük kulübenin yanındaki büroya yerleşmişlerdi. Singh'in on bir çocuğunun çerçeveli fotoğrafları ve ahmak bakışlı, kısa boylu, tıknaz, yaşlı karısının büyük boy portresi bir duvarı süslüyordu. Savich bira ikramını reddedip kapalı şişeden su içmeyi yeğledi. Evrak çantasını açıncaya kadar Singh birinci Filipino San Miguel birasını bitirmiş ikinciye başlamıştı.

"Konsorsiyum, Volkmann ile benim tüm önerilerimizi kabul etti," dedi Savich.

Singh güldü. "Kuşkun var mıydı?"

Savich alaycı sözlerle aldrış etmeden dosyayı uzattı. "Önümüzdeki yıl için öngörülen gereksinimlerimiz. Yerine getirebilir misin?"

Singh koca burnuna bir okuma gözlüğü yerleştirip rakamları mırıldanarak listeyi gözden geçirdi. "Hemen ek olarak bin, ilk iyi ay için ayda iki yüz. Bundan sonraki iki ay için ayda dört yüz. Bundan sonra da altı yüz." Başını kaldırıp Rus konuğuna baktı. "Niçin sürekli artıyor?"

"Hastalıklar. Bu tarihe kadar tifo ve koleranın yayılacağını tahmin ediyoruz."

"Yaa."

Alman Merkez Bankası'nın altın rezervini satışa çıkaracağını öğrenince Volkmann ile birlikte hazırladıkları mükemmel planı Singh'in iyice anlaması için birkaç saat boyunca ayrıntıları gösterdiler. Shere Singh suça yönelik girişimleri, doğuştan getirdiği bir algıyla kavradığı için birkaç incelik eklemişti.

Savich bu tarafta görüşülmesi gereken her şeyin halledildiğine inanarak, helikopterle Cakarta'ya zamanında dönebilmek için güneşin batışından iki saat önce veda etti. Hava kararınca asla şu küçük helikoptere binmek istemiyordu. Rusya'ya dönmek için en az yarım düzine uçak değiştirerek yapacağı uzun yolculuğa başlamadan önce geceyi Cakarta'da geçirmek istiyordu. Bu yolculuğa pek de hevesli olduğu söylenemezdi.

Savich'in Karamita Söküm Tesisi'nden ayrılmasından on dakika sonra Shere Singh, oğlu Abhay ile telefonda görüşüyordu. Yaptığı işlerin doğası gereği baba Singh sadece oğullarına tüm ayrıntıları anlatıyordu; bu nedenle altı tane oğlu vardı. Beş kızı ise yalnızca parasını yiyordu. Üstelik işlerinden biri hâlâ evlenmediğinden onun çeyizini de düşünmek zorundaydı. Ayrıca en küçük ve en sevdiği kızı evlenirken, at suratlı Mamta'ya verdiği iki milyon dolar biraz arttırması gerekiyordu.

"Baba, iki gündür Kra IV adlı tekneden haber alamadım," dedi en büyük oğlu karşılıklı selamlaşmanın ardından.

"Kaptanı kim?"

"Bu seferde Muhammet Hattu idi."

Gerçi Singh kınanacak bir adamdı, ama aynı zamanda kurnazdı da. Tüm iş girişimlerini dikkatle izliyor, üst düzeydeki görevlileri yakından tanımaya özen gösteriyordu. Singh, ona teklif götürdüğünde Hattu yirmi yıl boyunca Malaka Boğazı'nda soygunlar yapmış olan eski tip bir korsandı. Son derece korkusuz ve pervasızdı, ama işlerin yürütülmesi konusunda da çok dikkatliydi. Eğer iki gündür iletişim kurmuyorsa, başına bir şey gelmiş demektir. Bunu anlayan Singh hemen Kra IV adlı tekneyi, kaptanını ve kırk tayfasını defterden sildi. "Onun yerini almaya heves edenlerin sayısı çok," dedi oğluna. "Yerini alacak birini bulurum. Yine de bozguna uğratılmış bir korsan saldırısı konusunu araştırmaları için muhbirlerini harekete geçir. Muhammet Hattu ile savaşıp sağ kalmayı başaran biri bu öyküyü anlatmak isteyecektir."

"Peki baba. Bunu ben de düşündüm. Şimdilik hiçbir rapor gelmedi."

"Asıl önemli konuya gelelim. Anton Savich az önce benim bürom daydı. Plan uygulanacak. İsteklerinin listesi bende. Tam da beklediğim gibi diyebilirim."

"Senin verdiğin emre uyarak toplamaya başladık bile."

"Evet, çok iyi. Ya adamların? Doğru zaman gelince gereken her şeyi yapacaklar mı?"

"Sadakatleri mutlaktır. Biz darbeyi indirince Savich ile Avrupalı bankacıları neye uğradıklarını şaşıracaklar."

Oğlunun sesindeki özgüven Shere Singh'in gururlanmasına yol açtı. Oğlu ne kadar da babasına benziyordu. Abhay zenginlik içinde doğmamış olsaydı tıpkı babasının gençliğinde yaptığı gibi tırnaklarıyla kazıyarak kendi servetini elde edebilirdi.

"Çok iyi oğlum, çok iyi. Hiç farkına varmadan kendilerini büyük bir riske attılar."

"Hayır, baba. Onları bu duruma düşüren sensin. Korkularını ve açgözlülüklerini harekete geçirdin; şimdi kendi kendilerini yiyip bitirecekler."

"Yoo, Abhay onları yok etmek istemiyoruz. Sakın şunu unutma; ölmekte olan bir ağaçtan meyve toplayabilirsin ama ölü bir ağaçtan toplayamazsın. Savich, Volkmann ve diğerleri elbette acı çekecekler, ama çok uzun bir süre kendimize ziyafet çekmek için onları besleyeceğiz."

10

"Haliyi eskitiyorsun," dedi Eddie Seng otel odasının bir köşesindeki pofuduk koltukta otururken.

Tokyo'nun Ginza bölgesindeki parlak ışıklarına bakan, tavana kadar yükselen pencereye doğru yürüyen Juan Cabrillo yanıt vermedi. Ellerini arkasına bağlamış, geniş omuzları gerginlikten kasılmış, pencerenin önünde duruyordu. Oregon, son hızla Maus adlı yüzer kuru havuza yaklaşıyordu ve kısa sürede harekete geçecekti. Juan aslında bir otel odasına tıkalı kuru havuzun sahipleri hakkında Mark Murphy'nin bir şeyler bulmasını beklemek yerine gemisinin kaptan köşkünde olması gerektiğini düşünüyordu. Kapana kısılmış gibiydi.

On üçüncü kattan kent manzarasının görülmesini engelleyen bardaktan boşanırcasına yağan yağmur aslında içinde bulunduğru ruhsal duruma uygundu.

Tory Ballinger'i almak üzere gelen helikopterden inmelerinden bu yana yirmi dört saat geçmişti. Kiralık helikopteri pistin kenarında Royal Geographic Society'den sakallı, krem rengi pardösülü bir temsilcisi karşılamıştı. Juan, ikisinin beden dilinden Tory ile temsilcinin daha önce hiç karşılaşmadıklarını anlamıştı. Kendini Richard Smith olarak tanıtan adam, Tory'nin hayatını kurtardığı için Juan'a teşekkür ederken Juan adamın çekingen, hatta çok dikkatli davrandığını hissetmişti. Minnet duyduğu belli olan Tory, Juan'ın yanağına bir öpücük kondurmuş ve Smith'in çağırdığı özel cankurtaran botuna binmişti.

Tam cankurtaran botuna yerleştirilirken eliyle hastabakıcıyı durdurmuş ve mavi gözleriyle Juan'a bakmıştı. "Dün gece kurtarılışım hakkında bir şey anımsadım," demişti genç kadın.

Aaa... diye geçirmişti içinden Cabrillo.

"Kamaramda kapalıyken size donanmadan olup olmadığınızı sormuştum ve siz de özel bir güvenlik şirketi olduğunuzu yazdınız. İşin aslı neydi?"

önceden cankurtarana binmiş olan Smith yanıtı duymak için öne eğilmişti.

Juan bir an duraklayıp bakışlarını ikisinin arasında dolaştırıp, "Yalan söyledim," demişti.

"Efendim?" Tory kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Cabrillo da gülümsemişti. "Yalan söyledim dedim. Eğer balık bulmaya yarayan bir sonarı ve dalgıç giysili bir iki adamı olan pas içinde bir eski yük gemisinin kaptanı olduğumu söyledim sizi oradan çıkarma konusunda bana güvenir miydiniz?"

Birkaç dakika Tory konuşmadan kuşkuyla bakışlarını Juan'ın yüzünde dolaştırmış, "Balık bulan sonar mı?" diye kaşlarını kaldırarak sormuştu.

"Bizim aşçı, ara sıra bir limanda yemek yapmak için kullanır."

"Öyleyse okyanusun ortasındayken niçin balık tutmak istedi?" diye sormuştu Smith suçlayıcı bir sesle.

Rolünü oynamayı sürdüren Juan'ın gülümsemesi yüzünden silinmemişti. "Şans işte. Avalon'un üzerinden geçerken sinyal verdi. Nöbetçi hedefin boyutlarını görünce ya tarihin en büyük balinasını yakalamak üzere olduğumuzu ya da bir terslik olduğunu düşündük. Beni kaptan köşküne çağırdılar ve geri dönmeye karar verdik. Avalon yerinden kıpırdamadığı için canavar balina kuramımızdan vazgeçtik. Bunun üzerine oksijen tanklarımızı alıp bir göz atalım dedik."

"Anlıyorum," demişti Smith başını sallayarak. İkna olmuşa benzemediği için Juan o an her ikisinin de Royal Geographic Society'e bağlı olmadığına karar vermişti. İlk düşüncesi Kraliyet Deniz Kuvvetleri'ne mensup oldukları ve Avalon'un büyük bir olasılıkla Kuzey Kore'den ya da Rusya'nın Vladivostok Limanı'ndan açılan Pasifik Filosu'nu gözetleyen bir casus gemisi olduğuydu. Eğer durum böyleyse korsanlar, geliştirilmiş elektronik aygıtlara sahip, modern bir savaş gemisine çıkıp bir yıldırım saldırısıyla tüm tayfaları öldürmüş ve kimse fark etmeden gitmişler demektir. Cabrillo buna bir türlü inanamıyordu. Belki de Kraliyet Donanması'ndan emekliydiler ve demeğe ait bir gemi kullanıyorlardı; belirli bir görev için bu bölgede bulunuyorlardı.

Tory, "Öyleyse benim adıma aşçıya teşekkür edin," demiş ve sedyeyi cankurtarana yerleştirmesi için hastabakıcıya işaret etmişti.

Juan, Eddie ve Eddie'nin seçtiği iki eski SEAL komandosu bir araba kiralamak ya da tren istasyonu aramak yerine Oregon'dan geldikleri helikopteri yeniden kiralayıp Tokyo'ya uçtular. Max Hanley, bir otelde Şirket'in paravan firmalarından birinin adına dört yatak odalı bir süit ayırtmıştı. Ve şimdi bekliyorlardı. SEAL komandoları otelin spor salonunda zaman geçirirken Cabrillo cep telefonunun çalmasını bekleyerek odada dolaşıyordu. Eddie ise patronun can sıkıntısına yenilip hüsranla odaya fazla zarar vermemesi için nöbet tutuyordu.

"Halının parasını da isteyebilirler," dedi Juan gözlerini pencereden ayırmadan.

"Ya ülser olmak için bu kadar stres yapmana ne demeli? Bildiğim kadarıyla Doktor Huxley, sana mide ilacı vermedi."

Cabrillo dikkatle Eddie'ye baktı. "Bunun nedeni stres değil yediğim mürekkep balığı tursusu."

"Doğrumu," diyerek Eddie tekrar elindeki İngilizce gazeteyi okumaya başladı.

Fırtınayı seyreden Cabrillo'nun aklı milyonlarca kilometre ötedeydi. Daha doğrusu dokuz yüz kilometre ötede Oregon'un operasyon merkezindeki koltuğundaydı. Gemi ekibi ilk kez Juan olmadan çatışmaya girmiyordu, bu yüzden adamlarına güveni sonsuzdu; ama yılankafaların peşinden giderken o da orada olmayı arzuluyordu.

Tanrım, onu gördüğüm zaman kaç yaşındaydım, diye geçirdi içinden. Yedi ya da en fazla sekiz yaşındaydı. San Diego'daki teyzesinden dönüyorlardı. Arabayı babası kullanıyordu ve annesi de yanında oturuyordu. Babasının frene basmasından birkaç saniye sonra annesinin ileride tıkanmış trafik konusunda uyan çığlığı attığını anımsıyordu. Annesi hemen arkaya dönüp oğlunu kontrol etmişti. Ani fren Juan'ın emniyet kemerini oynatmamıştı bile, ama annesi oğlu neredeyse ön camdan fırlayacakmış gibi davranmıştı.

Otoyolda arabalar santim santim ilerlerken sanki zaman durmuş gibiydi. Epey bir süre arka koltuğunda Saint Bernard cinsi bir köpeğin oturduğu arabanın yanında durduklarını anımsıyordu. İlk kez bu cins bir köpek görmüştü ve büyüklüğüne hayran kalmıştı. Bugün bile emekli olunca böyle bir köpek alma isteğinden vazgeçmemişti.

"İsim buldun mu?" diye sordu Eddie usulca.

"Gus," diye yanıtladı hiç düşünmeden ve öyküyü beyninde yaşamak yerine yüksek sesle anlattığını faik edince utanarak sustu.

"Sonra ne oldu?" diye dürttü Seng. Juan öyküyü burada kesemeyeceğini biliyordu. Binlinçaltından bir ses öykünün anlatılması gerektiğini söylüyordu. "Sonunda kaza yerine ulaştık. Bir araba kaymış ve treylerin ikiye katlanmasına neden olmuştu. Yük taşıyan bir dorse, çekiciden kurtulmuş ve yan yatmıştı. Arka kapağı yola dönük olarak yatıyordu. Olay yerine yalnızca bir tek polis yetişmiş ve treyler sürücüsünü devriye aracına kilitlemişti.

"Dorse yan dönerken arka kapağı açılmıştı ve polis kaza kurbanlarının dışarı çıkarılmasına yardım ediyordu. Tam olarak bilmiyorum ama içinde herhalde yüz Meksikalı işçi vardı. Bazıları hafif yaralıydı ve polise yardım ediyorlardı. Bir kısmı yürüyerek çıkarken bir kısmını da sürükleyerek dışarı çıkardılar. Yaralılar için çevrede iki yer hazırlanmıştı. Birinde kadınlar yaralıları tedavi etmeye çalışıyorlardı. Diğer tarafta ise insan bedenleri düz bir sıra halinde yatırılmıştı. Annem beni korumak için kısık bir sesle oraya bakmamamı söyledi, ama kendi bakışlarını ceset yığınının ayıramıyordu. Sonra kaza yerini geçtik ve hızlanmaya başladık.

"Birkaç dakika kimse konuşmadı. Annem sessizce ağlıyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım ama insanların bir treylerin dorsesin de taşınmaması gerektiğini biliyordum. Annemin ağlaması bitince babamın söylediklerini anımsıyorum. 'Juan, kim sana ne derse desin, bu dünyada kötüler olduğunu sakın unutma. İyiler hiçbir şey yapmadığı sürece kötüler kazanır,' dedi babam."

Zihni bugünkü olaylara dönerken Juan'ın sesi yumuşaklığını yitirmişti. "Biraz büyüyünce o kazayı tekrar konuştuk. Annemle babam kaçakçıların işçileri Meksika'dan nasıl getirdiklerini ve bazılarının yolculuğu bitiremediklerini anlattı. Treyler sürücüsünün trafik kazasında otuz altı kişinin ölümüne neden olmakla suçlanıp hüküm giydiğini ve hapisshanede bir Güney Amerikalı çete tarafından öldürüldüğünü söyledi."

"Bizim güvertede konteyner açılıp şu Çinlileri görünce..." dedi Eddie.

"Kendimi bir an yine o otoyolda hiçbir şey yapamaz durumda hissettim. Yani babamın sözlerini anımsayınca kadar."

"Eğer bir sakıncası yoksa babanın ne iş yaptığını söyler misin?"

"Aslında muhasebeciydi ama Kore Savaşı'na katılmıştı ve dünyada komünizmden daha kötü bir şey olmadığını inanıyordu."

"Eğer seni bu kadar etkilemişse bu kaçakçıları ve komünistleri ele geçirmeyi gerçekten istiyorsun demektir."

"Bu işin arkasında Çin'in olduğu ortaya çıkarsa, evet haklısın." Juan dikkatle Eddie'ye baktı. "Sana bunu anlatmama gerek yok. Yıllarca onların arka bahçesindeydin."

Eddie başıyla onayladı. "Aralarından biri ülkedeki bir parti yöneticisi aleyhinde konuştuğu için bazı köylerin tümüyle haritadan silindiğini gördüm. Büyük kentler belki Batı'ya yaklaşıyor ama kırsal kesim her zamanki gibi acımasız. Merkezi hükümet bir milyar insanı ancak böyle yönetebiliyor. Her an diken üstünde, açlık sınırında tutuyorlar ve verdikleri sadakaya minnet duymalarını istiyorlar."

"İçimden bir ses bana bunun bir Çin operasyonu olmadığını söylüyor," dedi Cabrillo.

"Çin olması bana daha mantıklı geliyor," diye karşı çıktı Seng. "Çin bir nüfus krizi yaşıyor ve sadece aşırı kalabalık olma sorunundan söz etmiyorum. Çin'in bugün ve bundan sonraki yirmi yıl boyunca karşı karşıya kalacağı sorun daha da büyük."

"Dünya nüfusunun dörtte birini beslemeye çalışmaktan da mı kötü?" diye sordu Juan kuşkuyla.

"Aslında 1979'da uygulanmaya başlayan 'tek çocuk politikasının sonucu. Günümüzde Çin'in doğum oranı kadın başına 1,8 çocuk. Kentlerde bu oran daha düşük. Bir toplumun korunabilmesi için bu oranın en az 2,1 olması gerekiyor. Amerika ve Avrupa'daki doğum oranlarının düşmesini genellikle göçler telafi ettiği için durum fena sayılmaz. Ama Çin'de önünüzdeki yıllarda nüfus oranı önemli ölçüde düşecek. Fabrikalarda çalışacak ve yaşlıların bakımını üstlenecek sayıda işçi olmayacak. Buna bir de kızlara karşı toplumsal önyargıyı, cinsiyete göre yapılan kürtajı ve bebek ölümlerini de eklersen, durum daha da karışıyor. Şu anda bile Çin'de on yaş altındaki her yüz kız çocuğuna karşılık yüz on sekiz oğlan çocuğu bulunuyor."

"Peki, bunun sonucu ne olacak?"

"Erkek nüfusunun önemli bir kısmı eşcinsel olmazsa ya da kadınsız bir yaşam sürmeyi seçmezse, 2025 yılında aile kuramayacak erkek sayısı iki yüz milyona ulaşacak."

Dikkatle dinleyen Juan, Eddie'nin anlatmak istediğini kavramıştı. "Yani fazla erkekleri şimdiden başka ülkelere mi gönderiyorlar diyorsun?"

"Böyle bir iddia var."

"Mantıklı," diye onayladı başkan. "İnsanların toptan ihraç edilmesi şimdiye dek hiç aklıma gelmemişti."

"Her yıl yaklaşık bir milyon Çinli yasadışı yollardan göç ediyor," dedi Eddie. "Elbette yerel yönetimlerin gizli onayıyla. Pekin'deki liderlerin daha şimdiden 'bekârlar ordusu' diye adlandırılan sınıftan kurtulmak için bir proje başlatmaları ihtimali pek de uzak sayılmaz." Eddie'nin sesi sertleşti. "Son birkaç yıldır sürdürülen değişim propagandasına karşın Çin hâlâ gaddar bir diktatörlük. Herhangi bir soruna karşı en sert çözümü uyguluyorlar. Bir baraj inşa edecekleri zaman o bölgedeki otuz milyon insanı başka yere taşıyorlar, Batılı gazetecilere inşaatı süren yeni kasabaları gezdiriyorlar ama evlerinden sürdükleri insanları bir arada yaşayacakları çiftliklere tıkıyorlar."

Juan, Eddie Seng'in suçlamalarının bir an havada asılı kalmasına izin verdi. Eddie'nin Çin Hükümeti'nden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. "Ama Kra adlı teknede yalnızca birkaç düzine insan vardı," dedi Juan sonunda.

"Ama Tory Ballinger'in gördüğü gemide ne var?"

"Yani kim var demek istiyorsun?"

"Doğru."

Juan'ın şifreli cep telefonu çaldı. "Ben Cabrillo."

"Juan, ben Max."

"Ne var ne yok?" Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama sesinde bir sertlik vardı.

"Maus'un yirmi mil gerisindeyiz. Çekilmekte olan bir kuru havuzu geçmek için olağan işlemi yapıp onlarla temas kurduk. On dakika içinde düşük ışıktaki çekim yapan kameralı insansız bir hava taşıtı kaldırıp açık ambara bir göz atacağız. Birkaç yere göz atmak gerekebilir diye bir denetim ekibi hazırladım."

"Kulağa hoş geliyor. Hava nasıl? Burada yağmur yağıyor."

"Hava iyi. Ay ışığı yok. Dalgalar ancak bir metre kadar ve hafif rüzgâr esiyor. Dinle, sana başka bir haber iletme için aramıştım."

Zamanı gelmişti diye düşündü Cabrillo, ama yüksek sesle söylemedi. "Murphy, Maus' un esas sahibini buldu mu?"

"Hayır, hâlâ araştırıyor. Konteynerden çıkardığımız Çinlilere otopsi yaparken Julia bir şeyler buldu. Telefonu ona veriyorum."

"Teşekkürler. İnsansız hava taşıtının görüntülerini cep telefonuma elektronik posta olarak gönderin. Üzerinden Maus'a bir göz atmak isterim."

"Elbette. Şimdi doktoru veriyorum."

"Başkan, Tokyo nasıl?"

"Suşiler sıcak, geyşalar soğuk."

"Anlıyorum. Bizim göçmenler hakkında bir şey buldum sanırım. Hepsi Fujian eyaletindeki Lantan köyünden gelmiş. Çoğu zaten büyük bir ailenin üyesi."

"DNA testi mi kaptın?"

"Hayır, konteyner suya atıldığı zaman biraz korunmuş bir günlük buldum. Yazıların çoğu okunmuyor ama günlüğü tarayarak bilgisayara aktardım ve çeviri programına verdim. Günlüğü tutan adamın soyadı Xang. Yanında iki erkek kardeşi, birkaç kuzeni ve uzak akrabaları varmış. Kendini Yan Luo olarak tanıtan yılankafa, onlara Japonya'da iş bulacağını söylemiş. Köyden ayrılmadan önce her biri Yan Luo'ya beş yüz dolar vermiş ve Tokyo dışındaki tekstil fabrikasına ulaşınca on beş bin dolar daha ödeyeceklermiş."

"Kra'dan söz ediyor mu? Onları Japonya'ya bu tekne mi götürüyormuş?"

"Ya söz etmiyor ya da günlüğün okunmayacak kadar zarar gören bölümünde bunlar yazıyor."

"Başka ne öğrendin?"

"Pek fazla bir şey yok. Düşlerinden ve günün birinde sevgilisini Japonya'ya getirecek kadar paraya sahip olma hayalinden söz ediyor. İşte bunun gibi şeyler."

"O köyün adı neydi?"

"Lantan."

"Eğer Kra ya da Maus hakkında bir şeyler bulamazsak belki göçmenlerin izini sürebiliriz." Cabrillo, Eddie'ye yan gözle baktı. Sahil operasyon şefi başına neyin geleceğini anlayacak kadar konuşmayı dinlemişti. Gözlerinden okunuyordu. "Seni hemen ararım," dedi Cabrillo ve telefonu kapattı.

"Çin demek," dedi Eddie kaçınılmazı hissederek. "Onları gördüğüm anda işin bu noktaya geleceğini zaten anlamıştım."

"Yapabilir misin?"

"Çin'den son kez çıkmadan önce kimliğimin açığa çıktığını biliyorsun. Yokluğumda beni idama mahkûm ettiler bile. Çin'e tekrar ayak basmamı her şeyden çok isteyen bir düzine generalin ve parti yetkilisinin adını sayabilirim. Aradan birkaç yıl geçti ama bildiğim kadarıyla resmim Pekin'den Şanghay'a ve hatta en küçük köylerdeki karakollara kadar dağıtıldı."

"Yapabilir misin?" diye yineledi Cabrillo.

"Eski adamlarım çoktan dağıldı. Her şey çöktüğü anda süratle Çin'den çıkarıldığım için kimseyi uyaramadım. Eminim büyük bir kısmını polis çoktan ele geçirmiştir. Bunun anlamı ise geri kalanın uzlaşmayı kabul etmesidir. Yani hiçbirini kullanamam."

Eddie susmuştu; Cabrillo aynı soruyu üçüncü kez sormadı. Sorması da gerekmiyordu.

"Los Angeles'ta bir kasada varlığını CIA'in bile bilmediği bir kimliğim var. Hong Kong, Çin'e devredilmeden önce, bazı dostlarıma yardım için geri dönmem gerekebilir diyerek ülkeden çıkmadan önce hazırlatmıştım. Onlar Vancouver'e göç ettiklerinden kimlik hâlâ geçerli. Yarın sabah avukatımı ararım ve bir kuryeyle Singapur'a göndermesini söylerim. Oradan da Cathay uçağıyla Pekin'e geçerim."

"Şanghay," diye düzeltti Juan. "Julia, köyün Fujian eyaletine bağlı olduğunu söyledi. Eğer coğrafya bilgim doğruysa, en yakın büyük kent Şanghay oluyor."

"İş gittikçe güzelleşiyor desene," dedi Eddie sanki yüklendiği görev yeterince zor değilmiş gibi.

"Neden?"

"Fujian halkının kendine özgü bir aksanı var. Ben bunu pekiyi konuşamıyorum."

"Öyleyse vazgeçeriz," diye karar verdi Juan. "Kra ya da Maus'tan bazı ipuçları buluruz."

"Hayır," dedi Eddie sertçe. "Bu adamları denizcilik kayıtları ve şirket piramitleri arasında bulmamız haftalar sürebilir. Eğer kaçak göçmenler Korsanların planlarına herhangi bir şekilde giriyorsa, yanıtlara hemen ihtiyacımız var. Sen de, ben de Kra'nın güvertesinden denize dökenlerin ele geçirilmiş tek göçmen grubu olmadığını biliyoruz."

Juan kararlı bir şekilde başım salladı. "Pekâlâ. Kendi işini kendin ayarla."

Operasyon merkezinin ön duvarındaki ana ekranda okyanusun garip bir biçimde çarpıtılmış görüntüsü vardı, alçak dalgaların köpükleri siyah suların üzerinde yeşil şimşek çatallarına benziyordu. Kameranın optik düzeni denizin ritmik hareketlerini bir kalp atışı gibi yansıtıyordu. İmge hafifçe sallanınca George Adams küfrü bastı.

Adams, hem Oregon'daki Robinson R44 helikopterinin hem de geminin arka güverte-sindeki boş alandan fırlatılabilen iki insansız hava aracının pilotuydu. Gerçi Amerikan Ordusu, Predator pilotsuz uçaklarına milyonlar harcıyordu ama Şirket, uzaktan kumandalı, düşük ışıktaki çekim yapan kameralarla donatılmış uçakları piyasadan kolaylıkla satın almıştı. George, operasyon merkezindeki bir bilgisayarın başına oturup model uçağı, geminin on beş millik yarıçapında uçurabilirdi.

Oregon ekibinin kara kuvvetlerinden gelme birkaç üyesinden biri olan George "Gomez" Adams şöhretini, özel operasyon timlerini Bosna, Afganistan ve Irak'a uçurarak kazanmıştı. Siyah saçlı, kara gözlü, uzun boylu, zayıf yapılı, kadınların her zaman ilgisini çeken küstah tavırlı bir erkekti. Yakışıklılığını Şirket'in daha önceki birkaç işinde başarıyla kullanmıştı. Böyle

bir görev sırasında Morticia Addams'a inanılmaz derecede benzeyen bir Perulu uyuşturucu kaçakçısının metresini baştan çıkarınca da Gomez lakabını almıştı.

Video bağlantısı, insansız uçağın burnundaki kameranın önünde ve altında olan her şeyi görmesini sağlıyordu ama bir buçuk metre boyundaki uçağı etkileyen belli belirsiz esintileri anlamasına yetmiyordu. Uçağı çarpan ani esintiyi dengelemek için gerekli ayan yaptı ve biraz daha yükseğe çıkarttı.

"Mesafe ne kadar?" diye sordu radar görüntülerini izleyen Linda Ross'a.

"Maus'un dört mil gerisindeyiz ve üç mil iskele tarafındayız."

İnsansız uçak, Oregon'un çok güçlü araştırma radarı tarafından bile görülemeyecek kadar küçüktü ama dev kuru havuz ile onu çeken iki güçlü römorkör, radarın ekranından hiç kaybolmuyordu.

Adams başparmağıyla bir kontrol düğmesine basıp uçağın burnundaki kamerayla panoramik çekim yaptı. Okyanus hâlâ köpüklerin tuhaf yeşil çizgileriyle dolu gibiydi, ama uçağın bir mil ilerisinde koyu renk suyun üzerinde parlak zümrüt yeşili bir kesik göründü.

"İşte orada," dedi odadakilerden biri gereksizce.

Parlak ışık güneye doğru yol alan Maus'un dümen suyuydu. Biraz ileride römorkörlerin arka tarafına yerleştirilmiş projektörler hantal yüklerini aydınlatıyordu. Teknelerin arasındaki kalın halatlar, bin beş yüz metre yüksekten incecik ipek iplik gibi görünüyordu. Kuru havuzun kenarında daha zayıf birkaç ışık vardı ama mağaramsı ambarı tümüyle karanlıktaydı.

"Pekâlâ, George, bizi içeri götür," diye emretti Max Hanley kumanda istasyonundan. Arından cep telefonunu kulağına dayadı. "Görüntüleri alabiliyor musun başkan?"

"Biraz," diye yanıtladı Juan Cabrillo, Tokyo'daki otel odasından. "İki buçuk santimlik ekrandan fazla bir şey anlaşılmıyor."

"Önce yüksekten uçarak geçeceğim," dedi Adams joystick kumandayı oynatırken. "Eğer görüntü alamazsak, motoru durdurup daha yakından bakmak için alçalacağım." Gözlerini ekrandan ayırıp Hanley'ye baktı. "Eğer motor tekrar çalışmazsa, insansız uçağı yitirdik demektir."

"Bunu duydum," dedi Juan. "Eğer gemiye çıkarma yapacaksak, sürpriz baskın yapma unsurunu yitirmek istemediğimizi George'a söyle. Uçağı suya gömmek önemli değil."

Max mesajı aktarırken biraz değiştirdi. "George, insansız uçağı suya gömersen, Juan parasının maaşından kesileceğini söylüyor."

"Söyle ona, Eddie çarptığı denizaltının bedelini öderse, ben de çek yazarım," dedi Adams tekrar dikkatini ekrana verirken.

İnsansız uçağı neredeyse havada asılı kalacak hıza getirdi ama yine de çok ağır giden gemi konvoyuna yetişmişti. Gerçi siyah uçağın kuru havuz ya da römorkörlerden görülme olasılığı yoktu ama çok dikkatli bir tayfa motorun tiz vızıltısını duyabilirdi. Uçağı konvoyun iki yüz metre sancak tarafında tuttu ve kum havuzun üç yüz metrelik boyunca uçarken kamerayla bir uçtan bir uca taradı.

Okyanusları aşmak için inşa edilmiş bir gemiden daha çok, bir kaleyi andırıyordu. Kenarları dimdik çelik duvardan oluşuyor, yalnızca küt burnunda hafif bir akış çizgisi göze çarpıyordu. Çektikleri dev gemiyle kıyaslanınca otuz metrelik römorkörler yanında oyuncak gibi görünüyordu.

Görüntüler, akmaya başlarken Eric Stone ile Mark Murphy imgeleri geliştirmek için bilgisayar yazılımından video filtrelemesi yapıyor, kontrastı yükseltip insansız uçağın motor titreşiminin oluşturduğu çarpıklığı düzeltmeye çalışıyorlardı. George uçuşu tamamlayıp uçağı Maus'tan uzaklaştırdığında ham verileri netleştirip ana ekrana vermeye başlamışlardı.

"Buradan bakınca ne görmem gerekiyor?" diye sordu Juan telefonda.

"Lanet olsun!" dedi Max bir elinde cep telefonu diğerinde yanmayan piposuyla büyük plazma ekrana bakarken.

"Ne oldu?"

"Maus'un korkuluklarındaki ışıklar ambarı görmemizi engelliyor. Ambar geminin tam ortasında siyah bir delik gibi duruyor. Tam üzerinden geçmemiz gerek."

"Dönüp geliyorum," dedi Gomez Adams. insansız uçak dar bir dönüş yaparken farkında olmadan öne eğilmişti.

Birkaç dakika sonra uçağı kuru havuzun tam arkasına yedi yüz metre yüksekliğe yerleştirdi. Hızı azaltmak yerine motoru durdurdu ve bir intihar uçuşu olacağını bile bile minik uçağı Maus'a doğru fırlattı. İnsansız uçağın ateşleme sistemi son derece nazikti ve havalanma öncesinde genellikle pervanesinin elle çalıştırılması gerekiyordu.

Uçak yaklaşırken Maus'un boyutları ekranı doldurdu. Çeyrek mil kadar uzaktayken George motoru durdurdu ve uçak gecenin karanlığında inerken sessiz bir planör biçimini aldı. Yükseklik göstergesini kontrol eden George, üç yüz metre yükseklikteki uçağın saldın açısını derinleştirdi. Şimdi bir Stuka pike bombardıman uçağı gibi kuru havuza inerken bir hayalet kadar sessizdi.

İnsansız uçak Maus'un dikey ayna kığına yaklaşırken Eric ile Murphy görüntülerin CD'ye alınıp alınmadığını bir kez daha kontrol ettiler. Adams, insansız uçağı yüzer kuru havuzun otuz metre üstünde düz konuma getirdi ve gemiyi bir uçtan bir uca geçerken kameranın karanlık ambarın tüm ayrıntılarını görmesini sağlamaya çalıştı.

Burundan on beş metre önce hız kazanması için uçağı döndürüp bir kez daha dalışa geçti. On metre yüksekliğe ulaşınca kontrol panelindeki çalıştırma düğmesine bastı. Hiçbir şey

olmayınca büyük bir sükûnetle kumanda mekanizmasını yeniden kurdu ve tekrar bastı. Plastik pervane bir kez döndü ama motor çalışmıyordu.

Sanki uçak son dakikalarında hızlanmıştı, belki de onu gökten koparmak için okyanus yükselmişti. İnsansız uçak suya dalıp ekran kararınca kontrol odasındaki ekip acıyla yüzünü buruşturdu.

Adams ayağa kalkıp eklemlerini çıtlattı. "Ne derler bilirsiniz; sonrasında yürüyüp gittiğin her iniş başarılıdır."

Murphy uçağın geçişini bir kez daha ekrana getirirken birkaç kişi bu bayat espriye homurdanarak yanıt verdi.

"Ne görebildik?" diye sordu Cabrillo uydu bağlantısından.

"Bir dakika bekle patron," diye yanıtladı Max. "Şimdi geliyor."

Fotoğraf karanlıktı ama George Adams, uçağı ve kamerayı kontrol altında tutarken başarılı bir iş çıkarmıştı. Çekim düzgün ve açıktı ama istediklerini göremediler. Kuru havuzdaki ambarın üstü örtüyle kapatılmıştı. Rüzgârla bazı bölümleri dalgalandığından örtünün sabitlenmediği belliydi ama taşımakta olduğu nesnenin görülmesini önliyordu.

"Eee?" Hanley'nin kulağında Juan'ın sesi ısrarcıydı.

"Bir keşif ekibi göndermek zorundayız," dedi Hanley başkana. "Ambarın üstünü koyu renkli bir örtüyle kapatmışlar. Hiçbir şey görünmüyor."

Unda Ross kontrol odasının arka kapısında belirdi. Oregon'un üst düzey istihbarat subayı olarak Maus'a gidecek ekibi yönetmek onun göreviydi. Siyah savaş üniformasına bürünmüş, oturduğu koltuğun arkasına attığı çelik yeleği giyyordu. İnce bal sarısı saçlarını siyah yün örgü bir bere ile örtüyordu.

Dar çenesinin kararlı hatlarına ve savaş donanımına karşın hâlâ genç ve kırılgan görünüyordu. Ergenlik dönemindeki bir kızı çağrıştıran ince sesi ve yanaklarında çiller de onun genç görünmesine yol açıyordu. Otuz yedi yaşındaki Linda pek seyrek gittiği Amerika'da herhangi bir bara girerken hâlâ kimlik göstermek zorunda kalıyordu.

Gerçi deniz kuvvetlerindeki meslek yaşamını istihbarat analizcisi olarak geçirmişti ama istihbarat toplama sanatında da başarılıydı. Geçmiş deneyimlerine dayanarak hangi bilgilerin gerekli olduğunu tam olarak algıladığından herhangi bir gizli işte başkalarından çok daha az zaman harcardı. Alan çalışmalarında çok çabuk değerlendirme yapar, neyin önemli olduğunu hemen algılar ve çok az zaman harcayarak hem kendisinin hem de ekibinin kimliğinin ortaya çıkmasını önlerdi. Bu nedenle yönettiği SEAL komandolarının saygısını kazanmıştı.

"Dikkatli olacağımızı Juan'a söyle," dedi Max'e ve sancak tarafından suya indirilecek Zodyak şişme bota binmek üzere odadan çıktı.

Tekne garajında üç komando onu bekliyordu. Hepsi aynı şekilde giyinmişti ve içlerinden biri Linda'ya silah ve cephanenin olduğu kemeri uzattı. Linda daha çok tercih ettiği susturuculu Glock tabancanın dolu olup olmadığını kontrol etti. İstmeden açılacak bir güvenlik mekanizması olmadığı için bu tabancayı seviyordu. Gizlice bir göz atıp ayrılmak niyetinde oldukları kuru havuzda nöbetçilerin olmadığını düşünüyorlardı. Bu yüzden tabanca dışında ağır silahlan yoktu, ama cıva yüklü fabrikalarda yapılmış mermileriyle bu silahlar ağır bir darbe yaratmayacak kadar yetersizdi. Telsizin mikrofونunu boynuna yerleştirdi ve kulaklığını taktı. Kısa bir deneme yapıp hem birbirleri hem de operasyon merkezindeki Max ile iletişim kurup kuramadıklarını kontrol ettiler.

Kırmızı loş ışıklarla donatılmış garajda Linda eldivenlerini giymeden önce yüzüne siyah kamuflej boyası sürdü. Büyük siyah dıştan takma motorlu Zodyak sekiz kişilikti. Dört vuruşlu motorun yanındaki akülü küçük trol motor ise Zodyak'ı yaklaşık on mil hızla sessizce yürütebiliyordu. Ekibin gerek duyacağı birkaç araç, zemin tahtalarına sıkıca bağlanmıştı.

Linda'ya her şey tamamdır işaretini vermeden önce kargo şefi ekip üyelerini teker teker kontrol etti. Linda, adama göz kırptı ve bir tayfa ışıkları söndürdü. Kablo sistemi su kesiminin biraz üstündeki üç metreye iki metrelik dış kapıyı açtı. Suyun tıslama sesi garajı doldurdu ve Linda havadaki tuz tadını aldı. Ay ışığı yoktu ama ön tarafı römorkörlerin projektörleriyle ve üst güvertesi de sodyumlu ark lambalarıyla aydınlatılan Maus karanlığın içinden belirgin bir biçimde görülüyordu.

Zodyak kaptanı bir düğmeye basıp motoru çalıştırdı ve iki yanından tayfaların ittiği tekne teflon kaplı rampadan inip suya değdiği anda ekip içine atladı. Eski püskü görünümülü yük gemisinin yan tarafında yarattığı dalgalardan kurtulmak için köpükler saçarak hızla uzaklaştılar ve Zodyak'ın dümen suyunu belli etmemek için hızı düşürdüler.

Oregon'un güvertesindeki kameralardan bakınca iki gemi yakınmış gibi görünüyordu ama dalgaların çukuruna inince mesafenin ne kadar fazla olduğu anlaşıyordu. Fazla dalga yoktu ve şişme bot rahatça yükseliyor, bir an hareketsiz kalıyor ve düzgün bir ritimle aşağıya iniyordu. Kısık sesli dıştan takma motorun gürültüsü kulaklarında uğuldarken, Linda azami hızda gitse bile bir mil öteden sesin duyulmayacağını biliyordu.

Oregon'dan ayrıldıktan beş dakika sonra yolun dörtte üçünü geçtiler. Kaptan, dıştan takma motoru durdurup sessiz elektrik motorunu çalıştırdı ve Maus'a çıkmak için yeterince karanlık bir yer arayan Linda'nın işaretleriyle kum havuzun arkasından yan tarafa dolaştı.

Kum havuz ancak üç mille gittiğinden kolayca arkasından geçip sancak tarafından ilerleyebildiler. Gövde baştan sona hiçbir girintisi çıkıntısı olmayan gri çelik bir duvar gibi uzanıyordu. Korkuluğa takılmış ışıklar çelik levhaları aydınlatıyordu ama sönük bir ampul yeterli bir karanlık nokta oluşturmuştu. Kaptan hızı düşürüp gövdenin karanlık kısmının yanında dümen suyuna girmeden ilerlemeye devam etti. Dalgalı suda botu düzgün tutabilmek için sürekli motoru ayarlamak zorundaydı.

"Kanca," dedi Linda boynundaki mikrofona. SEAL komandolarından biri garip görünüşlü bir silahı omzuna kaldırdı. Büyük bir tüfeğe benzeyen silahın dipçiğinden Zodyak'ın tabanına bağlı silindire uzanan bir kablo sarkıyordu. Biçimsiz tüfeğin alt tarafındaki lazer mesafe ölçer aygıtı çalıştırdı, gökyüzüne doğru kaldırdı ve Maus'un korkuluğunun biraz üstüne nişan aldı.

"Yirmi üç metre," diye fısıldadı.

Kırmızı mercekli el fenerinin ışığında öteki komando bu sayıyı silindirin tepesindeki vanaya tuşladı ve silahlı arkadaşının omzuna dokundu.

Adam, Zodyak botun yumuşak kalkış inişini hesapladı ve dalganın üzerine çıkacağı saniyeyi bekledi ve tetiği çekti.

Silindirden bir miktar sıkıştırılmış nitrojen patlayınca, kanca tüfeğinden küt burunlu, kauçuk kaplı bir ok fırladı. Okun ucundan birkaç milimetrelik nanofiber bir kablo uzanıyordu. Uçuşun zirve noktasında ok ayrılıp bir kanca biçimini aldı ve korkuluğun birkaç santim üzerinden aşip sessizce güverteye indi.

Zodyak'taki nişancı, silahını geri çekerek kancayı havaya kaldırdı ve korkuluğun bir direğine bağladı. "Sağlam."

Arkadaşı makarayı kanca tüfeğinden çıkarıp bir tırmanma ipini nanofiber kabloya bağladı. Çok düzgün hareketlerle ipi kancanın gerisindeki küçük makaradan geçirip yukarıya taşıdı. İpi makaraya bağlayıp ucunu geri çekmesi otuz saniye sürmüştü. İpin bir ucunu Zodyak'ın ön tarafına bağlarken kaptan da arka tarafta aynı işlemi yapıyordu. Kas gücüyle ipleri çektiler ve Zodyak sudan yükseldi. Bir kez daha çektiler ve şişme bot otuz santim daha yükseldi. Bu işlemi üç kez daha tekrarlayınca bir dalganın gelip Zodyak'ı alabora etme tehlikesi ortadan kalkmış oldu. Maus'u dolaşırken Zodyak'ı suyun içinde bıraktıkları takdirde botun kauçuk dış kaplaması kuru havuzun çelik levhalarına sürtünüp parçalanabilirdi.

Tüm ipler sağlamlaştırılınca komandolar silahlarının dolu olup olmadığını bir kez daha kontrol edip, teker teker yukarı tırmanmaya başladılar. Üçüncü olarak tırmanan Linda, ilk ekip üyesinin ikincinin koruması altında korkuluğu aşacağından emindi. Kanca tüfeğini kullanan komandonun, "Temiz," diyen sesi kulaklığından duyulunca başını kaldırıp baktı ve adamın metal korkuluğun arasından sürünerek geçtiğini gördü.

Korkuluğa yaklaşırken Linda aşağıya baktı. Zodyak'ın kaptanı da peşinden geliyordu. Biraz daha aşağıda gölgelerin arasında şişme bot, annesinin memesini emen bir fok yavrusu gibi kuru havuza yaslanmış duruyordu. Deniz ise daha da aşağıda dalgalarla varlığını gösteriyordu.

Yukarıdan uzanan eli tutup korkuluğun üzerinden aşarken göğüslerini koruyan kaim çelik yeleği giydiği için şükretti. İri göğüslü Doktor Huxley'nin bu hareketi yapabileceğinden emin değildi.

Sonuncu adam korkuluğu aşana dek üçü bir savunma hattı oluşturmuştu. Kanca tüfeğini kullanan komando bir an durup kancayı yerinden çıkardı ve Zodyak'ı tutan iplere bota döndükleri anda kolayca yerinden çıkarabilecekleri bir bağlantı düzeneği taktı.

Maus'un üst güvertesi bomboştu. Aslında burası güverte değil, tüm gemiyi dolaşan üç metre genişliğinde bir asma köprüydü. Eğer ambarın üzerine kocaman sert levhalar serilmemiş olsaydı, güverte, demir bir şatonun duvarına benzeyecekti. Linda dev bir branda çadır gibi örülmüş, plastik lifleri andıran koruyucu örtüye yaklaştı. Eliyle dokundu ama örtü esnemedi.

Adamlardan biri çizmesinden mat renge boyanmış Gerber bıçağı çıkarmış örtüyü kesmeye hazırlanıyordu. Linda elini kaldırıp onu durdurdu. İkisinin arka tarafı, kaptanla kendisinin de ön tarafı dolaşacağını işaretlerle anlatıp seksen metrelik ambarın neresinde buluşacaklarını gösterdi.

Glock tabancasını kılıfından çıkardı. Gece görüş gözlüklerinden yararlanmak için güverte fazla aydınlıktı ama aynı zamanda açıkça görülmeyecek kadar da karanlıktı. Şansları yaver gidiyordu, kuru havuzu çepeçevre dolaşan köprünün üzerinde bir nöbetçinin bile saklanabileceği pek fazla yer yoktu. Sadece birkaç tane havalandırma ile bir makine yuvası gizlenecek yer sağlıyordu. Linda, peşinden gelen kaptanla sessizce sancak tarafındaki korkuluğun yanından ilerlerken silahım bel hizasında tutmuş, gözleriyle gölgeleri inceliyordu. Kolayca soluk alıp veriyordu ama nabzının boynunda attığını hissedince ekibinin telsiz vericisinden bunu duyup duymadığını merak etti.

Kuru havuzun burna yakın bir noktada büyük ihtimalle safra ve kapı kontrollerini barındıran bir gözetleme kulesi vardı. Karanlık gibi görünüyordu ama yaklaşıncı siyah boyanmış pencerelerin silüetini belirten ışıklar fark etti. Sırtını yapının soğuk metal duvarına dayadı ve sonra kulağını yasladı. Ne söylediklerini ya da hangi dilde konuştuklarını anlamadı ama içeriden sesler geliyordu. Birbirinden farklı dört erkek sesi duyunca dört parmağını kaldırıp kaptana işaret etti. Kaptan başını salladı.

Bakışlarını gözetleme kulesinin kapısından ayırmadan önünden geçtiler. Büyük bir havalandırma davlumbazının arkasına ulaştıkları anda kapı açıldı ve biri dışarıya çıktı. Linda saatine baktı. İki buçuk. Yarım saatte bir yapılan devriye turuydu. İkinci nöbetçi de birincinin yanına geldi. Her ikisinin üstünde Şirket ekibinin giydiğine benzer siyah üniformalar vardı ve boyunlarına asılmış küçük makineli tüfekler taşıyorlardı. Linda tüfeklerin modelini tanımadı ama önemli de değildi. Kendisi ve ekibi silah açısından zor durumdaydı. Nöbetçilerin asker havası vardı. Korsanları yöneten kişinin işe aldığı paralı askerlerdi herhalde. Bu adamların ya da bunlara benzeyenlerin Avalon'dakileri öldürüp araştırma gemisini batırdıklarını düşünüyordu.

dışarıya ilk çıkan nöbetçi, arkadaşına, Linda'ya Rusça ya da başka bir Slav dili gibi gelen bir dilde bir şeyler söyledi. Keşke Juan burada olsaydı. Yabancı dillere karşı özel bir yeteneği vardı. Dört dili kusursuz konuşmuş gibi daha farklı dilleri de derdini anlatacak kadar biliyordu.

Linda ile kaptan havalandırmanın gölgesine sığınıp nöbetçilerin geçmesini beklediler. Sağ ellerini küçük makineli tüfeklerini kullanmak için boş bırakıp, sol ellerinde taşıdıkları fenerlerin

ışığı izleyerek hızlı adımlarla yürüyorlardı. Birkaç metrede bir korkuluktan aşağıya eğilip kuru havuzun gövdesine baktılar ve ardından fenerlerini ambarı örtten siyah örtüye doğru çevirdiler. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor gibiydi ve dev geminin yanında asılı duran Zodyak botu görmeleri an meselesiydi.

Nöbetçiler uzaklaşınca Linda mikrofonuna fısıldadı. "Ekip iki, size doğru gelen bir çift nöbetçi var."

"Anlaşıldı."

Linda, ekibine Maus'a ayak bastıklarının hiçbir kanıtının bırakılmaması emrini vermişti ama artık olanaksızdı. Aklından bazı senaryolar geçirdi ve tek bir yol olduğuna karar verdi. Gözetleme kulesinin kapısı tekrar açılınca burnuna sigara kokusu geldi. Devriye gezen nöbetçilerden hiç olmazsa birinin sigara içmesini umuyordu.

"Zodyak'ı astığımız yerin on metre gerisinde bir safra tankı bacası var," diye fısıldadı ekibine. "Onları orada halledeceğiz."

"Anlaşıldı."

"Silah kullanılmayacak."

Köprünün tümünü dolaşıp burna kadar gitmek yerine Linda ile kaptan örtülü ambarın üzerinden geçme şansını denediler. Örtü öylesine gergindi ki, ancak ayaklarıyla kenarında minik kıpırtılar yarattılar. Yedi metre genişliğindeki kumaş bantlar ufak deliklerden geçirilen tellerle birbirine tutturulmuştu. Maus'un ambarında her ne varsa, gizlemek için epey çaba ve zaman harcanmıştı.

Öteki tarafa geçince Linda'nın daha önce gördüğü havalandırma bacasının gölgesinde ikinci ekiple buluştular. Bu bacalar, kuru havuzun içine bir gemi alınırken safra yüklendiğinde, ambar boyunca uzanan büyük tanklardan havanın boşalmasını sağlıyordu. Kuru havuzu yükseltme zamanı gelince de aşağıdaki pompalar geminin her tarafındaki deliklerden safra suyunu atıyordu.

Nöbetçilerin yürüyüşünü el fenerlerinin ışığından izleyebiliyorlardı. Turu tamamlamaları neredeyse sonsuza dek sürmüştü. Geminin arkasını dolaşıp sancak tarafına geçince pusuya düşmüş oldular. Yaklaşık yüz yirmi beş metre daha yürümeleri gerekiyordu. Şirket ekibi bekledi. Linda'nın ağız kurumuştı, dilini kullanıp dudaklarını ıslatmayı başaramadı.

Nöbetçiler yaklaşırken hem kendi bedeninde hem de adamlarında adrenalinin yükseldiğini hissediyordu. Hava sanki adrenalin yüklüydü. Aralarında yedi metre kalınca nöbetçinin biri durup arkadaşının omzuna vurdu. Alçak sesle konuştular, gülüştüler ve bir tanesi korkuluğa dönüp pantolonunun fermuarını açtı. İdrarının fiskiye den akar gibi akışını izlemek için korkuluğun üzerinden eğildi.

Denizde hareket halindeki bir gemideydiler. Geminin oluşturduğu rüzgâr idrarın akışını arka tarafa doğru sürüklemeliydi. Ama kum havuz yalnızca birkaç mil hızla yol aldığı için pupa rüzgârı sekiz, on gibiydi. Yani nöbetçi ön tarafa doğru bakmak zorundaydı.

Neredeyse üstünü başını ıslatarak geri çekildi. "Nikoli!"

Zodyak'ı fark etmişti.

Alarm verilmeden önce Linda ile ekibinin yalnızca iki saniyeden az zamanı vardı.

Nikoli adlı nöbetçi korkuluğun üzerinden bakmaya bile uğraşmadı. Hemen fenerini söndürüp, mesanesini boşaltan arkadaşını yalnız bıraktı ve ambar örtüsünün üstünden karşı tarafa doğru koşmaya başladı. Standart işlem böyleydi demek. Bir nöbetçi bir şey görünce öteki hemen uzaklaşıp nöbetçi kulübesini arayacaktı.

"Onu haklayın," diye emretti Linda korkuluğun yanında duran nöbetçiyi işaret bile etmeden ve kendisi de Nikoli'nin peşinden koşmaya başladı. Gergin örtünün üstünde bir dakika kadar koşunca Rus olduğunu düşündüğü nöbetçinin tam önünde olduğunu fark etti.

Gergin kumaş uzun adımlarının ağırlığıyla esneyerek her adımda adamın dizlerinin bükülmesine neden oluyordu. Linda da buna güvenmişti zaten. 54 kiloluk bedenine üzerindeki gereçlerin ağırlığı eklenince bile nöbetçiden en az otuz beş kilo daha hafifti. Nöbetçi herhalde kendini gevşek bir trampolinin üzerinde koşar gibi hissediyordu. Adamın boynuna asılı makinelili tüfeğin parıltısı ve saç tıraşının altında kalan ensesinin beyazlığını gördü. Glock tabancası elindeydi.

Nöbetçi, onun yaklaştığını hissetmiş olmalıydı. Kemerine bağlı kılıfından telsizini çıkarmaya çalışıyordu. Telsizi boş verip silahını doğrultmak için arkaya döndü. Linda yüzükoyun yere kapaklandı ve örtünün üzerinde kaydı. Susturuculu silahı tutan kolu ileri doğru uzanmıştı. Durduğu anda ateş etti.

Mermi hedefi ıskaladı ama nöbetçi yere düştü. Bir nabız atışı süresince kıpırdamadan yattı. Linda doğruldu ve olabildiğince çabuk şarjörü döndürdü ve tetiği çekti. Aralarında yaklaşık on sekiz metre vardı. Atış poligonunda bu mesafeden yaptığı on iki atışın on birinde hedefi tutturmuştu. Hareket halindeki bir geminin karanlık güvertesinde bir tek mermiyi isabet ettirirse şanslı sayılırdı. Dokuz milimetrelilik kurşun nöbetçinin sağ omzuna saplandı ve neredeyse kolunu uçurdu. İriyarı Rus ayağa kalktığında kolu omzundan sarkıyor, kan lekeleri tıpkı yağ gibi üniformasının üzerinden akıyordu. Silahını düşürmüştü ama yine de Linda'ya saldırdı.

Silahını doldurmaya zamanı olmadığından dövüşmek için Linda da yerinden fırladı. Adamı bir kalça darbesiyle güverteye düşürmek istedi ama nöbetçi sağlam kolunu boynuna dolayınca birlikte yere yuvarlandılar. Düşerlerken adamın dizi göğsüne çarptı. Linda ciğerlerini oksijenle doldurmak için derin soluk alırken bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Ölümcül bir yara almış olan Nikoli doğrulmayı başarırken sol elinde otuz beş santimlik bir bıçak belirdi. Parmaklarından aşağıya kan sızıyordu. Beceriksiz bir hareketle bıçağı savurdu

ama Linda darbeyi kolayca savuşturdu. Biraz gerileyip Glock'unu doldurmak için zaman kazanmak istiyordu ama Rus nöbetçi ölüme yakın birinin hırsıyla ona doğru atıldı.

Taktik değiştiren Linda saldırıya geçip nöbetçinin dizine bir tekme salladı. Kıkırdağının yırtıldığını duydu ve Nikoli yere yığıldı. Glock'un kabzasına yeni bir şarjör takıp ateş etmek için hazırladı. Parçalanmış omzunun çevresinde kan oluk oluk akmaya başlarken Nikoli hareketsiz yatıyordu. Linda dikkatle öne doğru bir adım attı.

"Nyet, Specivo" diye fısıldadı nöbetçi görüş alanına girince.

Bıçağı tutan kolunu bedeninin altına gizlediğini fark eden Linda kıpırdamadı. Adam hâlâ tehlikeliydi. Tabancayı daha sıkıca kavradı. Aslında onu vurması gerekiyordu ama eğer sağ olarak Oregon'a götürmeyi başarabilirlerse elle tutulur ilk ipucuna ulaşmış olacaktı.

"Bıçağını göster bana!" diye emretti.

Nikoli anlamış gibiydi. Usulca sol kolunu dışarı çıkardı. Bu hareket yüzündeki kanın çekilmesine yol açtı. Linda bir buçuk metre kadar ileride duruyordu; adam bıçağı fırlatmaya kalkışırsa onu alnından vurabilirdi. Nöbetçi sanki ayaklarının dibine atacakmış gibi tutuyordu bıçağı. Daha Linda ne olduğunu anlamadan bıçağı brandaya sapladı. Gergin örtüdeki minik kesik fay gibi ikiye ayrıldı ve Rus nöbetçi ambarın yirmi beş metre derinliğine doğru düştü.

Yarık büyürken Linda'nın tepki gösterecek zamanı olmadı. Ağırlığıyla kumaşın sarkmasına yol açtı ve kısa bir süre sonra kendini yüzükoyun yatmış, gitgide genişleyen deliğe doğru kayarken buldu.

11

Linda tutunacak bir şey bulabilmek için brandaya yapıştı ama eldivenleri kaçınılmaz inişini durdurmaya yardımcı olmuyordu. Parmakları yırtığın kenarına ulaşınca çılgın gibi tutunmaya çalıştı ama çok hızla iniyordu ve bir saniye sonra başı, omuzları deliğin üzerine gelmişti.

Vücudu yırtığın arasından aşağıya doğru sarkıp kuru havuzun ambarına doğru sallanırken çığlık atmaya bile zamanı olmamıştı. İçerisi oldukça karanlıktı ama en azından yirmi beş metrelik bir boşluğun üzerine sarktığını biliyordu. Kalçası yırtığın kenarına çarpınca ağırlık merkezi yana kayd. Yapacak hiçbir şey kalmamıştı, artık elleri de kaymaya başlamıştı.

Tam o sırada bir çift güçlü el bileklerine sarıldı ve ardından geriye doğru çekildiğini hissetti. Sert kumaşın yanağını adeta kazımasına aldırış etmedi.

Linda sırtüstü döndü ve Zodyak'ın kaptanına gülümsedi. "Tanrım, teşekkürler. Bir an için düşündüm ki..."

"Bir an için gidiyordun."

"Öteki nöbetçi?" diye sordu Linda.

"Halledildi."

"Pekâlâ, bu adamların yok olduğu anlaşılmadan önce sadece bir iki dakikamız var." Linda konuşurken kemerindeki askıları çözüp, iki buçuk metrelik bir ip oluşturmak için tekrar birbirine bağladı. "Ekip iki, cesedi buraya getirin."

"Anlaşıldı."

"Askını bana ver." Linda bu kemeri de aynı şekilde bağlayıp güvenlik ipinin uzunluğunu ikiye katladı.

Bir kolunu attığı ilmekten geçirdi ve gece görüş gözlüğünü taktı. Görüşünü yitirmemek için başım korkuluklardaki ışıklardan öteye çevirdi.

Öteki ekip gelip ölü nöbetçiye yere yatırınca, Linda, "Beni bağlayın!" dedi. İki şey dikkatini çekmişti. Adamın pantolonunun fermuarı kapatılmıştı ve boynu bedenine ters bir açıda duruyordu.

Emekleyerek kumaşın yırtık yerine yaklaştı. Nikoli brandayı en gergin olduğu dikişe yakın bir noktadan kesmiş, bu yüzden delik kolayca büyümüşü. Cesetlerden kurtulmak için başlangıçta bir yanık deliği oluşturup başka nöbetçilerin aceleyle fırlatılmış bir sigaradan kuşkulamalarını sağlamayı düşünmüştü, ama bu yırtık amacına daha iyi hizmet edecekti. Öteki nöbetçiler, arkadaşlarının Maus'un güvertesinde kısa yoldan karşıya geçmek isterken örtünün birdenbire yırtıldığını düşüneneceklerdi.

Linda deliğe yaklaşıırken brandanın, ağırlığı altında sarktığını hissetti ama ekibinin kendisini geri çekeceğinden emindi. Bir an için hızla kaydı ve adamları inişini kontrol ederken kollalarının altındaki basıncı duyumsadı. "Tamam, beni burada tutun," dedi.

Başını ambarın boşluğuna uzatıp minik el fenerini yaktı.

İlk düşüncesi Nikoli idi. Eğer kurşun yarası anlaşılırsa, yaptıkları gizli keşif açığa çıkacaktı. Gece görüş gözlüğünün iki boyutlu özelliğinden dolayı yükseklik korkusuna kapılmadı. Tam altında üst güvertesi kum havuzun arkasına dönük küçük bir tanker duruyordu, örtünün altına sığdırabilmek için tankerin bacasını ve direklerini kestiklerini fark etti. Baktığı noktadan geminin adını ya da herhangi bir özelliğini görmesi olanaksızdı.

Ama arlık hem korsanlık yapan hem de adam kaçıran bir grupla karşı karşıya olduklarının kanıtını elde etmişlerdi.

Gözlüğünün ayarım düşük ışıktan kızılötesine çevirdi. Tek bir parlama dışında görüşü karamıştı. Geminin korkuluğunda başlayan bir ışık izi ambarın dibinde parlak bir ışık gölüne dönüşüyordu. Anlaşılan Nikoli düşerken geminin korkuluğuna çarpmıştı ve kızılötesi görüşte ısı gibi görünen iz şimdi siyaha dönüyordu. Nöbetçi en alt güvertede kanlar içinde yatıyordu. Eğitimli bir patolog dışında hiç kimsenin düşmenin yarattığı parçalanmayla, kurşun yarası arasındaki farkı anlayamayacağından emindi.

Gördüklerinden tatmin olan Linda kendisini geri çekmeleri için seslendi.

"Ambarda bir tanker var. Sığdırabilmek için bacasını kesmişler. Uzunluğu sanırım yüz otuz metre."

"Adını görebilmenin bir yolu var mı?" diye sordu Max operasyon merkezinden.

"Olumsuz. Buradan çıkmak zorundayız. Nöbetçilerin tur atma zamanı yaklaşıyor."

"Pekâlâ. Sizi karşılamaya hazır olacağız."

Ekip üyeleri çömelerek koşar adımlarla Zodyak'ı bağladıkları yere ulaştılar ve ipten aşağıya indiler. Kaptan, elektrik motorunu çalıştırdı ve kancayı atmış olan komando ipi çekti. Şişme bot suya çarpınca hız kazanmadan önce tehlikeli bir sarsıntıyla dalganın üzerinde durdu ve hemen Maus'tan uzaklaştı.

On beş dakika sonra benzin motorunun düzgün uğultusu içinde yirmi mil hızla Oregon'a yaklaştılar. Kapalı devre ekrandan gelişlerini izleyen garajdaki tayfa kırmızı ışıkları kapatıp kapıyı açtı. Zodyak tam zamanında rampadan yukarı tırmanıp durdu. Daha kaptan motoru durdurmadan kapılar kapanmıştı.

Max Hanley, ekibi garajda karşıladı ve cep telefonunu Linda'ya uzattı.

Linda başındaki örgü bereyi çıkardı. "Ben Ross."

"Linda, ben Juan. Neler buldun?"

"Orta boy bir tanker taşıyor, başkan. Ama adını okuyamadım."

"Tanker tayfasından bir iz var mı?"

"Hayır efendim. Ambar çok karanlıktı, ama sanırım tayfalar ya öldürülmüşlerdir ya da römorkörlerin birindedirler."

İkinci seçeneğin güçlü olmadığının ikisi de farkındaydı.

"Pekâlâ, harika bir iş çıkardınız," dedi Cabrillo. "Kendinize birer kadeh fazladan içki hazırlayın."

"Aslında ben kamaranızda duran Louis XIII brendiden birkaç tek atmayı düşünüyordum."

"Bu içki ucuz tekila gibi kafaya dikilmez, sıcak bir kadehle tadını çıkarmak gerekir."

"Kadehi ısıtırmı öyleyse," diye dalga geçti Linda. "Max'e veriyorum." Uzun bir duş almak ve Juan'ın bin beş yüz dolarlık konyasından birkaç kadeh içmek için garajdan çıktı.

"Şimdi ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Hanley.

"Murphy'nin bana söylediğine bakılırsa Maus, Tayvan'a doğru yol alıyor. Niçin ondan önce gidip limana girip girmeyeceğini kontrol etmiyorsunuz? Eğer girerse, ben de sizinle orada buluşurum ve işin bundan sonrasını doğaçlama yaparız."

"Ya eğer rota değiştirip başka yere giderse?"

"Peşinden ayrılmayın."

"Kuru havuzun ancak üç mil hızla gittiğini biliyorsun. Herhangi bir limana gelmeden önce birkaç hafta onun gölgesi olmak zorunda kalabiliriz."

"Biliyorum. Elimizden bir şey gelmez ihtiyar. Kendini Los Angeles Otoyolu'nda düşük hızla kovalamaca oynayan polislerden biri gibi düşün."

"Düşük hız mı? Istakozlar bile lanet olası kuru havuzdan daha hızlı göç ediyor," dedi Max ve ciddileşti. "Şu Japon arkadaşının filosundan son kaçırılan geminin bir tanker olduğunu anımsıyorsun değil mi? Adı..."

"Toya Maru ," diye tamamladı Juan.

"Doğru. Onun, Maus'un ambarında olması çok mantıklı geliyor kulağa. Niçin donanma ya da Japon sahil güvenliği ile temas kuruyoruz?"

"Ambardakinin Toya Maru olduğundan eminim. Ama konu yalnızca bir tek gemi değil ve şu römorkörlerdeki adamların da fazla bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum. Korsanlar oldukça zeki bir oyun oynuyor. Ayrıca emin olduğum bir şey var: Gemi, Taipei'ye yanaşmaya bir gün kala başka bir yere gitme emri alacak. Maus'u şimdi ele geçirirsek bir tek gemi ve birkaç düşük rütbeli adamla karşılaşmış oluruz. Toya'yı sökecekleri ya da kullanmak için bazı değişiklikler yapacakları yere kadar onları izlersek, operasyonlarına bir çentik atmış oluruz."

"Mantıklı," diye onayladı Max. "Onlar salyangozsa biz de kaplumbağa olacağız ve bu kovalamacanın bizi nereye götüreceğine bakacağız."

"Telefonu Eddie'ye veriyorum. Çin'e girebilmek için uzun bir ihtiyaç listesi var. Kore Boğazı'ndan geçerken kuryelik yapacak birini yollayabilirsin. Robinson helikopter kolayca Pusan'a kadar uçabilir. Kurye oradan tarifeli bir uçakla Singapur'a geçer ve Eddie ile havaalanında buluşur."

"Bekle, bir kalem bulayım. Bir kâğıt ve okuma gözlüğüm..."

Oregon'un Maus'un peşine takıldığı noktadan beş yüz mil kuzeyde, başka bir kuru havuz, daha doğrusu Maus'un kız kardeşi, Japonya'nın kuzey ucunu Sahalin Adaları'ndan ayıran La Perouse Boğazı'ndan Ohotsk Denizi'nin buz gibi sularına açılıyordu. Ambarındaki gemi Linda'nın gördüğü tankerden daha büyük olmasına karşın altı mil hızla ilerleyebiliyordu.

Deniz hırçınlaşıyor, yüksek dalgalar gemilerin arasındaki uzun kabloları bir an gevşetip denize gömüyor, sonra sular sıçratarak çelik çubuk gibi yüzeye çıkarıyordu. Kuzeye doğru bata çıka ilerleyen römorkörler denizin kaprisine kendilerinden beklendiği gibi çevik hareketlerle uyum sağlıyorlardı. Kuru havuz ise denizin bu oyunlarına gelmiyordu. Doğruca burnuna çarpan dalgaların köpükleri üst güverteye kadar sıçırıyor; ardından sanki deniz önemsiz bir eğlen-ceymiş gibi su ağır ağır aşağıya akıyordu.

Tıpkı Maus gibi bu kuru havuzun ambarı da örtülmüştü, ama bu kez çelik bir iskelet üzerindeki metal levhalar birbirine kaynak yapılarak bağlanmıştı. Arka tarafındaki havalandırma sistemi dışında ambar hava geçirmez durumdaydı. Güçlü makineler dakikada yüzlerce metreküp havayı içeri çekip ambarda dolaştırıyordu. Dışarı çıkan hava kimyasal filtrelerden geçirilip neredeyse iki yüz yıldır açık denizlerde hiç rastlanmayan kokunun algılanmasını önleniyordu.

Mark Murphy bir ipucu bulana kadar Tokyo'da kısılıp kalan Cabrillo, üç gün boyunca pek de hoşlanmadığı bir kentte turist gibi davranarak geçirdi. Açık denizlerin temiz havasını, ulaşılmaz gibi görünen ufuk çizgisini, dümen suyunun uzaklarda kıvrılmasını izlerken hissettiği dinginliği özlemişti. Bunun yerine, hayal bile edilemeyecek bir kalabalıkla. Batılılara çoktan alışmış olmaları gerekirken hâlâ sanki ilk kez görüyormuş gibi dikkatle bakan insanlarla başa çıkmaya çalışıyordu.

Eddie Seng'in görevi, umarsızlığını biraz daha arttırdı. Birkaç gün önce Singapur'da bir kurye ile buluşan Eddie çoktan Çin'e ayak basmıştı. Şanghay'a varınca Oregon'a aramış ve ardından telefonunu atmıştı. Gerçi büyük kentlerde cep telefonları daha çok kullanıyordu, ama Eddie kırsal bölgeye gidecekti. Orada cep telefonu sistemi olmayacağı gibi üzerinde telefonla yakalanırsa kuşku uyandırabilirdi. Kra adlı korsan teknesindeki köylülerin durumunu öğreninceye dek ayak basmamaya kararlı olduğu ve ölüm fermanını imzalamış bu ülkede başının çaresine bakmak zorundaydı.

Cabrillo, mega kentte tek sessiz yer olan İmparatorluk Sarayı'nı çevreleyen parkta dolaşırken ceketinin cebindeki telefonun titrediğini hissedip açtı. "Cabrillo."

"Juan, ben Max. Tatiline son vermeyi düşünüyor musun?"

"Murphy, bir şeyler mi buldu?" Cabrillo sesindeki neşeyi gizleme gereği duymadı.

"İyi bildin. Telefonu ona veriyorum ama hatta kalıyorum."

Konuşmaya tüm dikkatini verebilmek için Juan boş bir banka oturdu. Not alması gerekebileceğini düşünerek küçük defterini ve Montblanc kalemini çıkardı.

"Hey patron, nasıl gidiyor?"

"Max, senin bazı bilgilere ulaştığını söyledi," dedi Cabrillo ava çıkacağı yönü bir an önce öğrenmek için sabırsızlanarak.

"Epey zamanımı aldı ve konunun bir kısmını Mike Halbert ile görüşmek zorunda kaldım." Şirket'in danışmanlığını yapan Halbert aynı zamanda yatırımlarını da düzenliyordu. Genellikle New York'ta Central Park'a bakan bir apartmanın on beşinci katındaki dairende çalışmayı yeğlerdi, ama Oregon'ın üstlendiği birkaç göreve de katılmıştı. Uluslararası piyasa, paravan şirketlerin gizli dünyası ve vergi cennetleri hakkında bir dâhiydi, ama Şirket'in bugünkü içler açısı maddi durumu yüzünden Halbert, Juan'ın pek sevdiği kişilerden biri değildi.

"Eee, neler buldun?" dedi Cabrillo.

"Biraz karışık olabilir, onun için iyi dinle," dedi Murphy ve ekrandaki notlarını okumak için bir an durakladı. "Pekâlâ, önce, Maus'un sahibi gibi göründüklerini söylediğim bu şirketlerin arkasında kimin olduğunu bulmam gerekti. D Commercial Advisors, Equity Partners International ve diğerlerini anımsıyorsun değil mi? İşte bu şirketler yalnızca kum havuzun satın alınması için kurulmuş. Başka hiçbir işlemleri yok."

"Sık başvuru olan bir yöntem değil," dedi Juan. "Gemi sahiplerine karşı herhangi bir sigorta iddiası ortaya atılırsa, tek mal varlıkları kum havuzun kendisi oluyor."

"Halbert de bunu söyledi. Şirketlerin hiçbiri aynı yerde değil. Biri Panama'da, diğeri Nijerya'da, bir başkası ise Dubai'de. D Commercial Advisors şirketiyle doğrudan temas kurmak istedim ama telefon numarası bile yok. Anlaşılan posta kutusuna giden mektuplar otomatik olarak başka bir adrese yönlendiriliyor."

"Postanın nereye gittiğini öğrenmemizin bir yolu var mı?"

"Bir üçüncü dünya ülkesinin postanesine girip, dosyalarına gizlice bakmak dışında başka yol yok."

"Bu seçeneği de aklımızda tutalım," dedi Cabrillo ciddi bir sesle. "Devam et."

"Ardından her şirketin yapısını araştırdık. Bu bilgiler kamuya açık ve bir veritabanında tutuluyor. Tüm şirketlerin yönetim kurullarında aynı isimleri bulacağımı düşünmüştüm."

"Bu kadar kolay olacağına inanmadın değil mi?" diye çıkıştı Juan.

"Yalnızca umut etmiştim. Tahmin edeceğin gibi şanslı değildik. Ama bir tek ortak nokta vardı. Maus'un sahibi olarak görünen yedi şirketin ve bu şirketlerin yöneticileri olan kırk kişinin tamamı Rus."

"Rus mu? Ben Çinli olacaklarını düşünmüştüm."

"Yoo, hepsi Rus. Böylece Maus'un nöbetçilerinin çarların ülkesinden geldiği konusunda Linda'nın kuşkulan da doğrulanmış oluyor. Interpol aracılığıyla bir araştırma yapıyorum. Bu adamların birkaç tanesi hakkında bazı bilgilere ulaştım. Rus mafyasının üyeleri. Gerçi mafya-nın üst düzeylerinde değiller ama bağlantılı oldukları kesin."

"Yani bu tümüyle bir Rus girişimi," dedi Juan yüksek sesle düşünerek. "Gemi kaçırmaktan nasıl kâr edebileceklerini anlayabiliyorum, ama ya insan kaçakçılığı? Yılankafalar çok iyi organize olmuş ve Çin'de konuşlanmış bir çetedir. Rus mafyasının rekabet etmesine izin vereceklerini sanmam."

"Bu konuda bir fikrim var," diye araya girdi Max. "Ya Yılankafalar, Ruslarla bir anlaşma yaptıysa? Rus gemilerini kullanıyor ya da kaçak göçmenleri Avrupa'ya sokmak için Ruslardan yararlanıyor olamazlar mı?"

"Olabilir," dedi Juan. "Vladivostok Limanı'nı kullanabilirler. Çinlileri orada indirip Sibirya demiryoluyla gönderebilirler. Moskova ya da Saint Petersburg'a vardıklarında sahte belge hazırlamak daha kolay olabilir ve hemen Berlin, Londra ya da New York'a gitmek üzere yola çıkarlar. Tüm dünyadaki gümrük polislerinin eski gizli yolları kapattığını duymuştum. Yeni güzergâh böyle olabilir."

Cabrillo birkaç adım sonrasını düşünmeye başlamıştı. Soğuk liman kenti Vladivostok'ta tanıdığı kimse yoktu ama Moskova ile Saint Petersburg'da görüştüğü kişiler vardı. Daha doğrusu Soğuk Savaş dönemindeki eski düşmandan şimdi yeni kuşak kapitalistler için özel güvenlik şirketlerinde çalışıyorlardı ve hatta birkaç tanesi de zengin bile olmuştu.

"Yani ben Moskova'ya gidiyorum," dedi Juan.

"Bu kadar çabuk değil başkan," dedi Mark. "Belki sonunda oraya da gideceksin ama başka bir yol daha olabilir."

"Dinliyorum."

"Kırk tane Rus gangsterin izini bulmanın ne kadar zor olduğunu ve onları konuşturmak için ne gibi yöntemler kullanabileceğimizi çok düşündüm. Mike Halbert ile bu noktayı uzun uzun tartıştık ve Rusların belki de bu şirketlerin ne iş yaptığı konusunda fikirleri bile olmadığı sonucuna vardık. D Commercial Advisors, Ajax Trading ve diğer şirketleri kuranlar, belki de Ruslara isimlerini kullanmak için para ödediler ve Ruslar da bundan sonrasını bilmiyorlardır."

"Paravan bir şirketin paravan yönetim kurulundan söz ediyorsun."

"Doğru."

"öyleyse ne yapacağız?" diye sorarken Murphy'nin kendisine rehberlik etmeye kalkıştığını düşünerek biraz sinirlenmişti.

"Bu şirketleri kuran bir adam var."

"Bir dakika. Adam mı? Bir adam mı var dedin?"

"Evet."

"Canlarına okuruz," dedi Cabrillo heyecanla. Murphy'nin ne dediğini anlayınca siniri heyecana dönüşmüştü.

"Elbette patron," diye onayladı Mark neşeli bir sesle. "Bu paravan şirketlerin hepsinin ortak noktası var. Hepsi Maus'un sahibi görünüyor. Gerçi belgelerde Mice diye geçiyor ama bir çeviri hatası olabilir. Üstelik tüm şirketler Zürih'teki aynı avukat aracılığıyla kurulmuş. Avukatın adı Rudolph Isphording."

"Hiç duymadım."

"Birkaç ay öncesine kadar duymam gerekmiyordu zaten."

"Birkaç ay önce ne oldu?" diye sorarken Juan birdenbire dikkat kesilmişti.

"Nazilerin altınlarını sakladıklarının ortaya çıkmasından sonra İsviçre'ye vuran en büyük finans skandalında en önemli tanık olarak adı açıklanmıştı. Para aklama ağında ismi geçince neler olacağını fark etti ve İsviçreli savcılarla çok güzel bir anlaşma yaptı. Araştırmanın kapsamı gün geçtikçe büyüyor, birkaç banka yöneticisi soruşturma altında, birkaç bakan da istifasını sundu ve şimdi de polisler Birleşmiş Milletlerdeki İsviçre temsilcilerinin rüşvet alıp almadıklarını araştırıyorlar. Ayrıca merhum Filistin Kurtuluş Örgütü'nün lideri Yaser Arafat'ın İsviçre bankalarındaki gizli milyarlarca dolarıyla bu konu arasında bir bağlantı olduğu söylentisi var. Skandalın kimlere kadar uzanacağı bilinmiyor."

"Bunların hepsi Isphording adlı adamla mı bağlantılı?"

"Çok kirli ceplerine uzanan çok uzun elleri varmış."

"Eğer işin içinde FKÖ varsa, şimdiye dek öldürülmediğine şaşırdım doğrusu."

Max Hanley gülerек söz'e karıştı. "Filistinliler parayı bulduktan sonra bir intihar bombacısı onu sevgiyle kucaklayacaktır."

"Peki, Isphording şimdi nerede?"

"Zürih dışındaki Regensdorf Hapishanesi'nde koruma altında. Son beş aydır yalnızca birkaç özel duruşmaya girip çıkarken görüldü. Mahkeme binasına zırhlı araçla götürülüyor. Basın mensuplarının yaklaşmasına izin verilmiyor ama teleobjektifle çekilmiş bir fotoğrafta üzerinde bir çelik yelek ve yüzünün bandajla kaplı olduğu görülüyor. İsviçre basınında dolaşan

söylentilere göre dava sürecinde estetik ameliyatlar geçiriyor ve ifade süreci sona erince kendisine yeni bir kimlik verilecek."

"Zırlı bir araç mı?" diye sordu Cabrillo emin olmak için.

"Polis eskortu da var. Herhangi bir şey bilip bilmediklerinden emin olmadığımız kırk Rus'u bulmaya çalışmanın bir alternatifi olarak bunu anlattım," dedi Mark. "Daha kolay bir seçenek olduğunu söylemedim."

"Ziyaretçilerle görüşmesine izin veriliyor mu?" diye sorarken Juan avukata karşı neler kullanabileceklerini düşünmeye başlamıştı. Isphording, İsviçreli yetkililerle çok iyi bir anlaşma yapmıştı. Kurduğu bir avuç paravan firmadan Şirket'e söz ederek bu anlaşmayı tehlikeye atmak ister miydi? Juan'ın biraz daha yaratıcı olması gerekiyordu.

"Yalnızca tek bir ziyaretçi ile görüşebiliyor, o da karısı."

Hapishanenin görüşme odasında avukatı korkutmaya çalışma fikri suya düşmüştü. Eğer hapishanede onunla konuşmazsa Isphording'in adliyede birileriyle konuşmasına asla izin verilmeyeceği kesindi. Juan'ın seçenekleri çok kısıtlıydı. Aklından yüzlerce farklı senaryo geçti ama sonuca ulaşamadı. Yine de çok düşük bir olasılık belirdi.

"İsviçreliler, FKÖ bağlantısından ne kadar emin?"

"Fazla bir bilgi yok ama yaptığı kokuşmuş işlere uyuyor gibi görünüyor," dedi Mark.

"Bu kadarı bile yeterli olmalı. Dedikodular bile bizim lehimize olabilir."

"Komplocu beyninden neler geçiyor?" diye sordu Hanley.

"Henüz açıklamaya utanıyorum. İşte bu kadar çılgınca. Isphording'in karısının hiç fotoğrafı var mı?"

"Gazete arşivlerinden bulmak pek zor değil."

"Pekâlâ, bunu hallet. Ben Zürih'e gidiyorum. Bazı fikirlerimin işe yarayıp yaramayacağına yerinde bakacağım. Şu anda siz neredesiniz?"

"Doğu Çin Denizi'nde, Tayvan'ın yaklaşık iki yüz mil kuzeyindeyiz," dedi Max.

"Ya Maus?"

"Yirmi mil önümüzde. Radarının menzilinin bu kadar olduğunu saptadık. Oniki saatte bir insansız uçak gönderip bir değişiklik olup olmadığına bakıyoruz. Şimdilik olağan bir kum havuz gibi gidiyor. Sıra dışı bir şey yok."

"Ambarındaki geminin açık denizden kaçırılmış olması dışında."

"Evet, doğru." •

Maus günde 150 mil yaptığına göre Taipei'ye varmaları bir buçuk gün sürecekti, ama Juan geminin yön değiştirip başka yere gideceğinden emindi. Tayvan çağdaş, demokratik bir ülkeydi ve Korsanların üs olarak kullanamayacakları kadar düzenli yönetiliyordu. Bu yüzden Vietnam, Filipinler ya da Endonezya'ya gideceklerinden emindi.

Yani eğer Rudolph Isphording'le görüşecekse Oregon'a üs olarak kullanmadan bunu yapmak zorundaydı. Ama aklından geçenleri gerçekleştirmek için yine de Oregon'un kendine özgü yeteneklerine gereksinimi vardı. Mesafeleri ve zamanı hesaplarken alt güvertede duran Robinson R44'ün uçuş menzili de göz önünde bulundurdu. Eğer Oregon'dan bazı gereçlere ya da insanlara ihtiyacı olacaksa bunu geminin Tayvan'dan geçeceği kısa sürede halletmek zorundaydı. Güney Çin Denizi'ne vannea helikopterin herhangi bir karaya ulaşması olanaksızdı. Zürih'e vardıktan sonra Oregon menzil dışına çıkmadan nelere ihtiyacı olduğunu düşünmek için yalnızca iki günü olduğunu fark edince özgüveni azaldı.

Kuzey Kore'deki işi başarmak için üç hafta hazırlık yapmaları gerekmişti ve yine de aceleyle getirdiklerini düşünmüşlerdi. Şu anda Cabrillo'nun aklından geçenlerle kıyaslanınca o görev çocuk oyuncağı gibi kalmıştı.

12

Eddie her zaman kişinin kendi şansını kendisinin yarattığı sözüne inanmıştı. Elbette bunun piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmak ya da garip bir kazaya karışmak gibi bir şans ya da şanssızlıkla ilgisi yoktu. Demek istediği iyi bir planlamanın, yaklaşımın ve keskin zekânın sorunları çözmek için yeterli olduğuydu. Başarılı olmak için şanslı olmanız gerekmiyordu. Ama çok çalışmanız şarttı.

Bir sulama kanalında iki saat yattıktan sonra bile bu inancından vazgeçmemişti. Görevi için iyi bir plan yapmaya zamanı olmamıştı ve bu nedenle başına gelenleri kötü şans olarak değerlendirmiyordu. Sadece yeterli hazırlığı olmadığı söylenebilirdi. Ama artık beşinci saate giriyordu ve bedeninin titremesi suyun yüzünde dalgacıklar oluşturmaya başlayınca şanssızlığına küfretmeye başladı.

Çin'e ayak basması sorunsuz geçmişti. Gümrükçüler belgelerine üstün körü bakmış ve çantalarını öylesine aramışlardı. Avustralya'daki elçilikte bir yıl geçirmiş ve evine dönmekte olan bir diplomat kimliğiyle yolculuk yaptığı için, özel bir nezaket görmeyi zaten bekliyordu. Ülkenin içinde dolaşırken kullanacağı belgeler ise işsiz bir memur olduğunu gösteriyordu. Şanghay'da ilk gününü sokaklarda yürüyerek geçirmişti. Çok uzun zamandır Çin'den uzakta olduğundan yeniden ortama uyum sağlaması gerekiyordu. Oldukça küstah duruşunu ve yürüyüşünü değiştirip, konuşacağı dile alışmak zorundaydı.

İngilizceyi ve Mandarin dilini New York'un Chinatown semtinde yaşayan ailesinden öğrendiği için belirgin bir aksanı yoktu ama donuk ses tonu Çinlilerin kulağına yabancı geliyordu. CIA görevlisi olarak burada bulunduğu dönemde öğrendiği aksanı tekrar kapabilmek için çevresinde konuşulanlara dikkatle kulak verdi.

Çin'in en büyük kentine yıllar sonra gelince gördüğü değişim karşısında şaşırmıştı. Dünyanın en yüksek binalarına sahip olan Şanghay'da inşaat vinçleri sanki biraz daha yüksekmış gibi duruyordu. Yaşam ise son derece hızlıydı. Sokaklarda yürüyenlerin neredeyse tamamı cep telefonunda konuşuyordu. Gece olunca Şanghay sokakları Las Vegas Strip ile rekabet edecek kadar neon ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Adım adım topluma karışıp gözden kayboldu. Otele kaydını yaptırdıktan sonra, içinde suçlanmasına neden olacak herhangi bir eşya bulunmayan iki valizini birkaç gün yerinden oynatılmayacak bir çöp konteynerinin arkasına sakladı. Diplomatik belgeleri zaten otelin tuvaletinde yok etmişti. Ardından orta sınıfa hitap eden bir mağazadan giysiler satın aldı. Tezgâhtar, üzerinde pahalı bir Batı tarzı takım elbise bulunan müşterinin standardına uygun olmayan giysiler almasına hiç aldırış etmedi. Eddie yeni kılığına bürünüp takım elbisesini bir yere attı ve otobüse atlayıp kalabalık kent merkezinden fabrikaların ve iç karartıcı apartman

bloklarının bulunduğu dış mahallelere geçti. Bu arada gömleğine biraz yemek lekesi bulaştırmış, bir inşaat alanında bulduğu tuğlayla ayakkabılarını eskitmişti.

Daha kötü giyimli yoksul işçilerin birkaçı ona ilgiyle bakmıştı ama onun dışında kimse fazla dikkat etmemişti. Gerçi onlardan biri değildi, ama pek de yüksek tabakadanmış gibi görünmüyordu. Bir çift bol pantolon, birkaç gömlek ve ince gri bir ceket aldığı mağazanın tezgâhtan da onu, işçi sınıfına düşmek zorunda kalmış şanssız bir memur olarak görmüştü. Ayakkabılarını ve sırt çantasını başka bir dükkândan, tuvalet malzemelerini ise kimseyi kuşkulandırmamak için üçüncü bir dükkândan almıştı.

Duş yapmadan geçirdiği üçüncü günün ardından Fujian'a gitmek üzere otobüs garajına geldiğinde, büyük kentte başarısız olup köyüne dönen isimsiz bir işçiden farksız görünmüyordu. Değişimin ağır ağır gerçekleşmesi hiç kimsenin onu anımsamam asım sağlarken, Eddie'nin de rolüne alışmasına yardımcı olmuştu. Garajdaki soğuk bankta otururken başarısızlığı gözlerinden okunuyor, bedeni yenilginin ağırlığıyla çökmüş gibi duruyordu. Onunla sohbet eden yaşlı bir kadın, ailesinin yanına dönmesinin en iyisi olacağını söylemişti. Büyük kentler herkese göre değildir, demişti kadın ve bir kaçış yolu olarak uyuşturucuya bulaşan pek çok gençle karşılaşmıştı. Kadının gözündeki katarakt nedeniyle görüşü pek sağlam olmadığından Eddie'nin sandığı kadar genç olmadığını fark edememişti.

Ter kokusuyla dolu, kapkara kurşunlu benzin dumanlan savuran kalabalık otobüsle yaptığı yolculuk olaysız geçti. Ancak Xang ile ailesinin bir konteynerde öldürülmesiyle biten son yolculuğa çıktıkları Lantan köyüne varınca, sorunlar başlamıştı. Hazırlık yapmaya zamanı olmadığından Eddie yerel seçimlerin yapıldığı gün buraya geleceğini önceden bilemezdi. Ordu, kasaba meydanına bir kontrol noktası kurmuştu ve sandığa giden herkes buradan geçmek zorundaydı.

Eddie, her makam için bir tek adayın gösterildiği seçimlere daha önce de rastlamıştı. Hatta bazen oy pusulaları önceden işaretlenmiş oluyordu ve seçmenlere, silahlı askerlerin dikkatli bakışları arasında bu kâğıtları sandığa atmak görevi düşüyordu. Çin modeli demokrasi işte böyle oluyordu. Eyalet başkenti Xiamen'den bile seçimi izlemek için gelen bazı üst düzey bürokratlar bulunduğu gibi, Eddie kaçamak bir bakışla doğru gördüyse, ordu, meydanın bir köşesine kocaman bir Tip 98 tank bile yerleştirmişti.

Tankın varlığı Halkın Kurtuluş Ordusu'nun bir halkla ilişkiler oyunu olduğu gibi Çin'deki gerçek gücün kimde olduğunu da göstermek içindi.

Lantan'ın nüfusu on bine yakın olduğu halde Eddie dikkat çekeceğinden emindi. Yerel şiveyi pekiyi konuşamadığı için meraklı bir asker tarafından sorgulanırsa, böylesine her yerden uzak bir kasabada ne aradığı konusunda ikna edici bir mazeret bulamazdı. İşte bu yüzden son beş saatini kasaba sınırının hemen dışındaki bir sulama kanalı köprüsünün altında saklanarak geçiriyordu. Görevliler ve askerler, korkutacakları bir sonraki hedefe gidene kadar da gizlendiği yerden çıkmayı düşünmüyordu.

Ne var ki Eddie'nin kendisi için yaratmaya çalıştığı şans bir kez onu terk etmişti.

Şu andaki soğuk ve acı dünyasında kendini öylesine kaybetmişti ki, sesleri ancak tam tepesine geldiklerinde duydu.

"Birazcık ileride," diye kandırmaya çalışan bir erkek sesiydi. "Kasabaya girerken görmüştüm."

"Hayır, ben geri dönmek istiyorum," dedi genç bir kadın sesi, belki de yirmi yaştan altındaydı. Üstelik ürkmüş gibiydi.

"Hayır, her şey yolunda gidecek," dedi erkek. Daha farklı bir aksanı vardı. Pekin ya da civarından olmalıydı. Kızın aksanı buraya özgüydü.

"Lütfen. Annemle babam nereye gittiğimi merak eder. Yapmam gereken işler var."

"Hadi yürü dedim!" Erkek sesi kibarlığını yitirmişti. Sesi oldukça sertti, sanki çıldırmış gibiydi.

Eddie'nin yalnızca bir, bir buçuk metre üstündeki sulama kanalının köprüsünde idiler. Ağır ahşap tahtaların arasından ince bir toz yağıyordu. Yukarıdakilerin adımları farklılaşmıştı. Eddie, durumlarını zihninde canlanıyordu. Kız yürüyüşü yavaşlatmak için geri kalmaya çalışırken erkek herhalde sürüklemesine kolunu beline sarmıştı.

Eddie usulca doğruldu ve iki metrelik hendeğin içinde yan yan yürümeye başlarken bir yandan da kızı köprü'nün öte tarafına geçiren erkeğin sözlerini dinliyordu. "Çok eğleneceğiz," diyordu adam. "Benden hoşlanacaksın."

Köyün biraz dışında, toprak yolun kenarındaki sık ağaçların, biraz sonra bir tecavüz sahnesine tanık olacağını biliyordu. Erkek kurbanı yola çıkınca, Eddie köydeki keskin gözlü birinin kolayca göreceğini bile bile hendeğin kenarından yukarı çıktı. Aslında yerinden hiç kıpırdamaması gerekiyordu. Olacaklar onu ilgilendirmemeliydi, ama dayanamamıştı.

Erkek, omzuna AK47 tüfeğini asmış bir askeri ve kızın üstündeki kirli köylü giysileriyle kıyaslanınca üniforması oldukça temiz sayılırdı. Kızı kolundan tutmuş adeta ayaklan yere basmadan, gölgeler içinde kalmış en yakın ağaçlara doğru yürütüyordu. Üzerinde basit bir bluzla etek bulunan genç kızın kaim bir atkuyruğu biçiminde toplanmış saçları dar omuzlarından aşağıya sarkıyordu.

Eddie, ağaçların arasında gözden kaybolmalarını bekledi ve arkaya dönüp köye doğru baktı. Birkaç binada ışık yanıyordu ama çoğu karanlıktı. Ev sahipleri anlaşılan mumları kullanmayı yeğliyorlardı. Hiç kimse bu tarafa doğru bakmıyordu, meydandaki tankı yirmi tekerlekli özel treylere yükleyen askerler de gitme hazırlığı içinde idiler.

Giysilerinden sular akarak hendekten çıkıp yolu geçti. Ucuz kumaşın ve dikişin bunca zaman suyun içinde kalmaya dayanamayacağını bildiğinden ayakları çıplaktı. Ağaçların arasına girdi ve sesleri takip ederek ormanın içine doğru ilerledi. Genç kızın itiraz eden tiz sesi birdenbire kesilmişti. Asker herhalde eliyle ağzını örttü diye düşündü sessiz adımlarla yürürken.

Büyük bir çam ağacının ardında durdu. Beyaz bir nesne dikkatini çekmişti. Kızın bluzu yerde duruyordu. Eddie ağacın kenarından usulca ileriye baktı. Asker, kızı yatırdığı yerin hemen yakınına bırakmıştı tüfeğini. Gerçi askerin bedeni görüşünü engelliyordu ama kızın belden yukarı sınırı çıplak olduğunu tahmin ediyordu. Bir eliyle kızın ağzını örterken diğer eliyle eteğini sıyırmaya çalışıyordu. Saldırgandan kurtulmak için kızın incecik bacakları havada makaslar çiziyordu.

Asker elini kızın ağzından çekti ve çığlık atmasına fırsat vermeden çenesine bir yumruk indirdi. Kızın başı bir yana düştü ve bedeni hareket sizleşti. Eddie'nin ancak birkaç dakikası vardı ama askerin silahını gizlice alabilecek durumda değildi.

Önce çok ağır hareketlerle ilerledi. İnsan gözü tam ileri yerine çevresindeki ışıık ve hareketi daha çabuk algıladığı için, tecavüzün gerçekleşeceği yere olan on adımın daha üç tanesini atmışken, asker onun varlığını hissetti. Eddie ayak parmaklarını çamurlu toprağa gömerek koşmaya başladı.

Damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden çok çabuk tepki veren asker hemen silahına uzandı. Tüfeği kavradı ve parmakları alışık olduğu için hızla emniyetini açtı. Namlusunu hedefe doğrulttu. Iskalasa bile kurşun sesi köyden duyulacak ve arkadaşlarının dikkatini çekecekti. Asker bunun farkında olmalıydı çünkü daha Eddie görüş alanına girmeden parmağını tetiğe dolamıştı.

Eddie hızla ileri atılırken bir eli AK47'nin namlusunu tutmak için havaya kalkmış diğer elinin parmakları askerin soluk borusuna bıçak gibi saplanmıştı. Ama çok geç kalmıştı; asker son güç kırıntısıyla tetiği çekti. Ve tüfek patlamadı. Eddie hızla askeri, genç kızın üzerinden öylesine şiddetle çekti ki, kız yerde iki kez yuvarlandı. Kızın attığı çığlığa aldırış etmedi. Durdukları anda asker, Eddie'nin üzerine atıldı. Kendine gelmesine fırsat vermeden askeri göğsünden attı ve bir eliyle adamı tutarken diğeriyle gırtlığına iki tokat indirdi. Gerçi tokatları güçlü değildi ama ilk darbe iyi bir yere gelmişti. Askerin boynu ezilmişti. Birkaç kez kesik kesik soluk almaya çalıştı, ama sonra hiç hareket etmedi.

Tecavüzünün cesedini kenara itti. Kız yerde kıvrılmış, yüksek sesle inleyerek ağlıyordu. Eddie bluzunu getirip omuzlarına örttü. Kız bluzuna sarınırken Eddie usulca onu döndürdü. Yediği yumruk çenesini çıkartmamıştı ama morartının geçmesi epey zaman alacaktı. Kızın gözleri korku ve acıyla irileşmişti. Dikkatle kızın avucunu açtı. İşaret parmağının neredeyse doksan derece büküldüğünü görünce tüfeğin niçin patlamadığını anladı. Saldırgana bilinci yerinde bir kurbanı tecavüz etme keyfi vermemek için baygın gibi görünmüş ve son saniyede parmağını tüfeğin tetik yuvasına sokup çalışmasını engellemişti. Hem Eddie'nin yaşamını hem de kendini, çoğu kadının ölümden beter bir kader olduğuna inandığı durumdan kurtarmıştı. Eddie tüfeği hızla çekip savurunca da parmağı kırılmıştı.

"Çok cesursun," dedi Eddie teselli etmek için.

"Sen kimsin?" diye sordu kız acı ve utanç hıçkırıkları arasından.

"Hiç kimseyim. Beni görmedin, böyle bir şey olmadı. Tarladan dönerken düştün ve parmağım kırdın. Anlıyor musun?" Kızın gözleri askerin cesedine döndü. Eddie onun dile getiremediği soruyu anladı. "Ben icabına bakarım. Kaygılanmana gerek yok. Hiç kimse öğrenmeyecek. Şimdi ailenin yanma git ve bu olaydan asla söz etme."

Kız arkasını dönüp bluzunu giydi. İncecik kumaşın bedenini örtmesine yetecek kadar düğmesi sağlam kalmıştı. Ayağa kalkarken gözpınarlarına dolan yaşlan tutmaya çalışıyordu. Gurur, utanç ve ıstırap; Çin'in bir yüzü de işte böyleydi.

"Dur," diye seslendi Eddie, kız gözden kaybolmadan. "Xang adında bir aile tanıyor musun? Kısa bir süre önce birkaç tanesi yılanı binmişti."

yasadışı göçmenlikten söz edilince, kendini korumak için geriledi ve kaçmaya hazırlandı. Ama onu koruyan adama bir iyilik yapması da gerekiyordu. "Evet, bu köyde yaşıyorlar. Bisiklet satan ve tamir eden bir dükkânlar var. Dükkânın üzerindeki evde oturuyorlar. Akrabalarından haber mi getirdin?"

Konuşmasına bakılırsa aileyi yakından tanıyordu. Belki de Xang'ın günlüğüne yazdığı sevgiliydi. "Evet," derken kıza böyle söylemek zorunda kaldığı için üzgündü. "Japonya'ya ulaştılar ve çalışıyorlar. Hadi git!"

Adeta emreder gibi söyleyince kız ağaçların arasında gözden kayboldu. Belki de Eddie şu askerin yapacağından daha kötüsünü yapmıştı. Genç kıza umut vermişti.

Askerin ceplerinde kimlik belgelerini aradı ve boynundaki künyeyi çıkarıp kendi boynuna astı. AK47'nin askısı ve askerin kemeriyle bir ip yaptı ve on dakika sonra ceset, iki meşe ağacının birleştiği noktada, yerden yedi metre yüksekte asılı duruyordu. Ordudan firar eden bu askerin cesedini bulmaları günler sürecekti, belki yalnızca kokusundan yerini keşfedeceklerdi.

Yere bir dal parçası sürterek etraftaki izleri sildi ve köprünün altında saklandığı yere geri döndü. Kız şimdiye dek köye varmış olmalıydı. Belki annesiyle birlikte köy kırık çıkıkçısının evinde parmağını tedavi ettiriyordu. Kızın sorunları bitmişti ama Eddie'ninkiler yeni başlıyordu.

Askerlerin tümü toplanıncaya kadar Lantan'daki ordu biriminin yerinden kıpırdamayacağı kesindi. Geceyi burada geçireceklermiş gibi görünüyordardı ve bu askerin öldüğünü ancak ertesi günün sabahından önce anlayamayacaklardı. Arkadaşları, onun kendine bir hayat kadını ya da cinselliğe rahat yaklaşan bir çiftçi kızını bulduğunu düşünerek yokluğunu gizleyeceklerdi.

Sorun ertesi sabah yapılacak yoklama sırasında ortaya çıkacaktı. Asker yerinde olmayınca önce köyü, ardından gitgide genişleyen daireler şeklinde çiftlikleri arayacaklardı. Eddie genç kıızı nasıl kaderine terk edemediyse, görevini de bırakamazdı. Yani yılankafalarla görüşmek için yalnızca sabaha kadar zamanı vardı. Artık onları Xang ve diğerlerine ne olduğu konusunda soru sormayı planlamıyordu. Kendisini Çin'den çıkarmaları için onlara gereksinimi vardı.

Boynundaki künyeyi ellerken en iyi bahaneye sahip olduğunu da biliyordu.

13

Anton Savich'in gideceği yere ulaşması için yalnızca bir tek uçak yolculuğu kalmıştı ve o da buna oldukça memnundu. Rusya'nın en doğu ucundaki Kamçatka Yarımadası'nın bölgesel başkenti PetropavlovskKamçatski'nin dışındaki Elyzovo Havaalanı'na varması üç gün sürmüştü.

Kısaca PK denilen kent 1990 yılında Sovyetler Birliği'nin çökmesine kadar dış dünyaya kapalı kalmış ve bu tarihten sonra da pek fazla gelişememişti. Neredeyse binaların tümü 1945 yılında, yakındaki Avachinsky Yanardağı'nın patlamasında ortaya çıkan küllerden elde edilen betonla inşa edilmişti, iki yüz elli bin nüfuslu kentin iç karartıcı, kutu benzeri Sovyet mimarisinin ötesinde donuk bir bütünlüğü vardı. Sokakları yıllardır asfaltlanmamıştı, bir zamanlar kente destek olan askeri birlik çekilince kent ekonomisi enkaza dönüşmüştü. Avacha Körfezi'nin güzelliğine bakan karlarla kaplı zirvelerin çevrelediği PK, insanların başka yere taşınma gücünü kendilerinde bulamadıkları için yaşamaya devam ettikleri iç karartıcı bir yerleşim yeri idi.

Bir zamanlar Kamçatka Yarımadası'nın denetimi Sovyet Ordusu'nun elindeydi. Amerikalıların kıtalararası balistik füzelerini gözetlemek için bu dağlık bölgeye gelişmiş radar istasyonları yerleştirilmişti. Yine Amerikan bombardıman uçaklarını karşılamak için çok sayıda hava kuvvetleri üssü vardı ve ayrıca Pasifik Filosu'nun da yuvasıydı. Sovyetlerin denemek amacıyla batıdan attığı balistik füzelerin iniş yeri olarak da Kamçatka seçilmişti. Bugün ise Pasifik Filosu'nun denizaltıları Avacha Körfezi'nin güneyindeki Rybachı Deniz kuvvetleri Üssü'nde paslanmaya terk edilmiş durumdaydı ve birkaç tanesi öylesine çürümüştü ki, bağlı olduğu yerde suya gömülmüştü. Torpidoları hâlâ yerinde durduğu gibi nükleer reaktörlerinin yakıtı da bitmemişti. Radar istasyonları terk edilmiş ve hem parça hem de yakıt eksikliği nedeniyle uçaklar hava üslerinin pistlerine bırakılmıştı. Ordunun buradan çekilmesinden sonra bölgede kirlilik öylesine yüksek ölçümlere ulaşmıştı ki, kısa bir süre çevre halkında ciddi hastalıklar görülmeye başlamıştı.

Yirmi yıl kadar önce Anton Savich'i Kamçatka Yanmadası'na çeken şey ordunun varlığı değil, yörenin jeolojik yapısıydı. Yanmada tıpkı Alaska'nın Aleut Adaları gibi iki buçuk milyon yıl önce bir volkanik patlamayla denizden yükselmişti. Deniz suyu yükseltileri kısa sürede düzleştirmişti ama çok derinlerdeki sıcak magmanın bitmek bilmeyen çalışmaları toprağın yine yükselmesine neden olmuştu. Uçsuz bucaksız Pasifik tektonik levhasının sınırlarını belirleyen Ateş Çemberi adı verilen yanardağ ve deprem bölgesinin içinde Kamçatka bir yay gibidir. Yarımadanın üstündeki yüz elliden fazla volkanın yirmi dokuzu halen aktiftir. Bunların en ünlüsü 1996'dan bu yana sürekli patlayan Karymsky Yanardağı ve yarımadanın ortasında yer alan, son zamanlarda kül ve buhar püskürtmeye başlayan isimsiz bir yanardağıdır.

1980'lerde ekonomik zorunluluk nedeniyle Sovyetler Birliği'nde bir keşif programı başlamıştı. Reagan'ın, eşi benzeri görülmemiş askeri yığınağına karşılık verebilmek için Sovyetler

Birliği de gitgide artan kendi askeri gereksinimlerine hammadde aramak zorunda kalmıştı. Soğuk Savaş'ın son yaylım ateşleri; kurşunlar ve bombalar yerine fabrikalarda üretim ve kaynaklara ulaşmak şeklinde olmuştu. Sovyetler Birliği bu savaşı kaybetmişti, ama bu süreçte kômür, demir cevheri ve uranyum gibi madenler ortaya çıkarılmıştı.

Anton Savich o dönemde Merkez Komite'sinin Sovyet Birliği sınırları içindeki yeraltı zenginliklerini bulmak için kurduğu Doğal Kaynaklar Bürosu'nun genç bir araştırma görevlisiydi. 1986 yılında Moskova Üniversitesi jeoloji profesörü Yuri Strakhov başkanlığında iki araştır-macıyla birlikte Kamçatka Yarımadası'na gelmişti.

Ekip dört ay boyunca helikopterler ve Kızıl Ordu'nun sağladığı arazi araçlarıyla yarımadayı dolaşmıştı. Tektonik faaliyetlerin aktif olması nedeniyle Kamçatka'da elmas olabileceği düşünölmüştü ama Moskova'nın bu inancını destekleyecek hiçbir iz bulamamışlardı. Ama elmas yerine buldukları şey, en az onun kadar değerliydi.

Savich, kayalıkların dibinde kamp kurup örnekleri ufalayarak geçirdikleri günleri ve ne olabileceğini hayal ederek geçirdikleri geceleri hâlâ çok iyi anımsıyordu. Bulduklarının önce kendilerine ait olduğunu düşünmüşler, ama bu dilekleri tabii ki gerçekteşmemişti. En fazla bu önemli keşif için takdirname ve belki de daha büyük evlere taşınmak için gerekli belgeleri alacaklardı.

Fikri ilk ortaya atanın kim olduğunu anımsamıyordu; belki Savich'in kendisiydi ama artık bunun önemi yoktu. Biri bu fikri önce espri olarak ortaya atınca gülmüşler ve sonra da ciddi olarak tartışmışlardı. O gece yağmurun durması pek de olağan bir durum değildi. Ama votka şişesini paylaşmaları oldukça olağandı. Gerçi Moskova'da sağlam bir tuvalet kâğıdı bulamaz-dınız, ama devlet en yakın şehirden beş yüz kilometre ötede bile size yeterince alkol sağlardı.

Bulduklarını rapor etmenin bir anlamı olup olmadığını sormuştu biri. Niçin birilerine bunu anlatsınları? Gerçeği yalnızca dördü biliyordu ve bir kez rapor yazıldıktan sonra kimse gelip bu bölgede maden aramayacaktı. Moskova'ya dönüp birkaç yıl normal yaşamlarını sürdürürler ve sonra gelip kayalıklardaki madeni işletirlerdi. Böylece hepsi zengin olurdu.

PK' nın Elyzovo Havaalanında Ilyushin uçağından inen Savich o yıllarda nasıl da saf olduklarını düşünödü. Profesör Strakhov bir iki saat daha hayal kurmalarına izin vermiş ve ardından onların gerçekte hayata dönmelerini sağlamıştı. Yapmak istediklerinin yanlış olduğunu hiç söylememişti çünkü saygın bir profesör bile bazen açęözölölüğüne hâkim olamayabilirdi. Ama tartıştıkları konunun yalnızca boş bir hayal olduğunu biliyordu. Bir daha asla Kamçatka'ya gelmelerine niçin izin verilmeyeceğini birkaç sözcükle anlatmış ve eğer geri dönmeyi başarsalar bile dördünün yaşamını değiştirecek kadar maden çıkarmanın olanaksız olduğunu açıklamıştı. Ayrıca dünya piyasalarının nasıl çalıştığını ve toprağın altından çıkardıklarını niçin asla satamayacaklarını da ayrıntılı olarak anlatmıştı. Onların heveslerini kırıp, hayallerini yıkmıştı. Damaklarındaki votkanın tadı bile bozulmuştu.

Savich yağmurun tekrar başladığı dakikayı anımsıyordu. Strakhov tıslayan gaz lambasını söndürmüş ve uyku tulumlarına girmeden önce birkaç dakika daha çadıra düşen yağmur

damlalarının sesine kulak vermişlerdi. Uykuya dalmadan önce diğerlerinin de başka olasılıkları düşündüğünden emindi. Arkadaşlarının soluklarının uyku düzenine girmesini sabırla beklemişti. Yaptıkları planın işe yaraması için başka bir unsurun daha gerekli olduğunu fark etmişti: zaman.

Onlar için zaman birkaç yıl ile sınırlıydı. Savich ise aralarından birinin buraya tekrar gelmesi için çok uzun yıllar geçmesi gerektiğini biliyordu. Komünist hükümet çöküp kapitalizm Rodina'da (Anavatan) kök salmadıkça hiç biri buraya gelemezdi. Belki onlar böyle bir ihtimali akıllarından bile geçinmiyorlardı ama Savich bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Ülkede ne ekmek kuyrukları kısalıyor, ne de arabalara yedek parça bulunabiliyordu; eninde sonunda liderler çaba göstermekten vazgeçeceklerdi. Bir devrim yerine bir patlama bekliyordu; Sovyetler Birliği kendi beceriksizliği altında er ya da geç ezilecekti. Eğer kendini o gün için hazırlayabilirse, tüm parçalar yerine otururdu.

Ötekilerin aklına gelmeyen bir şey daha vardı: Savich eninde sonunda kavuşacağı serveti onlarla asla paylaşmayacaktı.

Ekibi alıp götürecek helikopter dört gün sonra geleceğinden planını uygulaması için yeterli zamanı olmuştu. Onlara altmış kilometrekarelik bir araştırma alanı tahsis edilmişti ve beş hafta önce buraya geldiklerinden beri ayrı ayrı çalışmışlardı. PK' dan gelen helikopter, araştırma bölgesinin üzerinde dolaşacak ve ekip üyelerinin yerlerini belli etmeleri için işaret fişeklerini atmalarını bekleyecekti.

Savich, ekibi madeni buldukları noktadan olabildiğince uzaklaştırmak istemişti, ama Strakhov, helikopter geldiğinde bir arada olup büyük keşiflerini birlikte anlatmak isteyecekti. Arkadaşlarını uzaklaştırmak için elinde bir silah olmadığından, başkalarının araştırma bölgesine girmesini önlemek için önceden harekete geçmesi gerekiyordu.

Birkaç saat daha uyku tulumunda kıpırdamadan yatmıştı. Beklemesinin nedeni suçluluk ya da pişmanlık değildi. Ekibin olabildiğince derin uykuya dalmasını bekliyordu. Gecenin en karanlık saati olan dörtte yerinden kalkıp minik el fenerinin ışığında bandajlar, antiseptik ilaç, birkaç antibiyotik ve yarım düzine morfin iğnesinin bulunduğu ilkyardım çantasını açmıştı.

O kadar çok siyah böcek vardı ki artık kovalamaktan ve kötü ısırıkları yüzünden bıkmışlardı. Herkesin yüzü, kolları, ayak bilekleri sayısız böcek sokmasından kırmızı beneklerle dolmuştu.

Savich enjektörlerden birini toprağa boşaltıp, içini havayla doldurmuştu. Araştırma ekibinin en iri yapılısı olan Ukraynalı Mikhail bir zamanlar Kiev'de güreş şampiyonu olmuştu. Savich, adamın şahdamarının belli belirsiz attığı noktaya iğneyi batırırken hiçbir şey düşünmemişti. Usulca pompayı itip öldürücü bir hava kabarcığını güreşçinin damarına boşaltmıştı. Böcekler fazlasıyla alışkın olan Mikhail iğnenin batışını fark etmemişti. Savich, hava kabarcığının adamın beyininde bir amboliye dönüşüp onun sessizce ölmesini beklemişti. Aynı işlemi iki kez daha tekrarlamış ve sadece ihtiyar Yuri Strakhov mücadele etmişti. İğnenin batmasıyla adam göz-

lerini açmış, Savich de eliyle ağzını kapatmıştı ve tüm ağırlığıyla jeologun göğsüne abanıp havayı atardamarına pompalamıştı. Strakhov ölmeden önce bir an çırpınmıştı.

Gaz lambasının ışığında Savich bir sonraki adımını planlamıştı, sahile beş kilometre uzaktaki moloz ve taş yığınlarıyla dolu dik yamacı düşünmüştü. Kenarında yürümek çok zordu ve dikkatsiz bir adım insanı yaklaşık bir kilometre aşağıya kadar düşürebilirdi. Yamaçtan aşağıya yuvarlanan biri öylesine kötü bir durumda olurdu ki, taş medeli bir adli tıp doktoru bile otopsi yapmaya yanaşmak istemeyebilirdi.

İlk gece Anton Savich, ekip arkadaşlarının defterlerini ve araştırma günlüklerini gözden geçirmişti. Buldukları maden hakkındaki her notu ve çakıllı tepenin öte yanına geçtikten sonra toprağın yapısı hakkındaki tüm gözlemlerini içeren bilgileri yırtmıştı. Soruşturma sırasında incelenen her şeyi yok etmiş ve günlüklerin hiçbirinde en son araştırma bölgesinin ilgi çeken yönlerini içeren bilgilerin olmamasına özen göstermişti. Kendi günlüğünde de bazı değişiklikler yaparak, sanki daha geniş bir araziye araştırmışlar gibi gösterip, başkalarının buraya gelmesi için bir neden bırakmamıştı.

Şafak sökerken uyku tulumları içindeki cesetleri yamacın kenarına taşımıştı. Ukraynalı Mikhail sırtına alıp götüremeyeceği kadar ağır olduğundan ağaç dalları ve bir sırt çantasının saplarından bir sedye yapıp sürüklemişti. Yorgunluktan bitkin düşüp ter içinde kalınca son cesedi taşımayı ertesi güne bırakmadığı için kendine küfretmişti. Karanlıkta kamp yerine dönmeyip kurbanlarının yanında berbat bir gece geçirmişti.

İkinci gün çadırı söküp tüm eşyalarını yamacın kenarına taşımıştı. Burada malzemeleri tekrar ayırıp, herkesin kendi sırt çantasına yerleştirmek ve çan talan cesetlerin sırtına bağlamak zorunda kalmıştı. Cesetleri uçurumdan aşağıya atmak için ertesi sabah güneşin doğuşunu beklemişti. Sivri kayalara çarparak parçalanmalarını seyretmeye meraklı değildi ama nereye düştüklerini görmek zorundaydı. Ertesi gün öğleden sonra gelecek olan helikopteri uyaracak fişekler Profesör Strakhov'un çantasındaydı.

Savich kahve, konserve et ve bir kutu Kırım portakalından oluşan kahvaltısından sonra Mikhail'i uçurumdan aşağıya itmişti. Dürbünüyle cesedin dönmelerini ve hız kazanınca perende atmasını izlemişti. Cesetlerden kanlar fışkırıyor, kollar ve bacaklar da taşlara çarptıkça adeta hamura dönüyordu. Diğer iki ceset uzun düşüş sonunda daha da parçalanmıştı.

Savich, yamaçtan aşağıya bir saatten fazla sürede inmişti. Kayalara sürtünmekten derisi soyulan elleri ter içinde kalınca acımaya başlamıştı.

Beklenen helikopterin varışına iki saat kadar kalınca geri kalan iki morfini kendi koluna enjekte etmiş ve uyuşturucu ilacın etkilemesini beklemişti. Hissizleşmeye başladığını anlayınca derin bir soluk almıştı. Üç kişinin öldüğü bir kazada yalnızca ellerinin soyulması pek de inandırıcı olmayacaktı. Bu yüzden bir kaya çıkıntısına yaslanıp kafası büyüklüğünde bir taş almış ve elini olabildiğince yukarı kaldırmıştı. Kendine düşünmek için zaman tanımadan var gücüyle taşı sol koluna indirmişti. Ön kol ve dirsek kemikleri kınınca acıyla bağırılmıştı. Adrenalin ve morfinin

verdiği güçle daha küçük bir taş alıp alnında bir yara açmıştı. İlacın ağrıyı azaltması için dua edip sancı dalgalarıyla mücadele ederken gevşemiş dudaklarından tükürükleri sızdı.

Helikopterin sesini duyduğunda neredeyse kendinden geçmişti ve işaret fişegini ateşlemek için birkaç kez denemesi gerekmişti. Bir duman sütunu biçiminde yükselen beyaz fosfor hemen fark edilmiş olmalıydı. Savich bundan sonra gözlerini Petropavlovsk'a da bir hastane yatağında açtığını anımsıyordu.

Üstünkörü bir soruşturma yapılmıştı. Helikopter ekibinin anlattıkları, Savich'in yamacın kenarında yürürken toprağın nasıl kaydığı ve hep beraber uçurumun dibine düştükleri konusunda söylediklerini desteklemişti. Sorgulayan kişi, Savich'in bu kazayı hafif bir sarsıntı, birkaç yara bere ve kırık bir kolla atlattığını biraz şaşırmıştı.

"Sanırım çok şanslıyım," dedi Savich, adam not defterini kapatırken.

Havaalanı binasına doğru yürürken Savich sol kolunu ovuşturdu. Son yıllarda rutubetli havalarda biraz ağrımaya başlamıştı. Belki Poe'nun Gammaz Yürek öyküsü kadar rahatsız edici değildi ama yine de yaptıklarını anımsatıyordu.

Göçmen işleri görevlisi onu sırada bekler görünce öne gelmesi için işaret etti. Yöre halkından birkaç kişi homurdandı ama kimse açıkça karşı koymadı.

"Döndünüz demek Bay Savich," dedi görevli dostça bir sesle, Savich'in pasaportunun arasında uzattığı yirmi dolan cebine indirirken.

"Sizin şu yanardağlar patlamaya biraz ara verirlerse Moskova'daki ofisimde daha fazla çalışabilirim."

"Bunun nedeni gomul'lar," dedi adam komik bir işbirlikçi havasıyla. "Bu hayaletler geceleri balina avcılığına çıkar ve dev ateşlerde eti kızartmak için dağlara dönerler."

"Volkanik çöküntülerin içinde balina kemiklerine rastlarsam, gomul'ları suçlayabilirim dostum. Şimdilik yalnızca tektonik hareketlilik olduğundan kuşkulaniyorum."

Savich hastaneden çıkınca Moskova'ya dönmüş, buldukları konusunda sessizliğini koruyarak Doğal Kaynaklar Bürosu için çalışmalarını sürdürmüştü. Sovyetler Birliği'nin son günlerinde göze çarpmayan bir yaşam sürmüş ve çöküşü sırasında konumunu korumayı başarmıştı. Çöküş sonrasındaki çılgın dönemde yabancıların peşinde koşmuş ve planlarının semeresini görmesine izin verecek olan kişilerle dostluk kurmuştu.

Bir sempozyumda İsviçreli bir maden uzmanıyla tanışmış ve onun aracılığıyla da bankacı Bernhard Volkmann ile tanıştırılması bugünkü anlaşmanın zeminini hazırlamıştı. Volkmann 'in desteği ve iğrenç Shere Singh'in denetimindeki şirketleri kullanarak Anton Savich son bir yıl içinde pek çok kez Kamçatka'ya gelip gitmiş ve bir yanardağ bilimci kimliğine bürünmüştü. Kamçatka Yarımadası'ndaki yanardağların sık sık patlaması ise havaalanında tanıdık bir yüz olmasına yol açmıştı. Rusya'da halen Lenin'e ithaf edilmiş tek meydan olan Lenin Meyda-

n'ından kısa bir yürüyüşle ulaştığı Leningradskaya Sokağı'ndaki Avacha Otel'de sürekli rezervasyonu vardı.

Bavullarını alıp kayak firmasının bankosuna doğru yürüdü. Özellikle dik kayalık zirvelerde yapılan bu spor yarımada çok popüler olmuştu ve kayakçıları helikopterle tepelere taşıyan birçok firma ortaya çıkmıştı. Air Adventures adlı firma yasal görünebilmek için ara sıra kayak gezileri düzenliyordu, ama aslında Savich'in gitmek istediği yere hızlı ve göze batmadan varması için Volkmann aracılığıyla kurulmuş paravan bir şirketti. Elyzovo Havaalanı'nda özel bir helikopter çok fazla dikkat çekerti.

Bankonun arkasında oturan kadın Savich'i görünce elindeki moda dergisini bıraktı. Yapmacık gülümsemesi görev gereği dudaklarına yerleşmişti. Kadın, heyecan peşinde koşan bir turiste hiç benzemeyen Savich'i tanımamıştı.

Kadın, "Air Adventures'a hoş geldiniz," dedi İngilizce.

"Benim adım Savich," diye homurdandı adam. "Pytor nerede?"

Kadının gözlerinde okunan şaşkınlık yerini korkuya bırakırken yüzü soldu. Perdeyle ayrılmış bölmede bir an gözden kayboldu ve üzerinde yeşil üniforma ve füzelerin uçuştığı Afganistan semalarında kazandığı küstah havayla Savich'in pilotu Pytor Federov ortaya çıktı.

"Bay Savich, sizi gördüğüme sevindim. Sanırım hemen otelinize gitmek ve yarın sabah uçmak isteyeceksiniz."

"Merhaba Pytor. Hayır, hava karamadan önce son patlamayı görmek istiyorum," diye yanıtladı Savich birilerinin konuşmayı dinleyebileceğini düşünerek.

"Siz isteyin, ben hemen uçuş planını hazırlarım."

"Hemen gidelim."

Kırk dakika sonra kıvrılarak giden bir vadinin üzerinden uçuyorlardı. Air Adventures firmasının MI8 helikopterinin iki yanındaki kayalık dağlar iki bin beş yüz metre yüksekliğe kadar çıkıyordu. Kamçatka Yarımadası'ndaki bazı dorukların yüksekliği beş bin metreyi buluyordu. Daha kuzeydeki patlamanın külleri sis gibi yayılmıştı. Kırk yıllık helikopterde kulaklıklara karşın konuşmak çok zor olduğu için iki saatlik yolculuk boyunca Savich çevresini izlemeyi yeğledi.

Gerçi helikopterin gürültüsü nedeniyle uykuya dalmamıştı ama beyni neredeyse tümüyle boşaldığından Federov omzuna vurup biraz ilerisini işaret edince çok şaşırdı. Neredeyse inceklerini fark etmemişti.

Uzaktan ve yukarıdan bakınca Shelekhov Körfezi'nin siyah sularındaki kahverengi leke dışında bölge tertemiz görünüyordu. Sahil boyunca liman ağzı mâniaları dizilmişti ama yine de atıklar dışarıya kadar sızmıştı. Tertemiz görünmesinin bir nedeni metal direkler üzerine uzayıp giden katranlı bir branda serilmesi idi. Üstelik branda, kara benzesin diye beyaza boyanmış ve üstüne yağın küller görüntüyü biraz daha gerçeğe yaklaştırmıştı. Gemiler de kıyıya çekilmiş ve

kazılardan çıkan toprak ve kayalarla örtölüp, şekillerinin belli olmaması için de brandalar serilmişti.

Yüzlerce kilometrelik alanda tek yaşam belirtisi işçilerin ısınmak ve sıcak yemek pişirmek için kullandıkları gemilerin bacalarından tüten dumandı.

Savich denize doğru baktı. Bir balıkçı gemisi kıyıya yaklaşıyordu. Ağır yükü nedeniyle suya gömüldüğünden dümen suyu dalgalan genişlemişti.

Gemilerin tankları yakıt doluydu, yakındaki bir buzuldan temiz içme suyu elde ediliyordu ve iki balıkçı teknesi yiyecek taşıyordu. Bu nedenle çalışma alanı aylarca hatta yıllarca kendi kendine yetebilirdi. Savich başarısıyla gururlanıyordu; ayrıntıları incelemek için ömrünü harcamıştı.

Bir tek ayrıntı dışında, diye düşündü Savich huysuzluklaşarak. Çalışmaların inanılmaz bir hızla tükettiği ve yerine konması en zor olan bir tek ayrıntı kolayca çözümlenememişti.

Federov önceden telsizle temas kurduğundan Savich dondurucu soğuk havaya adım atarken, kazı alanı müdürü iniş pistinde bekliyordu. Gerçi mayıs ayındaaydılar ama kutup dairesi yalnızca altı yüz kilometre uzaktaydı.

"Hoş geldin Anton," diye selamladı iri yapılı Güney Afrikalı Maden Mühendisi Jan Paulus.

İki erkek tokalaştı ve dört çekerli araca doğru yürüdüler. "Çalışmaları görmek istiyor musun?" diye sordu Paulus kamyoneti çalıştırırken.

Savich projenin bu bölümünü bir kez görmüştü ve bu deneyimin bir daha asla yaşamak istemiyordu. "Yoo, doğruca senin ofisine gidelim. Çantamda bir şişe kaliteli viski var." Kazı alam müdüründen pek fazla hoşlandığı söylenemezdi ama adamı nasıl mutlu edeceğini iyi biliyordu. Elbette ara sıra içtikleri viskinin dışında Paulus'un beş milyon dolarlık yıllık maaşı da ilişkilerini olumlu yönde etkiliyordu. Kuzeye getirip kazı alanının altında sahile çektikleri üç gemi, Shere Singh'in sökümlerinden gelen eski yolcu gemileriydi. Gerçi gösterişli günleri geride kalmıştı ama işe yarıyor ve Savich'in tüm gereksinimlerini karşılıyorlardı. Bir zamanlar Ege Denizi'nde dolaşmış olan 125 metrelik yolcu gemisinin süit odasını Paulus kendine ayırmıştı.

Mavi ve altın yaldızlı dekor bir zamanlar çok çıktı ama artık halılar eskimiş, sigara yanıklarıyla dolmuş, mobilyalar çizilmiş ve metal parçalar kararmıştı. Savich banyoyu kullandı ve sifonu çekince tuvaletten berbat bir koku yükseldi. Duvardaki ayna, yansıtma niteliğini kaybetmeye başladığından yüzü sepya bir resme benziyordu.

Savich içeri girdiği zaman Paulus, iki bardağa Scotch viski doldurup salon bölümündeki kanepeye yerleşmişti. "Kuru havuzların birinde bir kaza oldu."

Savich tam otururken durakladı. "Hangisinde?"

"Maus'la. Senin şu özel timci komandalardan iki tanesi emirleri kulak ardı edip ambarı kapatan branda örtünün üzerinden karşıya yürümüş. Kumaş onların ağırlığını çekmeyince ikisi de düşüp ölmüş."

Savich içkisinden bir yudum aldı. "Onların düşmelerine yol açacak bir iz filan var mı?"

"Hayır. İki nöbetçi devriye turundan geri dönmeyince senin adamlar kuru havuzu ve ambardaki gemiyi baştan aşağıya aramışlar. Gemiye çıkan olmadığı gibi, hiçbir mücadele izi de yok. Yakında yalnızca İran bayraklı bir yük gemisi varmış ve Tahran'daki mollalar bizim küçük operasyonun kokusunu alamayacağına göre, işe karışmış olacaklarını sanmıyorum."

Savich alçak sesle küfretti. Gemileri korumak için işe aldığı adamların tümü kendileriyle övünen Spetsnaz denilen özel timlerde görev yapmışlardı. Nöbet tutarken farklı davranmak eğitimlerine aykırıydı ama niçin böyle davranmış olabileceklerini de tahmin ediyordu. Ödülü ele geçirdikten sonra açık denizde sessiz bir gemiyi sürekli tetikte kalarak korumak oldukça zordu. Tur süresini kısaltmak için ambarın üzerinden geçmeye karar verdiklerini tahmin ediyordu. Dikkatsizlik nedeniyle yaşanan kaza bundan sonraki nöbetçilere iyi bir ders olurdu.

Bu olayı talihsiz bir kaza olarak nitelendirdi ve aklından çıkardı. "Burada işler nasıl gidiyor?"

Güney Afrikalının dişleri o kadar kötüydü ki, gülümsemesi gri bir ekşimiş surata benziyordu. "Daha iyi olamaz. Senin bulduğun kayalık şimdiye dek gördüğüm en yüksek kaliteli örneklerle sahip. Bu bölge maden dolu. Üretim beklentilerin yüzde on iki kadar üstünde ve biz hâlâ yamaçtaki alüvyonlu yataklarda çalışıyoruz. Ama madende çalışmaya bile başlamadık."

"İlik sevkiyatı ne zaman yollamayı düşünüyorsun?"

"Aslında tahmin ettiğimden daha erken. Sourı, on gün içinde buraya ulaşacak. Taşıdığı kargo nedeniyle üç kat fazla nöbetçi bulunuyor ve güneye dönerken malı onunla göndermek istiyorum."

"Gayet iyi olur. İki gün önce Volkman ile görüştüm. İşlem merkezi hazır. Doğru kılıplar ve mühürlerin sonuncuları bu hafta içinde gelmiş."

"Bankalar sevkiyatı alacak mı?"

"Hem de hemen."

Paulus içkileri tazeleyip kadehini şerefe kaldırdı. "Açgözlülük ve aptallığın şerefine. En doğru insan grubunda bu karışımı bulursan, çok zengin olursun."

Anton Savich bu söze içerdi doğrusu.

14

Eddie, Xang ailesinin evinden çıktığında saat gece yansına yaklaşıyordu. Duygusal açıdan yorucu bir görüşme olmuştu. Aile, oğlunu ilk kez yılan kafalarla gittiği zaman kaybetmişti ve şimdi de Eddie onlara oğullarını ikinci kez denizde kaybettiklerini söylüyordu. Kendisini Çin'in ordu denetimindeki ticaret hattı olan COSCO şirketinde çalışan bir gemici olarak tanıtmış ve gemisinin Şanghay'a dönerken yolun üzerinde bir konteynere rastladığını söylemişti. Kaptan içinde değerli mallar bulunabileceğini düşünerek konteynerin gemiye çıkarılmasını emretmişti. İçinde bulduklarının acı ayrıntıları aileye aktarmadan yalnızca oğullarının günlüğünü bulduğunu ve bu haberi iletmek için yemin ettiğini söyledi.

Yan Luo adlı yılan kafasının adresini öğrenmek saatler sürmüştü. Bir yük gemisinde çalışan bir denizcinin, bir yılan kafanın adresini niçin öğrenmek istediğini sormadıkları için mutluydu, çünkü verecek yanıtı yoktu.

Bisikletçi dükkânının üstündeki evden; Xang ve akrabalarını ölüm yolculuğuna gönderen yılan kafanın, depoların yer aldığı bölgedeki bir barda olduğu bilgisiyle çıktı ve hemen verilen adrese gitti. Sokaklar sessizdi. Saat geçti ve askerler geceyi köy meydanında geçirdiği için halk akılcıca bir davranışla evlerinde kalmayı yeğlemişti.

Aradığı bar, Min Nehri'ne akan bir çaya paralel uzanan, asfaltı parçalanmış, Long March Sokağı'ndaydı. Yalnızca birkaç ışık yanıyordu ve hava çürük ve pas kokusuyla ağırlaşmıştı. Çayın kenarındaki oluklu sac levhalardan yapılmış evlerin çoğu ayakta durabilmek için birbirine yaslanmıştı. Eddie ana direkler yerinden çekildiği anda depoların bloklar halinde domino taşları gibi yuvarlanacağını düşündü. Asfaltlanmamış yerlerin yağ birikintisiyle kararmış toprağında dikenli çalılar büyümüştü.

Sokağın karşı tarafına ise üç katlı apartmanlar sıralanmıştı. İki bina arasındaki çıkmaz sokakların önünden geçerken ortak gübre yığınlarının kokusu burnuna geliyordu. Çöp yığınlarının arasından da yiyecek savaşlarını sürdüren kedi ve köpeklerin sesi yükseliyordu. Ara sıra karanlık evlerden bir çocuk ağlaması duyuluyordu.

Sokağın sonuna doğru bir dükkânın cephesinden parlak ışıklar yola vuruyordu ve yaklaşıncı içerideki müzik sesi kulağına geldi. Bara yaklaşırken adımları yavaşladı. Xang'ın trajediyle son bulan adımlarını izlemeye karar vermişti. Bir yılan kafanın denetimi altına girip kaçmak isteyen insanların yarattığı dalgaya kendini bırakmak dışında pek az seçeneği olacaktı. Işıklar ve pop müziğin sesi güçlenirken Eddie'nin soluklan sıklığı ve kolunun altından ter damlacıklarının sızdığını hissetti.

Korkularını biliyordu; CIA'deki saygın meslek yaşamı boyunca ve Şirket'te çalışmaya başladığından bu yana defalarca onlarla yüzleşmişti ve her seferinde yenmek için kendini zorladığında ruhu üzerinde kemirici bir etki yarattığının farkındaydı. Sanki benliğinden bir şeyler alıp götürüyor, onu zayıf düşürüyordu. Sarsıntıların gitgide artan etkisi gibi bir sonrakinin ölümcül olma riski her zaman vardı.

Eddie yumruklarını sıkıp son birkaç metreyi yürümek için kendini zorladı. Kapıda bekleyen bir koruma olmadığını görünce, açığı içeri girdi. Barın arkasındaki iki hoparlörden müzik sesi yükseliyordu. Sigara dumanı tıpkı bir göz yaşartıcı bomba gibiydi ve gözlerini aynı derecede etkilemişti. Ahşap zemin dökülmüş biralarla kayganlaşmış ve yer yer küflenmişti. Müşterilerin çoğu siyah deri giysili, sert görümlü gençler ve aşırı makyajlı, mini etekli, göbeklerini açıkta bırakan kısıcık bluzlu genç kızlardı. Müziğin neşeli temposuna karşın barın atmosferi kötü bir enerjiyle yüklü gibiydi.

Odanın arka duvarındaki barda oturanları gözleriyle tarayınca sorunu yaratan unsuru fark etti. Üç tanesi üniformalıydı. Ordu, yerel Batı ahlaksızlığının sahasına gelmişti ve hiç kimse bu konuda bir şey yapmaya hevesli görünmüyordu. Yan Luo buradaysa bile, felekten bir gece çalan üç sarhoş askerin yanında kaçakçılık operasyonunu tehlikeye atmak istemezdi. Üstelik bir yılankafa bu askerleri dışarı atmazsa, başka kimse atamazdı. Muhtemelen adamlar körkütük olana dek bardan ayrılmayacaklardı.

Barın ucundaki boş iskemleye oturan Eddie'ye kimse ilgi göstermedi. Bira ismarlarken barmenin, cebindeki para destesini fark etmesine özen gösterdi. Şişenin yansını içene kadar durumu çözmüş ve bir plan yapmıştı.

Eğer askerler kapanma saatinden önce gitmezlerse, Eddie'nin başı dertte demektir. Öldürdüğü askerin ortada olmadığı ertesi sabah anlaşılınca ordu, köyü köşe bucak arayacaktı ve Yan Luo hemen saklanacaktı. Ceset bulunup yeterli sayıda tutuklama yapıncaya kadar kaçakçılık işlerine son verecekti. İnsanları yasadışı yollarla buradan götürmeyi düşünecek kadar kendini güvende hissetmesi belki haftalar alacaktı. Yılankafalar ile Japon Denizi'ndeki ticaret gemilerine saldıranlar arasında bir bağ olup olmadığını öğrenmek için Eddie'nin bu gece kaçakçıların arasına karışması gerekiyordu. Çözüm yolu basitti. Kapanış saatinden önce üç askeri buradan çıkaracaktı. Barmenin yüzündeki aksi ifade, kapanışa pek fazla kalmadığını gösteriyordu.

Üç askerin yalnızca biri ağır içiyordu; iki yanında oturan erlerden biri daha yaşlı bir onbaşlıydı ve biraları art arda yuvarlarken arkadaşlarına çılgin öyküler anlatıyordu. Yanındaki iki er ise çiftliklerinden henüz ayrılmış, saban sürmeyi bıraktıktan sonra yaşadıklarının ağırlığıyla ezilmiş saf köylü çocuklardı. Onbaşının büyük kentten gelmiş gibi bir hali vardı. Belki de tecavüze kalkışmış olan askerin arkadaşıydı; belki birlikte iş yapıyorlardı. Anlattığı çapkınlık öyküleriyle arkadaşlarını büyülediği gibi gece sona ermeden kendilerinin de anlatacağı öyküleri olacağı konusunda böbürlenmişti. Bunları söylerken pis bir sırtışla en yakındaki kızlara bakmıştı.

Eddie yöre halkından birinin tepki göstermesini bekledi. Üzerinde siyah kot pantolon, suni deriden motosiklet ceketıyla barda oturan bir adam salonun en karanlık köşesindeki masaya yan gözle baktı. Askerler bu bakışı fark etmemişti ama Eddie'nin dikkatinden kaçmamıştı. Masada üç erkekle ikiz olduklarını düşündüğü iki genç kız vardı. Erkeklerin ikisi kaslı bedenleriyle yakın koruma olabilirlerdi. Siyah tişörtünün üzerine koyu renk ceket giymiş, aynalı gözlüklü üçüncüsü, herhalde yılankafa Yan Luo idi. Kafasını belli belirsiz salladı. Askerlerle sorun yaşamak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Yılankafa, Eddie'nin bakışını hissetmişti. Eddie amacını gizleme gereğini duymadı. Ayağa kalktı. Birasını bitirip şişeyi kavradı. Yan Luo neler olduğunu anlamak için gözlüğünü küçük burnundan aşağıya kaydırıldı. Yakın korumalar umursamaz gibi davranırken yılankafanın yüz ifadesi değişmemişti.

Eddie barda oturan askerlere yaklaşp onbaşının geniş omzuna vurdu, irikıyım adam tepki vermezken erlerden biri Eddie'ye dikkatli bir bakış attı. Müşterilerin gürültüsü bir anda beklenti dolu bir sessizliğe dönüşmüştü. Yalnızca müzik sesi vardı. Eddie, onbaşının omzuna daha sertçe vurdu.

Onbaşı oturduğu taburede dönüp ayağa fırladı. Eddie'nin beklediğinden daha sağlam basıyordu. İçisini kesintiye uğratmaya cesaret eden yaratığa bakarken küçük gözleri biraz daha kısıldı.

"Şu genç hanımlara bir özür borçlusunuz ve bence arkadaşlarınızla birlikte ban terk etme zamanınız geldi," dedi Eddie en kibar sesiyle.

Onbaşı kakhahalarla gülmeye başladı. "Demek böyle düşünüyorsun." Ardından bir kakhaha daha attı. "Bence senin def olup gitmen daha iyi olur." Elini Eddie'nin göğsüne yaslayıp olanca gücüyle itti.

Eddie gerilemek yerine yan dönünce onbaşı ileri doğru sarsak bir adım attı. Tahmin ettiği gibi iki köy çocuğu yerinden kıpırdamadan heyecanla seyrediyordu. Onbaşı, Eddie'nin kafasına yıldırım hızıyla bir yumruk salladı. Eddie başını egecek zamanı ancak bulmuştu ki, ikinci yumruk kaburgalarına şiddetle indi. Ya onbaşının fazla sarhoş olduğunu düşünmüştü ya da adam ayyaş bir kavgacıydı.

Onbaşı kendi bira şişesini kaptı ve barın üzerine vurup kırdı. Kırık camı keskin bir bıçak gibi Eddie'nin kafasına doğru sallarken, Eddie de durumu eşitlemek için elindeki şişeyi kırdı; ama onbaşmayı öldürmek iyi bir seçenek olmazdı. Bir polis baskını yerine tek istediğı adamın bardan çıkıp gitmesiydi.

"Biraz kanın aksa fena olmaz," diye hırladı onbaşı ve kırık şişeyi Eddie'nin boğazına doğru savurdu. Eğer isabet etseydi, neredeyse kafasını uçuracaktı. Eddie başını geriye atınca şişe boğazının iki santim ötesinden geçti. Elindeki şişeyi onbaşının kaburgalarına yaslayınca adam acıyla hay kırarak geriledi.

O sırada iki genç er ayağa fırladı.

Eddie, köy çocuklarını sert bir bakışla durdurdu. "Siz bu işe karışmayın!" Boğuk bir fısıltıyla erleri uyardı ve tekrar onbaşıya döndü. Yakın dövüş duruşuna geçerken hareketleri öylesine akıcıydı ki, sanki sudan yapılmıştı. Elindeki şişeyi yere bıraktı.

İrkiyim onbaşı da biraz eğildi. Gözlerini Eddie'den ayırmadan ellerini sallıyordu.

Büyük hata...

Art arda kaburgalarına, dizine ve kasiğına pek de isabetli olmayan üç tekme savururken Eddie'nin belinden yukarısı hiç kıpırdamadı. Darbelerin geleceğini tahmin edebilmek için onbaşının aslında Eddie'nin kafasına bakması gerekiyordu.

Asker iyice sendelemişti ama Eddie hiç fırsat tanımadı. Adama kayarcasına yaklaştı, elleri hızdan neredeyse bulanık görünürken bir dizi darbe indirdi. Boyun, kaburgalar, göğüs kemiği, tekrar kaburgalar, burun... Geri adım attığında beş saniye geçmiş ve onbaşı kanlar içinde kalmıştı.

Erlerden biri arkadaşını savunmaya hazırlanıyormuş gibi bir hareket yaptı. Genç çocuk daha ne yapacağına karar veremeden Eddie'nin eli boğazını sıkmaya başlamıştı.

"Bu herife değmez," dedi Eddie düzgün bir sesle. Vücudunda dolaşan adrenalin ve kavga bile soluk almasını değiştirmemişti. Usulca askeri taburesine doğru itti.

Güçlkle ayakta duran onbaşı nefretle bakıyordu. Büyük ihtimalle yedek kuvvetleri peşine takıp bara geri dönecekti. Eddie bir derviş gibi olduğu yerde dönüp adamın kafasına iki tekme daha salladı. İlk tekmeyle onbaşı iki büklüm olduğu yerde kaldı. İkinci tekmeyle öylesine hızla yere düştü ki hissizleşmiş bedeni ahşap zeminde zıpladı. Uyanması saatler sürecek ve intikam almayı düşünecek kadar ancak ertesi gün kendine gelebilecekti.

Eddie dönüp erlere baktı. "Kendinize bir iyilik yapıp yeni bir arkadaş bulun. Bu adamın koca ağız sizin başınızı derde sokar ama kurtarmaya yetmez. Anlıyor musunuz?" Biri sesini çıkarmadan başını salladı. "Hadi onu kaldığınız yere götürün. Çavuşunuza onun merdivenden düştüğünü söyleyin ve buraya bir daha gelmeyin."

Dayak yemediklerine şükreden erler baygın onbaşığı yerden kaldırıp gevşek kollarını omuzlarına attılar. Arkaya dönüp bakmadan adamı sürükleyerek dışarı çıktılar. Eddie, barmene dönüp bir bira daha istediğini işaret etti. Bir baraj patlamış gibi herkes aynı anda konuşmaya başladı, gençler olup bitenleri tekrar anlatırken sesler kafasının çevresinde dolanıyordu.

Eddie ilk yudumunu içerken Yan Luo'nun korumalarından biri yaklaştı. "Bay Yan sizinle görüşmek istiyor."

Eddie korumaya dikkatle baktı, bir yudum daha içti ve ayağa kalktı. Bir kez yanına gidince artık geri dönüşü olmayacaktı ve yılankafa yaşamını tümüyle kontrolü altına alacaktı. Eddie kendini ordudan firar etmiş bir asker olarak tanıtırca Yan Luo ödül parasını almak için ihbar edebilirdi. Laf olsun diye öldürebilir ya da açık denize atılacak bir konteynerle yolculuğa çıkarabilirdi. Omuzlarını dikleştirip korumanın ardından Yan'ın masasına doğru yürüdü.

Eddie yaklaşırken Yan, ikiz genç kızlara gitmelerini emretti. Masadan kalkıp bara doğru yürürken kızlardan biri bilinçli olarak kalçasını Eddie'nin kasiğına yasladı. Eddie kıza yüz vermeden yılan kafanın karşısına oturdu. Yan Luo gözlüğünü çıkardı. Eddie, onun daha otuzuna basmadığını tahmin etti; ama adamın yaşamın yalnızca karanlık yüzünü tanımış kişilerde görülen hayattan bezmiş, herkesi küçük gören bir havası vardı.

"Sanırım şu gösteriyi yapmanın bir amacı vardı," dedi Yan Luo.

"Onlar bardayken seninle konuşamazdım."

"Niçin?"

Yanıt vermek yerine Eddie boynundaki çalıntı künyeyi çıkarıp masaya attı.

Yan Luo künyeye dokunmadı. Düşünceli bakışını Eddie'ye çevirdi. "Seçim için köye gelen birlikten misin?"

"Hayır, ben Fouzou dışında görevliydim."

"Sonra buraya geldin demek?"

"Bir süre önce bir arkadaşımın kuzenine yardım ettim."

"Ben çok insana yardım ederim. Bu kişi için ne yapmışım?"

"Onu Altın Dağ'a gönderdin." Kaçak göçmenler Amerika'ya bu adı verirlerdi. Eddie birkaç uzun saniye bekledikten sonra, "Ben de gitmek istiyorum," dedi.

"Olanaksız."

"Niçin?"

"Yaptığım iyiliklerin karşılığını alırım."

Eddie cebinden kalın bir para destesi çıkardı. "Nasıl çalıştığını biliyorum. Sana şimdi biraz para vereceğim ve gerisini Amerika'ya ulaşıp çalışmaya başlayınca ödeyeceğim. Ama burada tehdit edebileceğin bir ailem olmadığı için senin hiçbir garantinin olmayacak." Eddie destenin dışındaki yenleri sıyrınca iç taraftaki Amerikan dolarları görüldü. "Şimdi beş bin. Çin'den ayrılırken iki bin daha ve beni tanıdığını unutacaksın."

Yan'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gözleri kısıldı. "Şimdi parayı alıp seninle tanıştığımızı hemen unutabilirim; peki beni bundan alıkoyacak bir şey var mı?"

Eddie ayağıyla masayı kırkbeş derece döndürdü ve köşesini korumalardan birinin göğsüne soluğunu kesecek hızla çarptırdı. Ayağa fırladı ve dirseğini masaya vurup ahşap tablayı ikiye ayırdı. Masanın tablası çökerken, tablaya bir tekme attı ve doksan santimlik masanın ayağı iskelet gibi kaldı ve onu öylesine çabuk eline alıp ikinci korumanın gırtlığına dayadı ki, adamın sırtına gizlediği tabancayı alacak zamanı olmadı.

Yan yerinden kıpırdamadı ama en iyi iki adamının bu kadar çabuk sindirilmesi karşısındaki şaşkınlığını gizleyememişti.

"Üçünüzü de öldürebilirdim," dedi Eddie, hoparlörlerden gelen müzik sesinin arasında duyulacak kadar bağırmişti. "Ben adil bir teklif yaptım. Kabul etmezsen, çekip giderim."

"Senin Altın Dağ'da başarılı olacağım düşünüyorum," dedi Yan yapmacık bir gülüşle.

Eddie masanın ayağını yere atıp iskemlesine oturdu. Boğazını ovuşturan koruma kötü kötü ona baktı ama karşılık vermedi. "Bundan sonrası nasıl olacak?" diye sordu Eddie.

"Seninle birlikte yola çıkmaya hazır iki kişi daha var," dedi yılankafa saatine bakarak. "Yarın akşam gitmeyi planlamıştım ama şu asker olay çıkarmaya kalkışırsa ortalık karışır. Bir kamyonum var. Bir saat sonra seni yolun ucundan alırım. Fouzou'daki adamımla yarın buluşuruz. Belgeleri onlar hazırlar ve işleri hallederler." Yan bir an duraksadı. Bakışı sertleşti. "Sana biraz öğüt vereyim. Bu insanlarla dalaşma. Bu gece yaptığın gösteriyi tekrarlarsan, tüm iç organlarını kendi ellerinle bedenine sokmak zorunda kalacağım görürsün."

Eddie başını salladı. yılankafaların emir komuta zincirinde alt düzeyde olan Yan'ı korkutmaktan kaçınmamıştı. Pek fazla etkisi olmayan, ayak işlerini görüp adam toplayan biriydi. Lantan denilen küçük havuzda önemli bir kişi olabilirdi ama Eddie daha üst düzeyde olanları arıyordu. Bundan böyle uysal, minnettar ve biraz da korkan, model bir göçmen gibi görünecekti.

Aslında korkmuş rolü yapmasına gerek yoktu.

15

Jumbo jetin tekerlekleri Zürih Havaalanı'nın pistine değdiği zaman Juan Cabrillo planının ana hatlarını ortaya çıkarmıştı. Aklına gelen en çılgınca plan olduğunu itiraf ediyordu ama elindeki kısacık süreyi göz önüne alınca deliliğe yönelmekten başka bir şey kalmamıştı.

Tokyo'dan Zürih'e uzun yolculuğun büyük bir kısmını Oregon ile güvenli bir dizüstü bilgi-sayardan iletişim kurarak geçirmişti. Juan'ın İşvi re'de buluşmayı tasarladığı ekibi ve gereçleri Max Hanley hemen sağlamıştı. Oregon uluslararası havaalanının bulunduğu en yakın liman olan Taipei'ye, gerçek azami hızıyla yol alıyordu. Maus'u gözetleme konusunda bir kumar oynanıyordu ama Juan, ekibinin dört mil hızla giden kuru havuzu tekrar yakalayacağından emindi. Tayvan'da hiçbir sorun yaşanmadığı takdirde gözetleme mesafesini kapatmanın bir gün bile sürmeyeceğini her ikisi de hesaplamıştı. Sorun yaşanmayacağından emin olmak için Juan, Taipei liman müdüründen eski bir iyiliğin karşılığını istemişti.

Uluslararası gümrük taramalarından geçemeyecek malzemeler ekip İşvi re'ye varınca elde edilebilirdi ve Juan bir problem olacağım düşünmüyordu. Zürih içinde ve çevresinde CIA'de çalıştığı zamanlardan tanıdığı ve hâlâ görüştüğü kişiler vardı ve zaten ekibine birkaç küçük tabanca gerekiyordu. Patlayıcıları ev temizliği kimyasallarıyla hazırlayabilirlerdi. Geri kalan her şey satılık ya da kiralık olarak bulunabilirdi.

Ekibin gelişine daha yirmi dört saat olduğundan Juan'ın önceliği güvenli bir ev bulmak ve Regensburg Hapishanesi'yle kent merkezindeki adliye arasındaki güzergâhı gözden geçirmekti.

Gümrükten geçtikten yirmi dakika sonra kiralık bir Mercedes ML 500 arazi aracının direksiyonuna geçmişti. Gerçi aracın arazi koşullarında kullanma niteliklerine gerek duymayacağını düşünüyordu, ama en azından zengin kentte gözden kaybolmasını sağladığı gibi GPS yol haritası sistemi de işine yarayabilirdi. Harika bir ilkbahar sabahında camlan ve tavan penceresini açtı.

Tokyo'dan farklı olarak Juan, eski ile yeninin hiç fark ettirmeden bir araya geldiği Zürih'ten hoşlanırdı. Yan yana duran Barok ve  ağdaş mimari örnekleri birbiriyle rekabet etmek yerine dinginlik veren bir uyum içindeydi. şirket ile çalışmaya başladıktan sonra ilk kez Zürih'te bilgi aldığı kişilerden biriyle yatmıştı. Gerçi Rus elçiliğinin alt düzey görevlisi olan kız değerli bilgiler sağlamamıştı ama yine de Juan'a kendini James Bond gibi hissettirmişti. Kenti çevreleyen yolda dolaşıp hapishaneye giden çıkışı ararken anılan gülümsemesine yol açtı. Nasıl bir yer istediğinden emin olana dek güvenli bir ev aramayı erteleyecekti.

Hapishane çıkışına vannea geri döndü ve kente doğru gitmeye başladı. Ekibinin darbeyi indireceği noktayı saptamak için birkaç kez daha bu yolda gideceğini bildiğinden arabayı şimdiden hapishane kapısındaki nöbetçilere göstermenin bir anlamı yoktu. Doğruca yüzyılın davasında Rudolph Isphording'in yıldız tanık rolü oynadığı adliye binasına geldi.

Tam yanında yeni bir inşaat yapıldığı ve malzeme kamyonları giriş çıkışı engellediği için adliyenin çevresindeki sokaklarda trafik sıkıştı. Binanın yedinci katının zemin betonu atılmıştı ve yapı henüz çelik iskelet halindeydi. Vincin yatay kolu, inşaat alanını çevreleyen ahşap ve zincir çilin ötesine kadar uzanıyordu. Juan kırmızı ışıktaki durup vincin, demir putrelleri havaya kaldırmasını izlemeye daldı ve arkasındaki arabadan kibar bir korna sesiyle irkildi. Işık değişmişti. Eliyle özürlü hareket etti.

Hapishane ile adliye binası arasında altı kez daha gidip gelirken her seferinde başka bir güzergâhı kullandı. Eğer Isphording'i mahkemeye götüren koruma ekibini yönetiyor olsaydı, zırhlı konvoyun saldırıya uğramasını engellemek için her gün farklı bir yol izlerdi. Ama tabii ki varış noktasının değişmemesi sorundu. Araç adliyeye yaklaştıkça gideceği yol belli olduğundan saldırılara daha açık duruma geliyordu.

Juan birkaç blok ötede bir park yeri buldu ve iki saat boyunca sokakları arşınlayıp Starbucks'ta kahve içti. Uluslararası bir zincir yerine yerel bir markayı tercih etmesi gerekirdi ama en sevdiği kahveyi içmeyi aylar olmuştu. Starbucks'ın Seattle'daki merkezine başvurup özel kahve makinelerini Oregon için satın almanın mümkün olup olmayacağını sormayı aklına not etti.

Adliye binasıyla yanındaki inşaat alanı çevresinde trafiğin yoğun olmasına karşın arka taraftaki ana cadde oldukça sakin. Eğer bu bölgeyi kullanacaklarsa trafik düzenini daha iyi anlamak için birkaç gün burada gözlem yapmaları gerekecekti. Şimdilik her şey yolunda görünüyordu, ama ilk planında birkaç ufak tefek değişiklik yapacaktı.

Öğleden sonra adliyeden yaklaşık altı blok ötedeki dört katlı bir apartmanda daire kiraladı. Emlakçıya bir sigorta şirketine açılan bir dava için kendisiyle birlikte bir grup Amerikalı avukatın birkaç aylığına Zürih'te kalacağını söyledi. Dairenin üç yatak, bir çalışma odası vardı. Mobilyalar eskidi ama mutfak yenilenmişti ve banyo küveti neredeyse içinde yüzülecek kadar büyüktü. En üst katta olduğundan gerekirse çatıdan arka sokağa inen yangın merdivenine kolayca ulaşabileceklerini düşünmüştü. Altı aylık kira kontratı imzalayınca, iş bittikten sonra şüpheli çekmemek için daireyi bu süre için kullanmak zorunda olduğunu biliyordu.

Soyguncular sık sık bu hatayı yaparlardı. Soyacakları bankanın bulunduğu mahalleye yerleşirler ve soygunun ardından çekip giderlerdi. Birkaç gün sonra polis arama yapınca belirli bir kişinin gittiği ortaya çıkar ve polisin elinde sağlam bir ipucu olurdu. Birkaç ay boyunca Şirket çalışanları ya da sözleşmeli iş yapanları bu evde bulundurmak şüpheleri kendilerinden uzak tutacaktı. Ayrıntılara böylesine dikkat etmek Şirket'in başarıya ulaşmasını ve aynı zamanda kimliğinin ortaya çıkmamasını sağlıyordu.

İsteddiği silahları bulmak için birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra Juan'ın, ekibin gelişini beklemekten başka yapacağı bir şey kalmadı. Yakındaki bir lokantada yemek yerken bir şişe şarap içmeyi düşünmemişti, ama her yudum boynundaki ve omuzlarındaki gerginlik üzerinde mucizeler yarattınca dayanamamıştı. Juan çoğunlukla kendi güvenliği için kaygılanmazdı; en büyük kaygısı ekibinin güvenliğiydi.

Her zaman en ön safta çarpışan bir lider olmuştu ve yapmak istemediği herhangi bir şeyi yardımcılarından da istemezdi. Bu yüzden adamları ona hep sadık olmuştu. Buna karşılık Juan da onlara her koşul altında güveneceğini bilirdi. Yine de kendilerini tehlikeye atmalarını istemek gittikçe zorlaşıyordu. Evet, Şirket'in her üyesi yapılan işin kazancına ortaktı. En azından hepsi milyonerdi ama Oregon'da Max ile konuştuğu gibi işin temeli paraya dayanmıyordu. Doğru olanı yapmaya adanmışlık önemliydi. Juan ile adamlarını motive eden bir ideal vardı ve bu ideal, yirmi birinci yüzyılın yeni tehlikelerine birilerinin göğüs germesini gerektiriyordu.

Özgürlüğün kalelerinde kötülere karşı durup karanlık nöbeti tutacak birilerine gereksinim vardı.

Ekibi işte bu nöbete gönüllü olmuştu. Juan ne zaman gazetelerden, televizyondan yeni bir vahşetin ortaya çıktığını öğrense, nöbet yerlerini daha çok uzun bir süre tutmak zorunda olduklarını fark ediyordu.

Ertesi gün en geç gelen Doktor Julia Huxley oldu. Bu evde kalmak yerine Juan, onun Zürih'in ünlü Bahnhof Caddesi'nde bir otele yerleşmesini istemişti. Nasıl Beşinci Cadde New York'la, özdeşleşmişse bankaların ve mağazaların sıralandığı Bahnhof Caddesi de Zürih'le özdeşleşmişti. Gerçi Julia birkaç gizli operasyona katılmıştı ama sadece doktor olarak görev yapıyordu. Juan aslında Linda Ross'un gelmesini yeğlerdi ama aklındaki imgeye onun boyu ya da beden yapısı hiç uygun değildi. Oregon'daki diğer kadınları da uygun bulmamıştı. Julia, Zürih'e gelmeyi hemen kabul etmişti ve Juan onun ekibin geri kalanından olabildiğince uzak durmasını sağlayacaktı.

Halil Kasım'la birlikte güvenli evin salonuna girdiğinde neredeyse Julia'yı tanıyamadı. Yumuşak koyu renk gözleri yerini büyük çerçeveli gözlüklerin ardından bakan ağlamaklı mavi gözlere bırakmıştı. Her zaman atkuyruğu taradığı saçları yüzünün çevresinde seyrelmeye başlayan bir çalıyı andıran gri bukleli bir peruğun altında gizlenmişti. Normalinde Julia 1950'lerdeki dergilerin mankenlerini çağrıştıran kıvrımlara sahipti ama şimdi kırışmış giysileri bir kadın gardiyanın hantal bedenini örtüyör gibiydi. Alnındaki çizgiler ve ağzının iki yanındaki gülme kırışıklıkları, hendeklere benziyordu.

Doktor Julia Huxley, zimmetine para geçiren Rudolph Isphording'in karısı Kara Isphording'e benziyordu.

"Aman Tanrım," dedi Juan. "Bir buldoğu bir et kamyonundan uzak tutacak kadar çirkinleşmişsin."

Julia reverans yapıp gülümsedi. "Juan Cabrillo, ne kadar nazıksınız. Kevin'in kendini aş-tığını itiraf edebilirim." Kevin Nixon, Oregon'da Büyücü Dükkânı adı verilen bölümü yönetiyor ve ekibiyle birlikte çeşitli üniformalar, sahte kılıklar ve her tür pis hileyi yapabiliyordu.

"Burada uzun bir süre kalabiliriz," dedi Juan ekip doktorunun çevresinde eleştiren bakış-larla dolaşarak. "Aynı etkiyi tekrar yaratabilir misin?"

"Kevin nasıl yapıldığını bana öğretti," dedi Julia geniş kalçalarını sallayarak. "Bu çok şık giysiyi yerleştirmek zor değil ama makyaj yapmak oldukça zor. Ama sanırım yapabilirim. Biraz tuhaf. Kevin'in kozmetik ve cilt bakımı bilgisi Bloomingdale mağazasındaki tezgâhtar kızlardan daha fazla."

"Bizimle çalışmaya başlamadan önce en iyi makyaj konusunda Oscar Ödülü'nü kıl payı kaçırmış," diye açıkladı Juan ama Kevin'in 11 Eylül saldırısından sonra Hollywood'a sırt çe-virdiğini eklememişti. Boston'dan onu ziyarete gelen kız kardeşinin uçağı Kuzey Kulesi'ne çarpmıştı.

"Ayrıca bana ikinci el mağazası açacak kadar eski moda giysi de verdi," diye ekledi Julia.

"Biz hazırlanana kadar senin kılık değiştirmene gerek yok. Zürih'te bir Kara Isphording kopyasının dolaştığını reklam etmek anlamsız olur."

"Aaa, niçin güzelliğimin erkeklerin başını döndürmesine engel olalım?"

"Başını döndürebileceğin tek şey bir vidadır ve bunu yapmak için bile basınçlı tornavidaya gereksinimin olacak," dedi Juan ve ekip üyelerini çağırdı. Kendisi de dahil beş kişi olmuşlardı. Küçük bir ekipti ama Julia üstlendiği görevi yerine getirdikten sonra saldırıya geçtiklerinde onlara destek olacaktı.

"Güzergâhı inceleme fırsatım oldu ve sanırım en iyi noktayı buldum. Emin olmak için birkaç gün daha gözlemleriz. Bulduğum nokta yüzde yüz emin olduğum bir yer değil, bu yüzden herhangi bir şey ters gelirse sakın söylemekten çekinmeyin. Daha sonra hep birlikte dolaşırız.

"Malzemelerimiz gelip rahata kavuşunca, birinci aşamaya geçeceğiz ve gerçek Kara Isphording'i kaçıracağız."

"Korama altında mı?" diye sordu Halil.

"Henüz bilmiyorum. Araştırmamız gerekiyor."

"Bahanemiz ne olacak?"

"Maus'u satın almak için Rudy Isphording'in kurduğu tüm paravan şirketlerin yönetim kurullarında Ruslar var. Bu durumu kullanıp Isphording'i hapishaneden kaçırmaya çalışan Ruslar olduğumuz görüntüsü çizeceğiz."

"Niçin kaçmak istesin?" diye sordu eski SEAL komandosu Franklin Lincoln. "Max'in an-lattığına göre bu dolandırıcı, savcılarla çok iyi bir anlaşma yapmış."

"Ama Isphording'in elini Filistin Kurtuluş Örgütü'nün bisküvi kutusuna soktuğu hakkındaki dedikoduları biraz daha yüksek sesle yayacağız."

"Bunu yapmış mı?"

"Murphy henüz bulamadı, ama belki ihtiyar Rudy, Yaser Arafat'ın kayıp milyarlarının yerini biliyor olabilir. En azından FKÖ'nün böyle düşündüğüne ve tek şansının bizler olduğuna onu ikna edeceğiz."

"Elimize geçirince ne olacak?" diye sordu Julia.

Juan'ın sesi sertleşti. 'Terleteceğiz. Fena halde. Son duyduğuma göre Eddie hâlâ Çin'de.'

"Fouzou yakınında," diye atıldı Halil.

"Yani öğrenebileceğimiz her şeyi öğreneceğiz ve Eddie'yi ülke dışına çıkarmak için kullandıkları geminin yolunu kesecek konumda olmak için dua edeceğiz. Maus ile korsanların arkasındaki kişilerin anahtarının Isphording olduğuna inanıyorum."

"Ya değilse?" diye sordu Julia. "Ya kurduğu paravan şirketler dışında başka hiçbir bilgisi yoksa?"

Bu seçenekle karşılaşmayı hiç istemediği halde Juan bu soruyu yanıtlamak zorundaydı. "O zaman Eddie ölmüş sayılır ve biz de Japon Denizi'nde birbiriyle bağlantısı olmayan korsanları kovalamaya geri döneriz."

Birkaç saat boyunca Cabrillo planını ayrıntılı olarak anlattı ve ekibinin önerileriyle geliştirdi. Hepsinin keskin zekâsı ve uzun yıllara dayanan gizli operasyon deneyimi vardı. Kolay bir iş olacağı konusunda kimse kendini kandırmıyordu ama tartışma bittiği anda en iyi planı yaptıklarını biliyorlardı. Bundan sonraki birkaç gün için Juan gerekli işbölümünü yapıp talimatlarını verdi. Bazıları inşaat alanı yakınındaki trafik akışını ve hareketliliği gözlemlerken, ötekiler de en önemlisi on tekerlekli bir treyler olan diğer malzemeleri temin edeceklerdi. Juan da Isphording'lerin evini gözetleyip koruma önlemi alınıp alınmadığına, eğer alındıysa nasıl başa çıkabileceklerine bacak ve kent dışında bir depo kiralayacaktı.

Bugün salıydı. Mark Murphy'nin edindiği bilgiye göre Rudolph Isphording ertesi pazartesi mahkemeye çıkacaktı. Juan'ın planını uygulamak için epey ön hazırlık gerekiyordu ve pazartesi sabahı her şeyin yerli yerinde olması için hafta sonunda da çalışacaklardı. Yani eğer Julia cuma günleri gerçekleşen olağan görüşmede onun yerini alacaksa Bayan Isphording'in en geç perşembe akşamı ele geçirilmesi şarttı. Juan zamanın kısıtlı olmasından hiç hoşlanmazdı ama yapabileceği bir şey yoktu. Bir hafta daha beklemeye cesaret edemezdi. O tarihe kadar Eddie'nin ya da Maus'un nerede olacağını ancak Tanrı bilebilirdi.

Ya şimdi, ya asla.

"İletişim kontrol?" dedi Juan sesle çalışan yaka mikrofona.

Linç ile Halil Kasım'dan hazır sinyali aldı. Bundan sonraki on iki saat boyunca yanından ayrılmayacak olan Julia elini omzuna koymakla yetindi. Gece karanlıktı ve bulutlar ay ışığını engelliyordu. Üç katlı evi çevreleyen çimlerin üzerinde çiy tanecikleri gümüş gibi parlıyordu. Zengin banliyö mahallesi, tarihin en kabız köpeğini gezdiren yaşlı adam küçük villasına döndüğünden bu yana sessizdi.

Juan üç gün izledikten sonra Kara Isphording'in yalnız yaşadığına emin olmuştu. Gündüzleri gelen bir hizmetçisi vardı ama geceleri evinde tek başınaydı. Bir alarm sistemi olduğunu öğrenmişti. Bir sabah işe gelen hizmetçinin sistemi durdurmasını seyrederken tüm kapıların ve pencerelerin kapalı olduğunu görmüştü. Kocasının gözaltına alınmasından sonra takıldığını düşündüğü alarmın, evin bütün çevresine yayıldığını, hareket detektörlerinin ya da kızılötesi kameraların yerleştirildiğini sanmıyordu ama yine de Isphording'in karısı bir panik düğmesine bastığı anda ortalık birbirine girecekti.

"Tamam, Halil, sıra sende. Linç kapıyı açtığı anda sistemi durdurmak için altmış saniye var." Juan bu süreyi tahmini olarak söylemişti ama yine de bazı hesaplara dayanıyordu. Kara Isphording altmış yaşına yakındı ve hiç kuşkusuz elektronik gereçlerle arası pekiyi değildi. Sistemi takanlar yanlış alarmları önlemek için müşterinin sistemi kapatmaya yetecek zamanı olmasını kesinlikle hesaplamış olmalıydı.

Eski SEAL komandosuyla Şirket'in iletişim uzmanı, görevlerini tamamlayınca Mercedes'e geri döneceklerdi. Juan, Bayan Isphording'e kocasını Filistinli teröristlerden koruyacak olan Rus mafyasının üyeleri olarak yanaşacaktı ama bir Lübnanlı ve bir Afrikalı Amerikalının varlığını açıklamak biraz zor olacaktı.

"Bunu olumlu bir şey olarak düşünün," diye espri yapmıştı plan son şeklini alırken.

Isphording arazisinin sınırını oluşturan yüksek çitin arkasından fırlayan Frank Lincoln, Halil Kasım'ın tepesinden bakıyordu. İki de siyah giyinmişti. Halil'in elinde malzemelerini taşıdığı küçük bir bez çanta vardı. Linc'in kilit açma gereçleri ince bir cüzdanla arka cebine yerleştirilmişti.

Ağır meşe kapıya yaklaştılar. İki tarafındaki loş ışıkların üzerine perde çekilmişti. Ev tümüyle karanlıktı. Kara Isphording'in yatak odası lambası üç saat önce sönmüştü; derin uykuya dalması için yeterli, ama banyoya gitme ihtiyacı için kısa bir süre geçmişti.

Linç aletlerini hazırlarken Halil geride durdu. Kentin öbür tarafındaki inşaat malzemesi satan bir dükkândan aldığı benzer kilidin üzerinde epey alıştırmaya yapmıştı. Dövüşmeye alışkın elleri çok büyüktü ama parmakları bir cerrah hassaslığıyla çalışıyordu. Kilidi açması sekiz saniye ve kolu çevirmesi on beş saniye sürdü.

Halil'e bir göz attı. Daha ufak tefek yapılı adam çantasını açmış, üzerine minik bir lamba yerleştirilmiş bandı alına takmıştı. Başını salladı. Linc usulca kapıyı açtı. Elektronik bir ses duyuldu ve alarm sistemi kapatılıncaya ya da çalmaya başlayıncaya kadar beş saniyelik aralarla devam edecekti.

Girişin zemini cilalı ahşap kaplıydı. Koyu renkli bir halı kapıyla ikinci kata çıkan büyük merdivenin arasındaki boşluğu dolduruyordu. Sağda salon, solda da on kişilik masanın sığıdığı bir yemek salonu vardı. Halil kaçamak bir bakışla her tarafı taradı. Alarm sistemi kapının sağ tarafındaydı. Kutunun üstündeki kırmızı ışık tehdit edercesine yanıp sönüyordu.

Kapağı bir tornavidayla kaldırdı. İçini tıkabasa dolduran kabloları aldırış etmedi. Devre zaten kesilmişti. Yalnızca sistemi durduran sayı tuşunu bulması yeterliydi. Küçük bir pano üzerine gömülmüş iki bilgisayar çipi gözüne çarptı. İkisini de açtı ve kınlan kabloları devre dışı bırakmak için minik bir tel bağladı. Işık hâlâ yanıp sönüyor, elektronik ses de çalmaya devam ediyordu. Linç merdivenin yanında durmuş Kara Isphording'in uyanıp uyanmadığını duymaya çalışıyordu.

Böyle bir sistemde alarmin çalmasını önlemek için ev sahibinin doğru şifreyi üç kez girme hakkı vardı. Üçüncü girişimin ardından sistem otomatik olarak çalışırdı. Mantık devresini panelden çıkarınca güvenlik sistemi, Halil'in kaç kez deneme yaptığını algılayamayacaktı.

Halil Kasım alarmin dokunmatik tuşlarını parmak izi tozuyla kapladı. Aslında kullandığı madde, incecik toz biçimine getirilmiş kurşunkalem içiydi ama aynı işi görüyordu. Yalnızca dört tuşun kullanıldığını fark edince rahat bir nefes aldı. Parmak izlerinin biraz belirsiz olması önemli değildi. Dört rakamla yalnızca otuz altı grupta olasıları vardı ama hepsini denemeye yeterli zamanı yoktu. Bayan Isphording dünyada en çok kullanılan, hem ev sahipleri hem de hırsızlar için kolaylık sağlayan bir, iki, üç ve dört rakamlarını seçmişti. Halil dört tuşa sırayla bastı. Minik kırmızı ışık göz kırpmayı sürdürdü ve elektronik ses beş saniye daha geçtiğini belirtti.

Tuşlara ters sırayla bastı ama alarm hâlâ çalışıyordu.

"Zaman," diye tısladı Halil mikrofonuna.

"Yirmi üç saniye," dedi Juan evin dışından.

Halil'in çeşitli sıralamaları denemekten başka şansı yoktu; 1243,1324, 1342, 1423, 1432.

"Neler oluyor?" diye sordu Juan.

"Rastgele numara. Henüz bulamadım."

"On saniyen var."

2134,2143,2314, 2341...

"Halil," diye fısıldadı Linç, "3142'yi dene."

"Beş saniye."

Halil Kasım, Linc'in tahminini sorgulamadı. Tuşlara bastı.

Ses tekrar duyuldu ve ışık iki kat daha hızlı göz kırpmaya başladı.

"Gitmek zorundayız," dedi Halil gerginlikten değişmiş bir sesle.

Tersine çevir," dedi Linc. "4231'i dene!"

"Bir saniye."

Linc'in önerisi rakamların tersine sıralanmış değildi ama Halil tuşladı. 4231.

Işık göz kırpmayı durdurdu. Alarm susmuştu. Halil sorgulayan gözlerle arkadaşına baktı.

"Max'in açıklamalarına biraz daha dikkat etmeliydin dostum," derken Linc, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. "İsphording'lerin iki yetişkin çocuğu var. Birinin doğum tarihi 2 Nisan, diğeri 1 Mart. Yani dördüncü ayın ikisi ve üçüncü ayın biri. Çok basit, sevgili Halil, çok basit."

Halil birkaç dakika daha alarm paneliyle uğraşıp panik düğmelerini çalışmaz duruma getirdi. Düğmelerin biri bu kutuda biri de hiç kuşkusuz Kara İsphording'in yatağının başucundaydı.

"Pekâlâ, çıkın artık," diye fısıldadı Doktor Huxley ile birlikte eve giren Juan. "Eğer yirmi dakika sonra hâlâ içerdeyse her şeyin yolunda gittiğini varsayın ve güvenli eve dönün. Julia yarın Bayan İsphording'in arabasıyla Regensdorf'a gidecek. Geri dönünce hafta sonunda onun yanında kalacak ve ben de kente dönmek için aynı arabayı ödünç alacağım."

Halil ile Linç arazi aracına dönünce Juan dışarı çıktı ve cep telefonundan İsphording'in ev numarasını çevirdi. Çalan telefonun sesi tüm evde yankılandı. Üçüncü çalıştan sonra uykulu bir ses duyuldu. "Alo?"

"Bayan İsphording, benim adım Yuri Zayysev," dedi Juan Rus aksanlı bir İngilizceyle. "Kocanızın iş arkadaşıyım. Bu gece sizi mutlaka görmem gerekiyor."

"Was? Nein. Olamaz," Kara İsphording, İngilizce homurdandı. "Mein Gott, saat sabahın ikisi."

"Konu kocanızın güvenliğiyle ilgili Frau İsphording," derken Juan sesini boğuklaştırıp biraz tehdit ekledi. Kadın herhalde şimdiye dek kocasının müşterilerinin yasalara karşı iş yaptıklarını öğrenmiş olmalıydı. "Evinizin önündeyim. Lütfen benimle alt katta buluşun. Alarm sisteminizi çalışmaz duruma getirdim. Eğer size bir kötülük yapmak isteseydim, çoktan yapardım."

"Kimsiniz siz?" Sesine korku karışmıştı.

"Size ve kocanıza yardımcı olacak biri. Kocanız çalıştığım organizasyonun güvenilir bir adamdır ve pazartesi sabahı öldürüleceği bilgisini aldık."

"Öldürülmek mi?"

"Evet, Frau İsphording. FKÖ tarafından."

"Adınız neydi?"

"Yuri Zayysev. Ailenize yardımcı olmak için Saint Petersburg'dan gönderildim."

Rudolph'un Ruslarla yoğun çalıştığını herhalde biliyordu ki, bir an duraklayıp aşağıya inmeyi kabul etti. Juan rahatladı. Kadın yatağında kolayca bağlayabilir ve yar ı sabah işe gelen

hizmetçiyi Julia geri gönderince planını uygulamaya koyabilirdi. Ama böyle davranmak ona yakışmazdı. Kadın bu olayın masum bir unsuruydu ve gereksiz yere eziyet etmek istemiyordu.

Merdivenin lambası yandı. Doğru dürüst giyinip makyaj yaptığı zaman bile Kara Isphording çekici bir kadın değildi ama yüzü gözü uykudan şişmiş, saçları darmadağınık haliyle oldukça korkutucuydu. Yatarken her ne giydiyse, üzerine kalın bir sabahlık geçirmişti ve önünün açılmaması için Juan dua ediyordu. Bu buluşma için Juan'ın üzerinde Rus mafyası tetikçilerinin olmazsa olmaz üniforması olan siyah kot pantolon, siyah gömlek ve bol bir siyah deri ceket vardı. Saçını ve beş günlük sakalını açık kıza boyamıştı. Parlak mavi gözlerinin rengini koyultan kontakt lens takmayı da ihmal etmemişti.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm Frau Isphording," dedi Juan, kadın aşağıya inince. İkisi de tokalaşmak için bir girişimde bulunmadı. "Başka yolu yoktu. Kocanızı özgürlüğüne kavuşturmak için yapılan planlar harekete geçirildi ama bize yardım etmelisiniz. Onunla Regensburg'da görüşme izni olan tek kişi sizsiniz ve neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyor."

"Birinin benim Rudy'imi öldürmek istediğini mi söylemişsiniz?" diye sorarak kendini bir iskemleye attı. Gözleri şimdiden yaşlarla dolmuştu.

"Evet. Belki farkında değilsiniz ama Filistin hareketinin içindeki bazı gruplar paraların büyük bir kısmının anahtarının kocanızın elinde olduğuna inanıyor. Herhalde milyarlarca dolar."

"Ama... Filistinliler için yaptıklarının yasal olduğunu söylemişti."

Juan, kadının önünde diz çöktü ve korkudan titreyen ellerini avucunun içine aldı. "Bu dediğiniz doğru olabilir ama bu insanlar için dedikodu gerçek gibi görünebilir. Pazartesi günü ya onu öldürecekler ya da kaçıracaklar. Onlardan önce harekete geçmek zorundayız."

"Ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum. Polise söylemeniz gerekmez mi?"

"Kocanızın ifadesi daha şimdiden iş dünyasında ve hükümette birçok önemli kişinin hayatını mahvetti. Kocanızın susturulmasını görmekten başka bir şey istemeyen pek çok insan var."

Juan fazlasıyla saygılı ve dikkatli davrandığının farkındaydı. Kara Isphording zihinsel ve duygusal gücünün sınırına gelmişti ve ne söylediğini algılayamıyordu. Onu suçlayamazdı. Bir yıl önce başarılı bir avukatla evliydi ve keyifli bir İsviçreli yaşamı sürüyordu. Bugün ise haber-cilerin bombardımanı ve kocasının suç öyküleriyle karşı karşıya kalmıştı.

"Şunu söylemek istiyorum: Kocanıza yapılacak bir saldırıyı polis engellemeyecektir."

"Ama haksızlık bu!" diye bağırdı hiddetle. "Biz vergi ödüyoruz."

Kadının saflığı karşısında. Cabrillo neredeyse gülecekti. "Amerikalıların dediği gibi, kocanız bir eşekarısı yuvasına çomak soktu. Arıların soktuğu sonuncu kişinin kocanız olmaması için buradayım ben."

Sabahlığı satın aldığından beri cebinde duruyormuş gibi görünen bir kâğıt mendille göz yaşlarını sildi. Omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Rudy'ye ne söyleyeceğim? Planınız nedir?"

"Sizin hiçbir şey söylemeniz gerekmiyor Frau Isphording," dedi Juan ve başını çevirip yemek salonuna doğru seslendi. "Ludmilla."

Julia merdivenin tepesindeki lambanın ışığında göründü. İkizini karşısında gören Kara soluğunu tutup yumruğunu ağzına tıktı. Juan bir an kadının bayılacağını sandı ama ayağa kalkacak gücü kendinde bulmuştu. Julia'ya yaklaşıp kopyasını dikkatle inceledi.

"Bu, benim iş arkadaşım Ludmilla Demonova. Yarın sabah sizin yerinize Regensburg'a gidecek. Sizi küçümsemek istemem ama planın ayrıntılarını size anlatmak yerine onun sizin yerinizi alması daha güvenli olacak. Eğer daha fazla zamanımız olsaydı, kocanıza giderdiniz ama..." Juan cümlesini bitirmeyip kadının istediği sonucu çıkarmasına izin verdi. "Kocanıza herhangi bir şey vermeye izniniz var mı?"

Kara Isphording gözlerini kırpmadan Julia'ya bakmayı sürdürürken Juan sorusunu tekrarlamak zorunda kaldı.

"Hayır, yok, ama ona minik notlar verebiliyorum. Gardiyanlar şimdiye kadar bana engel olmadılar."

"Pekâlâ, bu da iyi. Kocanıza bir not yazın. Size zarar vermediğimizi ve Ludmilla'nın anlatacaklarını dikkatle dinlemesini söyleyin. Bunu benim için yapar mısınız?"

"Ja, evet, yaparım." Kendini toplamaya başlamış ve Juan ile Julia'nın yardımcı olmak için burada bulunduklarını kabul etmişti. "Sonra ne olacak?"

"Yani kocanız serbest kalınca mı? Bilmiyorum. Benim görevim onu güvenli eve götürmek. Ondan sonrası," Juan yalnızca görevini yapan bir askermiş gibi omzunu silkti. "Kocanıza ve patronuma kalıyor. Eminim sizi çağıracaklardır ve ikiniz birlikte güney Fransa'ya ya da Costa del Sol'a yerleşebilirsiniz."

Yaşamının geri kalanının hiç bu kadar şahane olmayacağını biliyormuş gibi bir gülümsemeyle bakan kadın.

Julia ertesi sabah saat dokuzu biraz geçe hapishaneye gitmek üzere yola çıktı. Evde beklemek Juan'ın canını sıkıyordu ama Kara Isphording'in cesaretini yitirip polise telefon etme riskini göze alamazdı. Hizmetçiye bir günlük izin verip yemek salonundaki soğumuş kahve servisinin başına geçtiler. Rus gangster rolünü sürdüren Juan sohbetin sınırlı kalmasına memnundu. Avukatı kaçırımlarına üç gün kalmıştı ve her dakikanın akıp gittiğini hissediyordu. En çok da hafta sonunda inşaat alanında yapmaları gereken işler onu kaygılandırıyordu. Şans eseri inşaat şirketinin gece bekçisi yoktu. Yine de işi bitirmek için bu gece on ton çimentoyu oraya taşımaları gerekiyordu.

Saat on birde Juan'ın bileği saatine bakmaktan kızarmıştı. Linc ile konuşmuş ve treylerin işini bitirdiklerini öğrenmişti. Şimdi yirmi beş kiloluk çimento torbalarını yüklüyorlardı.

Otomatik garaj kapısının açılma sesiyle Juan yerinden fırladı. Kapıya koşup Isphording'lerin 0 BMW arasından inen Julia'yı karşıladı.

"Nasıl gitti?"

"Çocuk oyuncuğu gibi," diye gülümsedi Julia. "Kılığımı fark etmesi yalnızca birkaç saniye sürdü ve gardiyanların hiçbiri dönüp bakmadı."

"Harika iş. Kendini hazırladı mı?"

"Hazırdan da öte. Çok hevesli. Sanırım gerçekten FKÖ ile bağlantısı var. Onu avlayacaklarını söylediğim anda her şeyi kabul etti."

"Planın tamamını açıkladın mı?"

"Kendisini ne zaman nerede alacağımızı biliyor. Hapishane yöneticisine pazartesi sabahı erkenden avukatı ile görüşmek istediğini söyleyecek. Böylece işçilerin gelmesinden önce konvoy, inşaat alanına ulaşmış olacak."

"Hiç bilgi verdi mi?"

"Maus hakkında mı? Hayır. Ama ben de zorlamadım. Rusların beni gönderdiğini söyleyince Anton Savich için çalışıp çalışmadığımı sordu. Aptal rolünü oynayıp onayladım. Bunu duyunca Isphording rahatladı. Anlaşılan Savich işin en önemli adamı."

"Savich mi?" dedi Juan yüksek sesle, hafızasını yoklayıp bir şeyler hatırlamaya çalışarak. Başını salladı. "Hiç duymadım. Murphy'yi ararım ve araştırmasını söylerim. Gerçek Kara Isphording'i beklemeye hazır mısın?"

"İhtiyacım olan her şey yanımda," diye çantasını elledi Julia. Pazar akşamı Kara yatınca yapacağı özel iğne çantanın içindeydi. Kadın ancak yirmi dört saat sonra, Juan ile Julia Oregon'a doğru yola çıkınca uyanacaktı.

16

Doktor Huxley ne kadar azarlarsa azarlasın, Max Hanley piposundan ya da tatlılardan vazgeçmek niyetinde değildi. Artık bu yaşta kendisi için neyin iyi olduğuna karar verme hakkını elde ettiğine inanıyordu. Bel çevresi kalınlaşmıştı, ama yalnızca beş altı kilo almıştı; bir buçuk kilometreyi on dakikanın altında koşamıyordu ama mesleği koşmasını pek gerektirmiyordu. Öyleyse sorun nedir?

Kolesterol ölçümü normal düzeydeydi, diyabet belirtisi yoktu ve tansiyonu ise düşük sayılırdı.

Çatalını tabağa yayılmış ağaççileği sosunda dolaştırıp çikolatalı pastanın son kırıntılarını aldığından emin olmak istedi. Tabağa geri bıraktığında çatal tertemizdi ve tatmin olmuş bir inleyle yemek salonundaki masada tabağını ileri itti.

"Bitirdiniz mi?" diye sordu beyaz ceketli garson.

"Geri kalan pasta moleküllerini bulmam için bir mikroskop gerekir. Teşekkürler Maurice."

Max bu akşam yemeğini yalnız yemişti ama maun kaplamalı salondan ayrılmadan önce başka masalardaki adamlarıyla selamlaşmıştı. Kalın tabanlı ayakkabıları tüyleri neredeyse üç santimlik halının içinde kayboldu. Birkaç saat önce kuzeyden bir fırtına çıktığı için piposunu kamarasında içmeye karar verdi. Helikopterle Oregon'a gönderilmiş bir haftalık International Tribüne gazetelerini alıp koltuğuna yerleştiği anda dahili iletişim sistemi çaldı. Okuma gözlüğünü boynuna sallandırıp, piposunu tablaya bıraktı.

"İzin gününde rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Linda Ross operasyon merkezinden.

"Önemli değil. Sorun nedir?"

"Sorun yok ama Eddie'den bir haber alır almaz bildirmemizi istemiştin. Anlaşılan Fouzou'dan ayrılmış ve Şanghay'a doğru gidiyor olabilir."

Max söylenenleri bir an düşündü. "Yılankafalar açısından mantıklı olabilir. Şanghay dünyanın en kalabalık limanlarından biridir. Fouzou gibi küçük bir liman yerine böylesine karmakarışık bir yerde bir grup kaçak göçmeni bir yük gemisine bindirmek daha kolaydır."

"Murphy ile Eric Stone da böyle düşünüyor. Başkanı aramamı ister misin?"

"Hayır. Son kez konuştuğumda yeterince sorunu vardı. Daha fazla bilgi edindiğimiz zaman ona aktarırız. Pozisyonumuz nedir ve ağır aksak dostumuz ne yapıyor?"

"Bugün bir akıntı yakaladılar ve altı mil hıza çıktılar. Beş saat sonra Ho Chi Minh City'nin yüz mil doğusunda olacağız."

Bu isim her zaman Max'i şaşırtırdı. Vietnam'ın en büyük kenti onun hafızasında Saygon olarak kalacaktı. Ama bu isim başka bir döneme, başka bir savaşa aitti. Oregon'a bir helikopterin yaklaşması Hanley'in birkaç gün boyunca anıların seliyle sarsılmasına neden oluyordu.

Aslında anılar hiçbir zaman derine inmemişti. Onu tedirgin eden Vietkong'ların patlayan RPG füzeleri ya da AK47'lerinin sesi değildi. İçinde bulunduğu devreyi teknesini baştan sona yayılım ateşine tutulduğunda atılan çığlıklar da fon müziği gibiydi. Aklında en canlı kalan anı, bir eliyle acemi ön topçu askerin, iç organlarını kamının içinde tutmaya çabalarken diğeriyle gece göğüne fırlattığı işaret fişeklerini izleyerek karanlık ormanın üzerinde uçan Huey helikopterinin sesiydi. Tanrım, lanet olası cehennemde bile kan sıcaktı. Huey'nin kapıya monte edilmiş küçük makineli tıpkı bir daire testere gibiydi ve dakikada üç bin atışın çılgın saldırısıyla orman sanki yanlıyordu. Ve ardından RPG füzesi bir kavis çizerek Huey'ye doğru yükselince...

Max yeniden yaşamaktan asla kendini kurtaramayacağı geçmişten sıyrılmaya çalıştı. Gazete elinde buruşup top haline gelmişti. "Şey, rota değişikliği var mı?" diye sordu sonunda.

"Hayır, hâlâ yüz seksen beş rotasını izliyor. Singapur'a doğru gidiyor gibi görünüyor ama bu bölgenin en dürüst liman işçileri orada bulunduğundan pek olası değil. Ya da belki güneye dönüp Endonezya'ya gidecek."

"Bence daha mantıklı," diye onayladı Max. Denetlemesi gereken birkaç bin ada olunca Endonezya Sahil Koruma'nın işi oldukça zorlaşıyordu. Korsanlar kolayca sahil korumanın gözünden kaçabilir ve Japonya açıklarından kaçырdıkları gemiyi indirecek gizli bir koy bulabilirlerdi. Daha Tayvan'a yaklaşmadan Oregon'daki bahisler varış noktası olarak Filipinler ile Endonezya arasında eşit olarak bölünmüştü.

"Pekâlâ," dedi Max. "Maus yön değiştirirse ya da Eddie'den veya Juan'dan bir haber gelirse beni arayın."

"Anlaşıldı."

Max buruşturduğu gazetenin sayfalarını düzeltti ve bir kenara bırakıp piposunu yaktı. Aromatik karışımı tütünün kokusu kamaraya yayıldı. Korsanların çaldıkları gemiyi niçin okyanusun gözlerden uzak bir noktasında kuru havuzdan çıkarmadıklarını henüz anlayamamıştı. Gemiye yeni bir isim verecek, kimsenin tanımayacağı biçime getirmek için ufak tefek değişiklikler yapacak kadar zamanlan olmuştı. Üstelik gemiyi örneğin Güney Amerika gibi farklı sularda kullandıkları takdirde fark edilmesi olanaksızdı. Öyleyse neden bu kadar uzun bir süre kum havuzda taşıma riskini göze alıyorlardı? Belki de düşündükleri özel bir varış noktası vardı. Sahile yakın, kendilerini güvende hissedecekleri bir yer. Max, Maus'un onları Korsanların yatağına götüreceğini ummuştu ama bu kadar kolay olacağına da inanmıyordu.

Bu operasyonun henüz görmedikleri başka bir katmanı, soğanın soyulacak başka bir kabuğu daha olmalıydı. Maus'u gölge gibi takip ederek bulamayacağım biliyordu ama başkan

ya da Eddie Seng'in bulacağına inanıyordu. Anahtarı Eddie'nin bulacağına gizliden gizliye inanıyordu ve buna bahse girerdi. Aklında gerçek bir neden yoktu, ama sert, bağımsız bu eski CIA görevlisine çok inanıyordu.

Eğer Eddie Seng, Şirket müdürünün kendisi üzerinde bir bahis oynadığını bilseydi, parasını Cabrillo ile İsviçre'deki ekibine yatırmasını söylerdi.

CIA eğitimi sırasında ajanlara hapis ve işkence ile başa çıkmanın yolları Kuzey Carolina'da Fort Bragg'da özel askeri uzmanlar tarafından acımasız bir programla öğretilmişti. Bragg'a gitmek üzere yola çıkarken çiftlikteki eğitim görevlisi ona bir şifre sözcük vermişti: Aardvarkta Askerler bunu öğrenmek için ellerinden geleni yaparlarken gizlemek Eddie'nin görevidi.

Aylarca Eddie'nin ruhuna ve bedenine sahip çıktılar. Düzenli olarak hortumlarla dövdüler, güneşin altında demir bir kutuya tıkpı susuz bıraktılar, yediklerini midesinde tutamaması için sık sık yemeklerine zehir kattılar. Ara vermeden altı gün uykusuz bırakıp akıllarına gelen her türlü ulusal hakareti yağdırıp iradesini kırmaya çalıştılar. Bir keresinde çıplak olarak kırmızı karıncaların yuvasına atıldılar, bir gece yarım şişe Scotch viskiyi boğazından aşağıya döküp kendinden geçmeden önce bir saat sorguya çektiler. Sorgulama tekniklerinin tümünü denediler ama Eddie asla şifreyi söylemedi. Aklının bir kısmını yapılanların bir alıştırma olduğu ve kesinlikle ölmeyeceğine odaklamayı başarmıştı.

Şimdi ise böyle bir yanılsamaya kapılmıyordu ve kamyon yol alırken içine tıklmış kaçak göçmenler öylesine savruluyorlardı ki arka kapılara yakın olanlar neredeyse ezilecekti. Eddie, "Aardvark," diye fısıldadı.

Yılankafaların elinde geçen altı gün, Fort Bragg'daki bir aylık eğitimi adeta bir tatil köyü tatiline dönüştürmüştü.

Kapalı kamyonun içinde yaklaşık yüz erkek vardı. En az iki gündür su ve yiyecek verilmemişti ve hepsinin ayakta kalabilmesinin tek nedeni düşecek yer olmamasıydı. Eddie'nin ağzını ve ciğerlerini bir tabaka gibi kaplayan ter ve beden atığı kokusu dayanılır gibi değildi.

Yan Lou, onu Fouzou'dakilere teslim ettiğinden beri bu durum sürüyordu. Kaçakçılık zincirinin bir sonraki halkası Çin'e özgü mafyanın bir çeşitlemesi olan üçlünün üyeleriydi. Sahte belgeler için fotoğrafını çektikten sonra Eddie'yi aitmiş kişiyle birlikte bir çimento fabrikasının bodrumundaki hücreye kapatmışlardı. Hücrede tuvalet yoktu. İki gün orada kaldılar ve her gece nöbetçiler gelip güzel kadınların birkaçını alıp götürdüler. Saatler sonra kızlar kan ve utanç içinde geri döndüler.

Üçüncü günün sabahı bir grup Güney Asyalı geldi. Yılankafalarla aksanlı bir Çinceyle konuştuklarından nereli olduklarını Eddie anlayamamıştı. Endonezyalı, Malezyalı ve hatta Filipinli bile olabiliyordu. Ama onların varlığı kaçak göçmenleri Çin'den çıkarmanın sıradan yollarından farklı bir olgu olduğunu gösteriyordu. Eddie, adamların korsan çetesiyle bağlantılı olduklarından kuşkulandı.

Göçmenler onlu gruplar halinde çırılçıplak hücreden çıkarılıp Asyalıların önünde dolaştırıldılar. Eddie kendini köle pazarında satışa çıkarılmış gibi hissetti. Dışlerinde çürük olup olmadığını, cinsel uzvunda bulaşıcı hastalık belirtisi bulunup bulunmadığını kontrol ettiler. Bir bambu singin iki yanına bağlanmış briketleri kaldırılabildiklerini kanıtlamak zorunda bırakıldılar. Asyalılar o gruptan aralarında Eddie'nin de bulunduğu üç kişiyi ayırdılar. Ayrılanlar, grubun en iri yapılı, en güçlü olanlarıydı. Geri kalanlar tekrar hücreye gönderildi.

Hücredeki altmış kişinin onu bir kamyonu bindirildi. Asyalı nöbetçiler zaten dolu olan araca biraz daha fazlasını sığdırmak için uzun keresteleri buldozer bıçakları gibi kullandılar. Bedenleri birbirine öylesine yaslanmışa ki, derin bir soluk alacak kadar yer kalmamıştı.

Arka kapı kapanmadan önce kalabalığın üzerine bir itfaiye hortumu çevrildi. Susuzluğunu giderme telaşı içindeki göçmenlerin birkaçı yaralandı. Eddie ağzını suyla doldurmayı başardı ve kamyonun yan tarafına yakın olduğundan sıcak metal duvardan birazcık su daha yalamayı becerdi. Ardından kapı kapatıldı ve göçmenler karanlığa gömüldüler.

Eddie için işin en zor tarafı kamyon yola çıkınca çöken sessizlikti. Ne ağlayan, ne sızlanan, ne de serbest bırakılmak için yalvaran vardı. Çin'den çıkabilmek için her türlü yoksunluğa göğüs germeye hazırdılar. Özgürlük fırsatını kaçırmamak her şeye değerdi.

Yolculuk günler sürmüş gibiydi, ama herhalde en fazla yirmi saat gitmişlerdi. Kamyonun sürekli yalpalaması, sarsılması yılankafaların az kullanılan arka yolları yeğlediklerini gösteriyordu. Çektikleri eziyete ek olarak birçoğunun midesi bulandı ve kamyonu dolduran pis kokuya bir de kusmuk kokusu eklendi.

Yolun oldukça düzgün bir bölümünü geçince kamyon durdu. Kimse gelip kapıları açmadı. Eddie bir jet uçağın sesini duyduğunu sandı ama ses boğuk ve belirsizdi. Belki de gök güdüyordu. Bir saat daha ter içinde kapalı kamyonunda bekledikten sonra biri gelip arka kapıyı açtı.

Parlak beyaz ışık göçmenleri adeta kör etmişti. Eddie'nin gözleri yaşlarla doldu ama temiz havadan ilk soluğu almak her şeye değerdi. Yılankafaların kullanacağını düşündüğü pis bir liman deposu yerine bir çeşit büyük modern bir yapının içindeydiler. Eğer Eddie'nin akli bu kadar karışık olmasaydı metal binanın kemerli çatısını taşıyan destek sütunları olmadığını fark edip nerede olduğunun ipucunu yakalayabilirdi.

Göçmenlerin kamyonlardan inmesine izin verildi. Bir kısmı gücünü o kadar yitirmişti ki, inerken yere düştüler ve arkalarından gelenlere yer açmak için sürünerek ilerlediler. Eddie ayakta kaldığı için gururlandı. Birkaç sarsak adım attı ve ağrıyan dizlerini rahatlatmak için çömelmeye çabaladı.

Deponun içindeki ucuz pamuklu pantolon, tişört ve plastik sandalet giyen dört nöbetçinin Endonezyalı olduğundan emin gibiydi. Hepsinin elinde Çin yapımı AK47 tüfekler vardı. Alışkınlıkla adamların yüzlerini hafızasına kazıdı.

Sinüsleri temizlenince denizin keskin tuzlu kokusu yerine tanıdık bir kimyasal madde kokusu aldığını fark etti. Nöbetçileri huylandırmadan kamyonun arkasından yavaşça dolaştı.

Uzak duvardaki kapılar tavana kadar yükseliyordu. Ama dikkatini çeken ve iliklerine kadar korku salan görüntü ise bir uçağın varlığıydı. Karşısında, dört motoru kuyruğuna yerleştirilmiş Rus yapımı eski bir Ilyushin 1162 duruyordu.

Bu grubu bir yük gemisiyle Çin'den çıkarmıyorlardı. Uçakla götüreceklerdi. Eddie başının tahmin ettiğinden daha büyük dertte olduğunu fark etti. Bu insanların korsanlarla bağlantısı yoktu. Bu hem yasal hem de yasadışı bir kaçakçılık operasyonuydu. Çin'e yaptığı yolculuk sonuç vermediği gibi artık Oregon'la bağlantı kurması da olanaksızdı. Uçağın kapısı açıldı ve nöbetçiler göçmenleri sıraya soktu. Hangar kapılan sınıksız kapalı olduğundan oradan kaçış olasılığı yoktu.

Buraya geldikleri kamyonun sessizce durduğunu gören Eddie belki kontak anahtarının üzerinde olabileceğini düşündü. Sonuncu göçmenler de inmiş Ilyushin'e doğru yürümeye başlamışlardı. Eddie sıranın sonuna yaklaştı. Sağ tarafındaki kamyon ancak on metre kadar ötedeydi. Birkaç saniye içinde koşup sürücü yerine atlayabilir ve kapılan kırarak hangardan çıkmayı deneyebilirdi.

Bunu denemek için kendini hazırladı ve tam adımını attığı anda sürücünün hâlâ yerinde oturduğunu gördü. Gerçi adamı sindirmesi zaman harcamasına neden olacaktı ama yine de bir saniye için denemek istedi. Nöbetçilerden biri her dilde kolayca anlaşılabilir şekilde bağırıyordu. Eddie tuttuğu soluğu verdi, bedeninin gevşetti ve yenilgiye uğramış pozunu takındı.

Uçağın merdivenine tırmanma sırası kendisine gelince dönüp son bir kez daha kamyona baktı. Uçak yolculuğunun sonunda kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu ama boş bir koltuk bulmak için yanlarından geçtiği göçmenlerin gözlerinde korku okunuyordu. Hepsini tahmin ettiklerinden fazlasıyla karşılaşmıştı.

On beş dakika sonra Ilyushin çekilerek hangardan çıkarıldı, uzunca bir bekleyişin ardından motorları çalıştı ve pistte ilerlemeye başladı. Kamyonla yaptıkları yolculuk süresini ve havaalanının büyüklüğünü düşünen Eddie, Şanghay yakınlarında olduklarını düşünüyordu. Uçak havalanıp kuzeye dönmeye geçince düşüncelerinin doğru olduğunu anladı.

"Amerika'ya varmamız ne kadar sürer?" diye fısıldadı yan koltukta oturan adam. Başını nasıl bir derde soktuğunu bilmeyen iri yapılı bir köy çocuğuydu.

Hâlâ Altın Dağ adını verdikleri fırsatlar ülkesi Amerika'ya gideceklerini düşünüyordu. Eddie nereye gittiklerini bilmiyordu ama Amerika olmadığından emindi. Uçağın menzili oraya ulaşmazdı. Japon Denizi'nde boğulmuş olarak buldukları kaçak göçmenlerin belki de daha şanslı oldukları duygusuna kapıldı.

"Ulaştığımız zaman anlarsın dostum," dedi Eddie gözlerini kapatarak. "Varınca öğrenirsin."

Cabrillo ile ekibi hafta sonunu kaçırma eyleminin hazırlıklarıyla geçirdiler. Karanlığın örtüsü altında inşaat alanında çalıştılar. Tonlarca çimentoyu taşımak cuma gecesi ve cumartesi

akşamının bir kısmını alan çok yorucu bir işti. Her inşaat alanında torbalar dolusu çimento olduğundan bir ustabaşının hafta sonunda onların yaptıklarını fark etmesi olasılığı, üzerinde durulmayacak kadar düşüktü. Patlayıcıları hazırlayıp yerleştirme işini pazar gecesine bıraktılar. Yeterli deneyime sahip oldukları iş çabuk bitti ve gece yansına doğru Cabrillo'nun Zürih'in otuz kilometre kuzeyinde kiraladığı depoya gitmek için hazırıldılar.

Juan diğerlerini, operasyonda kullanacakları arabalarla gönderdi ve son bir test yapmak için Linc ile ikisi geride kaldı. Gecenin bu geç saatinde kamyon sürücüsünün arkadaşı niçin kamyonun kasasına kilitletiğini merak edecek yayalar yoktu. Linc kapılan kapatınca Juan oradan oraya savrulmamak için değiştirilmiş kamyonun kasasında kendini bir köşeye sıkıştırdı. Yere otururken yorgunluktan tüm eklemlerinin gıcırdağını hissetti. Bir an sonra büyük dizel motorun homurtusu duyuldu ve kamyon hareket etti. Yanında bir el feneri vardı ama gürültünün yankılandığı metal konteyner klostrofobi yaratıyordu. Linc'in sürücü bölmesinden çalıştıracağı, tavana yerleştirilmiş motor ve makara sistemi kusursuz görünüyordu.

Juan transistörlü radyoyu açtı ama hiçbir istasyon bulamadı. Cep telefonunu açınca sinyal yakalayamadı. "Artık beni duyamıyorsun," dedi sessiz kalan telefona. "Çok iyi."

Kamyon kasasına elektronik sinyallerden uzak tutmak için frekans karıştırıcılar yerleştirmişlerdi. Linc ile Halil Kasım sistemi depoda denemişti ama Juan cep telefonu istasyonlarının kent içinde daha etkili olduğunu düşünerek bir kez daha gözden geçirmek istemişti. Murphy Yasalarının kaprislerine bırakılmayacak bir ayrıntıydı.

Otuz dakikalık yolculuk boyunca beş dakikada bir denedi ama cep telefonu çalışmadı. On tekerlekli treyler içeri girip Halil depo kapısını kapatınca Linç kasa kapağını açıp Juan'ı dışarı çıkardı.

"Herhangi bir şey var mı?" diye sordu iriyarı komando.

"Hayır," diye yanıtlarken kamyonun dışına çıkınca cep telefonunun en yakındaki baz istasyonu ile bağlantı kurduğunu fark etti Juan. "Artık gidebiliriz. Birkaç saat uyuruz. Rudolph Isphording'i taşıyan araç en geç sekiz on beşte yerine varacaktır. Yedi buçukta hazır olmamız gerekiyor. Julia aradı mı?"

Halil başını salladı. "Sen kamyondayken aradı. Isphording'in karısı derin uykudaymış ve Julia oteline gidiyormuş. Saat yedide hapishanenin kapısında olacak ve araç yola çıkınca rapor verecek."

"Tamam, çok iyi. Onları kente kadar izleyecek. Linç, sen kamyonla inşaat alanının arkasında bekleyeceksin. Çarpacak araba yerinde mi?"

"Kendim park ettim," dedi Kasım. "Kabloların arkada olup olmadığını da üç kez kontrol ettim."

Juan başını salladı. Daha azını beklemezdi zaten. "Bu geceye kadar yaptığımız tek yasadışı şey bir avukatın karısının rolünü oynamak oldu ve belki bu oyun yasadışı bile değildi.

Yarın sabah ise İsviçre ceza hukukunda yazılmış olan tüm yasaları ihlal edeceğiz. Eğer bu operasyon doğru gitmezse, polisin eline düşen olursa, Regensdorf Hapishanesi 'nde uzun yıllar kalacak demektir."

Ekibi tehlikenin büyüklüğünü anlıyordu. Bunun için maaş alıyorlardı ama Juan her zaman harekete geçmeden önce riskleri bir kez daha anımsatırdı. Halil, Linç ve Michael Trono aldı eski paraşütlü kurtarma komandosu hazır görünüyordu.

Ertesi sabah hava soğuk ve griydi. Ekip önceden kararlaştırılmış yerlerine ulaştığında hafif bir yağmur başlamıştı. Sokaklardaki az sayıda insan ya yağmurluklarına bürünmüş ya da şemsiyelerine sığınmıştı. Sorun oluşturmak yerine kötü hava sabah trafiğini aksattığından, bir lütf olarak görülebilirdi.

Juan inşaat alanına zorlanmadan girdi. Ne de olsa üçüncü kez giriyordu ve vincin motorunu düz kontakla çalıştırmak çok kolay oldu. Vince tırmanırken ıslanıp üşüdü ama operatör kabininde ısıtıcı vardı. Isıtıcıyı çalıştırıp termostaki kahvesini içti. Kızılötesi dürbünü boynunda sallanıyordu.

Julia tekrar arayıp Rudy Isphording'i kente götüren zırhlı aracın on dakika sonra orada olacağını bildirdi. Juan vincin tepesinden araç konvoyunu inşaat alanına varmasına beş blok kala fark etti. Linc, kamyonu çamurlu alanın arkasına park etmişti. Motoru rölantide çalışırken egzozundan çıkan dumanı bile Juan görebiliyordu. Halil ile ötekiler çarpacakları, Lucerne'deki bir nakliye firmasından aldıkları ikinci el arabanın içindeydiler. Gerçi Juan onları göremiyordu ama kızılötesi gözlükler ve gaz maskeleriyle donanmış olduklarını biliyordu.

Başkan inşaat alanını bir kez daha gözden geçirdi. İnşaat malzemeleri her yana dağılmış, kamyon büyüklüğündeki çöp konteynerlerinden taşmıştı. Kazıcılar ve buldozerler sessizdi. Henüz işçiler gelmediğinden hiçbir hareket görülüyordu. Eğer Şirket ekibinin geçen hafta gözlemlediği programa uyarlarsa, ilk işçiler kaçırma eyleminden yarım saat sonra geleceklerdi. İskelet halindeki yedi katlı bina kasvetli havada kapkara görünüyordu. Yüksekteki gözetleme yerinden bakınca ekibiyle birlikte patlayıcıları binanın neresine yerleştirdiklerini göremiyordu.

Cep telefonu çaldı. "Juan, benim," dedi Julia Huxley. "Isphording'in aracı şimdi durdu. Öndeki arabadan bir polis indi sürücüyle konuşuyor. Dur bekle. Galiba her şey yolunda. Polis kendi arabasına dönüyor. Tamam, tekrar yola çıkıyorlar. Bir saniye sonra onları göreceksin."

Sokağın bir ucundan bir polis arabası, bir zırhlı araç ve yine bir polis arabasından oluşan konvoy görüldü. Sirenler çalmıyor, tepe ışıkları yanıp sönmüyordu. Normal trafiğin akışı içinde ilerliyorlardı.

"Pekâlâ, çocuklar, gösteri zamanı geldi," dedi Juan telefonunu telsiz konumuna alarak.

Avuçlarının terini sildi ve vincin joystick kumandasını tuttu. Gerçi hiç kule vinci kullanmamıştı ve bulunduğu yükseklik, derinlik algısını çarpıtiyordu ama denizde geçirdiği yıllarda yeterince matafora ve vinç kullandığından bu dev kontrol edeceğine güveniyordu.

Otuz metrelik yatay kolu önceden sokağa doğru çevirmiş ve kablunun indiği kepeyi tam yolun ortasına getirmişti. Ağır çelik kanca, kesme taş döşeli sokağın on beş metre yukarısında duruyordu.

"Dikiz aynasından onları gördüm," dedi çarpacak arabada oturan

Halil.

"Herkes gözlüğünü taksın." Çarpıtılmış olsa da ayrıntıları, en önemlisi vincin kancasına taktıkları kızılötesi lambayı daha kolay görüyordu şimdi Juan. Gözlüksüz görülmeyen kızılötesi lamba geliştirilmiş optik sistemde işaret fişeği gibi parlıyordu. Radarlarda görülmeyen bombardıman uçakları da tüm hava koşullarında nokta atışını bu sistemle yapıyordu.

Ani bir hareket Juan'ın dikkatini çekti. Sokağa doğru bakınca bir Ferrari'nin köseyi dönüp hızla geldiğini gördü. Çift yönlü sokağın yanlış şeridinde en azından yüz yirmi kilometreyle roket gibi gidiyordu. Egzozun homurtusu Barok tarzı binalarda yankılanıp otuz metre yukarıda oturan Juan'ın kulağına kadar geldi. Hız ve mesafeyi hesaplayınca spor arabanın en kritik saniyede öndeki polis aracının yanına ulaşacağını fark etti. Eğer Halil onun önüne geçerse çarpışmanın kinetik enerjisi İtalyan yapısı arabaya yarayan vinç sistemini parçalayıp sürücüsünü öldürmekle kalmayıp, Isphording'in içinde bulunduğu zırhlı aracı polis arabasının yolundan öteye itecek ve konvoyun dikkatle hazırlanmış pusudan sıyrılmasını sağlayacaktı.

"Juan," diye seslendi Halil kaygıyla.

"Farkındayım."

Gerçi vinci dikkatle getirdiği konumdan oynatmak istemiyordu ama harekete geçmek zorundaydı. Joysticki oynatınca uzun vinç kolu ufuk çizgisinde ilerlemeye başladı. Bir oynak mafsalin üzerindeki güvenlik kapağını kaldırdı ve kol doğru nokta olarak hesapladığı yere gelince düğmeye bastı. Bir buçuk tonluk kanca donanımı bir anda gökten yere indi.

Ferrari sürücüsü gökten inen ağırlığı hiç göremedi ve ağır çelik kanca F40 model aracının sivri burnundan ancak iki araba boyu ileride elli santimlik bir çukur açınca tepki göstermek için yalnızca birkaç saniyesi oldu. Tüm gücüyle frene bastı ve direksiyonu sağa kırıp arkadaki polis arabasına yandan çarptı. Juan başka bir şalteri indirince, kanca toprak saçarak yukarı çıktı. Milyon dolarlık arabanın ön camını paramparça etti ve tam altından geçerken tavanını adeta bir sardalye konservesinin kapağını açar gibi yırttı. Ferrari'nin arka tekerleği çukura düşünce, araç yan tarafa savrulup polis arabasına tekrar çarptı ve her ikisi birden olduğu yerde kaldı.

Halil Kasım olayları dikiz aynasından izlemişti ama dikkatini yapacağı işe verdi. İlk polis arabası yanından geçerken park ettiği yerden hızla fırladı; neredeyse polis arabasının arka tamponuna çarpıyordu. Aracı olduğu yerde biraz döndürünce dar sokağı tümüyle kapattı.

Rudolph Isphording'i taşıyan zırhlı araç, polis arabasına çarpmamak için fren yaptı. Konvoyu izleyen Julia Huxley zırhlı aracın geri gelip tuzaktan kurtulmaması için kendi arabasıyla yolu kapattı.

Juan bitmemiş inşaata yerleştirdikleri ev yapımı patlayıcıların tetiğini çekti.

Kalın gövdeleri delmek üzere ayarlanmış patlayıcılar en fazla etkiyi yaratmak için dikkatle yerleştirilmişti. Patlayıcılar sırayla patlarken güçleri her kata kum torbası görevi üstlenmek üzere yerleştirilen çimento torbalarına doğru aktı. En alt kattan başlayan ardışık patlamalar İkiz Kulelerin çöküşünü çağrıştıran bir gri bulut oluşturdu. Birkaç saniye içinde incecik çimento tozu sokaktan yetmiş metre yükseğe çıkan ve iki bloklu bir yarıçapı kaplayan arkası görünmez bir toz perdesi yaratmıştı. Hafif esintinin buradaki kalın sis tabakasını temizlemesi en az on dakika sürecekti. Sis perdesi kalkana kadar inşaatın yanındaki sokaklarda neler olduğunu kimse göremeyecekti.

Halil Kasım adamlarıyla birlikte elinde örgülü kablolarla arabadan atlarken çılgın atan yayalara aldırış etmedi. Gaz maskesi çimento tozunu filtre ediyordu, ama her soluk alışta tadını genzinde hissediyordu. Kızılötesi maske aşağıya inen kancayı ve elindeki kabloya bağlı kızılötesi lambayı görmesini sağlıyordu ama yine de bir orman yangını içinde koşmak gibiydi.

Zırhlı aracın sürücüsü bir kaza anında aracını diğerlerine çarpma pahasına uzaklaştırma eğitimi almıştı ve Cabrillo patlayıcıları harekete geçirirken herhalde buradan uzaklaşmak üzereydi. Ne var ki o da sokaktaki herkes gibi yanında durduğu binayı yerle bir etmiş benzeyen patlamaların büyüklüğüyle adeta felç geçirmiş gibi olduğu yerde kalakalmıştı.

Halil aracın önüne geçip kabloyu dingiline bir ilmekle bağladı ve kablonun iki açık ucunu tutarak park etmiş bir arabaya tırmanıp zırhlı aracın tavanına çıktı. Yukarı balonca kancanın üstündeki kızılötesi lambanın gecenin karanlığındaki bir yıldız gibi gri bulutların arasından yaklaşmakta olduğunu gördü. Kasım'ın adamları öteki kabloları arka dingillere takıp uçlarını ona verdiler. Görevleri sona erince özel giysilerinden sıyrılıp panik halindeki kalabalığa karıştılar. Çimento tozuyla kaplı yayalar kaçışırken sisli bir kırdı dolaşan hayaletlere benziyorlardı.

Vincin tepesinden Juan kancayı zırhlı aracın tavanında parlayan kızılötesi ışıkların tam üzerine getirdi. Halil duruşunu sağlamlaştıırken ışıkların biraz kıpırdadığını fark etti.

"Tamam, şimdi oldu." Gaz maskesi Halil'in sesini boğuklaştırmıştı. "Tam tepemdesin. Kancayı üç metre indir."

"Anlaşıldı, üç metre indiriyorum." Juan kancayı indirirken kızılötesi ışıkların bir araya gelmesine özen gösterdi. Bu lambalar olmasaydı toz bulutlarının bulanık girdabı arasında aracı görmesi olanaksızdı.

"Burada dur." Halil kabloların ucundaki halkaları ağır yaylı kancaya geçirip altısını da sağlamlaştırdı. "Tamam, başkan, artık senindir. İnmek için bana bir saniye ver ve çek götür."

Lübnanlı Amerikalı yere atladı ve kaçan insan kalabalığının kendisini sürüklemesine izin vereceği anda konvoyun önündeki devriye arabasındaki polis birdenbire toz bulutunun arasında belirdi. Sonsuz gibi gelen bir süre birbirine baktılar. Halil'in elindeki nesnenin bir gaz maskesi olduğunu anlayan polis gözleri irileşti. Kasım daha fazla tepki göstermesine izin ve-

remezdi. Eddie Seng gibi yakın dövüş ustası olmadığından koşmaya başlamadan önce polisin kasiğine hızlı bir tekme sallamakla yetindi.

Birkaç metre gitmişken arkadaki devriye arabasından bir polisin daha indiğini fark etti. Trafik kazası ve patlama polisi biraz sersemletmişti ama el fenerini ve otomatik tabancasını almayı unutturmamıştı. Arabadan inmek üzereyken çimento tozu fırtınası arasında koşan Halil gözüne çarptı. Toz bulutuna karşın Halil'in Arap yüz hatlarını algıladı ve hemen bir sonuca ulaştı. Atış açısı yanlış olduğu halde silahını arabanın kapısının üzerine kaldırmaya çalıştı. Halil kendini olanca gücüyle arabanın kapışma atınca polisin ayak bilekleri kırıldı ve adam bir an hareketsiz kaldı. Tabancayı kapmak için uzandı ve polisin SIG Sauer'i sımsıkı tuttuğunu fark edince parmakları gevşeyene dek dirseğini adamın yüzüne gömüdü. Kasım silahı polisin elinden düşürdü ve yere yığılan baygın polisi bırakıp koşmaya başladı.

Kavgaanın çok yukarısında Juan Cabrillo kancayı yükseltmeden önce yedi tonluk zırhlı aracı taşıyabilmesi için kabloları gerginleştiriyordu. On metre kadar yükseltince joystick'i oynatıp kule vinci saat yönünün aksine döndürdü. Kızılötesi lambaların ışıklarını bulanık toz bulutu arasında dikkatle izledi. Havadaki araç Franklin Lincoln'un kamyonla beklediği sokağa gelince dönüşü yavaşlattı.

Depodaki ön hazırlık sırasında Linç ile Halil, kamyonun tavanını kaynak makinesiyle kesmiş ve iki parçayı menteşelerle kenarlara bağlayıp yukarı doğru açılıp kapanacak biçime getirmişti. Kamyonun dört köşesine birer kızılötesi lamba yerleştirilmişti. Gerçi kule vinci tepesinde tozlar azalmaya, etraf görünmeye başlamıştı ama kamyon hâlâ çimento tozu bulutları arasındaydı. Yine de Juan özel gözlükleriyle ışıklan görebildiğinden usulca zırhlı aracı alçaktı ve kamyonun kasasına yerleştirdi. Sürücü bölmesinin üzerinde bekleyen Linç, zırhlı aracın ağırlığıyla kamyonun tekerleklerinin biraz çöktüğünü hissettiği anda kancayı boşaltmak için harekete geçti. Hemen telsizle Juan'a durumu bildirdi ve yerine geçti. Birinci vitese takıp kasanın üst kapaklarını kapatan uzaktan kumandayı çalıştırdı.

Nöbetçiler artık tek başına kalmışlardı. Kaçırılma sırasında yardım çağırılmış olsalar bile toz fırtınasından dolayı hiçbir şey görememişlerdi ve yerel polis parçalan bir araya getirip bu olayın bir terör saldırısı olmadığını anlayınca kadar saatler geçecekti.

Kule vinci tek destek sütunundaki uzun merdivenden aşağıya inmeden önce Juan saatine baktı. Patlamadan zırhlı aracın kamyona yerleştirilmesine kadar bir dakika kırk yedi saniye geçmişti. Tahmininden on üç saniye kadar kısaydı ama ne de olsa en seçkin insanlarla çalışıyordu. İnşaat alanına inince toz fırtınası arasında kör biri gibi yolunu bulmaya çalıştı. Toz parçacıktan gözlerine, ciğerlerine doluyordu. Kapıyı bulması beş uzun dakika sürdü. Demirden yapılmış zincir çiti aşır kaldırma çıktı.

Sokakla yaşam durmuş, kaldırımlarda kimse kalmamıştı. Tıpkı volkan külü gibi incecik soluk renkli bir toz tabakası her şeyi kaplamıştı. Dönüp duran fırtınanın arasında yolunu bulmak için park etmiş arabalara elini dayayıp yürümek zorunda kaldı ve pusu yerinden iki blok uzak-

laşınca adımlarını sıklaştıracak kadar çevresini görmeye başladı. Polis arabaları tepe lambaları deniz fenerleri gibi bulutların arasında çakarak yaklaşıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu bir kafenin dışında duran bir İngiliz. Juan'ın toz kaplı iş tulumuna karşın adamın giysileri temizdi.

"Galiba bir inşaat kazası," diye yalan söyledi Juan öksürerek.

"Aman Tanrım. Yaralı filan var mı?"

Juan dönüp yere inen buluta baktı. "Kimse yaralanmadı." Bu kez doğruyu söylediğini biliyordu.

Rudolph Isphording, Rusların kendisini nasıl kaçıracağı konusunda biraz bilgi sahibi olduğundan fren gıcirtısını ve trafik kazasının metal sesini duyunca zırhlı aracın arka bölümünde birlikte oturduğu nöbetçi kadar şaşırmaııştı. Büyük araç ani bir şekilde durmuştu. Ama bir süre sonra adliye binasının yanındaki bina çöker gibi görününce Isphording gerçekten korkmuştu.

Aracın iki yanındaki küçük pencerelerden ne kendisi ne de nöbetçi bir şey görebiliyordu. Zırhlı araç sallanmaya başlayınca neler olduğunu anlayamadılar. Bir virajı alıyorlarmış gibi hafif bir merkezkaç kuvveti hissettiler. Sonra hareket sona erdi, araç bir an boşlukta sarsıldı ve yavaşça yere çarptı, önce bir mekanik vızıltı duyuldu, ardından başlarının üzerinde büyük bir gürültü oluştu.

Birkaç saniye sonra bir hareket oldu ve bu kez Isphording tekrar yola çıktıklarından emindi. Zırhlı aracın dışında karanlıktan başka bir şey görülmüyordu. Nöbetçi cep telefonunu kullanmak istedi ama sinyal alamadı. Yalnızca ön tarafta oturan iki nöbetçiyle aralarındaki bölmeyi yumruklayarak iletişim kurabiliyordu.

Kamyon kent dışına doğru yol alırken, içindekiler otuz beş dakika boyunca hareket ettiklerini hissettiler. Bir otoyola çıkıp hızlandıklarını ve anayoldan ayrılınca yavaşlayıp virajları dikkatle döndüklerini fark ettiler. Kısa bir süre sonra tüm hareket bitti. Yuri Zayysev ile Kara'nın kopyası gibi görünen Ludmilla denen kadın onları her nereye götürüyorlarsa, Isphording gelmiş olduklarını düşündü.

Nöbetçiyle birlikte sessizce beklediler. Dakikalar ağır ağır aktı.

Linc ile diğerlerinin, Juan'ın gelmesini beklediklerini elbette avukat zırhlı aracın içinden göremiyordu. Mercedes arazi aracı ve Julia'nın kullandığı Volkswagen, kamyonun arkasına yanaşınca Halil büyük kapıyı kapattı. Hava bulutlu olduğundan opak tavan pencerelerinden gelen ışık oldukça loştu. Halil'in yaktığı birkaç lamba binanın iç karartıcı havasını yumuşatmaya yetmemişti.

Cabrillo'nun arazi aracı gibi üstü başı da çimento tozu kaplıydı. Yüzünü temizlemek için Julia'nın uzattığı ıslak mendili kullandı ve yarım litre su içti. "Şimdilik çok iyi," diye adamlarını kutladı. "Anlaşılan buraya gelene kadar kimsenin başı derde girmede, öyleyse şu konserveyi

açalım da işi bitirelim. Linç, aracı kamyona indirirken ön tarafının ne yana baktığını fark edemedim."

"Kamyonun arka kapısına doğru."

"Böyleşi daha kolay olacak." Juan bir Heckler&Koch MP5 makineli tüfek kaptı ve askısını omzuna geçirdi. Ayrıca bir el bombası da aldı. Gerçi içi boş manevra bombalarıydı ama zırhlı araçtaki nöbetçiler gerçeğinden ayırt edemezlerdi. Herkese siyah kar maskeleri dağıttı ve kendi maskesini yalnızca gözleri ve ağzı açıkta kalacak şekilde taktı, ötekiler de çeşitli tabancalar ve makineli tüfeklerle silahlanmışlardı.

Herkes kamyonun arkasında hazır olunca Juan kapının kilidini açtı. Beş saniyeyi sayarak bekleyip kapıyı açtı. Beşi birden kamyonun içine dalıp silahlarını sallayıp anlaşılmasız sözler haykırarak aracın uzun kaputuna tırmandı. İsviçreli sürücü ile önde oturan nöbetçinin silahları ellerindeydi ama kurşungeçirmez camlardan geçmemişti. Sürücü, aracı çalıştırıp kamyondan inmeye kalkışmadan önce Juan ön camdan içeri sırttı ve el bombalarını gösterdi.

İki adama ve iki kapıya işaret edip el bombalarından birinin pimini çekti. Amacının yanlış anlaşılması olanaksızdı.

Görevliler küstah tavırlarını bozmadılar ama yapacakları bir şey olmadığını da biliyorlardı. Silahlarını bırakıp yavaşça kapı kollarına uzandılar. Kilitler açıldığı anda ekipten biri kelepçeler, göz ve ağız bağlarıyla hazır bekliyordu. Halil sürücünün parlak kemerinden anahtarlığını çıkardı ve Juan'a attı.

Başkan zırhlı aracın üzerinden kamyonun tabanına atladı. Beşinci denemede doğru anahtarı kontağa soktu ve çevirmeden önce adamların dan birine başıyla işaret etti.

Herhangi bir terslik olduğu takdirde Kara ve Rudolph Isphording'in, Yuri Zayysey için aynı eşkâli vermelerini önlemek amacıyla genel operasyon uzmanı Michael Trono, Rus aksanlı bir İngilizceyle seslendi. "Arkada Herr Isphording ile oturan nöbetçi! İki arkadaşın artık elimizde. Hiçbiriniz zarar görmeyeceksiniz. Silahını atabileceğin kadar kapıyı aralayacağım. Eğer atmazsan göz yaşartıcı gaz kullanmak zorunda kalacağım. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye yanıtladı nöbetçi.

"Herr Isphording, nöbetçinin kaç tane silahı var?"

"Yalnız bir tabancası var."

"Çok iyi. Kılıfından çıkardı mı?"

"Evet."

"Çok akıllıca davrandın," dedi Trono. "Herr Isphording, tabancayı nöbetçiden alın ve kapıya doğru yürüyün. Kapıyı aralıyorum. Silahı yere atın."

Cabrillo ağır kapıyı araladı ve siyah bir tabanca arka tampondan aşağı yuvarlandı. Halil ile Julia ellerinde silahlarıyla yanına gelmişlerdi. Juan, onlara başıyla tamam işareti yaptı ve kapıyı ardına kadar açtı. Korkuya kapıları nöbetçi aracın yan duvarı boyunca uzanan bankta oturuyordu. Ellerini kendiliğinden başının üstünde birleştirecek kadar algılamıştı durumu. Julia koca göbekli avukatı araçtan indirirken, Halil nöbetçiyi kelepçeleyip ağzını ve gözlerini bağladı. Diğer iki nöbetçi de aracın arkasına sokulunca, Juan kapıyı kilitledi.

Isphording bir bölümü iş tulumu, diğerleri de siyah üniforma giymiş beş komando gördü. Bir tanesi kadınımsı kıvrımlara sahip gibi göründüğünden onun Ludmilla olabileceğini düşündü. "Biriniz adı Yuri Zayysev mi?" diye sordu merakla.

"Da," diye yanıtladı komandalardan biri. Adamın iş tulumu gri bir tozla kaplıydı ve kar maskesini çıkarınca yüzünde de toz izleri görülüyordu. Saçları Isphording'e anlatıldığı gibi kıızıldı ve kızıl sakalı keçisakalı biçiminde kesilmişti.

"Bay Savich selamlarını yolladı Rudolph." Adam Isphording'in kendi söylediği adını kullanıyordu. "Elbette gelip sizinle yüz yüze tanışamadı ama yakında görüşeceksiniz. Deponun arkasında bir çalışma odası var. Ludmilla sizi oraya götürecektir. Biz birkaç dakika içinde buradan ayrılacağız."

Gerçi karısının ikizi gibi görünmek için büründüğü kılık üzerinde yoktu ama avukatın Ludmilla olarak tanıdığı kadın olduğunu kanıtlamak için Julia maskesini çıkardı.

"Teşekkür ederim," diyerek elini sıktı Isphording. "Ya karım? Kara nerede?"

"Başka bir ekip onu getiriyor," dedi Ludmilla adındaki kadın.

"Teşekkür ederim," diye yineledi avukat. "Beni kurtardığınız için hepinize teşekkür ederim."

"Bir şeyiniz yok değil mi?" diye sordu Julia kendisini izleyen Isphording'e. Linc, avukatın inmesini kolaylaştırmak için arka kapıya bir merdiven dayamıştı.

"Yoo, ben iyiyim. Biraz korktum o kadar. Cuma günü siz gelene kadar Filistinlilerin peşimde olduğunu bilmiyordum. Hepinize minnettarım." Julia, adama gülümsedi. "Bay Savich'e teşekkür edin. Biz emirleri yerine getiriyoruz."

"Büyük güç sahibi olduğunu biliyordum ama böyle bir şey düzenleyebileceği hiç aklıma gelmezdi."

"İşte geldik," dedi Ludmilla.

Odada eski bir yapay deri kanepe, birkaç çalışma masası ve dosya dolabı vardı. Yerler çizik içinde muşambayla kaplıydı ve oda sigara kokuyordu. Depo katına bakan büyük pencerenin perdesi çekilmişti. Isphording kendini kanepeye attı ve Ludmilla'nın uzattığı su şişesini aldı.

Birkaç dakika sonra Yuri Zayysev içeri girdi. Makineli tüfeğini depoda bırakmış, ama ince belindeki kemere bir tabanca asmıştı.

"Şimdi ne olacak Herr Zayysev?" diye sordu Isphording.

"Adamlarımın birkaçının daha gelmesini bekliyorum ve ondan sonra biz buradan gideceğiz. Kamyon sürücüsü takip edilmiş olabileceğimizden kuşkulaniyor, onun için daha hızlı hareket edeceğiz. Filistinlilerin peşimizde olup olmadığını bilmiyoruz."

"Yıllardır Ortadoğu dışında operasyon yapmadılar," dedi Isphording. "Çok umarsız durumda olmalılar."

"Yaser Arafat'ın ölümünden sonra bulunamayan paranın miktarı herkesi umarsız yapacak kadar büyük," diye yanıtladı Zayysev.

Avukat tam yanıt verecekken deponun dışından gelen bir gürültüyle herkes yerinden sıçradı. Bir saniye sonra susturuculu bir tabancanın tanıdık sesi duyuldu. Zayysev'in adamlarından biri boğuk bir çığlık attı, makineli tüfeğin takırtısıyla kesildi. Zayysev belindeki tabancayı çekti. "Burada kal!" diye emretti Ludmilla'ya. Eğilerek açık kapıya doğru yürüdü. Dışarıdan silah sesleri geliyordu. Tabancasını öne uzatıp dikkatle kapının kenarına yaklaştı. Ofisten dışarı çıkacak yolu açmak için küfrederek dört el ateş etti. Dikkatle bir adım attı ve kamyonun arka tarafında koşan koyu renkli siluete tekrar ateş etti. Ludmilla'ya başka bir emir vermek üzere arkasını döndüğü anda dizinden göğsüne kadar otomatik bir silahın ateşiyle karşılaştı. Yarım düzine merminin etkisiyle odanın ortasına doğru savruldu, bir masanın kenarına yığıldı. Göğsü kan içindeydi.

Depoya açılan büyük pencerenin camı susturuculu silahın mermi yağmuruyla patladı. Odanın dörtbir yanına yağın mermiler, metal mobilyalardan kıvılcımlar saçarak sekti, ucuz duvar kaplamasında derin delikler açtı. Ludmilla bir kedi hızıyla tepki gösterip Isphording'in üzerine atıldı ve silahını çekene dek gövdesiyle ona siper oldu. Kırık pencerenin önünde biri görününce Julia kendini yana attı. Adam başına tıpkı Filistinlilerin kullandığı kareli kefiyelerden bağlamıştı. Ludmilla'yı fark eni ve silahını ona doğrulttu. Ludmilla önce davranıp ateş edince avukat saldırganın kafasının parçalandığını gördü. Kan ve pembe beyin parçacıkları yanındaki duvara bir Rorschach testi deseni gibi yayıldı. Başka bir Müslüman saldırgan arkadaşının yerini aldı ve saldıran silahıyla odanın içini taradı. Ludmilla'nın kolu koptu ve midesine iki el mermi daha isabet etti. Pis muşambanın üzerinde kendi kanının gitgide büyüyen gölünün içine düşerken kısa bir acı çığlık attı.

Saldın yıldırım hızıyla ve öylesine acımasızca gerçekleşmişti ki, Isphording kıpırdamayacak kadar şaşkıındı. Küçük odayı kan ve barut kokusu doldurmuştu. Zayysev'i öldürdüğünü düşünen saldırgan içeri girdi. Ludmilla'nın üzerinden atlarken yaralarını daha iyi görmek için ayağıyla bedenini çevirdi. "İyi atış Muhammet," dedi penceredeki saldırgana Arapça. Teröristlerin elebaşı yüzündeki kefiyeyi çıkarıp Isphording'e baktı. Yüz hatları keskindi ve kara gözleri nefretle parlıyordu. "Benim dilimi konuştuğunu biliyorum," dedi avukata Arapça ko-

nuşmayı sürdürerek. Rahmetli başkanımız Arafat için çalışmıştın; Amerikalılar ve Yahudilerle savaşmak için kullanılması gereken parayı saklamıştın."

"Hepsi öldü Refik," diye rapor verdi Muhammet ofisin dışından. "Bina anık bizim."

"Bu domuzu birilerinin hapisten kaçıracağını sana söylememişmiydim?" dedi Refik ve Isphording'e öylesine çirkin sırtarak baktı ki, avukat mesanesinin boşalmasını önleyemedi. "Tek yapmamız gereken beklemek oldu."

Refik keskin ucu floresan ışıktaki parlayan bir sustalı bıçak çıkardı. "Şimdi paradan söz edelim."

17

Rudolph Isphording parasını akladığı insanların kim olduklarıyla pek ilgilenmezdi. Kendini müşterilerinden uzak tuttuğundan onları banka hesap defterlerinin giriş şifreleri ya da bazı belgelerin imzaları olarak görürdü. Kendini, kâğıtlardan bir kalenin arkasına sığındığı zaman çok rahat eden, rakamlarla uğraşan bir adam olarak düşünürdü hep. Şimdi ise yaptıklarının sonucu, odanın duvarına sıçramış ve Ludmilla'nın cesedinin altında gölleşmiş ti. Yuri Zayysev'in göğsündeki kanlara bakmaya cesaret bile edemiyordu.

Avukata soru sormasına fırsat kalmadan Refik dışarı çağırıldı. Gözleri ateş gibi parlayan Muhammet odanın kapısından ona bakıyordu. Isphording o sırada Filistinlilerin zırhlı aracı indirmek için kamyonun kasasına bir rampa yerleştirdiklerini gördü. Onu kaçırın Ruslar hiç kimsenin yaralanmaması ya da ölmemesi için büyük özen göstermişlerdi. Refik ve yanındaki haydutların bu kadar vicdanlı davranacağını sanmıyordu. Isphording'in tüm bedeni sara nöbeti geçiriyormuş gibi titriyordu.

Teröristlerin elebaşı, Muhammet'i yanına çağırdı. Isphording'e kötü bir bakış atan adam depo tarafına geçti.

Ağır ağır geçen dakikalar avukatın korkularının dehşete dönüşmesine neden olduğundan kulağına gelen sesin gerçek olduğuna inanamadı. Sanki biri ona sesleniyordu ama sesi çok

uzaklardan geliyormuş ya da bir düşteymiş gibi derinden ve hırıltılıydı. Gözlerini kapıya çevirdi. Kimse yoktu. Bakışlarıyla odayı taradı. Ludmilla kanlar içinde sırtüstü yatıyordu.

"Isphording."

Bir kez daha aynı sesi duydu ve eğer Zayysev'e bakmak için başını çevirmeseydi Rus ajanın dudaklarının kıpırdadığını fark edemeyecekti. Zayysev'in hâlâ sağ olması bir mucizeydi. Yüzü bembeyazdı ve göğsünden kıpkırmızı, pekmez kıvamında kan akıyordu. Isphording umudun, içinde adrenalin gibi yükseldiğini hissetti.

"Onları konuştur," diye mırıldandı Zayysev, gözleri geçirdiği şokla kırışıarak.

"Ne?" diye fısıldadı avukat. Muhammet ya da Refik her an geri dönebilirdi.

"Sordukları her şeye yanıt ver. Onları sürekli konuşturmaya çalış." Zayysev'in sesi o kadar kısık ki, duyabilmek için Isphording ona doğru eğilmek ve bir eliyle kulağını tutmak zorunda kaldı.

"Anlamıyorum," diye yakardı.

"Adamlarım geliyor..." Zayysev'in sesi iyice duyulmaz oldu. Gözkapakları kırıştı ve bir kez daha kendinden geçerken gözleri tamamen kapandı. Bunca mermi yarasına karşın nasıl sağ kalabildiğini anlamak olanaksızdı.

Saldın öncesinde Rus ajanın başka arkadaşlarını beklediklerini söylediğini anımsadı Rudolph Isphording. Hiç kuşkusuz hepsi de silahlıydı. İlk umut kırıntısı sele dönüştü. Kurtulacaktı. Bu olaydan sağ olarak kurtulacaktı!

Depoda egzoz gürültüsü yankılandı ve maskeli teröristlerden birinin yol gösterdiği zırhlı araç kamyondan indirildi. Bir an sonra Refik odaya girdi. Yüzünde nefret ve tatmin olmanın karışımı bir ifade vardı. Bir masanın arkasında duran iskemleyi çekip Isphording'in karşısında ata biner gibi oturdu. Soluğu leş gibi kokuyordu.

"Şimdi söyle domuz, halkımdan çaldığın parayı ne yaptın." İngilizce konuşurken aksanı daha da ürkütücü geliyordu.

"İstediklerini sana anlatacağım," diye yanıtladı Isphording Arapça.

Refik yüzüne sert bir tokat atınca elinin izi yanağında kıpkırmızı kaldı. "Peygamberimizin dinini bir daha kirlitemeyeceksin. İngilizce konuş Isphording. Isphording? Bir Yahudi ismi bu."

"Ben Katoliğim."

Gözleri öfkeyle irileşen Refik bir tokat daha attı. "Yalnızca soru sorulunca konuşacaksın."

Yuri Zayysev'in hareketsiz bedenine bakan Isphording adamlarının bir an önce gelmesi için dua ediyordu.

"Paravan şirketler kurmak için halkımın parasının bir kısmını kullandığını biliyoruz," diye başladı Refik. "Birinin adı D Commercial Advisors. Bir tanesi Equity Partners International. Bu şirketleri kullanıp Uzakdoğu'da bir yerlerde duran Maus adlı büyük bir gemi satın aldın. Benim halkım ezilirken bu şirketleri kimler yönetiyor ve kimler kâr ediyor söyle şimdi."

Upuzun bir dakika Isphording ne diyeceğini bilemedi. Filistinliler yanlış biliyordu. FKÖ'nün parasını gizlemişti ama bu anlaşmalar için kullanmamıştı. Bu işler Anton Savich ile Shere Singh adlı Pakistanlı Sih için yapılmıştı. Refik'e bunları anlatmanın sorun olmayacağını düşündü. Zayysev'in adamları neredeyse burada olacaklar ve onu sorguya çekenler ölecekti.

"doğru," dedi cızırtılı bir sesle ve gırtlığını temizledi. "Aslında iki gemi, daha doğrusu iki yüzer kum havuz var. Birinin adı Maus, diğeri Sourı"

"Bu gemiler kime ait?" diye kükredi Refik.

"Anton Savich adında bir Rus ile Shere Singh adında bir Sih'e."

"Yalan söylemediğin için akıllısın." Refik'in sesinde biraz takdir okunuyordu. "Savich hakkında bilgimiz var. Onu nerede bulacağımızı söyle."

"Ben... ben bilmiyorum," diye itiraf etli Isphording acınası bir sesle. "Sürekli yolculuk yapar. Bir evi olduğunu sanmıyorum. Saint Petersburg'da bir posta kutusu var."

Refik, avukata bir tokat daha attı.

"Yemin ederim doğruyu söylüyorum," diye yakardı Isphording. "Onunla iki yıl önce bir tek kez karşılaştım."

"Ona tekrar döneriz. Ya şu Sih dediğin? O kim?"

"Adı Shere Singh. Pakistanlı ama şimdi Endonezya'da yaşıyor. Çok zengin bir adam. Kereste, deniz nakliyatı, emlakçılık gibi işler yapıyor. En büyük şirketi olan Karamita Gemi Söküm Tesisi, Sumarta'nın batı sahilinde. Sanırım iki kuru havuzu buradan yönetiyor."

"Bu adamla tanıştın mı? Neye benziyor?"

"Geçen yıl bir video konferansta yüzünü gördüm, iriyarı bir adam ve tüm Sihler gibi uzun bir sakalı var, başına sarık takıyor."

Muhammet anlaşılmaz bir Arapçayla bir şeyler söyleyerek odaya daldı. "Refik!" diye haykırdı. "Refik, polis Fodl'ı tutuklamış. O biliyor bizim... bizim..." Bir anda sustu.

"Yerimizi," diye homurdandı Refik anadilinde. "Fodl yerimizi biliyor."

Terörist ayağa kalkınca Isphording irkilerek bağırdı. Dövüleceğim sanarak mindere gömüldü. "Lütfen canımı yakmayın. Lütfen!"

"Sus!" diye atıldı Refik. Muhammet'in uzattığı gözbağını ve plastik kulak koruyucuları aldı.

"Ne... ne yapıyorsunuz?" diye sızlandı Isphording. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Şimdi burada onu öldüreceklerdi.

"Sus dedim!" diye kükredi Refik.

Refik gözlerini bağlamadan önce Muhammet yumuşak kauçuk tıkaçları Isphording'in kulaklarına tıkıp koruyucu kulaklığı yerleştirdi. Ardından ağzı bağlandı ama bağların pek sıkı olmaması avukatı şaşırtmıştı. Teröristlerden biri onu ayağa kaldırdı ve birlikte odadan dışarı çıkardılar. Neler olduğunu, kendisini nereye götürdüklerini anlayamadı. Birkaç adım atınca rölantide çalışan zırlı aracın egzoz kokusunu aldı ve hemen sonra arka bölmesine atıldı. Gerçi yönünü şaşırmıştı ama mahkemeye giderken yanında bulunan nöbetçilerin değiştiğini sezebiliyordu; ayak bilekleri bir çeşit plastik bantla bağlanmış, elleri ve bilekleri adeta mumya gibi sarılmıştı. Tek bir parmağını bile oynatamadığından ellerindeki bağı çözmesi olanaksızdı. Refik'in adamları iyi bir katil oldukları kadar becerikliydiler.

Isphording, nöbetçilerin de aynı biçimde bağlı olduklarını düşündü.

Kapılar kapandı, araç hareket etti ve kısa bir yolculuk yaptılar. Nöbetçilerle birlikte aracın içinde kaç kez yuvarlandığını düşününce üç köşe döndüklerini tahmin etti. Anladığı kadarıyla Filistinliler zırlı aracı deponun arkasına götürmüşlerdi. Sürücü kontağı kapattı. Birkaç dakika sonra sürücünün dışarı çıkıp kapıyı kapandığını anladı.

Elleri, ayakları, ağızları ve gözleri bağlı olduğundan nöbetçilerle bağlantı kuramıyor, kulaklıklar da herhangi bir şey duymasını engelliyordu. Bundan daha kötü bir yoksunluk duygusu hayal edemiyordu. Zırlı aracın ne zaman hareket edeceğini ve dördünün birden uzaklara götürülüp öldürülüp öldürülmeyeceğini bilmiyordu.

Başkan Cabrillo zırlı aracın kapısını içindekilerin hissedeceği kadar şiddetle çarpıp anahtarları tavanına attı. Deponun önündeki sokağı bir daha gözden geçirdi. Hiç kimse aracı binanın arkasına sakladığını görmemişti. Yürürken elindeki çamaşır suyu şişesini sallıyordu. Hiçbirinin parmak izi bırakmadığından emindi ama olası DNA izlerini hafifletmek için sürücü bölmesini ilaçlamıştı.

Linç, onu kapıda karşıladı eski SEAL komandosunun siyah yüzünü gizlemek için örttüğü kefiye geniş omuzlarında sallanıyordu. Julia ateş ettiği anda boşalan yapay kan, kefiyenin püskülünün kenarından damlıyordu.

"Harika işti," dedi Juan ve iki adamın yüzü kocaman bir gülüşle aydınlandı.

"Kötü Arapları oynamakta çok başarılısın başkan," diye dalga geçti iri yan komando. "Önce Suriye ordusundan Albay Harun, bugün de Filistinli terörist lider Refik. Yarın ne rol yapacaksın Ali Baba mı?"

"Eğer sen Şehrazat rolünü oynayıp dans edersen."

Rudy Isphording'in karşısında Yuri Zayyev rolünü oynayan Mike Trono gömleğinin altına giydiği özel yelekten, ateşleyici düzeneğinin kalıntılarını ayıklıyordu. Minik patlayıcılar ve kırk

elli gram yapay kandan oluşan ateşleyiciler yıllardır Hollywood filmlerinde kullanılmaktaydı. Linc'in kefiyesinin altına Julia ateş ettiği zaman kafatasının yarısı uçmuş gibi görünmesini sağlayan daha gelişmiş bir düzenek yerleştirilmişti. Odanın duvar kaplamalarına ve mobilyalara da, çarpan mermi yanılmalara oluşturmak için önceden küçük ateşleyiciler yerleştirilmişti. Elbette saldırı sahnesinde kullandıkları silahların tümü kurusıkı mermi atıyordu.

Isphording ile nöbetçiler bulunduğu zaman anlatacakları öykü ancak gerçek olacak şekildedeydi. Rus mafyası tarafından kaçırdıktan sonra avukatı kaçırılanlar, Arafat'ın ölümünden bu yana kayıp paraları arayan FKÖ üyeleri tarafından saldırıya uğramışlardı. Saldırganlar çok acımasızdı ve Rusların hiçbirisi hayatta kalmamıştı. İçlerinden birinin polisin eline düştüğünü öğrenince teröristler kaçmışlardı. Rusların cesetlerinin ne olduğu ve kaçarlarken niçin Isphording'in yanlarına almadıkları ise pek kolayca açıklanamayacaktı. Üstelik Filistinlilerin ülkeye nasıl girdikleri de öğrenilemeyecekti.

Bu ayrıntılar Juan'ın ilgisini çekmiyordu. İsviçreli yöneticiler daha sıkı sınır denetimleri için bir süre kılıçlarını sallayacak ama olaylar sırasında hiçbir sivil ölmediği, mahkemenin yıldız tanığı tekrar gözaltına alındığı ve dünya yüzünden birkaç Saint Petersburg'lu gangster eksildiği için fazla da üzerinde durmayacaklardı. Belki de eski FKÖ liderinin halkından çaldığı milyarlarca doları nereye sakladığını açıklaması için Isphording'e baskı yapmak da işin ikramiyesi olacaktı. Kim bilir belki paranın bir kısmını geri alabilirlerdi.

Juan'ın tek denetleyemediği konu avukatın sorgulama sırasında söylediklerini mahkemede açıklayıp açıklamayacağıydı. İsviçrelilerin Anton Savich ya da Shere Singh adlı bir Sih armatörün peşine düşmelerini istemiyordu. Avukatın FKÖ'den olduğu kadar Anton Savich'ten korktuğunu ve bu nedenle sessizliğini koruyacağını umuyordu.

Doktor Huxley deponun tek tuvaletinden çıktı. Yüzündeki yapay kan izlerini temizlemişti. Kolunu temizlemek için üstündekilerini çıkarıp beden kıvrımlarını pek de gizlemeyen daracık siyah bir tişörtle kalmıştı. Kolunun neredeyse koptuğu yanılmasını sağlayan ateşleyici düzenek kusursuz beyaz cildinde koyu mor bir leke bırakmıştı.

"İyi misin Ludmilla?"

"Da," dedi Julia anlamsız bir ifadeyle lekeyi ovuşturarak. "Bir şey değil." Sonra dalga geçer bir ifadeyle sordu. "Niçin yalnızca seninle Halil, ikinci sınıf bir zombie filminden çıkmış figüranlara benziyor?"

"Çünkü sizler Arapça konuşmuyorsunuz ve Arap gibi görünmüyorsunuz," diye güldü Juan. "Yine de Halil'in sert bakışlı terörist Muhammet rolünde pek başarılı olduğu söylenemez. Ezberlemesi gereken bir iki satır vardı ve onları da berbat etmeyi başardı. Buna karşılık Kevin ve Büyücü Dükkânı'ndaki ekibini takdir ediyorum. Bu kez kendilerini bile aştılar. Özellikle Linc'in görüntüsü korkunçtu. Bir an için işin ters gittiğini ve kafasının gerçekten patladığını sandım."

"Ben de korktum," diye itiraf etti Julia.

Juan ekibin geri kalanına seslendi. "Hadi bakalım herkes beni dinlesin. Öncelikle hepinizi başarıyla tamamlanan görev için teker teker kutluyorum. Başından beri bu küçük oyun bir kumardı ama mükemmel bir şekilde gerçekleştirdiniz."

"Yani ikramiye mi alacağız?" diye sordu Halil.

"özellikle sen alacaksın Halil. En azından Arapça konuşma taklidi yapabilmen için seni dil kursuna göndereceğim." Bu sözler üzerine herkes Kasım'la dalga geçercesine güldü. "Julia, hazır olur olmaz oteline dön. Uçak rezervasyonunu yaptırdın mı?"

"Saat ikide İstanbul'da olacağım. Oraya vardıktan sonra sizlerle istediğiniz yerde buluşabilirim. Isphording'in söylediklerine bakılırsa bundan sonraki durağımız Endonezya olacak galiba."

Cabrillo başıyla onayladı. "Shere Singh bu zincirin bir sonraki halkası gibi görünüyor."

"Atatürk Havaalanı'na iner inmez Cakarta'ya bir uçuş ayarlarım." Koyu renkli bluzunu sırtına geçirdi. "Kilde değiştirirken kullandığım her şey şu odadaki bavulun içinde."

"Hepsini yakacağım," diye güvence verdi Juan ve yanağından öptü. Julia ötekilere el sallayarak veda etti ve kiralık aracına bindi. Linc kapıyı açınca egzoz gürültüsü duyuldu.

"Pekâlâ, ben zırlı araçtaki parmak izlerini sildim ve sürücü bölmesiyle kapı kollarını çamaşır suyuyla temizledim. Gerçi bu binayı ateşe vereceğiz ama yine de girip çıktığımız her yeri özellikle tuvaleti kontrol edin. Hiçbirimizin DNA örnekleri Interpol'ün elinde yok ama şansımızı zorlamak istemiyorum."

"Hepinizin kaçış yolları planlandı. Kendinize iyi bakın, yarın bu saatte Oregon'da buluşuruz."

Kiralama işlerini yaparken Cabrillo her seferinde kılık değiştirmişti ama kimliği en çabuk ortaya çıkacak kişi olduğundan ülkeden ilk ayrıları o olacaktı. Ötekiler depoyu temizlerken Juan giysilerini değiştirdi, bir kova suyla Mercedes'in çimento tozunu yıkadı. İş bittiği zaman Halil, Linc ve Trono depoyu temizlemeyi bitirmiş, binanın her yanına bombalar yerleştirmişlerdi.

"Bombaların saatini kaç ayarlayayım?" diye sordu Linc.

"Bekle," diyerek Juan cep telefonundan Oregon'u aradı.

"Dewey, Cheatem ve Howe Hukuk Bürosu," diye telefonu açtı Linda Ross tiz sesiyle;

Cabrillo, İsviçre ile Güney Çin Denizi arasındaki saat farkım hesapladı. "İyi akşamlar Linda."

"Başkan, nasıl gitti?"

"Kusursuz. Dinle. Murphy ile Eric, Zürih'teki haberleri izliyorlar mı?"

"Elbette. Onlara veriyorum."

Mark Murphy hattın öbür uçundaydı. Omzuna indirdiği kulaklıktan dinlediği müziğin sesi Juan'a kadar geliyordu. Sanki biri, motorlu testereyle tren rayını kesiyordu. "Başkan, CNN ile SkyNews kanallarından öğrendiğim kadarıyla İsviçreli neler olduğunu çözememişler. Önce bir inşaatın yıkıldığını düşünmüşler, sonra kendi 11 Eylül saldırılarını yaşadıklarını sanmışlar. Yerel polis telsizinden kayıp zırhlı arabadan ve patlama yerindeki bilinmeyen silahlı kişiden söz edildiğini duydum."

"Sınırları kapatıyor ya da uçuşları erteliyorlar mı?"

"Hayır. Bunun yerel bir olay olduğunu düşünüyorlar."

"Yani şimdilik güvendedeyiz."

"İkiyle ikiye toplamaları ve faizi eklemeleri epey uzun sürecek."

"Hııı?"

"Espriydi. Biliyorsun İsviçre bankaları... Faiz... Hey aslında komikti."

"Sen iyi bir müzik uzmanı olmayı sürdür ve mizahı Max gibi profesyonellere bırak. Sumatra'dan ne kadar uzaktasınız?"

"Daha birkaç gün var, niçin sordun?"

"Rudolph Isphording, Maus'u çalıştıran kişinin adının Shere Singh olduğunu söyledi. Karamita Gemi Söküm Tesisi adlı bir şirketi varmış. İkisini de araştır. Ayrıca Sourı adlı başka bir yüzer kum havuz daha var. Onun sahibi de Singh."

"Nasıl heceliyorsun?"

Juan heceledi ve ekledi. "Fransızca fare demek."

"Anladım."

"Teşekkürler Murphy. Maus'un peşinden ayrılmanızı ve en iyi ortalama hızla Karamita Tesisi'ne doğru gitmenizi istediğimi Max'e söyle." En iyi ortalama hız, Oregon'un azami hızından düşüktü ama gündüzleri ya da radar karıştırıcı kullanmadan böylesine hızlı gitmek geminin en önemli sırlarını açığa vururdu.

"Bildirim."

"Bir iki gün içinde görüşürüz." Juan telefonu kapatıp talimat bekleyen ekip üyelerine döndü. "Polis neler olup bittiğini anlamamış gibi görünüyor, yani şimdilik güvendedeyiz. Hepimiz altı saat içinde İsviçre'den ayrılmış olacağımız için patlamayı akşam saat sekize ayarla. Isphording ile nöbetçiler rahatsız bir gün geçirecekler ama yerel itfaiyeciler gelip kayıp zırhlı aracı bulana dek susuzluktan ölmezler."

Cabrillo arazi aracının güçlü V8 motorunu çalıştırdı. Avrupa'dan ayrılmak için uçağa bineceği Münih'e kadar önünde upuzun bir yol vardı. Hâlâ elleri titreyip midesi düğümleniyordu,

ama oraya varana kadar bedeninde pompalanan adrenalinin azalacağım umuyordu. Ayrıca Maus'un kız kardeşi Sourî'nin yasalara uygun olarak kuru havuz görevi yaptığını, açık denizlerdeki korsanlık işlerine bulaşmadığını Murphy'nin ortaya çıkaracağını da umuyordu. Ama bu olasılık önümüzdeki yıl Halil Kasım'ın Mekke'de konuşma yapmasından bile düşüktü.

18

Juan Cabrillo bu tipleri iyi tanırdı. Masanın arkasında oturan adam kötü giyimliydi ve inancının gerektirdikleri dışında dış görünümüne pek dikkat etmiyor gibiydi. Başına sımsıkı geçirdiği sarığın kumaşı eprimiş ve ter lekeleri içinde kalmıştı. Ucuz pamuklu gömleğinin koltukaltlarındaki koyu renk lekeler sabitlenmişti. Yemek artıkları sakalına ve bıyığına yapışmıştı.

Bürosu da belirli bir imgeye uygun hazırlanmıştı. Masanın üstü kâğıt yığınlarıyla kaplı, dosya dolapları patlayacak kadar doluydu. Ucuz mobilyalar son derece rahatsızdı, duvarlardaki posterler herhalde Endonezya Turizm Bakanlığı tarafından dağıtılmıştı. Masanın arka tarafındaki bilgisayar, antika teknoloji müzesinde sergilenecek kadar eskiydi.

Juan'ı karşılayan kadın belki de bu sahnenin tek gerçek unsuruydu. Yaşlı Endonezyalı kadın değnek kadar sıskaydı ve oldukça yorgun görünüyordu. Ucuz giysileri, ayakta kalmaya uğraşan bir işletme görüntüsü yaratmaktan çok kötü giyimli patronun onu neredeyse boğaz tokluğuna çalıştırdığını gösteriyordu.

Mark Murphy'nin hazırladığı dosyayı okuyan Cabrillo, Shere Singh'in kendisi ve ailesi hakkında bilinmesini istemediği şeyleri öğrenmişti. Aile servetinin yaklaşık yarım milyar dolar olduğunu biliyordu. Singh'in iki bin dönüm arazi içinde on bir çocuğunu ve onların ailelerini de barındıracak büyüklükte bir evde yaşadığını öğrenmişti. Damatlarına belirli bir yere kadar güvendiğini, onların sorumlu olduğu işlerin ise yasal sayılabilecek türden olduğunu da öğrenmişti. Yasadışı işleri Shere Singh'in öz oğulları yürütüyordu. En büyük oğlu Abhay Singh, Karamita Gemi Söküm Tesisi'nin temsilcisiydi.

Cakarta'nın yoksul bir semtindeki ofisi ara sıra bir gemi düdüğü duyulacak kadar limana yakındı, ama ulaşmak için kişinin aramak zorunda kalacağı kadar da uzaktı.

Abhay Singh ile bu görüşmeyi ayarlamak kolay olmuştu. Cabrillo, Münih'ten Cakarta'ya geçerken sökümlük tesisini arayıp kendini hurdaya çıkacak bir geminin kaptanı olarak tanıtmıştı. Karamita Gemi Sökümlük Tesis'i'nin nasıl bir fiyat teklif edeceğini öğrenmek istiyordu.

Juan'ın giysileri de gemi tüccarından daha iyi sayılmazdı. Rudy Isphording'i kaçırmalarından bir gün öncesinden bu yana tıraş olmamış, bir gemici kepinin altına yağlı siyah bir peruk takmıştı. Branda bezi pantolonu hiç ütülenmemiş gibiydi, kocaman kamını gerilerek saran blazer ceketinin birkaç düğmesi eksikti. Eğer zengin Singh ailesi, kendini yaşam savaşı veren işçiler gibi göstermek istiyorsa Juan da talihsiz bir dönem geçiren bir kaptan rolünü kolayca oynayabilirdi.

Oregon'un şu anda gövdesinde artık sahte ismi yazılıydı ve bu isimli raporu Abhay Singh dikkatle okudu. Dosyada, eski yük gemisinin boyutlarını, tonajım, malzeme ve görev listelerini ve birkaç düzine fotoğrafını içeren belgeler yer alıyordu. Singh'in domuzu andıran gözleri satırları hızla dolaştı. Köhne ofisteki tek ses siyah vantilatörün gıcirtısı ve açık pencereden gelen trafiğin gürültüsüydu.

"Burada yalnızca bir tek şeyi göremedim, kaptan şey... Smith," dedi Singh delici bakışlarını Cabrillo'ya çevirerek. "Belgeler geminin sahibi olduğunuzu göstermiyor. Yani hurda olarak satmak istediğiniz geminin sahibi siz değilsiniz."

Yetkililerle görüşürken sık sık kullandığı Jeb Smith ismini taşıyan Cabrillo'nun bakışları Abhay Singh'in karanlık ifadesine eşitti. "Orada görmediğiniz bir şey daha var," diyerek bir deste belge daha uzattı.

Singh kuşkuyla belgelere baktı ve daha birinci kâğıdın ortalarına gelince gözleri ağgöz-lülükten parlayarak başını kaldırdı.

"doğru," diye başını salladı Juan. "Ambarında Karaçi'den yüklediğimiz sekiz bin ton külçe alüminyum var. Bir pazarlık yapalım mı Bay Singh? Benim, geminin sahibi olmadığımı siz unuttun, ben de ikimize ait olmayan on milyon dolarlık malın yüklü olduğunu unutayım."

Singh kâğıtları masaya bırakıp esmer tenli ellerini kavuşturdu. Düşünceli gözlerle Juan'a baktı. "Kaptan nasıl oldu da Karamita Şirketi'ni buldunuz?"

Daha doğrusu Kaptan Jeb'in Karamita Şirketi'nin rüşvet ve kokuşmuşluğa açık olduğunu nereden bildiğini soruyordu. "Şairler sık sık okyanusun ne kadar uçsuz bucaksız olduğunu yazarlar ve dedikleri doğrudur Bay Singh, ama aynı zamanda dünyanın çok küçük olduğunu da bilirsiniz. İnsan sürekli bir şeyler duyar."

"İnsan bir şeyleri nereden duyar?"

Juan çevresine kaçamak bir bakış attı. "Farklı yerlerden, farklı kişilerden. Sizin işletmenizi bana kimin önerdiğini anımsamıyorum, dedikodular dizanteriden daha hızlı yayılır ve başa

çıkması daha zordur." Bakışları tekrar Singh'e döndüğünde yüz ifadesinden neler düşündüğü anlaşılmıyordu. Abhay Singh satır aralarını okumuştı: Daha fazla som sorarsan, yetkililerin Karamita Şirketi'ne daha yakından bakmalarını sağlarım.

Singh'in yüzü yapmacık bir gülüşle aydınlandı. "Birilerinin şirketimiz hakkında övgüyle konuşması yüreğimi ısıttı. Sanırım bir anlaşmaya varabiliriz Kaptan Smith. Piyasada hurda çeliğin fiyatının yükseldiğini biliyorsunuz, yani elinize ton başına yüz on dolar geçeceğini söyleyebilirim."

"Ben beş yüz elli dolar düşünüyordum," diye yanıtladı Juan. Aslında rehin bıraktığı alüminyum külçeler nedeniyle bu rakamı dörde kapayabilirdi ama pazarlığı bir an önce bitirip dolandırıcılığın pis kokusundan bir duş alarak kurtulmak istiyordu.

"Yoo, olamaz," diye yanıtladı Abhay, sanki Juan kız kardeşine hakaret etmiş gibi. "Belki iki dolara kadar çıkabilirim."

"Dört yüze kadar çıkabilirsiniz ama üç yüz bana yeter."

"Ah kaptan," diye inledi Singh bu kez Cabrillo sanki annesine hakaret etmiş gibi. "Bu fiyata başa baş bile gelemem."

"Bence bundan çok daha kazançlı çıkarsınız. İçindeki yükün değerini ikimiz de biliyoruz. Neden ton başına iki yüz elli dolar demiyoruz? Gemiye iki gün içinde sizin tesise getirebilirim."

Singh bir an durup öneriyi düşündü. Juan, Oregon'a getirdiği tarihte Maus'un da Karamita'ya varacağını biliyordu ve adamın sağduyusunun mu, yoksa ağgözlülüğünün mü kazanacağını merak ediyordu. Temkinli biri, kuru havuz yükünü boşaltıp korsanlığın kanıtları ortadan kalkıncaya kadar tesisini kapatırdı; ama Juan'ın önerisi Singh'in büyük bir servet kazanmasını sağlayacaktı.

Kararını verdi. "Söküm tesisi şu anda dolu. Geminizi yedi gün sonra getirirseniz yerimiz olacak."

Juan ayağa kalkıp terli elini uzattı. "Anlaştık ama gemi sahibinin Cakarta'da casusları olabileceği için yine de iki güne kadar Karamita'da olurum." Söylediklerini Abhay Singh tam olarak anlayamadan ofisten çıkmış, resepsiyonu bile geçmişti.

Havalarımda George Adams ile buluştu ve helikopterle deniz ticaret yolları dışında bekleyen Oregon'a döndüler. Son birkaç günde George yirmi saatten fazla uçup Juan'ın İsviçre'deki ekibini gemiye taşımıştı. En sonunda Eddie Seng dışında tüm ekip bir araya gelmişti.

Cabrillo kamarasında Jeb Smith kılığından sıyrıldı ve bu rolü bir daha oynadığında giymek üzere pis giysilerini ve peruğunu bir plastik torbaya koyup dolabın en uzak köşesine attı. Yüzüne dikkatle tıraş köpüğü sürüp usturayla tıraş oldu.

Bakır lavabonun üzerindeki aynada, avına her yaklaştığında gözlerinde beliren parıltıyı gördü. Singh'in sahibi belli olmayan bir gemiyi satın almayı kabul etmesi hapse tıklılması için

yeterli nedendi, ama daha da önemlisi Rudy Isphording'den aldığı bilginin doğru olmasıydı. Abhay Singh ile babası gırtlığına kadar bu işe bulaşmıştı. Şimdi Juan'ın görevi Anton Savich'i bulup hepsini birden asmak için adamları yeterince konuşturmaktı.

Duş alıp yanaklarına defne losyonu sürdü ve kömür grisi pantolon, tertemiz beyaz bir gömlek ve yumuşak mokasen ayakkabılarını giydi. Mutfağı arayıp toplantı odasına yemek göndermelerini söyledi ve üst düzey ekibi toplantıya çağırdı.

Geminin sancak tarafındaki toplantı odası kırk kişiyi alacak büyüklükteydi ama masa yalnızca on iki kişilikti. Gizlilik gereksinimi olmadığında büyük dört köşe pencereler açılıp odaya gün ışığı girmesine izin veriliyordu. Juan toplantı odasına gelip kiraz ağacı kaplamalı masanın başındaki yüksek arkalı koltuğa yerleşti. Şirket'in aşçısı Maurice elinde dumanı tüten bir tabak baharatlı samosa" ve ünlü güneş çayıyla içeri girdi. Juan'a bir bardak çay doldurup bir samosa (Güney Asya ülkeleri Hindistan, Pakistan ve Nepal'de çokça tüketilen bir börek çeşidi.) ikram etti.

"Hoş geldiniz başkan."

İki hafta önce Tony Ballinger ile Tokyo'ya gitmek üzere Oregon'dan ayrıldığından beri ilk kez karlaşıyordu.

"Eve dönmek harika. Son haberler nasıl?" Maurice iflah olmaz bir dedikoducuydu.

"Söylentileri göre Eric Stone, İspanya'da yaşayan, internette tanıştığı bir kadınla ilişki yaşıyor. Şu internet sohbetlerinin oldukça ateşli geçtiğini duydum."

Eric birinci sınıf bir dümeniciydi, gemi sistemleri konusundaki uzmanlığı Max ve Juan ile rekabet edebilirdi, ama konu karşı cins olunca kesinlikle durum vahimdi. Kutsal Taş Operasyonu'nun ardından Londra'da bir barda bir kadın ona asılınca Eric Stone öylesine şaşkına dönmüştü ki dışarı çıkıp küsmüştü.

"Yetki sınırlarını aşip geminin bilgisayar kayıtlarına göz atıyorsun değil mi Maurice?" diye şakayla karışık azarladı Juan.

"Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum Bay Cabrillo. Ben yalnızca Mark Murphy'ye anlattıklarım duydum."

Bulmaca çözüldü. Juan kendi kendine gülümsedi. Eric'in suç ortağı Mark'ın ara sıra ilişki kurduğu kızlar da sayılmazsa kadınlar açısından şansı daha düşüktü. Ama yüzünde oldukça fazla piercing'i olan ve bir paten rampasında havalanan bir adamın etkisinde kalan bir kız, Cabrillo için iyi bir av sayılmazdı.

"Ne dediklerini bilirsin Maurice, bütün aşklar iyidir."

"Ne sorun, ne söyleyin Bay Cabrillo."

Max, Linda Ross ve Julia Huxley odaya girerken garson selam verip çekildi. Herkes çay ve baharatlı samosa servisini kendisi yaptı. Birkaç saniye sonra Halil Kasım ile Franklin Lincoln içeri girdi. Genellikle Linc toplantılara katılmazdı ama bu kez gemide bulunmayan Eddie

Seng'in yerini almıştı. Eric ile Murphy, eski bir Monty Phyton filminin pek bilinmeyen bir cümlesini tartışarak içeri girdiler.

"Önce şunu sorayım," dedi Juan herkes yerine oturunca. "Eddie'den haber var mı?"

"Hâlâ yok," diye yanıtladı Halil.

Juan kaşlarını kaldırıp Doktor Huxley'ye baktı.

Yanıt hemen geldi. "Eddie'nin bacak kasına ameliyatla yerleştirdiğim derialtı verici, siz birlikte Tokyo'ya doğru yola çıkmadan önce kusursuz çalışıyordu. Daha doğrusu ancak üç aydır yerinde duruyor."

Aralarında Juan'ın da bulunduğu birkaç önemli ekip üyesine özel derialtı vericiler yerleştirilmişti. Posta pulu büyüklüğündeki elektronik aygıtlar gücünü bedeninin sinir sisteminden alıyordu. On iki saatte bir gönderdikleri sinyaller, bir uyduracılığıyla Oregon'a ulaşıyordu. Operasyon yaparken üstlerinde bulunup el konacak böcekler yerine bu yöntemle kimin nerede olduğu daha kolay ve daha gizli izlenebiliyordu.

Bu teknoloji çok yeni ve henüz kusursuz olmadığından Juan pek fazla güvenmiyordu ama Eddie'nin durumu için başka bir seçenek yoktu.

"Son sinyaller onun Şanghay'ın dışında, yeni havaalanı yakınında olduğunu gösteriyordu," diye ekledi Halil.

Juan, "Onu uçakla ülke dışına çıkarma olasılıkları var mı?" diye sordu.

Max Hanley piposunu dişlerine vurdu. "Bu olasılığı düşündük ama kaçakçılar hakkında bildiklerimizle uyum göstermiyor. Eddie şu konteynerde bulduğumuz kaçak göçmenlerin izini sürüyor. Doğrusunu istersen, aynı yolu izlemesi gerekir."

"Ama ya çok sayıda insan, korsanların eline düştüğü için taktiklerini değiştirmiş olamazlar mı?" diye sordu Eric Stone masaya yerleştirdiği dizüstü bilgisayarın arkasından.

"Korsanların kaç kişiyi kaçırdığını bilmiyoruz," dedi Halil. "Kra adlı teknede bulduklarımız belki ilk gruptu."

"Ya da bardağı taşıran son damlaydı," diye karşılık verdi Eric. "Böylece yılan kafalar uçak kullanmaya başladılar."

"Eğer deniz yoluyla gönderme seçenekleri varsa, havayoluna dönmek için maliyetini artıracaktır. Yepyeni bir altyapı gerekir."

Juan tartışmanın biraz daha uzamasına izin verdi ama hiçbir sonuca ulaşamayacağını biliyordu. Eddie'nin vericisinden bir sinyal gelmedikçe boşa çene yarıstırıyorlardı. "Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi yararsız tartışmayı keserek. "Halil denetlediğin uyduların sayısını artır. Başka birinin kuşu da Eddie'nin sinyallerini alabilir. Bu kutunun dışına çık. Elektronik verici sinyallerini aktarabilecek her şeyi gözden geçir."

Oregon'un iletişim uzmanı huysuzlandı. "Kayıtları inceledim. Adamlarım Şanghay'ın bir mil yakınma gelen tüm uyduları araştırdılar."

"Ekibinin uzmanlığından kuşulanmıyorum Halil," diyerek gönlünü aldı Juan. "Eğer Eddie şu bin millik dairenin içinde olsaydı, onu bulurlardı. Ama olduğunu sanmıyorum. Şimdi Şanghay'ın iki bin millik çevresinde arama yapın ve eğer orada da yoksa çemberi gitgide genişletin."

Halil, şirket logosunu taşıyan kâğıda bazı notlar aldı. "Tamamdır patron."

Juan herkesin dikkatini çekmek için bekledi. "Benim dünkü görüşmeme gelince, Shere Singh, oğlu Abhay ve Karamita Gemi Söküm Tesisi ile ilişkili herkes bizim resmi zanlılar listesinde. Maus'un ve öteki kuru havuzun sahipleri onlar." Mark Murphy'ye baktı. "Aklıma gelmişken. Sourı adlı kardeş kuru havuzdan ne haber?"

Murphy, Eric'in dizüstü bilgisayarını alıp birkaç sayfa dolaştı. "İşte burada. Rusya'da inşa edilmiş ve Maus ile aynı zamanda satın alınmış, ama bu kez farklı paravan şirketler kullanılmış. Ama hata yapıp paravan şirketlerin kuruluşu için Rudolph Isphording'i yine kullanmışlar. Maus'tan farklı olarak Sourı henüz hiçbir gemi onarım işine girmemiş. Kimse onu kiralamamış, hatta kimse görmemiş. Lloyd's sigorta şirketinin listesinde adı geçiyor ama ellerindeki son bilgiye göre Vladivostok'ta yeni sahiplerinin kendisini teslim almasını bekliyor."

Juan bir soru sormak için ağzını açtı ama Murph önce davrandı. "Araştırdım bile. On sekiz ay önce limandan çıkarılmış. Hiç kimse onu götüren römorkörlerin adım anımsamıyor."

"Lanet olsun!"

Ağzındaki samosayla söze başladı Linda Ross. "Yani bir buçuk yıldır Singh ile şirketi onu her şey için kullanmış olabilir. Açık denizlerde gemi kaçırmak için kullanmadılarsa bile bu büyüklükte bir gemi her tür kaçakçılık işi için yararlı olabilir. Birkaç yüz çalıntı araba yükleyebilirler. Kanatlarını ayırmadan birkaç büyük jeti ya da ambarda birkaç bin kaçak göçmen taşıyabilirler."

Bu sözleri, üzerinde düşünülmesi için söylemişti ama sanki kalın bir bulut, güneşi kapatmış gibi toplantı odasının havası bir anda kararıp soğumuştı. Dev geminin belki de ölümden beter bir kaderin kendilerini beklediği sayısız göçmenle dolu olduğu tablosu herkesin gözünün önünde canlanmıştı.

"Tanrım," dedi içlerinden biri alçak sesle.

"Bul onu," derken Juan'ın sesi çelik gibiydi. "Ne olursa olsun o gemiyi bulacaksın."

"Evet, efendim!" dedi genç silah uzmanı.

"Neyse kaldığımız yere dönelim," diye sürdürdü sözlerini Juan ciddi bir sesle. "Bilmeyenler için anlatıyorum, Oregon'a hurdaya satmak üzere kısa bir süre önce Cakarta'daydım." Normal olarak bu sözlerle alaycı bir karşılık ya da takdir edici bir mırıltı gelirdi ama herkes konuya çok fazla odaklanmıştı. "Isphording'in dediği gibi Karamita Tesis'i'nin sahipleri kötülüğün son sını-

rında. Düne kadar bildiğimiz her şey varsayımdı, üçüncü elden gelen bilgilerdi, zimmetine para geçiren bir tutuklunun sözleriydi. Ama artık Singh'in korsanlar ve hatta insan kaçakçılarıyla bağlantısı olduğundan eminim.

"Oregon'a en az bir hafta sonra teslim etmemizi istedi. Bu süre içinde Maus'un ambardarındaki gemiyi yok etmeleri için yeterli zamanları olacak.

Ama biz iki günde söküm yerinin önüne demir atacağız. Maus'un geldiği gece bu rezaleti açığa çıkaracağız."

"Planınız nedir?" diye sordu Linc.

"Şimdi bunu tartışacağız. Herkes kendi ekibini toplasın ve senaryolar üretsin. Mark, söküm yerinin fotoğraflarını buldun mu?"

"Uydu görüntüleri var. Bir yıl öncesine ait ve henüz tesis inşa edilirken çekilmiş."

"George helikopterle birkaç kez üzerinden geçip daha yenilerini çeksin. Eğer Robinson'un menzili oraya kadar uzanmıyorsa, Cakarta'dan başka bir helikopter kiralasın. Döndüğü anda fotoğrafların kopyalarını herkese dağıt."

"Tamam."

"Linc, oradaki şirketin kaç bekçisi olduğunu ya da ne tip silah taşıdıklarını bilmiyorum, bu nedenle senin topçular gerek duydukları her şeyi hana omuzdan atılan füzeleri hazırlasınlar."

"Tamam."

"Doktor?"

"Biliyorum biliyorum," diye atıldı Julia. "Elimizdeki yedek kan durumunu kontrol edeceğiz ve eğer fazlasına gereksinim varsa tayfalar arasında vampir olarak dolaşacağım."

Herkes ayağa kalktı ama Juan toplantıyı bitirmemişti. Görüşülmesi gereken bir konu daha vardı. "Hanımefendiler, beyefendiler, açıkça konuşmak istiyorum. Bu görev bize verilen sınırların ötesine geçti. Şu ana kadar kendimizi tehlikeye attık ve sıyrılmayı başardık." Linda'ya garip bir bakış attı. "Sen Singh'in kiralık katilleriyle yüz yüze geldin ve onların neler yapacağını biliyorsun. Söküm yerine girince karşılaşacağımız risk, kazandığımız parayla kıyaslanamaz. Aslında gemiyi çalışır durumda tutmak giderleri ancak karşılıyor." Birkaç kişi sırtıttı. "Sizin astlarınız maaş dışında ikramiye de alıyor. Biz almıyoruz. Ancak kâr edince para alıyoruz.

"Hepiniz Şirket'e kendinize özgü yeteneklerinizi kullanarak para kazanmak için katıldınız. Bu oyunda fazla bir kazanç olacağını sanmıyorum ve iş bitinceye kadar oyunun dışında kalmak isteyen varsa, buna izin veriyorum. İşimiz bittikten sonra görevleriniz yine sizi bekliyor olacak. Ne soru sorulacak, ne de suçlama yapılacaktır."

Gözlerini üst düzey üyelerde gezdirirken bir tepki bekliyordu. Max gırtlığını temizleyene dek kimsenin sesi çıkmadı.

"Aslında şöyle başkan. Maus'u izlemeye başladıktan sonra bu konuyu konuşmak için hepimizin fırsatı oldu. Doğrusunu istersen bazı işler paradan daha önemlidir. Şu lanet olası herifleri en yakın tuvalet kapısına çivilemek için para vermeye bile hazırız. Senin planını yüzde yüz destekliyoruz."

Hanley'nin peşinden dışarı çıkarken ekip üyeleri, "Harika! Bravo!" diye seslendiler.

Juan ekibine minnettarlığını yalnızca gülümseyerek gösterdi.

Sahilden bakanları aldatabilmek için Juan, Jeb Smith kıyafetlerini giymiş Oregon' un kanat köprüsünün korkuluğuna dayanmıştı. Paslı korkuluğun nasırlaşmış avuçlarını kırmızıya çevireceği kadar uzun bir süre kıpırdamamıştı. Güneş bir ateş topu gibi Shere Singh'in Karamita Gemi Söküm Tesis'i'nin ötesinde yükselen dağların ardında batmaktaydı. Hava; yanık metal, endüstriyel atık ve yakıt kokularıyla ağırlaşmıştı. Sumatra kıyısından kuzeye doğru gelirken tertemiz beyaz kumsallar ve yemyeşil ormanlar görmüştü. Arazinin büyük bir bölümü ellenmemiş ilkel durumdaydı. Ama söküm yeri, toprağı yiyen bir kansere benziyordu. Sahil ziftli bir bataklık, denizin rengi bulaşık suyu gibiydi. Körfezin gerisine inşa edilmiş yeni bir depo dışında siyah tozla kaplı tüm binalar harap durumdaydı. Böylesine iç karartıcı, insanlığından utandırıcı bir yer görmemişti.

Binaların, vinçlerin, inşaat makinelerinin devasa boyutları, işçileri neredeyse görünmez kılıyordu. Sahile çekilmiş gemilerin çelik levhalarını, kapkara görünümlü işçiler, kaynak makineleri, çekiçler ve çıplak elleriyle parçalayarak arsalarla taşıyorlardı. Sahilden dört metre uzaktan bakınca işçiler dev bir böceğin leşini yiyen karıncalara benziyorlardı.

Oregon'un çevresinde sanki lanetliler donanması duruyordu. Sökülmek üzere bekleyen terk edilmiş gemiler neredeyse ufka kadar uzanıyordu. Paslı gemiler, cehennemin girişinde bekleyen ruhlar kadar umutsuz ve perişan görünüyordu. Konteyner taşıyıcıları, petrol tankerleri, dökme yük şilepleri Juan'a bir mezbananın ağılında bekleyen kesim hayvanlarını anım satmıştı. Gerçi Oregon'un harap durumu bir kamuflaj sanatıydı ama çevresindekiler kum havanın, öfkeli denizlerin ve bakımsızlığın oluşturduğu gerçeklerdi.

"Şuna bir bakar mısın?" dedi Max Hanley köprüye çıkarken. Üstünde taze yağ izleri taşıyan bir tulum vardı. Makine dairesinden geliyordu. "Şunlarla kıyaslanınca ihtiyar görünümlü Oregon'un kusursuz, hatta Bristol modasına uygun olduğunu söyleyebilirim."

Büyük depodan yükselen kulakları sağır edici bir gürültü körfezde yankılandı ve Cabrillo'nun yanıtı duyulmadı.

"Neydi o?" dedi Max gürültü kesilince.

"Murphy'nin yeni stereo sistemi mi?" diye güldü Juan. "Sanırım o deponun içinde bir çeşit testere var. Bir yerde okumuştum; bir somun ekmeği dilimleyen bıçaklar gibi bir gemiyi olduğu gibi kesebilen devasa zincirleri olan makineler var."

Max, kaptan köşküne girip harita masasının altındaki kılıfında duran dürbünü aldı. Birkaç dakika sonra deponun kara tarafındaki kapılar açıldı. Bir geminin yedi metre kalınlığında bir parçasını taşıyan küçük dizel lokomotifler görüldü. Sökülmekte olan geminin burun tarafından kesilen parça adeta bir heykel zarafetine sahipti. Lokomotifler rayların sonuna gelince bir gezör vinç kesik parçayı havaya kaldırdı. Parçanın orta yeri açıktı. Sökülen geminin anlaşılan güverte yerine ambarı vardı ve herhalde ya dökme yük gemisiydi ya da bir tankerdi.

"Yük gemisi biçiminde bir ekmek kesicisine benziyor," dedi Max.

"Çok büyük bir ekmek," dedi Juan işçilerin sökme işlemini sürdürmesi için toprağa yan yatırılan parçaya bakarak.

Dalgin sesi Max'in dikkatini çekti. "O pislik yuvasında neler dönüyor?"

"Singh'in bu işin içinde olduğunu biliyoruz. Birkaç saattir buradan gözlemliyorum ve şu deponun içinde olanlar dışında her şey olağan gibi görünüyor."

"Gemi testeresi mi orada?"

"Aha." Max'ten aldığı dürbünle Juan binayı inceledi. "Bu gece içeri bir göz atmak istiyorum."

"Ya Maus ne olacak?"

"Yakında gelecektir. Bu arada depoda parçaladıkları geminin adını öğrenebilirsek belki bir şeyler bulabiliriz."

"Bize görev verilmeden önce Korsanların çaldığı gemilerden biri olabilir," diye onayladı Hanley. "Acaba gemiyi kum havuzun içinde buraya getirmiş olabilirler mi?"

Cabrillo eski dostuna baktı. "İçeri girene dek bunu öğrenemeyeceğim."

Max'in gür kaşlarından biri kalktı. "Tek başına mı?"

"Bu iş için ekibi tehlikeye atmanın anlamı yok. Hiç kimse fark etmeden girip çıkabilirim."

"Ekibiyle birlikte Maus'a çıkarken Linda Ross da aynısını düşünmüştü."

"Deponun deniz tarafındaki cephesine bak."

Max dürbünü alıp büyük binayı inceledi. "Ne görmem gerekiyor?"

"Bina kalasların üzerine inşa edilmiş. Metal duvarın deniz tabanına kadar indiğini sanmıyorum. Duvar inse bile eminim kapılar inmiyordu. Kapıları açıp kapatmak çok fazla sürtünmeye neden olur."

"Kapının altından yüzerek geçmeyi planlıyorsun."

"İçeri girince gemiyi tanımlayabilirim. En fazla bir saat sürer ve bunun da çoğu zaten yüzerken geçer."

Riskleri hesaplayarak büyük binaya baktı Max. Hemen bir sonuca ulaştı. "Dalış tüpü olarak bir Draeger kapalı devre kullan," diye önerdi iş gününün bittiğini ilan eden düdük çalarken. "İçeri girip çıkarken hava kabarcıklarının izini yok edersin."

Gece yansından bir saat sonra Juan Cabrillo tepeden tırnağa dalgıç giysisine bürünmüş, geminin ortasındaki tekne garajındaydı. Karamita Tesis'i'nin çevresindeki su, kan kadar sıcaktı; ama hedefine ulaşınca göze çarpmamak için ince siyah neopren giysiye gereksinimi vardı. Kalın tabanlı dalış çizmelerini giymiş, paletlerini oturduğu bankın yanına koymuştu. Draeger gerecini gözden geçiriyordu. Dalgıçlara her solukta temiz hava sağlayan dalış tüpünden farklı olarak Alman malı aygıt soluk verirken çıkan karbondioksiti filtrelerle temizliyor ve kapalı devre sistemle hem kabarcıkların izini yok ediyor, hem de daha uzun süre dayanıklılık sağlıyordu.

Draeger on metrenin altındaki derinliklerde tehlikeli olduğundan, Juan su yüzeyine yakın kalmayı düşünüyordu. Sağ kolunun altındaki küçük su geçirmez torbada bir mini bilgisayar, bir el feneri ve 5.7 mm mermi atan Fabrique Nationale Fiveseven çift atışlı otomatik tabanca vardı. İğneye benzeyen küçük kartuşların avantajı, mat siyah silahın kabzasındaki tek şarjörde yirmi adet bulunmasıydı. Ayrıca mermiler çoğu kurşungeçirmez yeleği delmek, ama aynı zamanda hedefe fazla derin saplanmamak üzere tasarlanmıştı.

Dalgıç bıçağı sağ bacağının dış tarafına bağlanmıştı, sol kolunda ise bir dalış bilgisayarı vardı.

Bir dalış teknisyeni yanında duruyordu. "Eğlence olsun diye bir su örneğini Doktor Huxley'ye incelettim," dedi teknisyen, Juan incelemesini bitirince "Buradaki suyun altmışlı yıllarda yanan Cuyahoga Nehri'nden daha kirli olduğunu söyledi."

"Senin eğlence anlayışın bu mu?" diye sordu Juan dalga geçerek.

"İçinde yüzmektense incelemeyi yeğlerim," diye sırttı teknisyen.

"Hazır mısın?" diye sordu ışıkları karartılmış garaja giren Max. Yanında duran Linda Ross, Max'in dev gibi silüetine karşı küçük bir kız gibi görünüyordu.

"Yağdan kıl çeker gibi." Juan ayağa kalktı. Teknisyene başıyla işaret edince adam kırmızı karartma lambasını kapattı.

"Eric dümende," dedi Max. "Herhangi bir terslik çıkabilir diye Mark da silah konsolunun başına geçti. Ayrıca Linç ile birkaç SEAL komandosu da hazırlanıyorlar ve sen depoya giden yolun yansına gelene kadar bir Zodyak botla hazır olacaklar."

"İyi fikir. Ama gerek olmayacağını umut edelim."

Garaj kapısı takırdayarak açıldı ve Juan başka bir şey demeden rampadan aşağıya indi, paletlerini taktı ve sessizce denize atladı. Su onu kucakladığı anda üzerindeki donanımın ağırlığını hissetti. Cabrillo'nun sevdiği şey işte buydu. Akıllı bir noktaya odaklandı. Eddie Seng'i, korsanları, kaçakçıları ve Şirket'i yönetirken düşündüğü binlerce ayrıntıyı unutabilirdi. Şu anda dünyada kendisiyle denizden başka bir şey yokmuş gibiydi.

Yüzeyin üç metre altına inene kadar dalış denge yeleğini ayarladı. Dalış bilgisayarının özel pusulasını kontrol etti. Kollarını hareket ettirmeden mürekkebi andıran suyun içinde kolayca soluk alıp vererek, hiç çaba harcamadan ilerlemeye başladı. Bir dakika sonra artık Oregon'un varlığını hissetmemeye başlamıştı.

Draeger'in büyük ağızlığı olmasına rağmen suyun kötü tadını dudaklarında hissedebiliyordu. Sanki bozuk para emer gibi metalik bir tadı vardı ve dalgıç giysisine dokununca, akmış yakıtların yağlı parlaklığını hissediyordu. Juan tam anlamıyla doğa tutkunu biri değildi, ama uygarlığın çevreyi etkileyeceğini de kabul ediyordu. Yine de her ne olursa olsun Singh'in çevreye verdiği zarardan dolayı bu işletmenin kapatılmasını istiyordu.

Işık kullanmaya cesaret edemediğinden öteki duyularına güvenmek zorundaydı. Yirmi dakika kadar hafif bir akıntıya karşı yüzdükten sonra bir dalga sesi kulağına çarptı. Bu, devasa binanın kapılarının altından gelip geçen suyun sesiydi. Hafif bir akıntıya karşı yönünü biraz değiştirdi ve bir dakika sonra eli sert betona çarptı. Koca binanın üzerine oturtulduğu kazıklardan biriydi. Çevresinden dolanıp deponun arka tarafına geçti. Yüksek lambalar kumsalın büyük bir kısmını aydınlatırken, yapının deniz tarafındaki cephesi tümüyle karanlıktaydı. Cabrillo dalış fenerini yaktı. Kırmızı merceğin zayıf ışığı nerede olduğunu anlaması için yeterliydi.

Feneri söndürdü ve neredeyse suda hiç dalgalanma yaratmadan yüzeye çıktı. Kapılar sekiz katlı bina yüksekliğinde ve yaklaşık yetmiş metre genişliğindeydi. En büyük gemilerin ve tankerlerin dışında kalanlar sökülme için buraya girebilirdi.

Juan tekrar suya daldı; birkaç metre ilerleyince kapıya ulaştı ve altından geçip hangarı andıran binaya girdi. Ağızlığını çıkarıp dalış maskesini alına kaldırdı. Soluk alınca kızgın metal kokusu burnunu yakıyordu.

Bir an deponun mehtapsız bir gece kadar karanlık olduğunu düşündü, sonra bir asma köprünün altında bulunduğunu fark etti. Köprünün gölgesinden uzaklaşınca oldukça ilerideki birkaç ampul, bir geminin silüetini ortaya çıkarıyordu. Geminin yanına giderek etrafında yüzdü. Körfezdekilerden farklı olarak bu gemi pas içinde değildi. Gövdesi düzgündü, deniz canlıları yapışmamıştı ve siyaha ya da koyu maviye daha yeni boyanmıştı.

Aslında yaşamının sonuna gelmiş bir enkaz değildi. Ancak birkaç yıl önce denize indirilmiş yepyeni bir gemiydi. Cabrillo'nun nabızı hızlandı.

Suyun altından başlayıp binayı çepeçevre dolanarak yükselen açılır kapanır bir metal merdiven buldu. Dalgıç giysislerinden sıyrılıp suyun altında kalacak şekilde bağladı. Susturuculu otomatik silahını omuz askısına yerleştirdi, mini bilgisayarın sualtındaki yolculuğu hasarsız atlatıp atlatmadığını kontrol etti. Silahını eline alıp ağır ağır merdiveni tırmanırken, ağırlığını vermeden önce her adımını dikkatle attı. Singh'in buraya nöbetçi koyup koymadığını bilmiyordu ama en küçük bir sesin bile metal yapının içinde yankılanacağından emindi, bu yüzden sessiz olmak için elinden geleni yapıyordu.

Merdivenden geminin ana güvertesine uzanan metal bir iskele gördü. Gölgelede duraklayıp canı sıkıntısı içindeki nöbetçilerin kısık sesli konuşmalarına ya da öksürük seslerine kulak kabarttı. Geminin gövdesine sürtünen suyun tıslaması ve ara sıra dışarıdan gelen dalganın sesi dışında hiçbir şey duymadı.

Usulca iskeleyi geçip geminin bocurgatlarından birinin yanına gizlendi. Parmaklarını metal güvertede gezdirdi. Tıpkı gövdesi gibi güvertesi de düzgün ve yeni boyanmıştı. Gemicilik sektöründe ürün tankeri diye tanımlanan küçük boyutlu, ham petrol yerine gazyağı ya da benzin gibi rafine ürünler taşıyan bir gemiydi. Ön tarafından en az yirmi metrelik bölümü gemi testeresiyle kesilip dışarıya taşınmıştı. Bu kadar yeni ve güzel bir geminin böyle bir muamele görmesi Juan'ın denizcilik ahlakına aykırıydı.

Ürpertici serinliğe aldırış etmeden geminin, üst güvertesine doğru yürüdü. Dört katlı yaşam bölümü tam arkadaydı ve depoya sığdırabilmek için işçilerin köprü kanatlarını çıkarıp, bacasını kestiklerini fark etti. Açık bir ambar kapağından içeri girdi ve fenerini yakmadan önce lomboz pencerelerinden uzak olup olmadığını kontrol etti. Güverte temiz muşamba, duvarlar ahşap kaplıydı. Bir eliyle duvarı yokladı ve geminin adının kayıt numarasının ve diğer bilgilerin yazılı olduğu levhanın yerinde yalnızca dört vida deliğine rastladı. Anlaşılan geminin kimliğini yok etmek için birileri epey çaba harcamıştı.

Bir merdiven bulup köprüye tırmandı. Fenerin ışığını gölgeleyip çevresine bakınca telsizlerin, radarların ve tüm elektronik donanımın söküldüğünü gördü. Gereçlerin durması gereken boş bölmeler, bunu yapanların epey özenli çalıştıklarını gösteriyordu. İşçilerin aceleyle kabloları söktüğünü gösteren bir tek iz bile yoktu.

Ayrıca geminin adını belirtecek her şeyi de yok etmişlerdi. Üst güvertenin geri kalanını dolaştı. Mutfak paslanmaz çelik kaplıydı; ama burada tabak, tencere, buzdolabı ve fırın gibi mutfak gereçleri yoktu. Genellikle sahibi olan firmanın logosunu ve geminin adını taşıyan servis örtüleri de yok edilmişti. Kamaralarda hiçbir şey görünmüyordu ama kısa bir süre önce içinde yaşanılmış olduğu belliydi. Bir kamaraya puro, bir banyoya tıraş losyonu kokusu sinmişti.

Bir sonraki durağı makine dairesi oldu.

Sanki kilometrelerce uzanan kablolar, borular ve hortumlarla donanmış neredeyse bir otobüs büyüklüğünde iki dizel motor her yeri kaplamış gibiydi. Juan, ikisini de dikkatle gözden geçirip tüm isim levhalarının söküldüğünü görünce küfretti. Makinelerin üzerindeki seri numaralar da zımparayla cıllanarak yok edilmiş, geriye pürüzsüz, gümüş rengi parlak metal kalmıştı.

Juan tabancasını kılıfına yerleştirip makine dairesini bir kez daha araştırdı. Minik fenerin ışığında dev bir mağarayı andıran mekânda işi oldukça zordu. Işığı hangi yöne çevirirse çevirsin gölgeler görüşünü engelliyordu. Yine de araştırmaya devam etti. Yere yatıp temiz su kondansatörünün altına girip üretici etiketine baktı, ama o da sökülmüştü. Fenerin ışığını tüm girinti çıkıntılarda dolaştırdı ama hiçbir şey bulamadı.

Singh'in adamları işini iyi biliyor, diye düşündü. Sancak motorunun altında kalın bir yakıt tabakası gözüne çarptı. Ulaşmak olanaksız gibi görüldüğünden uğraşmamaya karar verdi, ama eğer kendisi uğraşmak istemiyorsa belki geminin kimliğini silenler de uğraşmamış olabilirlerdi.

Bedenini türlü şekillerde hareket ettirerek bir akrobat gibi soğuk motorun altından süründü. Yer daracıktı, motorun ayakları soluk almasını bile güçleştiriyordu; elini görmediği bir boruya çarptı ve eklemlerinden sızan kanı emdi. Yakıtın döküldüğü noktaya ulaşınca eliyle ziftli lekeyi sildi. Tırnaklarıyla kaim tabakayı kazıyınca ince metal bir levhanın kabarıklığını hissetti. Gözden kaçırmışlardı!

Okumaya yetecek kadar yağlı kazıması birkaç dakika daha sürdü. Mitsubishi Heavy Industries firması tarafından üretilen makinenin on beş rakamlı sıra numarası okunabiliyordu. Juan rakamları ezberledi ve makinenin altından sürünerek çıktı. Bilgisayarını çalıştırıp rakamları tuşladı.

Müşterileri ve arkadaşı Hiroshi Katsui, Japon Denizi'nde kaybolan gemilerin tayfaları hakkında bilgileri, fotoğraflarını ve gemilerin büyük parçalarının seri numaralarını vermişti. Eğer korsanlar mutfaktaki fırını almamış olsalardı, Juan veritabanıyla karşılaştırıp seri numarasından hangi gemiye monte edilmiş olduğunu öğrenebileceklerdi.

Bir iğnenin ucuyla on beş rakamı tuşladı ve makine ikonunu seçip "arama" düğmesine bastı.

Geminin adı ekranda görününce Cabrillo'nun ağzı açık kalmıştı.

"Kandırıldık," diye mırıldandı.

"Bu yılın en küçümseyici sözü, kaptan," diye tanıdık bir ses kulağına fısıldadı ve aynı anda bir tabanca namlusu ensesine dayandı.

Bir saniye sonra erkek sesleri ve el fenerlerinin titrek ışıkları makine dairesinden yaklaşılmaya başladı.

19

Eddie Seng'in New York Üniversitesindeki edebiyat dersinde Dante'nin İlahi Komedya adlı yapıtında kaç cehennem çemberi olduğunu öğrenmesinden bu yana oldukça uzun zaman geçmişti. Yine de ortaçağ İtalyan şairinin anlattıklarından birini keşfettiğinden emindi.

Altı saatlik yolculuktan sonra uçak inince Eddie ile kaçak göçmenler bir konteynere bindirildiler. Ardından hareketleri yorumlayarak, havalandırma sistemi olmayan çelik konteynerin kamyonla bir limana taşındığını ve yeni bir yolculuk için gemiye yüklendiğini anladı. Bu, on saat sürecek bir yolculuktu. Havanın biraz serinlemesi dünyanın hangi bölgesinde bulundukları hakkında da bir ipucuydu. Hava koşullarını ve yaklaşık beş yüz mil hızla yapılan yolculuğu hesaplayınca, kuzey Moğolistan, güney Sibiry ve Rusya sahillerini içine alan bir bölgede olduklarını tahmin etti. Anakarada on saatlik yolculuk yapılacak kadar büyük göller bulunmadığına göre Kamçatka Yarımadası ya da Ohotsk Denizi kıyısına varmışlardı.

Konteyner gemiden indirildi ve içindekilerin yuvarlanmasına yol açan bir sertlikle yere bırakıldı. Birkaç dakika sonra kapılar açılınca Eddie cehennemi ilk kez gördü.

Uzaktaki koyu renk dağların zirveleri bir çeşit yağlı isle kaplı olduğundan kayalıklar kirlenmiş gibi görünüyordu. Dikkatle bakabilmek için gözlerini kırpma zorunda kaldı. Bulunduğu sahilde deniz suyunun aşındırdığı kayalar çakıl taşlarından bowling toplarına kadar çeşitli boyutlardaydı. Sahile vuran her dalga taşları birbirine çarpıyordu. Düz, gri okyanus Eddie'ye fırtına öncesindeki dinginliği çağırıyordu.

'Eddie'nin aklının neredeyse durmasının nedeni bu ayrıntılar değil, denizden yükselen tepenin üzerinde yaşanan insanlık dramıydı. Kir pas içinde olduklarından giyinik olup olmadıkları anlaşılmayan iskeleti çıkmış insanlar, tepeyi tümüyle kaplayan, şişmiş bir hayvan leşini yiyen sinek kurtları gibi durmamacasına çalışıyorlardı. İnsanlık dışı muameleye maruz kalmış bu adamlar, eriyip bitmiş, neredeyse cinsiyetsiz gibi görünüyorlardı.

Yamaçta en az iki bin kişi çalışıyordu.

Bazıları ellerinde boş kovalarla yukarı tırmanırken, ötekiler dolu kovaların ağırlığı altında sendeleyerek iniyorlardı. Yamacın dörtte üçü alanındaki bir düzlükte kovalar çamurla doluyordu. Sanki bedenleri doldur ve boşalt dışında başka bir şey yapamazmış gibi robot gibi hareket ediyordu. Daha yüksekte ise basınçlı su hortumlarını kullananlar vardı. Uzaktaki dağların eriyen buzul sularının yolu değiştirilip, toprak bir havuzda toplanıyor, yılan gibi kıvrım kıvrım gelen borulardan hortumlara ulaşıyordu. Yerçekimi, suyu borulardan gitmeye zorladığından, su hortumlardan kavis çizen bir fiskeye biçiminde hızla akıyor ve işçiler toprak bir düzlükte ileri geri gidip gelerek her geçişte toprak katmanlarını aşındırıyorlardı.

Suyun fazlası yamaçtan dökülürken en üst toprak katmanını aşağıya taşıyıp bataklık kadar tehlikeli sıvı bir çamura dönüştürüyordu. İlk dakikalarda Eddie manzara karşısında şaşkına dönmüştü, ardından kaim bir çamur tabakası yamaçtan aşağıya kaymaya başladı. Çabuk hareket edemeyenler kayan çamur yığınının yakalandı ve tepeden aşağıya yuvarlandılar. Bir kısmı hemen ayağa fırladı. Bir kısmının ayağa kalkması daha uzun sürdü. Ve biri hiç kalkamadı. Canlı canlı çamura gömülmüştü.

Kimse çalışmaya ara vermedi.

Çalışma yerinin üzerine doğaya uyum sağlaması için gri, siyah ve kahverengiye boyanmış kamuflaj ağı örtüldüğünden, yukarıdan bakınca tümüyle gizli kalıyordu.

Eddie ve beraberindekiler ağızları açık seyredelerken, hayalet gözlü işçiler kovalarını küvetlere boşaltıyorlardı. Yüzyıl önce ortaya çıktığından bu yana sistemde pek az değişiklik olmuştu. Çamur upuzun bir masanın üzerinde yumuşak bir sallantıyla yıkanıyordu. Küvetlerin altına daha hafif fazlalıklardan ağır maddeleri ayıklamak için sürgüler sıralanmıştı. Atıklar küvetlerin altındaki mekanizmayla dışarı atılıyor ve denize ulaşır kahverengi bir leke oluyordu. Konsantre maden ise kazınır rafine edilmek için götürülüyordu.

Kova taşıyan işçilerin oluşturduğu insan zinciri masalardan sahildeki üç katlı binaya kadar uzanıyordu. Küvetlerde temizlenmiş maden dolu kovalar kıvrılarak ilerleyen dev bir soluca gibi elden ele geçirilerek binaya ulaştırılıyordu. İşleme atölyesinin olduğunu tahmin ettiği yerin kolayca denize açılacak bir düz mavnanın üzerinde bulunduğunu gördü Eddie. Yapının yanındaki kısa bacadan yükselen beyaz duman hangi işlemde geçerse geçsin son ürünün ısıya gereksinimi olduğunu gösteriyordu.

Geniş çalışma alanını soğuk havaya karşı kalın pantolon ve ceket giymiş silahlı adamlar denetliyordu. Dizlerine kadar çıkan çizmeleri her yeri kaplayan çamurdan korunmalarını sağlıyordu. Çoğu eldivenliydi. Omuzlarına AK47'ler asılmış, ellerinde ise coplar ya da kırbaçlar vardı. Tepenin üstünde de birkaç nöbetçi görünüyordu, ama maden işleme çalışmalarının sona geldiği yerdekilerin sayısı daha fazlaydı. Beher ayırma küvetini dörder nöbetçi denetlerken, kova zincirinde on işçi başına bir nöbetçi düşüyordu. Havaya kalkıp inen kırbaçların şaklaması, işçileri hareket halinde tutuyordu.

Hepsinin Çinli olduğunu tahmin ettiği işçilerin, binanın öte yanında sahile yarı yarıya gömülmüş yolcu gemisine gidiş gelişi sağlayan, kutuplarda kullanılan kar motosikletlerini andıran arabaya yaklaşmalarını jiletli tel örgüler önliyordu.

Tel örgünün işçilerin çalıştığı tarafında sahile çekilmiş başka gemiler de vardı. Küçük yolcu gemileri öylesine paslanmıştı ki, buraya kadar gelmiş olmaları bile görenleri şaşırtıyordu. Yan tarafları molozlarla desteklemiş ve silüetlerinin görünmemesi için güverteleri ağlarla örtülmüştü.

Bu gemilerin işçi yatakhaneleri olduğu anladı Eddie.

Bunu düşündüğü anda yanıldığını anladı. Bunlar işçi değil hayal edebileceği en kötü koşullarda çalışan kölelerdi.

Dünya yüzünde böylesine açgözlülük yaratacak değerdeki madenlerin sayısı pek fazla değildi. İlgüdüsel olarak altın çıkarttıklarını anladı.

Eddie'nin jeoloji derslerinden bu yana çok uzun zaman geçmişti, ama bu yamaçta birinin altın bulunan bir damar keşfettiğini anlaması oldukça kısa sürdü. Basınçlı su hortumları hidrokinetik enerjiyi kullanarak toprağı parçalıyor, bunlar da ayırma küvetlerine dolduruluyordu. Bu aşamada hafif atıkları ayırmak için yoğun çamur, santrifüjörden geçiriliyordu. Santrifüjörlerin dibinde kalanlar ise yeryüzünde değerli metalleri kendine bağlayan tek madde olan cıvaya atılıyordu. Ardından altının mikro zerreciklerine bağlanan cıva topları kaynatılarak saf eriyik altın elde ediliyordu.

Modern dökümhanelerin çoğunda işçilerin öldürücü maddeyle temas etmesini önlemek için cıva buharı kapalı halka sistemiyle toplanıyor, yoğunlaştırılıyor ve tekrar kullanılıyordu. Tepedeki işçilerin kötü çalışma koşullarına bakınca, rafinerideki zavallıların dünyanın en tehlikeli zehirlerinden biri olan cıva buharına her gün bilinmeyen miktarlarda maruz kaldıklarını tahmin edebiliyordu.

Çalışmanın dev boyutlarını algılamaya çalıştığı birkaç saniye, kendilerini esir alanların ahlak-sızlığından uzak kaldığı son dakikalar oldu. Şanghay'dan kendisiyle birlikte yılankafanın peşinden buraya gelenlere sıraya girmeleri emredildi. Endonezyalı bir nöbetçi boynuna, ucunda kimlik numarası kazınmış bir künye taktı. Başka bir nöbetçi kimlik numarasını deftere kaydetti ve enkaz halindeki yolcu gemilerinden birine gitmeleri söylendi. Isıtılmayan kamaralara dağıtıldılar. Gerçi bu gemi zamanında da lüks sayılmazdı ama şimdi iki kişilik kamaralara yerleştirilen ranzalarda on işçi kalıyordu. İçerideki kokudan geminin su tesisatının artık çalışmadığı belliydi. Geminin içinde olmasına karşın Eddie soluk verirken çıkan buharı görebiliyordu. Her ranzada bir tek çamur kaplı battaniye ve küflenmeye başlamış ıslak bir şilte vardı. İşçilerin kurulacak yerleri olmadığından vardiya bitince ıslak ve çamurlu bedenleriyle yatağa giriyorlardı.

Bir nöbetçi Eddie'yi dürtükledi. Nerede yemek yiyeceklerini de öğrendiler. Burası bir zamanlar geminin ana yemek salonuydu. Tüm mobilyalar kaldırıldığı gibi duvarlardaki tüm süsler de yok edilmişti. İşçiler yemeklerini çıplak metal zemine oturarak yiyorlardı. Sıraya girmeleri ve üst üste duran kirli metal çanaklardan almaları emredildi. Bir kolu askıda olan bir Çinli diğer elini kullanıp kâselere birer avuç pirinç attı. Yanında duran diğer sakat işçi de kocaman bir varilden grimsi pembe renkli, koyu kıvamlı bir sıvıyı kepçeyle boşalttı.

Yemek denilen karışım ılık gibiydi ve insanların tüketebileceği bir besine pek uygun görünmüyordu. Eddie daha sonraları madeni işletenlerin denize iki balıkçı teknesi yolladıklarını öğrenecekti. Ağlara takılan her şey dev bir makineye atılıp büyük parçalara ayrılıyor ve sonra da sivilaştırılıyordu.

Yere oturup mide bulandırıcı yemeğini yemeye başlamasından beş dakika sonra nöbetçi silahını doğrulttu ve "Ayağa kalkın!" diye bağırdı.

Gücünü koruması gerektiğini bilen Eddie kâsede kalan yemeği ağızına boşalttı. Midesinden yükselen safrayla birlikte ekşimiş macunu yuttu. Balık pulları boğazını tahriş etti.

"Yeni geldiğiniz için şimdi yemek yediniz," dedi nöbetçi. "Bundan sonra ancak vardiya sonunda yemek yiyeceksiniz."

Tekrar dışarı çıkarıldılar. Eddie, denizden esen, giysilerinden içeri sızıp kemiklerine çarpan rüzgârı ilk kez fark etti. Rüzgârın taşıdığı volkanik küller tahmin ettiği gibi Kamçatka Yarımadası'nda bulunduklarını doğruluyordu. Kovaları tepeye çıkarmaları emredildi ve gün boyu belki yüz kez tekrarlanacak işkenceli çıkışa başlarken Eddie, Doktor Huxley'nin deri altına yerleştirdiği çipin bulunduğunu bacağını usulca okşadı.

Oregon'dan çok uzaktaydı ama yalnız olmadığını biliyordu. Bir ya da en fazla iki gün sonra Juan buraya bir ekip gönderecek, karabasan daha başlamadan sona erecekti.

O gece kamarayı paylaştığı adamlarla konuşma fırsatı oldu. Elektrik olmadığından karanlıkta fısıldaşıyorlardı. Hepsinin de birbirine benzer öyküsü vardı; kaçak göçmen olarak yük konteynerlerinde Çin'den çıkarılmışlardı. Yıllankafalara Japonya'ya gitmek için para ödemişlerdi, ama konteynerler açılınca kendilerini burada bulmuşlardı.

"Ne kadar zamandır hurdasınız?" diye sordu Eddie.

Bir ranzadan görünmeyen bir ses yanıtladı. "Ezelden beri."

"Ciddiyim, ne kadar oldu?"

"Dört ay," dedi aynı adam şiltesinde kum bir yer bulmak için dönerek. "Ama bu maden herhalde yıllardır işletiliyor."

"Kaçmaya çalışan oldu mu hiç?"

"Nereye kaçacaksın?" diye yanıtladı başka biri. "Yüzerek uzaklaşanlayız. Su çok soğuk ve avdan dönen balıkçı teknelerinde silahlı nöbetçiler var. Burada ancak ağlarına takılanları boşaltacak kadar kalıyorlar. Dağları da gördün. Şimdiye dek kimse başaramadı, ama nöbetçileri atlatsan dahi bu çevrede bir gün bile dayanamazsın."

"Onlar bizim sahibimiz," dedi üçüncü adam. "Çin'den ayrılmak istediğimizi söylediğimiz anda bizim sahibimiz oldular. Burada, ülkemizdeki bir tekstil fabrikasında ya da Ne w York'ta kötü koşullu bir yerde ölene dek çalışmanın birbirinden farkı var mı? Tanrılar tüm Çinli köylülerin kaderini böyle yazmış. Çalışıyoruz ve ölüyoruz. Ben on aydır buradayım. Başlangıçta bu kamarada kalanların tümü gitti. Kaçma hayallerine devam et dostum. Buradan çıkmanın bir tek yolu var: ölmek."

Eddie kim olduğunu onlara açıklamaktan çekindi. Ayaklarını sürüyerek kamaraya girenlerin korkunç durumlarını gördükçe aralarına muhbir olamayacağından emindi, ama kuru bir battaniye ya da bir kâse fazla yemek uğruna birinin kendisini ele verme olasılığı da vardı. Bu zavallılara bir umut kırıntısı sunmayı arzuluyordu ama böyle bir açıklama eğitime ve dene-

yimlerine aykırıydı. Islak şilteye ve bedenindeki tüm eklemlerinden yayılan ağrıya rağmen yorgunluktan sızmıştı. Kamara arkadaşlarından ikisi sabaha kadar öksürüp tıksırdı. Zatürree ya da daha kötü bir hastalıktı. Yaşam koşulları ve dağıtılan azıcık yemeklere bakınca hastalığın şimdiden herkese yayılmış olduğu kolayca tahmin edilebilirdi.

Dondurucu soğuk, cildini tahriş edip soluklaştıran sürekli ıslaklık ve yıpratıcı çalışma ile geçen üçüncü günün sonunda Eddie yardım gelmesinin belki de çok uzun süreceğini düşünmeye başlamıştı. Juan kesinlikle bir adamım helikopter kiralayıp en azından bölgenin üzerinde uçuş yapması için Rusya'ya göndermiş olmalıydı. Ama şimdiye dek böyle bir uçuşa rastlamamıştı. İçgüdülerini izlemek dışında başka bir şey bilmeyen karıncalar gibi ne yaptığını düşünmeden herkesle birlikte dağdan aşağıya çamur taşımayı sürdürmüştü.

Ayakkabılarını kaybetmişti ve derin bir soluk aldığı zaman ciğerlerinin derinliklerinde hafif bir hırıltı hissediyordu. Gerçi işe başlarken sağlık durumu ötekilerden daha iyiydi ama yaşamalarımla açlık sınırında geçirip aşırı çalışmayı olağan sayan köylülerden farklı olarak bedeni düzenli beslenmeye ve dinlenmeye alıştı. Kamarasındaki işçilerden ikisi ölmüştü. Biri çığın altında kalmış, diğeri bir nöbetçi tarafından öylesine kötü dövülmüştü ki kulaklarından, gözlelerinden kanlar fışkırmıştı.

Beşinci gün, hiçbir hatası olmadığı halde sırtına inen kırbaçların acısını çekerken Eddie iki şey fark etti. Birincisi bacağındaki verici çalışmıyordu; ikincisi ise bu unutulmuş sahilde ölecekti.

Altıncı günün sabahı daha güneş doğmadan sabah ayazında çalışmak için dışarı çıkarlarken körfezde büyük bir gemi görüldü. Sahile inen yokuşta duraklayan Eddie gelen geminin yüzer bir kum havuz olduğunu görünce yanılığa düşüp Sourı yerine Maus olduğunu tahmin etti. Epey uzaktan bile kara gövdeli dev gemiden yükselen kötü kokular duyulabiliyordu ve martı sürüleri açık lombozlardan dökülen insan atıklarını didiklemek için akın etmişti.

Bir nöbetçi elindeki copla Eddie'nin böbreklerinden dürtünce, gelenin bir köle gemisi olduğunu anladı. Ölenlerin ya da ne kadar dövülürse dövülsün yatağından kalkamayacak kadar zayıf düşmüş olanların yerini almak üzere yeni köleler getiriliyordu. Kaç yüz ya da kaç bin kişinin burada yok olduğunu, tek özgürlük şansını elde ettiğini düşünen kaç kaçak göçmenin getirildiğini merak etti.

"Ben de buraya böyle getirildim," dedi kamara arkadaşı Tang, kaygan tepeyi tırmanırken. İlk gece dört aydır burada bulunduğu söyleyen işçiydi Tang. Bedeni değnek gibiydi ve yırtık pırtık gömleğinin altından göğüs kemiğiyle kaburgaları görülmüyordu. Gerçi yirmi yedisindeydi ama altmış yaşında gösteriyordu. "Eski bir gemiye doldurulduk ve gemi işte buna benzeyen başka bir geminin içine girdi. Bilmem hayal edebilir misin ama buraya kadar yaptığımız yolculuk burada yapmaya zorlandığımız işten daha kötüydü."

Ayırma kuvvetlerine boşaltmak için kovalarını doldurdıkları şuada paslı bir gemi, kum havuzun kamından ağır ağır dışarı çıkıyor, işçileri güverteden denize atıye dardı.

"Cesetler," Cedi Tang. "Ben de yapmak zorunda kalmıştım. "Yolculukta ölenlerin cesetlerini suya attık."

"Kaç tane?"

"Yüz tane, belki daha çok. Ben iki kuzenimin ve en iyi arkadaşımın cesedini attım."

Tang aynı tempoda çalışıyordu, ama Eddie, anıların onu ezmeye başladığını fark etmişti. "Yani gemiyi sahile çekecekler ve daha fazla işçi için yatakhane olarak mı kullanacaklar?"

"Önce çevresine taşlar, kayalar dizecekler ve havadan görünmemesi için ağlarla örtecekler."

"Ya deniz? Her şey denizden bakınca görülüyor."

Tang başını salladı. "Buraya geldiğimden beri şu iki balıkçı tekneden başka hiçbir gemi görmedim. Sanırım gemilerin geçiş yollarından çok uzaktayız."

Tam ayırma küvetlerine yaklaştıkları anda Eddie sanki ayaklarının altındaki halı birdenbire çekilmiş gibi sırtüstü yere düştü. Şaşkınlıkla çevresine bakınca yüzlerce işçinin de düştüğünü gördü. Ve toprağın sarsıldığını fark etti.

Deprem olduğunu anladığında sarsıntı azalmıştı ama uzaklardan gelen gök gürültüsünü andıran derin homurtu bitmemişti.

Ayağa kalkıp yırtık giysilerine yapışan çamuru temizlemeye çalıştı. Kendisiyle birlikte madende çalışan herkesin dikkati arazinin ortasındaki en yüksek tepeye çevrilmişti. Zirveden yükselen duman ve küller gitgide genişleyerek birazdan güneşi karartacak gibiydi. Zirvede şimşekler Saint Elmo ateşi gibi çakıyordu.

Ayırma işlemi atölyesinin kapısı ardına kadar açıldı ve yüzündeki gaz maskesini sıyırmaya çalışan bir adam dışarı fırladı. Madene geldiğinden bu yana Eddie'nin gördüğü ilk beyaz erkekti.

Adam onlara doğru koşarken, Tang, "İşte bu Jan Paulus," diye fısıldadı. "Ustabaşıdır."

Jan Paulus sağlam görünüşlü, geniş omuzlu, yüz hatları açık havada yıpranmış ve elleri kürek kadar büyük bir adamdı. Eddie ile Tang'den birkaç adım uzakta durup körfeze tepeden bakan volkanı incelemeye başladı. Belindeki kemere takılmış büyük bir uydu telefonunu çıkarıp açtı ve sinyali kontrol edip numarayla çevirdi.

"Anton, ben Paulus," dedi Hollanda ya da Güney Afrika aksanıyla konuştuğu İngilizceyle. Bir an dinleyip devam etti. "Sizin de Petropavlovsk'ta hissettiğinize şaşımadım, ödümüz patladı. En kötüsü buydu ama arama nedenim o değil. Madenin yukarısındaki volkan harekete geçti." Bir an durakladı. "Çünkü bu olasılığı defalarca konuştuk ve şu anda lanet olası bir kül ve buhar bulutuna bakıyorum. Eğer yanardağ gerçekten patlarsa sonumuz geldi demektir."

Adeta adamın söylediklerini vurgulamasına toprak artçı bir sarsıntıyla titredi. "Bunu da hissettin mi Anton?" diye sordu Güney Afrikalı alaycı bir sesle. "Verdiğin güvencelerin hiçbir anlamı yok. Sen üç yüz kilometre ötede bir otel saunasında keyif yaparken ben burada ter döküyorum." Karşı tarafı dinlerken etrafına bakındı. Eddie kulak kabarttığının anlaşılmasa için aceleyle kovayı ayırma küvetine daldırdı. "Evet, Sourı şimdi geldi. Shere Singh'in paslı kovalarının birinden son Çinli göçmenleri indiriyorlar. Yola çıkmaya hazır olunca geçen hafta konuştuğumuz gibi ilk sevkıyatı yükleyeceğim."

Paulus kaşlarını çatıp bakınca Eddie'nin ilerlemekten başka çaresi kalmadı ama olabildiğince uzun süre konuşmayı dinlemeye gayret etti. "Cıva aşamasında bir parti daha bitirdik yani yanardağın ne yapacağından emin olana kadar işleme atölyesini kumsaldan çekip uzaklaştırmak için en iyi zaman. Sen Rusların volkanı incelemek için bilim insanları göndermelerini engelleyecek güce sahipsin, ama dağın patlamasını engelleyemezsin. Niçin helikoptere atlayıp kendi gözleriyle görmüyorsun? Bu arada ben de buradan gitme planı yapacağım." Bağlantı kopuyormuş gibi madencinin sesi yükseldi. "Nee? Onlar kimin umurunda? Sourı'yi kullanarak nöbetçileri götürebiliriz. Shere Singh bize başka gemiler bulur ve her yıl ülkesinden çıkmak isteyen bir milyon Çinli var. Hepsinin yerine adam buluruz..."

Bir iki ay kaybetsek ne olur? Darphaneleri bu kadar süre çalıştıracak hammadde var elimizde... Pekâlâ, birkaç saat içinde görüşürüz."

Tang bir yük hayvanının ağır adımlarıyla tepeye tırmanmaya başlamıştı. Eddie, ona ulaşmak için çabaladı. Duyduklarını sindirirken, bir yandan da gitgide büyüyen kül bulutuna bakıyordu. Ustabası, adamlarını ve nöbetçileri buradan götürmek istiyordu ama bunu yapmak için Rus yanardağ bilimcilerin buraya gelmesini önleyecek gücü olan Anton adında birinden izin alması gerekiyordu. Güney Afrikalı madenci zamanlamanın çok iyi olduğunu söylemişti. Güçlü römorkörlerin çektiği kuru havuz yola çıkmaya hazırda ve anlaşılan para haline getirilecek epey altın elde edilmişti. Herhalde en pahalı ve en önemli gereç olan işleme atölyesi güvenli bir yere çekilmeliydi. Karaya oturtulmuş yatakhane gemileri hurda değerindeydi ve anlaşılan daha fazlasını gönderecek birini tanıyorlardı. Geriye yalnızca Çinli işçiler kalıyordu ve Paulus'un dediği gibi her yıl bir milyon kaçak göçmen yılanı bindiği için köle işgücü kolayca yenilenebilirdi.

Eddie, adamın çarpık mantığını anlıyordu. Yitirecekleri tek değerli şey zamandı.

Ardından bir sarsıntı daha geldi. Eddie esas tehlikenin yanardağın patlaması olduğunu biliyor ve Saint Helens Dağı patladığında yaşandığı gibi birkaç kilometrekarelik arazinin dümdüz olacağı kıyamet günü gibi bir patlama hayal ediyordu. Geride kaldığı takdirde ne kendisinin ne de başkalarının kurtulma olasılığı vardı. Geçen birkaç gün boyunca Juan'ın kendisini haftalar ya da aylar sürse bile bulacağından emin olduğundan, yorucu çalışmaya boyun eğmişti. Eninde sonunda kurtarılacağından hiç kuşkusu yoktu. Şirket, çalışanlarını asla ortada bırakmazdı.

Paulus ile Savich ise şu anda Eddie'nin artık sahip olmadığı bir şeye sahiptiler: zaman.

20

Cabrillo yaşadıklarına inanamıyordu. Dünyada bunca gemi varken, bu kadının benim bulunduğum geminin makine dairesine girmesi şart mıydı?

Arkasındaki kişi silahının namlusunu ensesinden çekerken Juan bilgisayarını ve fenerini kapattı. "Gece görüş gözlüğün var mı?" diye fısıldadı silahlı kişiye.

"Evet," yanıtı neredeyse duyulmayacak kadar hafifti.

"Yol göster." Juan silahlı kişinin elini tuttu. Kalın deri eldivenin içinde eli ince ve zarifti.

Gelen adamların fenerlerinin ışığı Juan'ın başını ya da dizini çarpmasını önleyecek kadar çevresini görmesine yardım ediyordu ama doğru yönde ilerleyip ilerlemediklerini göremiyordu. Bir saniye önce kafasına silah dayamış olan birine güvenmek zorundaydı.

Yaklaşık kırk dakikadır gemide bulunduğuna göre, onu fark etmemişlerdi, ama nöbetçilerin dikkatini anlaşılan yanındaki dostu çekmişti. Yapacağı en doğru hareket ondan ayrılıp, geminin yan tarafına ulaşmak ve yüzerek Oregon'a dönmektir. Ne var ki, bu davranış birçok sorunun da yanıtsız kalmasına yol açacaktı. Şimdilik bu işte ikisi birlikteydi.

Dümen odasına açılan bir kapıya ulaştılar. Eşikten geçip koridora girince Juan peşindekilerin seslerinin kesildiğini fark etti.

"Peki, sen kimsin?" diye sordu sessizce geminin burnuna doğru yürürlerken. "MI6 mı?" Bu kuruluş İngiltere'de CIA örgütünün karşılığıydı. Soruyu sessiz kalarak yanıtladı. "Kraliyet Donanması mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Tory Ballinger. "Lloyd's of London sigorta şirketinin araştırmacısıyım."

Eğer Japon Denizi'ndeki korsanlar Lloyd's firmasını sigorta ödemeleri yönünden güç bir duruma sokuyorlarsa, bir araştırmacı göndermeleri oldukça doğaldı ve bu da Ballinger'in talihsiz Avalon'da olma nedenini açıklıyordu. Korsanları durdurmak ve saldırıların arkasından kimin bulunduğu öğrenmek için belki de gemide kalabalık bir grup vardı. Ne yazık ki, korsanların çalışma yöntemlerini çok küçümsemişler ve saldırıdan yalnızca Tory sağ olarak kurtulmuştu.

"Ya sen?" diye sordu Tory. "Hâlâ bir radar sistemine ve birkaç dalış tüpüne sahip eski bir yük gemisinin, doğru zamanda doğru yerde olma içgüdüleri taşıyan kaptanı olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Buradan çıkınca her şeyi konuşuruz." Cabrillo'nun sesi sertti. Ne kadının varlığı ne de biraz önceki söyledikleri onu mutlu etmişti. Karşılıklı eleştiriler daha sonra yapılabilirdi. Öncelikle sağ salım Oregon'a dönmeleri gerekiyordu.

Fenerini açmaya cesaret etti ama ışığını sönmekte olan mum kadar kıstı. Tory gece görüş gözlüğünü çıkarıp çantasına tıktı. Gür siyah saçlarını yün beresinin içine yerleştirmeye çalışıyordu. Juan onun duygularını anlamak için gözlerinin içine baktı. Kararlı mavi gözleri korkusuzdu. Juan, onun nasıl bir eğitim aldığı bilmiyordu ama batan Avalon'da yaşadığı deneyim ve şu anda sergilediği serinkanlı tutum her şeye hazır olduğunu gösteriyordu.

Koridor, tavadaki bir kapağa yükselen bir merdivenle son buldu. "Kaptan, sanırım bir planınız vardır?"

"tik planım seni ve peşindeki haydutları bulmak değildi. Silah kullanmadan bu adamlardan uzaklaşmak istiyorum. Aşağıda bir Draeger kapalı devre dalış tüpüm var. Dalmasını biliyor musun?" Tory başım salladı, "öyleyse birlikte benim gemiye yüzeriz."

"Bu geminin adını öğrenmeden buradan ayrılmayacağım."

Çenesini inatçı bir ifadeyle kaldırdığını görünce Cabrillo, onun ne kadar kararlı olduğunu anladı. "Toya Maru adlı ve burada olmaması gereken bir gemideyiz. Korsanlar Avalon'a saldırdığı sırada kaçırmışlardı. O zaman gördüğünü söylediğin büyük gemi Maus adında bir yüzer kum havuzdu. Toya Maru'yu ambarına sakladılar ve buraya getirdiler. Yolculuğun benim ekibimin gözetimi altında geçtiğini söyleyebilirim."

"Neden burada olmaması gerekiyor?"

"Çünkü Maus buraya henüz varmadı, birkaç günlük mesafede."

Tory'nin güzel yüzü neler olduğunu anlamayan bir ifadeye bürünmüştü. "Anlamıyorum."

Juan düş kırıklığına uğramaya başlıyordu. Bir an önce buradan kurtulmak zorundaydılar ama Tory soru cevap oyununu oynamak ister gibiydi. Ama aslında genç kadından çok, kendine kızıyordu. Bu konuyla bağlantılı olan herkes gibi o da Korsanların kurnazlığını tahmin etmeyi başaramamıştı. "Yani gözetlendiklerini biliyorlardı ve ben Oregon'u bir gün için Tayvan yakınına çağırınca fırsattan yararlanıp Maus'u boşalttılar. Bu gemiye bir ekip bindirip buraya gönderirlerken, benim adamlarım da ambarı safrayla doldurulmuş Maus'u izlediler. Sökme işinin geldiği aşamaya bakılırsa, gemi bu depoda en az birkaç gündür duruyor olmalı."

Genç kadının koluna dokundu. "Her şeyi sana daha sonra anlatırım. Şimdi gitmek zorundayız."

Cabrillo, yanıt beklemeden silahım kılıfına yerleştirip merdiveni tırmandı. Ambar kapağının kilidi açılırken bir an gıcırdadı ve kolayca döndü.

Juan kapağı açtı, silahını eline aldı ve başını uzatıp üst kata baktı. Karanlık ve sessizdi. Yukarı çıkıp Tory'yi bekledi. Genç kadın yanına gelince fenerini yaktı.

Juan bulundukları yerin safra kontrol odası olduğunu fark etti. Mürettebat dengeyi korumak için pompa sistemini kullanarak yükleri bir tanktan ötekine aktarabiliyorlardı. Safra sağlamak için gemiye deniz suyu doldurulan su emme girişini bulmayı bir an aklından geçirdi ama aramak ve açmak çok uzun sürecekti. Üstelik su çekerken büyük balıkların ya da yosunların girip pompaları bozmasını engellemek için, kalın bir örgü ızgarayla kapatılmış olması gerekiyordu.

Nerede olduğunu algıladığı için mini bilgisayarını açıp Toyo Maru'nun planını ekrana çağırdı. Minik ekranda çizimleri görebilmek oldukça zor olduğundan kaçış yolunu belirlemesi birkaç dakikasını aldı.

"Buldum," dedi sonunda. "Tamam, yanımdan ayrılma."

"Kibarlıktan mı kaptan?"

"Mantık. Ben beden ağırlığımı azaltmak için zırh giyiyorum ve eğer sen on beş günde on kilo vermediysen, giymiyorsun demektir."

Tory küstahça güldü. "Kazandın, yolu göster."

Cabrillo safra kontrol odasının önündeki koridoru gözden geçirdi ve usulca dışarı çıktı. Işık olmadığından Tory'nin gece görüş gözlüğü işe yaramıyordu. Yine el fenerini kullanmak zorundaydı ve nöbetçilerin ışığı fark etmeden önce kendilerini belli edeceklerini düşünüyordu.

Koridorun sonunda dik bir merdivene ulaştılar. Juan tam ortasına kadar tırmandığı anda yukarıdan gelen sesleri ve ışığı fark etti. Geri geri aşağıya inerken Tory'nin tam arkasında durduğunu hissetti. Merdivenin altından bakınca silahlı iki adamın geçtiğini gördü. Sesler kesilinceye kadar üç dakika bekleyip tekrar tırmandılar.

Ana güvertenin altındaki kata gelmişlerdi. Dışarı çıkınca Juan yan taraftan aşağıya atlayıp dalış tüpünü bulmayı planlamıştı. Denizin karanlık sularında Shere Singh'in adamları onları asla göremezlerdi.

Koridorun ucundan bir silahı tetiklemeye hazırlayan o bildik ses duyuldu. Işıklar yandığı anda Cabrillo, Tory'yi yere attı. Daha karşısında bir hedef bulmadan parmağı tetiğe gitti ve karmaşayı arttırmak için yayılım ateşi açtı. İlk saniyelerde seken kurşunların yaratacağı tehlikeye aldırış etmedi. Önemli olan buradan çıkmaktı. Tory de silahını çıkardı ve susturucusuz 9 milimetrelik kurşunun sesi geminin metal gövdesi içinde top gibi patladı.

Juan merdivenden aşağıya inmek istedi ama sahanlığa doğru bakınca otomatik silahların oldukça yakından ateşlendiğini gördü; mermilerin sıcaklığını ensesinde hissetti, namlular sanki yüzünde patlayacaktı.

Aşağıdaki adama rastgele bir kurşun sallayıp sürünerek koridorun doksan derece döndüğü noktada gizlendi. Pusu kuranların görüş alanından çıkınca, Tory'yi de güvenli yere doğru çekti. Vurulmamış olması bir mucizeydi ve İngiliz kadın hakkında kaygılanmanın zamanı değildi.

Mini bilgisayarını koridora doğru fırlattı. Anında bir otomatik silahın sesi duyuldu. Güzel. Nöbetçiler diken üstündeydiler. Silahını koridora uzatıp üç el ateş ederken yer değiştirdi ve dördüncü kez tetiği çekerken görünebileceği bir yere çıktı. Güverteye bakınca AK47'sinin arkasına sinmiş sarıklı bir nöbetçi gördü. Cabrillo, adamın kafasına iki kurşun sıkınca, koridorun uzak ucundaki diğer bir nöbetçi deli gibi ateş etmeye başladı, o da sığındığı yere geri döndü.

Tory'nin elini tuttu ve görünmeden çıkma fikrini unutup, pusu kurulan noktadan koşarak kaçtılar.

Köşeyi dönünce bir tüfeğin dipçiği kafasına indi. Afallayarak yere düştü ama bilincini yitmemişti. Peşinden gelen Tory vuruşun ivmesini atlatmaya çalışan nöbetçiye iki el ateş etti. Dokuz milimetrik mermilerin kinetik enerjisiyle geriye doğru savrulan nöbetçinin arkasındaki duvar kan içinde kalmıştı.

Tory, kafasını cam kadar kırılğan gibi hisseden Juan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Bulanık görmeye başlamıştı ve alnından kan sızıyordu. Juan sol gözünün üzerinde bir kapak gibi sallanan deri parçasını sert bir hareketle çekip koparınca yeniden kan fışkırdı ama artık daha rahat görüyordu. Tory soluğunu tutmuş izliyordu.

"İyi bir estetik cerrah tanıyorum," dedi Juan ve tekrar koşmaya başladılar.

İşte o anda Juan'ın şimdiye kadar hiç duymadığı türden bir metalik ses yükseldi. Gemi testeresini çalıştırdıklarını anladı. Bir saniye sonra kalın bir zincir testere, durdukları yerden ancak yedi metre uzakta, geminin üst güvertesini kesmeye başlamıştı. Yağlama fiskiyelerinden gelen su buhara dönüşüyor, deponun içindeki rutubeti yüzde yüz oranına yükseltiyordu. Sonra etrafa saçılan metal parçacıkları yolu adeta şarapnel gibi doldurdu. Testere yön değiştirip, onlara doğru enine kesmeye başladı ve metal duvar bölmelerini sanki kumaşmış gibi parçaladı. Kalın testerenin dişleri yanında durdukları duvarı bir konserve açacağı gibi kolayca kesmişti. Onlar koşarken testere, güvertenin yüz yirmi santim üstünden, oldukça hızlı yaklaşıyordu. Yanmış metalin ağır kokusu onları boğarken, ara sıra testereden fırlayan parçalar Cabrillo'nun üzerine konup dalgıç giysisinde delikler açıyordu.

Başka bir merdivene rastladılar ve öldürücü testereden uzaklaşmak amacıyla hızla tırmandılar. Makine sanki nereye gittiklerini biliyormuş gibi peşlerinden geliyor, tarihöncesinden kalma yırtıcı bir hayvan gibi merdiveni dişliyordu. Yerinden kopan korkuluk parçaları ise duvardan sekiyordu.

Juan yolu güçlükle seçebiliyordu. Hem alnındaki kanama hem de hafif sarsıntı yüzünden yavaşlamaya başladığının farkındaydı. Ama Tory yanından hiç ayrılmıyordu. Birlikte gemi testeresinin yırtıcı saldırısından uzaklaşmaya çalıştılar. Tayfa kamaralarını geçip köşeyi dönünce dışarıya açılan bir kapağa doğru atıldılar. Hayatta kalma yarışı son hıza ulaşmışa; Toya Maru'yu dilimleyen testereye paralel koştuklarından nerede olduklarını da tam olarak göremiyorlardı. Açık kapıya üç metre kala testerenin dişleri saplanmış, sağ taraftaki duvar parlayıp titremeye başlamıştı. Japon yapısı tanker depoda tam kare şeklinde durmadığı için

testere önce Juan ile Tory'nin döndüğü köşeyi parçaladı ve sanki bir fermuar açılıyormuş gibi duvarı bölmeye başladı.

Juan omzunun üstünden arkaya baktı. Testere koridorun ilk üç metresini yok etmişti ve o bakarken birkaç metreyi daha yuttu. Dişler koridora enlemesine geçerken, metal kıymıklar öfkeli bir eşekarısı grubu gibi koridoru dolduruyordu.

Kurtulmaya bir buçuk metre kala Cabrillo, Tory'nin kürek kemiklerinin arasına vurdu ve genç kadın bu darbeye yere düşüp yuvarlanmaya başladı. Juan da kendini yere attı ve açık güverteye eriştikleri anda testere tam üstlerinden geçti.

Ve kendilerini bir pusunun ortasında buldular.

Sarıklı dört adam onları ellerindeki AK47'lerin dürbünlerinden izlemişti. Juan ile Tory'nin sanki kucaklaşıyorlarmış gibi kolları bacaklarını birbirine dolanmıştı. Tabancalarını çekmeye fırsat kalmadan, nöbetçiler silahlarını onların başına dayamışlardı. Gemideki tüm sesler o anda kesilmişti.

"Testerenin sizi parçalamasını ummuştum," dedi aksanlı bir ses geminin üzerindeki asma köprüden.

Nöbetçiler, Juan ile Tory'nin silahlarını alıp, elleri başlarının üzerinde ayağa kalkmalarına izin verdiler. Cabrillo yukarıdan bakan adamı inceledi. Yaşını ve Abhay'a benzerliğini düşününce adamın korsan çetesinin reisi olduğunu tahmin etti.

"Shere Singh," diye homurdandı Juan.

"Umarım aradığınızı buldunuz," dedi Singh. "Merakınızı gidermeden mezara girmenizi istemem doğrusu." Juan'ın anlamadığı bir dilde bir emir verince adamlar ikisini birlikte geminin burnuna doğru iteklediler.

Yukarıda görünmeyen bir görevli, testereyi yeniden çalıştırmak için ayarlıyordu. Tavana yakın yerleştirilmiş raylar, testerenin deponun içinde her yere manevra yapmasını sağlıyordu. Daire şeklindeki testere şimdi burnun kesildiği yerin yaklaşık beş metre gerisinde öylesine gergin duruyordu ki, yetmiş metre uzunluğunda olmasına karşın sarkmıyordu. Lambaların ışığında özel alışım dişleri yan yana dizilmiş yüzlerce kılıç gibi parlıyordu.

Kısa bir süre sonra Shere Singh yanında iki nöbetçiyle birlikte Toya Moru'nun güvertesine indi. Elinde uzun dikey sapları olan tuhaf bir boru vardı. Juan ile Tory'yi sımsıkı tutan nöbetçiler ancak parmak uçlarının yere değmesine izin veriyorlardı. Cabrillo ellerinden kurtulmak için dengesini ayarlamaya çalıştı, ama bedenini her oynattığında nöbetçiler onu biraz daha yukarı çektiler. Singh yaklaşarak boruyu Juan'ın kollarının altından ve sırtından geçirdi. Artık nöbetçiler yalnızca borunun saplarını tutarak onu olduğu yerde tutabileceklerdi.

Cabrillo bu ilginç aletin amacını anlamıştı. Korsanların düşmanlarından kurtulmak için en sevecek kullandıkları yöntem olmalıydı. Borunun uzun tutacakları kurbanın bedenini gemi testeresine dayadıkları zaman nöbetçilerin yaralanma olasılığını yok ediyordu.

Neler olacağını anlayan Tory Ballinger öfkeli bir dişi aslan gibi kükredi ve kurtulmak için çırpındı. Onu tutan adamlar gülerек Tory'yi biraz daha yukarı kaldırdılar, böylece tüm ağırlığı omuzlarındaki kas bağlarına bindi. O kadar çok acı çekmeye başlamıştı ki savaşıacak bütün gücünü yitirmişti.

"Bu yaptığın yanına kalmayacak," dedi Cabrillo.

Savurduğu tehdit Shere Singh'e olduğu kadar kendisine de boş sözler gibi gelmişti, zaten iri kıyım Pakistanlı onlara gülüyordu. "Tabii ki kalacak Kaptan Jeb Smith. Ama Abhay'ın tarifıyla karşılaştırılınca epey kilo verdiğinizi söyleyebilirim."

"Jenny Craig (Zayıflama programı.) sayesinde." "Kim?"

"Boş ver. Dinle Singh, Maus'u da. Sourı'yı de biliyoruz. Yasal bir limana girdikleri anda onlara el konacak. Senin işin bitti, neden vazgeçmiyor ve kendini iki cinayetle suçlanmaktan kurtarmıyorsun?"

"O zaman beni Toya Maru'nın tayfalarını öldürmekle suçlamayacaksın, öyle mi?"

Juan, Korsanların tanker tayfalarını esir aldığına zaten inanmamıştı ama şimdi bu durum kanıtlanmış oldu. "Yaklaşık on dakika içinde özel bir tim bu binaya girecek ve içerideki herkesi öldürecek."

Singh bir kez daha güldü. Esirler üzerinde mutlak üstünlük kurmaktan keyif alır gibiydi. "Seni ve güzel arkadaşını kurtarmak için beş dakika kadar geç kalmış olacaklar. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni durduramaz. Şu anda adamlarım senin gemine doğru gidiyorlar. Elinde az sayıda paralı asker vardır. Onlarla rahatlıkla başa çıkacaklardır."

Cabrillo buradan sağ kurtulamasa bile, ekibinin Singh ile adamlarım, buğday biçer gibi yok edeceğini biliyordu. Ama Singh'in konuşmasını istiyordu. Bu durumdan kurtulma yolunu bulana kadar zaman kazanmalıydı. "Eğer öleceksek, en azından bana Çinlilerden söz et. Senin planlarına nasıl dahil oldular?"

Singh biraz daha yaklaştı. Delici bakışlı ela gözleri vardı ve hiç kıpırdamadan bakıyordu. Sigara kokuyordu ve iki metreye yaklaşan boyuyla Cabrillo'dan yaklaşık on santim daha uzundu. Juan'ın göğsüne bir yumruk atınca, ciğerlerindeki tüm hava dışarı aktı. Eğer tüm gücüyle vursaydı, Juan'ın kaburgaları içeri çökerdi. Ciğerlerini biraz havayla doldurmak için birkaç kez soluk alması gerekirdi.

"Japon Denizi'nde Maus'u izlediğinizi bilmediğimi mi sanıyordunuz. Elime fırsat geçince bu gemiyi kum havuzdan çıkarttığımı anlamadınız bile," dedi Singh ayağını güverteye vurarak. "Sizden hep bir adım önde olduğuma göre, şu anda sana bir şeyler söyleyecek kadar aptal olduğumu nasıl düşünebilirsiniz? Bilginin kazanılması gerekir. Bunu oğullarıma da öğrettim. Sana verilen her şey ancak hak ettiğin orandadır. Ele geçirdiğimiz Çinlilere ne yaptığımız seni hiç ilgilendirmmez."

Bu sözler en azından Singh'in yılankafalarla bağlantısı olduğunu doğruluyordu. "Bizim kim olduğumuzu ve seni niçin izlediğimizi merak etmiyor musun?"

Singh'in yüzünde vahşi bir ifade oluştu. "İşte bunda beni yendin dostum. Gerçekten kim olduğunuzu bilmek isterim ve eğer bir hafta önce buraya gelseydiniz bu bilgiye ulaşmaktan keyif alırdım. Ama şu anda artık bir önemi yok. Sırlarınızla birlikte mezara gitmenize izin vereceğim ve kendi işime bakacağım."

Singh eliyle havada daireler çizince testerenin dev dişleri harekete geçti. Testere önce bulanık bir görüntü gibi güvertenin üzerinden hızla geçti. Sesi hâlâ çok korkunçtu, ama bir gemi gövdesini parçalarken çıkardığı ses kadar kötü değildi.

Juan kaçınılmaz sonu önlemek için bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Aklında bir fikir belirlemeye başlamıştı, ama onlar vurup öldürene kadar ancak iki ya da üç nöbetçiyi haklayabilirdi. Tek umudu Tory'nin tankerin yanından atlayıp hızla depodan uzaklaşmayı düşünecek sağduyuya sahip olmasıydı. Dikkatle ona bakınca ikisinin gözleri birbirine kitledi. Birbirlerinin aklından geçeni okur gibiydiler. Juan çılgın bir eylemde bulunacaktı ve bakışlarıyla bu girişimini anlatmıştı. Bu kısacık bakışma Juan'a onu daha iyi tanımak istediği duygusunu vermişti.

Nöbetçiler, Juan'ı keskin dişleri hızla dönen testereye yaklaştırdılar ve ne kadar direnirse dirensin, bu canavar makineye doğru ilerlemekten kendini alamadı. Bir buçuk metre geriden bile gücünü hissedebiliyordu. Bir fırtınada elektrik akımı gibi havayı kesen canlı bir güce benziyordu.

Omuzlarını oynatmayı denedi ama nöbetçilerin kendisini testereye biraz daha yaklaştırmasından başka bir işe yaramadı.

Shere Singh ona doğru gelirken Juan'ın dokunmasını önleyecek kadar mesafeyi korumaya dikkat etti. Elinde uzun bir sopa vardı. Juan'ın dikkatini çektiğinden emin olunca tahta sopayı dönen testereye yaklaştırdı. Testerenin maun sopayı yok etmesi bir saniye bile sürmemiş etrafa talaşlar dağılmıştı. Singh sırtarak geriledi ve makinenin gürültüsünü bastırmak için bağırdı. "Sanırım kadını testereye sürmeden önce tadına bakmaları için adamlarıma izin vereceğim."

Juan bir şey yapacakmış gibi görünmüyordu, ama her aşamayı planlamış, her hareketini zihninde canlandırmıştı ve hiç tereddüt etmeyecekti. Yine de bu planın çok belirgin bir değişkeni vardı. Her şey ilk saniyede sağ kalıp kalmayacağına bağlıydı.

İki ayağı birden kaldırdı, çünkü testereye yaklaşırken arkasındaki haydutların kendisini daha sıkı tutacaklarına güveniyordu. Sağ bacağı testerenin üst kısmına temas edince. Tory şaşkınlıktan bir çığlık attı, hızla dönen testere bacağına dokununca, vücudundaki aletin tutamakları nöbetçinin ellerinden çıktı.

Ani darbe neredeyse Juan'ın bacağını eklem yerinden koparacaktı ve dizinin altındaki protezin bağları son sınırına kadar gerildi. Ama işe yaradı. Adamlar borunun tutamaçlarını testerenin protez bacağın titanyum desteklerini kesmesine olanak verecek kadar sıkı tutmu-

yorlardı. Gemi testeresinin acımasız darbesi Juan'ı bez bir bebek gibi güvertede beş metre öteye fırlattı. Kusursuz bir dönüşle düştü ve durduğu anda savaş bacağı adını verdiği protezin içine gizlenmiş KelTec tabancasına uzandı.

Dünyanın en küçük silahlarından biri olan KelTec tabancanın ağırlığı ancak yüz yirmi gramdı. Ama .22 ya da .25 kalibrelik mermi atan diğer küçük tabancalardan farklı olarak P.380 kartuş mermi atıyordu. Bunlar bir adamı yıkacak güçte mermilerdi ve Oregon'daki silah uzmanları mermileri azami oranda doldurmuşlardı.

Gerçi Cabrillo ilk mermiyi Singh'in kafasına gömmek isterdi ama minik tabanca yalnızca yedi mermi alıyordu. Bir saniye önce kendisini sımsıkı tutan nöbetçilere dikkatle nişan alıp tetiği çekti. İlk atış isabetsizdi. Çok hızlı soluk alıyordu ve kesik bacağı zonkluyordu. Bundan sonraki ikinci atış yerini buldu ve boynu parçalanınan nöbetçi testerenin ağızına doğru sürüklendi.

Testere, adamı bir kan fıskiyesine dönüştürerek parçalıyordu. Kafası ile vücudunun üst kısmı bir gürültüyle zemine düşerken, testerenin dişi adamın beline saplanınca bacaklar ayrılarak havaya fırladı. Havada adeta perende alan bacaklar öteki nöbetçinin göğsüne çarpınca, onu bir süreliğine etkisiz bıraktı. Juan, Tory'yi tutan adamlara nişan aldı. Çok yakın olduklarından öldürücü bir noktaya ateş edemiyordu ama birini tam dizinden vurdu. Nöbetçi çığlık atarak olduğu yerde dönerken Tory diğerinin elinden kurtulmayı başardı. Juan ikinci nöbetçiyi göğsünden vurarak yere serdi.

Shere Singh ile birlikte Toya Maru'ya inmiş olan iki sarklı adam bir yandan gizlenmeye bir yandan ellerindeki AK47'lerle ateş etmeye hazırlanıyorlardı. Juan silahındaki son üç kurşunu onların üzerine yağdırırken Tory'ye bağırdı. Genç kadın bir hamlede yanma geldi ve birlikte güvertenin korkuluğuna doğru koştu. Bacağı bedenini taşıyamadığından Juan ile Tory, üçbacak yarışına katılmış bir çift gibi yalpalayarak koşuyorlardı.

Nöbetçiler onlara nişan aldığı anda korkuluğa ulaşmışlardı. Silahlarının namlularını ayarlarlarken, 7.62 milimetrelilik mermiler etrafa çarpıp sekiyordu. Cabrillo ile Tory hiç durmadan, sanki denize atılan cesetler gibi hızla kendilerini korkuluktan aşağıya bıraktılar ve baş aşağı suya daldılar. Daha yumuşak atlamak gibi bir seçenekleri olmadığı için suları fışkırtarak daldılar. Gerçi Juan'ın, Singh'in gülle gibi yumruğundan sonra ciğerleri henüz kendine gelmemişti, ama suya çarpmanın etkisinden kurtulmak için yüzeyin altında kalmaya özen gösterdi.

Testerenin sesi depoda yankılanmadığına göre herhalde birisi durdurmuştu. İçinden ona kadar sayarken kendine bu sayıya ulaşınca su yüzüne çıkacağına söz verdi, ama sihirli rakama gelince bir kez daha saymaya karar verdi, ardından bir kez daha saydı. Önce Tory'nin nefesi kesilince, tankerin gövdesine olabildiğince yakın bir noktada yüzeye çıktılar. Juan ciğerlerini havayla doldurdu ve görülüp görülmediklerini bilmediğinden tekrar daldı.

İkinci kez yüzeye çıkınca bir an durup nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Draeger dalış tüpünü bağladığı yerden yirmi metre kadar gerideydiler. Çevrelerine inen mermiler denizde fışkilyeler oluşturuyordu. Yeterince soluk alamadan tekrar derine daldılar ve uzun bir mesafe gidecek gücü kendilerinde buldular.

Bacağının zonklamasından zihni bulanıyordu, Juan bu yüzden bağladığı basit düğümü çözmekte zorlandı ve parçalanmış protez bacağına gizlenmiş bıçağı çıkardı. Testere, bıçağın ağzının bir kısmını parçalamıştı ama büyük bölümü sağlamdı. Bağları kesip ağızlığı Tory'ye verdi ve birlikte derine daldılar. Dalış tüpü hava kabarcığı çıkarmadığından yukarıdaki silahlı nöbetçiler nerede olduklarını belirleyemezlerdi. Yine de ateş ediyorlar; daha doğrusu iki arkadaşlarının ölümünün ve birinin de yaşamı boyunca topal kalmasının intikamını almaya çalışıyorlardı.

Ağızlığı Tory'den alırken içine su kaçırıp CO₂ temizleyicisinde yakıcı bir tepki oluşturmaya özen gösterdi. Kirli ve tuzlu suya karşın, kauçuk ağızlığın üzerinde genç kadının tadını hissetti. Güven verircesine elini sıktı ve Draeger dalış tüpünü omzuna yerleştirdi. Protez bacağına bağlantı kısımları tümüyle zarar gördüğünden bir paleti sağlam ayağına taktı ve diğerini Tory'ye verdi.

Maskesinden suyu temizlerken bir silah sesi daha kulağına çalındı. Bu ses, öfkeli nöbetçilerin attığı mermilerin sesi değildi. Çok iyi tanıdığı bir silahın ritmik atışlarıydı. Gülümsemekten kendini alamadı. Singh'in adanılan Oregon'a çıkmaya çalışıyorlardı ve ekranın karşısında oturan Mark Murphy'nin geminin Bofors 40 milimetrelilik autocannon silahıyla karşılık vermesini gözünde canlandırabiliyordu.

Tam o anda tepedeki adamlar suyun içindeki hareketi sezmiş olmalıydılar; birdenbire mermiler yağmaya, denizin içinde beyaz okları andıran oyuklar oluşmaya başladı.

21

Koyun öte yanından gemi testeresinin sesini duyunca Max Hanley, hemen Franklin Lincoln ile SEAL saldırı ekibine Zodyak botu suya indirme emrini verdi. Sonra tekne garajından çıkıp Oregon'un üst güvertesinin altına gizlenmiş operasyon merkezine gitti. Kırmızı karartma ışıkları ya nınca, bilgisayarların mavi ışığıyla karışınca odaya çok çirkin bir mor renk hâkim olmuştu. Max'in aklında dolaşan binlerce sorunun arasında bunu niçin daha önce fark etmediği sorusu da vardı.

Söküm tesisi gecenin bu geç saatinde tamamen sessizdi, Shere Singh herhalde başkanı ele geçirdiği için gemi testeresi çalıştırılmıştı. Eric Stone dümende, Murphy silah istasyonunda, Halil Kasım ile Linda Ross radar ekranlarının önündeydiler. Max komuta koltuğuna yerleşip, mikrofon düzeneğini, gittide seyreden saçlarının arasına yerleştirdi.

"Linc, duyuyor musun?"

"Anlaşıldı Oregon. Görünmeden yaklaşıyoruz. Yedi dakika sonra varacağız."

Max, testerenin sesi Zodyak'ın büyük dıştan takma motorunun gürültüsünü bastıracağı için motora neden kullanmadıklarını soracaktı, ama birden dümen suyunun kapkara denizde beyaz bir yeni ay gibi parlayacağını anımsadı.

Lincoln devam etti. "Oregon, haberiniz olsun kumsaldan çok sayıda tekne ayrılıyor. Dört, tekrarlıyorum dört tane çok amaçlı destek teknesi. Isıya duyarlı tarama aygıtı, içlerinin insan dolu olduğunu gösteriyor."

"Görüyorum," diye söze karıştı Mark Murphy silah istasyonundan. Oregon'un ana direğine yerleştirilmiş termal kızılötesi düşük ışıklı kameranın görüntüleri ekranına yansıyor. "Toplam olarak elli asker bulunduğunu tahmin ediyorum. Otomatik silahları ve roket tahrikli el bombaları var." Geminin çeşitli silahlarını kontrol etmek için bilgisayarına gerekli komutu tuşladı. Ekranda sahilden yola çıkan on iki metrelik teknelerin hepsi ayrı ayrı karelerde görülüyordu. Karanlık gövdeli her teknenin üzerinde bir hedef çizgisi belirdi. "Hedefler birden dörde. Hepsini buraya gelirken izlemeye aldım."

"Zodyak nerede?" Oregon' un topları ateşlenirken Zodyak için kaygılanmak istemiyordu.

"Linç yoldan çekiliyor ama yavaş hareket ediyor."

Max geniş açılı kamera görüntüsünü ekrana getirdi. Zodyak ağır ağır sancak tarafından uzaklaşırken Singh'in adamları doğruca Oregon'a doğru geliyorlardı. Zodyak'taki eski SEAL komandoları hızlarını arttırlırsa nöbetçiler dümen suyunu fark edip ateş açabilirlerdi. Linc'in ateş hattından uzaklaşması için bir süre beklemek zorunda kalmıştı Max.

"Geliyor!" diye seslendi Linda Ross bulunduğu yerde. "Sahilden füze atışı!"

Uyarıyı yaptığı iki saniye içinde RPG füzesi Oregon'a oldukça yaklaşmıştı ve daha kimse tepki göstermeden iki buçuk kiloluk füze burnun üst tarafında çapa demiri ağzına çarparak patladı. Sovyet yapımı RPG füzesi, çelik yüzeyden büyük bir parça koparıp güvertede bir delik açtı, ama büyük bir zarar vermedi.

"Yine geliyor. Birkaç tane birden."

Sahile çok yakın olduklarından geminin otomatik savunma sistemi gelen füzeleri karşılayabilecek mesafede değildi.

Max'in başka seçeneği kalmadı. "Dümen, tam yol geri!"

Bu emrin geleceğini tahmin eden Eric Stone çiftte gaz kumandalarını çoktan geri almaya başlamıştı. Geminin dört büyük manyetohidrodinamik motorları çalışmaya başladı. Yüksek devirli motorlar bir anda tam güçle çalışmaya, deniz suyunun doğal elektrik akımından yüklenmeye ve kriyo soğutmalı manyetolarla bu akımı güçlendirerek tahrik tüplerinden suyu pompalamaya başladı.

Geriye doğru ani hareket mutfaktaki tabakların ve Cabrillo'nun çalışma masasındaki dosyaların dağılmasına neden oldu. Yine de gelen RPG füzelerinden kaçacak kadar hızlı hareket edemediler.

İyi nişan almadan fırlatılmış füzelerin altı tanesi hiçbir zarar vermeden suya gömüldü. Bir tanesi Oregon'un işe yaramayan kargo vincine çarpınca, vinç bir ağaç gibi devrildi. Ağır çelik vinç on bir bin tonluk gemiyi titretecek kadar güçle güverteye indi. Sekizinci füze köprünün altından üst güverteye çarptı. Kuvvetli patlayıcı savaş başlığı bir tankın kalın zırhını delmek üzere tasarlandığından, iki santimlik çeliği içinde patlayınca gücünün bir kısmı tükendi. Şirket'in liman denetimleri için kullandığı sahte kamaraların ikisi patlamanın etkisiyle dağıldı, ama zarar yüzeyseldi. Hasar kontrol bilgisayarı hemen yangın söndürme sistemini harekete geçirdi ve hasar kontrol ekiplerini olay yerine yönlendirdi.

"Otuz saniye içinde rapor isliyorum," dedi Max geminin acil durum kanalını kullanarak.

GPS ekranını ve hız göstergelerini kontrol etti. Söküm tesisinden yirmi mil hızla geri çekiliyorlar ve hız gittikçe artıyordu. Birkaç saniye sonra Shere Singh'in RPG füzelerinin menzili dışına çıkacaklardı. Eğer Singh'in elinde Stinger füzesi gibi daha gelişmiş silahlar varsa, bunları havada karşılamak için çok fazla mesafeye gereksinimleri vardı.

"Linç, bana durum rapora ver."

"Bize doğru geliyorlar," diye yanıtladı SEAL komandosu. Max, Zodyak'ın motorunun gürültüsünü ve makineli tüfek seslerini duyabiliyordu. "Bir tekne bizi kovalıyor. Üç tanesi size yaklaşıyor."

"Füze menziline çıkarak için bize bir dakika ver, hemen ateş açacağız. Gomez Adams bizim ikinci insansız uçağı fırlatmaya hazırlanıyor, birkaç dakika sonra savaş alanını daha iyi görebileceğiz."

"Anlaşıldı."

Körfezde kırk mil hızla ok gibi ilerlerken, Linç, M4A1 silahıyla isabet ettirdiğinden pek emin olmadan ateş ediyor, peşlerinden gelenlerden korunmaya çalışıyordu. Şimdilik onların atışları da ıskalamıştı. Anlaşılan adamlar silahlarını teknenin küpeştelere dayamış hiç bakmadan tetiğe basıyorlardı.

Oregon'a füze yağıyordu, ama Linç, arkadaşlarının bunların geleceğini tahmin ettiklerini de biliyordu. Söküm tesisi sahibinin Şirket'le savaşmaya kalkışması önemli değildi. Şu anda önemli olan başkanı bulmak ve hızla kaçıp uzaklaşmaktı.

Gemi testeresinin kulakları sağır eden gürültüsü bir dakika önce durmuştu ve Linç bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu. Oregon peşlerindeki tekneyi haklamadıkça, depoya doğru gitmeyi göze alamazlardı. Yoksa almalılar mıydı?

Zodyak'ın dümeninde Mike Trono oturuyordu ve Linç yalnızca bir el işaretiyle ne yapmak istediğini anlattı. Trono sesini çıkarmadan başını salladı ve büyük deponun arka tarafına geçecek şekilde kısa bir dönüş yaptı.

Bu manevradan sonra Zodyak'ın üstüne gelen tekneyle arasındaki mesafe iyice kısalmıştı; nöbetçiler bu durumdan cesaret aldılar. Bir düzine silah aynı anda patladı ve eğer Trono, Zodyak'a zikzaklar çizdirmemiş olsaydı, kauçuk gövdesi ve içindeki dört kişi paramparça olurdu.

Linc ile diğerleri hemen ateşe karşılık verdiler. Trono bile bir eliyle dümeni idare ederken diğer eliyle silahını ateşliyordu. Teknedeki adamlardan biri korkuluktan aşağıya uçtu. Burun dalgasının girdabına kapılıp derinliğe çekildi. Aldığı yara ölümcül olmasa bile, üzerinden geçen teknenin pervanesi bedenini herhalde hamburger köftesine çevirmişti.

Düşman teknesi biraz uzaklaşınca, deponun arkasına dönen Trono biraz yavaşlama fırsatı buldu ve döndükleri anda gemi testeresinin sesi tekrar duyuldu. Ancak bu kez metali kesmediği için daha hafifti.

Tüfeğini sımsıkı göğsüne bastıran Linc, Zodyak'ın yumuşak kenarından suya doğru yuvarlandı ve suyun darbesini geniş omuzlarıyla karşıladı. Mike, Zodyak'ı açığa çıkarıp son hızla sahile paralel ilerlerken hâlâ dümen suyunun oluşturduğu dalgalar arasında batıp çıkıyordu.

Linc, deponun metal eteğinin altından daldı ve yapının iç tarafına geçti.

Geminin kışındaki isim levhasının sökülmüş olduğunu görece kadar ışık vardı ama sahile yakın bir noktada gemi testeresi çalıştığından neler olup bittiğini anlamasını sağlayacak diğer sesleri duymuyordu.

"Oregon, burası Saldın Bir," dedi telsize. "Deponun içindeyim, başkanı arıyorum."

"Anlaşıldı," dedi Max. "Ateş açmaya hazırız, depodan çıkışınız temiz olacak. İyi şanslar."

Linc yanıt olarak telsizin tuşuna bastı ve güverteye çıkacak bir yer bulmak için geminin boyunca yüzmeye başladı. Bir anda geminin kesilmiş burnundan bir silahın patladığını duydu.

Birkaç saniye sonra iki kişi geminin korkuluğundan aşağıya atladı. Birinin üzerinde siyah dalgıç giysisi, diğerinde de siyah asker üniforması vardı. Birinin Cabrillo olduğundan emindi ama diğerinin kim olduğunu çıkaramadı. Sadece bir kadın bedeninin kıvrımlarına sahip olduğunu fark etmemişti. Böyle yerde bir sevgili bulmayı ancak başkan becerebilirdi.

Çift suya gömüldüğü anda silahların aşağıya çevirmiş iki nöbetçi korkuluğun kenarında belirdi. Aradaki mesafe Linç'in nişan alamayacağı kadar fazla olduğundan, suyun yüzeyinden birkaç metre yukarıdaki köprünün altında kalmaya özen göstererek sessizce yüzmeye devam etti. İki kez Cabrillo ile yüzü tanıdık gibi gelen kadının soluk almak için yüzeye çıktıklarını gördü. Metal merdivene doğru gittiklerinden emindi. Anlaşılan Juan kapalı devre dalış tüpünü buraya saklamıştı.

Nöbetçiler aşağıya doğru ateş ediyorlardı ama Cabrillo'nun ne tarafa kaçtığını fark edememişlerdi. Linç, Cabrillo'nun son kez yüzeye çıkışından bu yana tam bir dakika geçtiğini tahmin ediyordu. Gerçi başkan iki dakika, hatta daha fazla suyun altında kalabilen harika bir dalgıçtı ama suyun yüzeyinde silahlar patladığından bunu başaracağından pek emin değildi. Herhalde Draeger dalış tüpüne ulaşmıştı.

Bu sonuca vardığı anda telsizden Max'in ateş açtıklarını bildiren sesi duyuldu. Aynı anda Oregon'un ön tarafına yerleştirilmiş 40 mm. otomatik topun gümbürtüsü yankılandı.

Dışarıdan gelen top seslerine aldırmayan nöbetçiler merdivenden üç metre uzaklıktaki bir noktaya ateş etmeyi sürdürdüler. Anlaşılan dikkatlerini çeken bir şey olmuştu. Linç, palet yerine asker botları giymişti, bu yüzden büyük bir güç harcayarak suyun üstüne çıkabildi ve M4A1 silahını omzuna yerleştirdi. Yerçekimi tekrar aşağıya çekmeden önce eski SEAL komandosu üç el ateş etti. Nöbetçilerden birinin silahı elinden düştü, diğerinin kafası koyu kırmızı bir pus içinde kayboldu.

Tekrar suya dalarak, başka bir nöbetçinin silahıyla suyu taramasını bekledi. O sırada ayak bileğine bir el dolandı. Bir tekmeyle sıyrılmak istedi, ama yapmadı. Başkan gelmişti.

Linc, Cabrillo'nun ağızlığı dudaklarını yerleştirip birkaç soluk aldıktan sonra geri verdiğini fark etti. Ağızlığı alan kadının da göğsü omzuna doğru kalkıp indi. Üçü birlikte aynı ağızlığı paylaşarak ancak köpeklemelerle tanımlanacak bir biçimde yüzmeye başladı. Tankerden uzaklaşmaları birkaç dakika sürdü. Deponun arka kapısına ulaşınca birlikte köprünün altından yüzeye çıktılar. Cabrillo'nun deriyi kopardığı yerde alnı yanıyor, sağ bacağı kasiğinden ayağına kadar zonkluyordu.

"Zamanlaman bundan daha iyi olamazdı," dedi Linc'e. "Sanırım paletim su yüzüne çıktı ve yerimizi belli etti."

"Burada başkaları var mı patron?"

"Silahımı çektiğim anda Shere Singh tüydü. Toya Afara'daki son iki nöbetçiyi de sen haklıdysan, daha fazlasını bilmek istemiyorum."

"Takviye gücün gelmesini beklemesek olmaz mı?" dedi Tory.

"Ben de hanımefendiyle aynı fikirdeyim," diyerek telsizini açtı Linc. "Oregon, burası Saldırı Bir. Başkan ile Avalon'dan çıkardığımız denizkızı yanımda. Zodyak'ın bizi alması için hazırız."

"Beklemek zorundasınız. Burada bir tekne daha var. Onu izliyoruz ve yok etmek için birkaç dakikaya daha gereksinimimiz var."

Cabrillo, Linc'in telsizini aldı, "Olumsuz Oregon. Biz konuşurken Shere Singh kaçmış olabilir. Onu yakalamalıyız."

"Pekâlâ Juan. Zodyak'ı sizin yanınıza göndereceğim."

Bir dakika sonra Zodyak büyük bir homurtuyla Linc'in denize atladığı noktaya ulaştı ve motor sesini kısıtı. Draeger dalış tüpünü geride bırakan Juan, Tory ile Lincoln'in peşinden kapının altından geçti. Eski SEAL komandoları üçünü de tekneye çektiler. Daha Juan tam yerleşmeden Mike Trono gaz kollarını çekti ve şişme botu dalgaların üzerine sürdü.

Sahildeki nöbetçiler kurşun yağdırırken silahları karanlıkta öfkeli ateş böcekleri gibi parlıyordu. Trono, Zodyak botu sahilten çevirip körfezin açığında sonuncu tekneyi arayan Oregon'a döndürdü. Üç tekne alevler içindeydi ve biraz sonra suya gömüleceklerdi. Dördüncüsü ise herhalde sökülme için depoya çekilmeyi bekleyen düzinelerce paslı geminin arasına saklanmıştı.

Gemi enkazlarının arasına girerken dümenciye yön vermek için Juan gece görüş gözlüğünü takıp, Zodyak'ın burnuna geçti. Oregon'a doğru yol alırlarken dıştan takma motorun sesi çürümekte olan gemi gövdeleri arasında yankılanıyordu. Bunca geminin arasından geçmek, son hızla bir labirente koşmaya benziyordu. Juan'ın el işaretlerini izleyen Trono, küçük botu en azından üç yüz metre boyundaki bir tankerin yanından ve onları Manş Denizi'nde çalıştırmış olan English Channel şirketinin armasını taşıyan iki feribotun arasından geçirdi.

Feribotun burnunu dönüp, yan batık bir römorkörle bir konteyner şilebi arasından açıklığa doğru giderlerken sonuncu düşman teknesi başka bir geminin arkasından ortaya çıktı. Şirket ekibi daha önce tepki vererek tekneyi baştan kıça taradı.

Ama düşman teknesi iyi bir dönüş yaptı ve Zodyak'ın peşine takıldı. Denizin dalgaları değişirken körfezin suyu gittikçe hırçınlaşıyordu. Her iki tekne de dalgalarla yükselip alçalırken silahlarını kullanamaz duruma gelmişti. Dingin denizde Zodyak ağır tekneyi çoktan geride bırakırdı ama dalgalar durumu eşitliyordu.

Trono ne zaman lanetli yerden sıyrılmaya çalışsa, düşman teknesi kaçış yolunu kesmek üzere karşısına çıkıyordu.

Dıştan takma motor, bir an için tekleyip güçten düştü ve sonra tekrar tüm silindirleriyle çalıştı. Mike Trono motoru eliyle kontrol edince bir mermi deliğine rastladı ve küfrü bastı. Islak parmaklarını kokladı.

"Juan, benzin deposunu vurmuşlar!" diye bağırdı motorun gürültüsünü bastırmaya çalışarak. "Kedi fare oyununu daha ne kadar sürdürürüz biliyorum."

Düşman teknesi kovalamacayı bırakmış gibiydi ama Zodyak'ın yönü Oregon'a dönük değildi ve bunca geminin arasında sıkıştıklarından Singh'in adamlarının ne zaman saldırabileceklerini da tahmin edemiyorlardı.

Tory, "Sahile geri mi döndüler?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum," diye yanıtladı Juan ve aynı anda büyük tekne büyük bir balıkçı gemisinin arkasından fırladı.

Trono yarım mil daha hızlanmaya çalışırken mermiler Zodyak'ın çevresinden suya ini-yordu. Kaportanın içinde yanan yakıtın kokusu geliyordu. Mermi, yakıt deposuna delmenin de ötesinde zarar vermişti. Feribotların arasından zikzaklar çizerek geçerlerken Cabrillo'nun gözüne bir şey çarptı.

"Mike, bizi batık römorköre götür. Bir fikrim var."

Batık geminin karanlık gövdesine doğru hızla yol aldılar. Garip bir biçimde denize oturduğundan, bumu havaya kalkmış, güvertesi suyun içinde kalmıştı. Güvertedeki kırk vinç ay ışığında pek kolay seçilemiyordu.

Cabrillo düşman teknesinden gelen ateş dahil her türlü ayrıntıdan kendini soyutladı ve gitmeye karar verdiği yola yoğunlaştı. Planın işlemesi için bir tek şans vardı. Kollarını iki yana açtı ve Trono, onun verdiği talimatları anında uygulayarak Zodyak'ı hızla dalgaların üzerinde kaydırды.

"Pekâlâ, şimdi yavaşlayıp, onları buraya çekelim."

Herkes bu akıl almaz emri duymuştu, ama kimse sorgulamadı. Zodyak yavaşlayıp düşman teknesinin aradaki mesafeyi yirmi beş metreye indirmesine fırsat verdi. Zafer anının geldiğini sanan düşman teknesinin kaptanı avına çarpıp batırmak için gaz kollarını sonuna kadar açtı.

Juan yön değişikliklerini Trono'ya bildirip batık geminin arkasından geçmeyi düşünürken, omzunun üstünden bakınca düşman teknesinin son hamlesini yapmaya hazırlanan bir köpekbalığı gibi yaklaşmakta olduğunu gördü, özel gözlüğünün geliştirilmiş optik sisteminden öldürücü darbe yapmaya hazırlanan dümcenin yüzündeki keyif ifadesini bile görebiliyordu.

Birkaç saniye daha dedi Juan içinden, hedefini incelerken. Birkaç saniye daha. Şimdi!

Sol kolunu indirip Mike'dan iskele tarafına kısa bir dönüş yapmasını istedi. Düşman teknesi kovalamacaya öylesine dalmıştı ki, bir tuzağa doğru sürüklendiğinin farkında değildi.

"Yatın!" diye haykırdı Juan, Zodyak römorkörün batık korkuluğunu aşırıp kırılmış vincin kolunun altından hızla geçerken. Arada en fazla bir metre boşluk vardı ve eğer yere yatmasaydılar, paslı çelik vinç kolu hepsinin kafasını uçurabilirdi.

Gectikleri anda Juan arkaya baktı. Tekne onların dümen suyunu izliyordu ama son saniyede dümenci vinci fark etmiş olmalıydı. Dümeni kilitlercesine çevirdi ama çok geç kalmıştı. Aşırı hızlıydılar. Tekne çarptığı anda çelik vinç tekneyi ikiye böldü. Boylu boyunca ikiye ayrılan teknenin büyük yakıt tanklarından biri yerinden çıktı.

Lanetli teknedeki adamların hiçbirinin kendini koruyacak zamanı olmamıştı ve on ikisi birden ani frenle bumun üstünden suya düştü. Birçoğu sağ kalmayı başardı ama kafasına vinç kolu çarpan bir nöbetçi hemen öldü.

Delinen yakıt tankından akan benzin pis sintineye doldu ve deniz suyuyla yeterince seyreltilmeden parçalanarak elektrik sisteminin bir kıvılcımıyla parlayıp siyah ve turuncu bir alev topuna dönüştü.

"Sonuncu tekneyi hallettik," dedi Juan telsize. "Eve geliyoruz."

Oregon'a yüz metre kala Zodyak'ın motoru sustu ve küreklere asılmak zorunda kaldılar. Motor gürültüsü kesilince sahildeki nöbetçiler rastgele ateş etmeye başladılar.

Kauçuk bot rampaya yaklaşınca Juan pruva halatını bekleyen tayfaya attı. Linc'in SEAL komandolarından sonuncusu da bottan indiğinde Juan topallayarak yedek protez bacakla bekleyen Julia Huxley'nin yanına varmıştı. Daha yoldayken telsizle bildirmişti durumunu. Huxley cerrah makasıyla dalgıç giysisini kesip bacağını inceledi. Biraz morarmanın dışında iyi görüldüğünden yedek protezi takmasına izin verdi ve alnındaki yaraya baktı.

"Ne oldu?" diye sordu el feneriyle incelerken.

"Tüfek dipçisi."

Bir sarsıntı geçirip geçirmediğini anlamak için ışığı gözlerinin içine tuttu. Gözbebeklerinin normal tepki vermesine hiç şaşırmadı. "Top mermisi gibi bir kafan var. Kendini nasıl hissediyorsun? Baş dönmesi? Sersemlik? Bulantı?"

"Hiçbiri yok. Yalnızca deniz suyu biraz yaktı."

"Tahmin edebiliyorum." Erkeklerin çoğunun yapacağı gibi durumunu küçümsemeye çalıştığını biliyordu Julia. On santimetrelilik yaraya antibakteriyel ilaç sürerken Juan'ın canı yanınca birkaç kez irkildi ve steril bezle kapatıp başını sardı. "Bu kadarı yeterli olacaktır. Üzgünüm lolipop kalmadı."

"Keşke biraz daha ağlasaydım." Juan, doktorun uzattığı ağrı kesicileri susuz yuttu.

Julia, Tory Ballinger'i fark edince, "Burada ne aradığınızı öğrenebilir miyim acaba?" diye sordu.

"Tory, Lloyd's of London adına çalışıyor," diye açıkladı Juan, ayağa kalkıp protezin üzerinde beden ağırlığını tartarken. Gerçi bacağının kesildiği yer ağrıyordu ama en azından hareket edebiliyordu. "Aynı olay üzerinde çalışıyor."

"Ben de doktorluğumdan memnun kaldınız sandım," dedi Julia ve tokalaşırken herhangi bir tedaviye gereksinimi olup olmadığını sordu.

Tory saçlarını kumlarken yanıt verdi. "Teşekkürler Doktor Huxley. Ben iyiyim. Belki biraz sarsıldım ama zarar görmedim."

"Juan'ın kamarasında bir şişe kaliteli konyak var. Reçetenize en az bir kadeh yazıyorum."

"Başkan orada mısın?" Max Hanley'nin sesi geminin hoparlöründen yankılanıyordu. Cabrillo en yakındaki düğmeye bastı.

"Buradayım. Durum nedir?"

"Sahilden bize ateş etmeye devam ediyorlar. Kısa menzilli silahlar. RPG filan yok. George Adams insansız uçakla tesisi yukarıdan gözlüyor. Gemi testeresinin sesi kesilince, birinin depodan koşarak kaçtığını görmüş. Bir cipe atlayıp son hızla sahilden yaklaşık bir buçuk iki kilometre ötedeki evlere doğru gitmiş. Evlerin yanında bir helikopter pisti var ama henüz orada bir hareketlilik görünmüyor."

"Bizim kuştan ne haber?"

"Ekip on dakikaya kadar hazır," diye yanıtladı Max. Dört yolcu kapasiteli Robinson helikopter on dakika sonra havalanmaya hazırды.

"George'a söyle insansız uçağı Eric Stone'a devretsin. Bizim çocuk, Microsoft uçuş simülatöründe neredeyse pilot lisansı alacak kadar zaman harcadı. Hemen havalanmak istiyorum. Eğer bu işi çözmek istiyorsak, Singh'i sağ olarak ele geçirmeliyiz."

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu Julia.

"Öfkem can açısından daha fazla," dedi Juan. "Singh bizim geleceğimizi biliyordu." İç haberleşme sisteminin düğmesine tekrar bastı. "Max, benim. Dinle, Singh hep bizden bir adım öndeydi. Kısa bir süre önce Toya Maru'ya Maus'tan indirdi. Herhalde siz Tayvan yakınında onları takip etmeyi bıraktığınızda yaptı bunu. Hiro'nun tankeri depoya alınmış ve yarıya kadar kesilmiş."

"Bu nasıl olur?"

"Şu anda önemli olan bu değil ama sanırım Maus'un radarı tahminimizden daha güçlü. Peşinde olduğunuzu biliyorlardı. Halil'e söyle Endonezyalı yetkililere bir rapor göndersin.

Sanırım Singh'in hükümet içinde bağlantıları vardır, bu nedenle başvurumuz epey resmi formaliteden geçmek zorunda kalacak ama biz ayrılınca donanma ya da sahil güvenlik buraya baskın yapmalı."

"Ben de hattayım," diye söze karıştı Halil Kasım. Sesinde şaşırılmış bir ifade vardı. "Başkan buna inanmayacaksınız ama Eddie'nin vericisinden bir sinyal aldım."

"Ne zaman?"

"Şimdi! İki saniye önce."

"Tanrım. Neredeymiş?"

"Çok anlamsız gibi geliyor." İletişim uzmanının sesi kuşkuluydu.

"Anlat bana Halil."

"Rusya'da efendim. Kamçatka Yanmadası'nın batı sahilinde. Orada ne işi var? Yılankafaların ABD ya da Japonya'ya adam götürdüğünü sanıyordum."

Zodyak'ı yerleştiren Linc ile öteki SEAL komandolarının sesini duymamak, Julia'nın kaygılı bakışlarını ve Tory Ballinger'in meraklı ifadesini görmemek için Juan tüm dikkatini aklına verdi. Eddie Seng, Kamçatka'ya götürülmüştü. Niçin sorusu aklının bir köşesini kemirirken, bir yandan da hız, mesafe gibi ayrıntıları hesaplayarak bir plan oluşturunuyordu. Oregon'un hızını, farklı sayıda insan taşıdığı zaman Robinson R44'ün azamini hızını ve Shere Singh'i sorgulama gereksinimini aklından geçirdi.

Rusya'nın böylesine her şeyden uzak, geçtiğimiz yüzyılın büyük bir kısmında tüm dünyaya kapalı volkanik bölgesine götürülen tek Çinli göçmenin Eddie olmadığından emindi. Henüz bilmediği bir nedenden bu kayalık sahillere daha kaç tane göçmen götürülmüş olabilirdi, ama içgüdüleri sayının epey yüksek olduğunu söylüyordu.

Singh'in bu olayla bağlantısı neydi? En akla yakın yanıt ulaşım idi. Neredeyse dokunulmazlık zırhı içindeki kum havuzla sayısız insanı ve gemiyi istenilen yere götürebilirdi. Açık denizlerde kaçak göçmen taşıyan teknelere ele koyabilir ve Tory'nin talihsiz Avalon'u gibi geride rapor yazacak tanık bırakmamak için diğerlerini batırabilirdi. Sadece hangi teknelerin göçmen taşıdığını öğrenmesi Singh için yeterliydi; istediği anda onları hedef alabilirdi. Yani Çin'den birileri bu bilgiyi ona aktarıyordu, ama acaba insan kaçakçılığı işlenen tek suç muydu, yoksa bir amaca ulaşmak için yalnızca bir araç mıydı?

"Ucuz işgücüne gereksinimleri var," dedi yüksek sesle.

"Ne demek bu?" diye sordu Tory. Dalgıç kıyafetini çıkarmış, incecik siyah bir tişörtle kalıyordu. Omuzlarından sarkan kalın tüylü havlu göğüslerini örtüyordu. Islak ve darmadağınık koyu renk saçları inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Şimdiye dek Şirket hakkında öğrendikleriyle ilgili soracağı şeyler varsa bile, kendine saklama sağduyusuna sahipti.

"Ucuz işgücü, yani köleler... Seni kurtardığımız gece, konteyner taşıyan bir korsan gemisiyle çatışma yaşadık. Korsan teknesini batırdık, konteyneri sudan çıkarmayı başardık ama içinde kilitle bulunan insanları kurtaramadık. Onların kaçak Çinli göçmenler olduğunu daha sonra öğrendik. Neler olup bittiğini öğrenmek ve korsanlarla aradaki bağlantıyı çözmek için adamlarımdan biri zavallı göçmenlerin yolunu izlemeye gitti. Şu anda Kamçatka Yanmadası'nda bulunduğu ortaya çıktı."

"Lloyd's sigorta olarak biz, yalnızca Singh'in bölgedeki gemileri kaçırdığını ve sökme tesisini kullanarak kanıtları ortadan kaldırdığını düşünüyorduk."

"Hepsi bu kadar değil," dedi Juan. "Çinli göçmenleri taşıyan gemileri kaçırıp Kamçatka'ya götürüyor. Eğer Maus ya da onun gibi büyük kuru havuzlar kullanıyorsa, yüzlerce, hatta binlerce göçmeni kaçırdıklarını düşünmek gerekir. Onları köle olarak kullanıyorlar."

"Hangi iş için?" diye sordu Tory.

"Her şey olabilir." Juan tekrar iç haberleşmenin düğmesine bastı. "Max, bizi göndermek için hazırlık yap. Shere Singh'i bulmak için yanıma Linc ile Mike Trono'yu alacağım. Bizim ihtiyar kızın azami hızıyla Eddie'nin bulunduğu yere gitmenizi istiyorum. Biz bir uçağa atlayıp..." Kamçatka'nın başkentinin adını anımsamak için bir an düşündü. "Petropavlovskaya geliniz."

"Yapamazsınız başkan," dedi Mark Murphy açık hattan. "Halil, Eddie'nin orada olduğunu söyleyince hemen internete girdim. Hükümet orada büyük bir volkanik patlama olacağından söz ediyor. Amerika Jeolojik Araştırma Enstitüsü'nün internet sayfasından konuyu doğrulattım. Ruslar kül yağmuru nedeniyle havaalanının tüm iniş ve kalkışlara kapalı olduğunu söylüyorlar."

Juan kısık sesle küfretti. "Pekâlâ, ama değişen bir şey yok. Oregon'un olabildiğince çabuk yola çıkmasını istiyorum."

"Shere Singh ne olacak?" diye sordu Max.

"Onu yakalama sürem biraz kısaldı, hepsi bu. Oregon son hızla ilerlese bile Robinson'un menzilinden çıkmadan önce yarım saatimiz var."

"Bir şey söyleyebilir miyim Kaptan Cabrillo?" diye sordu Tory.

Juan başını salladı.

"Ben bu tesise kara tarafından girdim ve inanılmaz büyük olduğunu biliyorum. Bir haftadır gezetliyorum ama hâlâ Singh'in işlerinin bütün hacmini anlayamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu bulmak için kendinize yarım saat tanıyorsanız, sanırım sizi kaldığı evin bulunduğu yere götürebilirim."

Juan bir saniyeden az bir süre durakladı. Tory Ballinger hiç tanımadığı bir yabancıydı ama genç kadının cesur bakışlarında adeta kendini gördüğünden, onu çok önceden beri tanıyormuş

gibi geliyordu. Biraz önce durumu çok iyi idare etmişti ve Juan hâlâ Avalon batarken onun aklını nasıl koruduğunu bilmiyordu. İngilizlerin yaşadıkları adayı dünyanın en güçlü ülkesi haline getirdikleri zaman sahip oldukları yenilmezlik ruhunu taşıyordu. Üstelik İngiltere'nin İkinci Dünya Savaşı'ndaki yıldırım saldırısını atlatmasını sağlayan da bu ruhtu. Winston Churchill'de bu kavgacı bir özgüven olarak ortaya çıkarken, Tory Ballinger da çekici bir dürtü oluyordu.

Ayrıca her ikisi de kendi araştırmalarının sonunda aynı yerde buluşmuştu ve Tory'nin buraya gelmek için bir binayı havaya uçurup üçkâğıtçı bir avukatı kaçırmadığından da emindi.

"Tamam."

Bir tartışma yaşanacağını düşünen Tory'nin parlak mavi gözlerinde biraz kızgınlık okunuyordu. Juan'ın itiraz etmeden önerisini kabul etmesi genç kadının bir anda dengesini bozdu ve ağzı açık kalakaldı.

"Giyisilerimizi değiştirip malzemelerimizi almak için beş dakikamız var. Benimle gel. Sen de Linc. Daha işimiz bitmedi."

Robinson R44, pistten havalandıktan kısa bir süre sonra Oregon körfezin içinde olduğu yerde döndü ve Linda Ross, Eric Stone'a tam yol ileri emrini verdi. Max Hanley çok sevdiği makine dairesindeydi. Emir geldiği anda geminin dört manyetohidrokinamik motoru uçak türbini gibi hızlandı ve pervane sisteminin gücüyle arkasındaki sular kaynamaya başladı. Linda ayrıca havadaki helikoptere koruma sağlamak için Mark Murphy'ye kumsalın biraz önüne doğru denizi Gatling silahıyla taramasını da bildirdi.

Robinson'un sol koltuğunda George Adams, sağında Juan ve arkadaki koltukta Linc ile Tory oturuyordu. Hepsinin silahları, malzemeleri ve Linc'in kucağında duran Barrett .50 kalibrelik tüfeğiyle helikopterin içi epey kalabalık olmuştu. Adams denizin üzerinde bir tur atıp sökümlerin kuzeyinden karaya ulaştı.

"Sahilden bir buçuk kilometre kadar içeride bir konut alanı var," dedi Tory helikopterin içi haberleşme sisteminden. "Yöneticiler orada yaşıyorlar. Geçen hafta birkaç gün onları gözetledim. Evlerden biri diğerlerinden daha büyük ve az önce Shere Singh'i yakından görünce, orada yaşayan kişinin o olduğunu anladım."

"Nöbetçi var mı?" diye sordu Juan.

"Birkaç tane ama bu gece herhalde dolup taşacaktır."

Juan bu sözlerle gülümsedi ama daha kötüsü olduğunu biliyordu. "Söküm tesisine nasıl ulaşıyorlar?"

"Evlerin arkasında kuzeye ve güneye doğru giden bir yol var. İşte orada bir enerji santrali ve kuzeyde bir dökümhane var."

"Trafik yoğun mu?"

"Çoğunlukla eritilecek levhaları taşıyan kamyonlar geçiyor. Hava kararınca neredeyse hiç trafik yok."

"Tamam, arkadaşlar, tekrar sahile geliyoruz." Adams'ın kaskı Robinson'un burnuna yerleştirilmiş gece görüş kamerasına bağlı olduğundan çevresini daha rahat görebiliyordu. "Şimdi Tory'nin söylediği evleri görüyorum. Birçok ışık yanıyor ve bir sürü insan dolaşıyor. Şansa bak, silahsız olanların sayısı çok az."

"Onların menzilinden uzak kalalım ve bakalım neler oluyor."

"Evlerden biraz uzakta bir helikopter pisti var," dedi Adams. "Adamların bir JetRanger helikopteri var ve pervaneleri dönüyor."

"İzleyebilir miyiz?" diye sordu Tory.

"JetRanger kırk ya da elli mil hız yapar ve menzili en az yüz mildir," dedi Juan. Dönüp Franklin Lincoln'a baktı. "Ne haber dev adam?"

"Ben hazırım patron."

"George bizi sallanmadan tut," dedi Lincoln omuz kemerini gevşetirken. Pervanelerin oluşturduğu kasırganın küçük helikopterin kabinine dolmasına aldırış etmeden kapıyı açtı. Barrett bir buçuk metre boyunda, çok ağır, çirkin bir silahtı. Bir uzmanın elinde, iki santimlik mermileri bir buçuk kilometreye kadar hedefini bulabilirdi.

Linc'e açık bir görüş alanı sağlamak için Adams, helikopteri yan döndürdü. Evlerin çevresindeki nöbetçilerden birkaçı tepedeki araca ateş ettiler, ama mesafe çok fazlaydı. Lincoln büyük silahı omzuna yerleştirip gece görüş dürbününden baktı. Dünya tuhaf bir yeşile bürünmüştü ama her nasılsa çok yakın gibi görünüyordu. Helikoptere ateş eden nöbetçilerin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi bile belli oluyordu. Dürbünle sahayı taradı ve hedef çizgisini rölantide çalışan JetRanger helikopterin üzerine ayarladı. Görüşü öylesine keskindi ki, motorun egzozundan çıkan ısıyla havanın titrediğini bile görebiliyordu.

Silahın sesi bir top patlamasına benziyordu ve Linc gözlerini dürbünden ayırmadan geri tepmeyi bedeniyle karşıladı. Yerdekilere daha sesini duymadan mermi hedefi buldu ve herkesi şaşkına çevirdi. Mermi her helikopterin en kırılgan noktası olan rotor direğine isabet etti. Dönen direk parçalanınca pervane kanatları öldürücü tırpanlar şeklini aldı. Bunlardan biri, bir roketatar omzuna yerleştirmeye çalışan grubu darmadağın etti. Parçalanan bedenlerin görüntüsü, Franklin Lincoln gibi yaşamını çatışmalarda geçirmiş biri için bile çok kötüydü.

Kanatlardan biri büyük bir yakıt tankına çarptı. Yanıcı uçak benzini göğe yükselen bir patlamayla alev alınca, dürbünün ışık filtreleri bir an işlevini yitirdi. Tüfeğin üzerinden dışarı bakan Linc, alevlerin dışarıya ve yukarıya doğru mantar gibi büyüdüğünü görebiliyordu. Tankın otuz metre kadar yakınında duranlar bu sarsıntıyla yere serildiler. On beş metre yakınındakiler ise yaşamlarını yitirdiler.

"Aşağıda bir hareketlilik var," diye seslendi Adams. "JetRanger'ın arka kapısı açıldı. Sarıklı bir adam kaçıyor."

"Shere Singh olmalı," dedi Tory. "Ne tarafa gidiyor?"

"Bir dakika." Birkaç gergin dakika geçti. "Tamam. Bir arabaya biniyor. Büyük bir Mercedes'e benziyor. Arka koltuğa oturdu. Yalnızca kendisi ve sürücü var."

"Onu halletmemi istiyor musun Juan?" diye sordu Linc tüfeğini tekrar omzuna yerleştirenken.

"Şimdi değil. Bırak yola çıkıp şu nöbetçilerden uzaklaşsın."

"Singh biriyle haberleşmiş olmalı," diye bildirdi Adams. "Konut alanından bir araba daha çıkıyor. İçinde en az üç silahlı adam var."

"Kolay olmayacağını biliyorduk." Cabrillo saatine baktı. Oregon'a dönmesi gereken yarım saatin on dakikası geçmişti.

Sonra konut alanının arka kapısından yarışarcasına fırlayıp güneye dönen arabaların farları görüldü. Yolun iki yanı ormanla çevrili olduğundan farlar sanki bir tünelin içinden geçiyormuş gibi yansıyor. George helikoptere hız verdi ve araçların önüne geçti.

Sürücüler aralarında beş metre mesafeyi koruyarak ilerliyorlardı. Juan'ın planına göre mesafe biraz dardı ama başka seçeneği yoktu. Omzundaki cepten bir el bombası çıkarıp helikopterin sağ kapısının camını açtı. Her el bombasının beş saniyelik fünyesi olması gerekiyordu, ama hepsinin patlama zamanı bir saniye kadar şaşabiliyordu. Bir tilki yuvasına ya da piyadelerin üzerine attığınızda bu zaman önemli değildi, ama saatte yüz yirmi kilometre hızla giden arabalar için bir saniye otuz metre ilerlemeleri anlamına geliyordu.

Cabrillo pimi çekti, kaşığı sıkıca tutup bombayı pencereden dışarı çıkardı. Atışı, hesaptan çok içgüdü ve deneyimlerine dayanıyordu. Elini pimden çekip biraz bekledi ve aşağıya attı.

El bombası karanlığın içinde kaybolurken, ağır bir nesnenin kaputa çarptığını anlayan sürücü tepki gösterdi ve Mercedes'le zikzaklar çizdi. Bomba arabadan yere düştü ama asfaltta yuvarlanmaya devam etti. Arkadan gelen araç bombayı görmediği ya da ne olduğunu anlamadığı için üzerinden geçti. Juan'ın yaşamının belki de en uzun saniyesiydi. Aracın bombanın üzerinden geçip gittiğini sanıp ikincisi atmaya hazırlanırken, tam benzin deposunun altında bomba patladı.

İki patlama bir saniye arayla gerçekleşti. Önce el bombasının kısık patlama sesi duyuldu ardından alev alan benzinin göz alıcı patlaması gerçekleşti. Arabanın arkası havaya kalktı, bir kalp atışı süresince burnunun üzerinde döndü ve tavanının üstüne düştü. Yedi takla atarken metal parçaları ve alev almış benzin çevreye yayılıyordu. Yolda sürüklenip bir elektrik direğine çarptı. Öyle şiddetli çarpmıştı ki, darbenin şiddetiyle tık ağacı direk ikiye ayrıldı.

Olayı dikiz aynasından izleyen Shere Singh'in sürücüsü farkında olmadan yavaşladı ve Franklin Lincoln'a beklediği fırsatı verdi. George, helikopteri alçak orman ağaçlarının üç metre üzerinden yolun ise yirmi metre sağından uçurup Mercedes'i geçerken. Linç, Barrett'i omzuna yerleştirdi ve tetiği çekti. Normal bir mermi Mercedes'in ancak lastiğini patlatabilirdi ama .50 kalibrelik kurşun dingilin direksiyonla birleştiği yerdeki dişliyi paramparça etmişti. Tekerlek arabadan fırlarken, Mercedes kıvılcımlar saçarak kırık dingilin üzerine oturdu.

Önlem olarak Linc kaputun ön tarafına iki mermi daha salladı ve delik deşik olan radya-törden buhar yükselince tatmin olmuş gibi başını salladı.

Adams, helikopteri yolun üzerine getirip Mercedes'in arkasına doğru alçaldı ve iniş takımları asfalta değdi. Daha helikopter tam anlamıyla yola yerleşmeden Cabrillo, Linc ve Tory Ballinger dışarı fırlamıştı bile. Linc ile Juan'ın elinde M4A2 tüfekleri vardı; Tory ise Oregon'un silah deposundan bir Berretta yan otomatik tabanca ödünç almıştı.

Sürücü, arabanın kapısını açarken ekip aradaki yirmi metre mesafenin yansını aşmıştı bile, ama daha kimse tetiğe basamadan kapının arkasına saklandı. Gizlendiği yerden makineli tüfeğiyle yola kurşun yağdırdı. Paniğe kapıldığı için mermileri ıskalıyordu ama yine de Juan ve ekibi kendini yere attı. Linc elindeki M4'le ateş açıp 5.56 milimetrelık mermileri yağmur gibi doğruca kapıya yolladı. Güçlü mermiler zırhlı kapıdan sekip kurşun geçirmez cama çarpıyordu.

Büyük Mercedes'in zırhlı olduğunu tahmin eden Juan kapının altına doğru ateş etti. İlk atış sürücüyü ıskaladı ama ikincisinde bacağına alt kısmını ve bileğini kopardı. Adam düşünce kapı kapandı ve Tony'nin Berretta'sının hedefi haline geldi. Aldığı darbeye arabanın çamurluğuna doğru sürüklenirken eklemlerinden ayrılmış bir yığın halinde yere düştü.

Juan, Mercedes'in arka kapısını kontrol etti ama kilitliydi. Neredeyse bir şarjörün tamamını çok yakın mesafeden cama boşalttı. İlk mermi yağmuru sert laminat yüzeyi delememişti, ama Juan silahının kabzasıyla camda bir delik açmayı başarmıştı. Silahını yeniden doldurmak için gerileyince, Linc deliği genişletirken cam parçacıkları pırlantalar gibi havaya saçılıyordu.

Juan silahını doldurunca ateşi kesmesi için Linc'in omzuna dokundu.

"Singh, ellerini camın dışına çıkarman için sana üç saniye veriyorum." Aracın içinden ses gelmedi. "Bir, iki, üç..." Linc ile Juan aynı anda ateş açtılar ve kırık camdan içeri dolan mermiler öteki camı da parçaladı. Birkaç tanesi koltuğun arkasına gömülürken, diğerleri zırhlı levhalar-dan sekip aracın içinde dolaştı ve sonunda yumuşak bir hedefe gömüldü. Ardından silah seslerini bastıran acı bir çığlık yükseldi. İkisi birden ateşi kesti.

"Singh!"

"Vuruldum." Sesi güçlüydü. "Allaha şükür, öleceğim."

"Ya lanet olası ellerini camın dışına çıkarırsın ya da arabanın içine bir el bombası atarım."

"Hareket edemiyorum. Bacaklarım... felç ettiniz beni."

Juan ile Linç birbirlerine baktılar, ikisi de Singh'e güvenmeleri gerektiğini biliyorlardı ama başka seçenekleri de yoktu. Juan elini içeri sokup kapıyı açarken Linç içeriye mermi yağdıracak pozisyonunda duruyordu. Kapı açılınca iç lambalar yandı. Yerde yatan Singh hemen makineli tüfeğiyle ateş açmaya başladı. Ama sürücüsünden daha kötü bir nişancıydı. Kurşunlar zırhlı kapıya gömülünce Linç'in yaşamı kurtulmuştu. Eski SEAL komandosu aylar süren eğitimde öğrendiği gibi davranıp, Singh'in yüzüne iki el ateş etti. Merminin biri tam gözünün altına, diğeri boynuna saplandı. Sarığı avına saldırmaya çalışan bir yılan gibi söküldü ve kafasının arkası parçalandı.

Linç küfrederek arkasını dönerken hayal kırıklığına ve suçluluk duygusuna kapılmıştı. "Lanet olsun Juan. Çok üzgünüm. Yalnızca..."

"İçgüdü," diye cümlesini tamamladı Juan durumu saptamak için aracın içine bakarak. "Başka seçeneğin yoktu. Ben de aynısını yapardım."

Tory aralarından geçip büyük arabanın arka koltuğuna yaklaştı. Kanlara aldırmadan Shere Singh'in cesedini eliyle yokladı ve deri cüzdanını çıkardı. Singh'in koltuğun altına yerleştirdiği evrak çantasını aldı, unuttuğu bir şey olup olmadığını kontrol etmek için tekrar bakındı ve geri çekildi.

"Evet, beyler, bu iş çıkmaz sokağa girdi artık, değil mi?" dedi ellerini pantolonuna silerken. Robinson helikopterin arkasından uzanan yolu işaret etti. "Singh'in adamlarının kendilerini toplayıp patronlarını aramak için gelmeleri fazla uzun sürmez. Sağduyu cesaretin önemli bir koşulu olduğuna göre, bir an önce buradan gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Helikoptere doğru yürürlerken havalanmaya hazırlanan George Adams etrafa incecik tozlar saçarak Robinson'u çalıştırdı ve iki büküm eğilmek zorunda kaldılar. Juan usulca Tory'nin omzuna vurup arkadaki Mercedes'i işaret etti.

"Yalnızca bir Lloyd's sigorta araştırmacısı mısın?"

Tory, ne demek istediğini anlamıştı. Küstah bir gülümsemeyle yüzüne baktı. "Daha önceleri majestelerinin hükümeti adına çalışıyordum."

"Ne iş yapıyordun?"

Tory elini kılıfına soktuğu Berretta'nın üzerine koydu. "Sorun çözücü."

22

Juan Cabrillo, Oregon'nın sahte kaptan köşkündeki koltuğuna yerleşti. Döküntü gemiye uyum göstermesi için uzun arkalıklı koltuğun deri döşemesi yırtık pırtıktı ama kendine özel olarak yaptırdığından belki de geminin en rahat koltuğuydu. Nöbet tutan tüm görevlilerin operasyon merkezindeki iş konsolunu kullanması bekleniyordu ama bu koltuk yalnızca Cabrillo'ya ayrılmıştı.

İskele yönünde hızla batan güneşin renkleri, Kamçatka Yarımadası'nın kuzeyindeki tepelerden yükselen volkan tozlarıyla daha da yoğunlaşmıştı. Günün sıcaklığı hissediliyordu. Metal kısımlara dokununca oldukça sıcaktı ve Juan'ın şortunun kemeri terden sıırılsıklam olmuştu. Gömlek giymemiş, sandaletlerini ayağına geçirmişti. Oregon'un yaptığı bu hızla, kapıyı açmak kaptan köşküne bir fırtınayı davet etmek olduğundan, odanın içi sıcak ve boğucuydu.

Trafiği Los Angeles kentinin iş çıkış saatindeki kadar yoğun olan Doğu Çin ve Japon denizlerinden geçme riskini göze almak yerine, Filipin Adaları'nın en kuzeyinden doğuya dönüp Japonya'nın Pasifik sahili boyunca ilerlemeyi uygun bulmuştu. Ticaret gemilerinin yolları daha düzenli denetlendiğinden, burada bir geminin elli milden fazla hızla gittiğini rapor edecek kimse olmazdı. Radarları aktif durumda olunca diğerlerinin radarlarını karıştırdığından Juan'ı kaygılandıran yalnızca çıplak gözle görülmekti. Birkaç saat sonra Tokyo ticaret yollarını aşınca, trafik yoğunluğu önemli ölçüde azalacak ve Pasifik rotasını izleyen düzinelerce feribot ve konteyner gemisi arasından sıyrılmaya çabalamalarına gerek kalmayacaktı.

Aralarında dolaşmak için yalnızca birkaç dakika yitiriyorlardı ama artık Juan zaman kaybetmek istemiyordu. Eddie iki günlük mesafedeydi ve başkent Petropavlovsk'ta tıkalı kalmış Rus yanardağ bilimcilerden gelen az sayıdaki rapor hiç de iç açıcı değildi. Yanmada durmadan depremlerle sarsılıyor, aynı hatta yer alan üç yanardağ kül ve zehirli gaz püskürtüyordu. Şimdilik ölen olduğundan söz edilmiyordu ama Kamçatka'daki yerleşim yerleri birbirinden çok uzak olduğundan haber alınması haftalar sürebilirdi.

Tek iyi haber, tabii iyi denebilirse, Eddie'nin vericisinden gelen sinyalleri Halil'in uydudan düzenli olarak alabilmesiydi. Ama bu açıdan da bazı sorunlar vardı. Uydudan gelen verilere göre Eddie, patlayan yanardağlardan birinin eteğindeki sahildeydi. Gerçi Doktor Huxley'ye insan öldükten sonra vericisinin daha ne kadar çalışacağını sorabilirdi ama bu sorunun yanıtını zaten biliyordu. Eddie bir hafta önce ölmüş olsa bile Oregon'da kimse bunu bilemezdi.

"Derinlere dalmışsın."

Daha sesi tanımadan olduğu yerde dönerken rahatsız edildiği için Juan'ın yüzü öfkeden kızarmıştı.

"Hey, özür dilerim," dedi Tory. "Seni ürkütmek istemedim."

"Ürkütmedin." Gözlerini tekrar ufka dikti.

"Hoşuna gider diye düşündüm." Tory elindeki San Miguel bira şişesini uzattı. Juan bu biranın Filipinlerin tek kayda değer ihraç malı olduğunu düşünürdü.

Genç kadının üzerinde beyaz keten etek, koyu mavi polo gömlek ve düz ayakkabılar vardı. Geriye doğru taranmış koyu renk saçları yüksek elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyor, dikkatle yapılmış makyaj zaten çekici olan gözlerini ve dolgun dudaklarını daha da belirginleştiriyordu. Juan onu ne kadar açıkça incelerse, Tory'nin de kendisine o kadar açık ilgi gösterdiğini hissediyordu. Omuzlarının genişliği, göğsünün kasları ve otururken bile sertliğini koruyan mide kasları kadının dikkatinden kaçmıyordu. Ama gözleri biraz daha aşağıya inip takma bacağına takılınca bakışlarını kaçırdı.

Genellikle şort yerine pantolon giymeyi tercih eden Juan bacağına yitirdiğinden bu yana protezini saklamayı başarmıştı. Gerçi genç kadını yakından tanıımıyordu ama tedirgin olduğunu hissedince takma bacağı aklına geldi; üstelik şu anda kullandığı çelik tüpler ve siyah karbon liflerden oluşan protez gerçek gibi görünmekten çok uzaktı. Keşke pantolon giyseydim ya da daha gerçekçi bir protez taksaydım diye geçirdi içinden.

Ön pencerenin altındaki korkuluğa uzattığı bacaklarını yere indirip koltuğu dikleştirince, protezi biraz olsun gözden kayboldu. Tory'nin kendisi hakkında neler düşündüğünü hem merak ediyor ve hem de merak ettiği için sinirleniyordu.

Juan uzatılan birayı alıp birkaç yudum içmeden önce soğuk şeyi alnında gezdirdi. Julia bandajını değiştirdiğinden bu yana kafasında bebek beziyle gezer gibi görünmekten kurtulmuştu. Alnına deri naklini yaptırmayı, görevin sonrasına bırakmıştı. "Teşekkürler. Az önce öldürürcesine baktığım için özür dilerim. Burada, kendi dünyamda kaybolmuştum."

"Şu adamını mı düşünüyordun? Adı Eddie miydi?"

"Evet, Eddie Seng. En iyilerinden biri."

"Max, bana biraz ondan söz etti. Daha doğrusu herkes hakkında bir şeyler anlattı. Gülmseyerek devam etti. "Sıkı bir korsan grubu oluşturmuşsunuz."

Juan güldü. "Hepsi birer haydut ve korsandır ve şimdiye dek bu kadar iyi bir ekiple çalışmamıştım. Sana bir gemi turu attırıp herkesle tanıştırmadığım için özür dilerim."

"Meşgul olduğunu biliyordum. Linda eğitmen rolünü oynayacak kadar kibarlık yaptı." Elleriyile gysilerine işaret etti. "Üstelik sizin Büyücü Dükkânı'ndan bir şeyler ödünç almama da izin verdi."

"Kamarandan memnun musun?"

Tory'nin gözleri keyifle açıldı. "Memnun muyum? Londra'daki evimden daha büyük. Eğer ben gittikten sonra mermer küveti yerinde bulamazsanız, hiç şaşmayın. Yaşamın ayrıntılarından keyif alır gibisin. Yemekler Cunard yolcu hatlarıyla rekabet edebilir ve Maurice çok tatlı."

"Vahşi bir iş yaptığımız için ilkel şartlarda yaşamak zorunda değiliz."

"Nasıl oldu da, şey... paralı asker oldunuz?"

Juan en yakındaki iskemleye oturmasını işaret etti. Max'in koltuğu genç kadını yutmuş gibiydi. "Soğuk Savaş sona erince, yarım yüzyıldır dünyayı dizginleyen küresel kutuplaşmanın da bittiğini anladım. Bölgesel çatışmaların çıkması kaçınılmazdı ve güvenlik hizmetlerine gereksinim artacaktı. Bu nedenle Şirket'i kurdum. Oregon'a gelince, işimi yasalarına uymak zorunda kalacağım herhangi bir ülkede yapmak yerine gereksinim duyduğumuz özgürlüğü bize sağlayacak bir gemide yürütmeyi yeğledim."

"Bu işi para için mi yapıyorsun?"

"Ben de herkes kadar maddiyatçıyım ama müşterilerim konusunda çok seçiciyim."

"Bence maddiyatçıdan daha çok seçicisin."

Juan tekrar güldü. "Anlaşılan Maurice dedikodu yapmış."

"Seni yere göğe sığdıramıyor," diye gülümsedi Tory. "Aslında ekibin tümü böyle hissediyor. Son birkaç yılda çok kazançlı bazı önerileri geri çevirdiğini duydum."

"Ama bazılarını da kabul ettim."

"Ne demek istediğini biliyorsun. Her şey para için değil."

"Doğru olduğuna inandığın işleri yapmak karşılığında para almak oldukça tatmin edici diyelim. Ya siz bayan araştırmacı? Lloyd's firmasındaki işi, bir borsacıdan daha fazla kazanaacağınız için mi kabul ettiniz?"

"Tamam." Tory birasını yudumladı. "Yani neler olduğuyla ilgili bazı kuramların var mı?"

"Kuramlar, evet. Yanıtlar, hayır. Özellikle zincirdeki son halkamızı yitirdiğimizden beri."

"Biliyorsun Franklin bu konuda kendini affedemiyor."

"Eddie ile çok iyi arkadaştlar. Eddie'nin güvende olduğunu öğreninceye kadar da kendini affetmeyecektir. Aklıma gelmişken..." Juan yerinden fırlayıp güvertede duran bir dosyayı aldı. Tory'ye uzattı. "Bilgisayar, verileri işlemeyi bir saat önce tamamladı. Sonuçlar ilginç gelebilir."

"Nedir bu?" diye sordu Tory gıcır gıcır deri kapağını açarken.

"Singh'in arabasından aldığı çantada bulduklarımızın çevirisi. Son birkaç yıldır Pasifik Okyanusu'nda kaçırdıkları gemilerin listesi diyebiliriz kısaca. Sanırım araştırdığın birçok dosyanın kapanmasını sağlayacaktır. Gemilerin çoğu Karamita'da sökülmüş ama bir kısmı Singh'in denetimindeki paravan şirketler adına başka bayraklar altında dolaşıyor."

"Denetliyor," diye düzeltti Tory başını dosyadan kaldırmadan.

"Ne yazık ki, Singh'in Maus'un kız kardeşi Sourfy'ı satın aldıktan sonra onunla neler yaptığı hakkında hiçbir bilgi yok. Singh suç imparatorluğunun bu yönünü ayrı tutmak için Sourfy'nin gizlice taşıdığı gemilerin listesini belki de başka bir yerde kayıt altına alıyordu."

Tory yüzüne baktı. "Niçin böyle bir şey yapsın?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ya eğer suç imparatorluğunun bu yönünü Singh'in kendisi yönetmiyorsa?"

Genç kadının önemli bir noktaya işaret ettiğini hissederek Juan yerinde doğruldu. "Anton Savich mi?"

"Araştırmanız boyunca sık sık bu ismin karşınıza çıktığını Max söyledi. Ama ben hiç karşılaşmadığımı itiraf etmeliyim."

"Hakkında bildiklerimiz eskiden Sovyetler Birliği Doğal Kaynaklar Bürosu'nda bir memur olduğu ve Sovyetler Birliği'nin çökmesinden sonra Rusya için benzer bir kuruluştaki çalıştığı. Shere Singh gibi bir kaçakçıya nasıl bulaştığını bilmiyoruz."

"Kamçatka'da yeraltı kaynakları var mı? Belki büro için çalışırken önemli bir rapora rastlamıştır. Hani kıymetli taşlar filan gibi bir şey?"

"Mark Murphy birçok veri tabanını araştırdı ama kayda değer miktarlarda hiçbir şeye rastlamadı."

Tory'nin gözlerinde bir ışık parladı. "Ya hiç kayıtlara geçmemiş bir maddeyse? Sovyetler adına çalışırken önemli bir bulgunun raporu ona geldiği zaman sessizce gizlemiş olamaz mı?"

Juan başını salladı. "Olabilir tabii ki. Oraya çok sayıda Çinli işçi götürüldüğünü hepimiz biliyoruz. Onları herhangi bir madende çalıştırıyor olabilir." Aniden aklına bir fikir gelince cep telefonunu çıkarıp tuşladı. Oregon'un özel cep telefonu sisteminin üçüncü çalışında Mark Murphy açtı. "Murphy ben Juan. Neredesin?"

"Büyücü Dükkânı'nda skateboardumu onarıyorum," dedi silah uzmanı.

"Hemen bilgisayar başına geç ve cıvanın herhangi bir madencilik tekniğinde kullanılıp kullanılmadığını öğren."

Böylesine tuhaf isteklere alışık olan Mark hemen araştıracağını söyleyip telefonu kapattı.

"Cıva nereden çıktı?" diye sordu Tory.

"Julia, gemimize saldıran ve Çinli göçmenlerin bulunduğu konteyneri denize atan korsanlara otopsi yapmış ve büyük miktarlarda cıva kalıntısına rastlamıştı."

"Kamçatka'dan mı bulaşmış olacağım düşünüyorsun?"

Cabrillo başını salladı. "Çinlilere bulaşmamıştı. Yalnızca denizcilerde vardı. Eğer oraya sık gidip kaçakları bırakıyorlar ya da dönüşümlü olarak orada nöbet tutuyorlarsa onlara bulaşmış olabilir."

Derin bir sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından Juan'ın telefonu çaldı. "Ne buldun?" diyerek açtı telefonunu.

"Altınla bağlanan tek element cıva," diye yanıtladı Mark. "Ham altını cevherden ayırmak için kullanılıyor. Çevre ve sağlık sorunları yüzünden birçok ülkede bu uygulama yasaklanmış ama Güney Amerika'da yerel madenciler tarafından hâlâ kullanılıyor."

Juan sessizce altın sözcüğünü Tory'ye aktardı. "Teşekkürler Murphy. Skateboardına dönebilirsin yine."

Tory arkasına yaslandı. "Demek Anton Savich, Shere Singh'in sağladığı Çinli köle işçilerle Rus Hükümeti'nin burnunun dibindeki Kamçatka Yarımadası'nda altın madeni çalıştırıyor."

"Bence işin özeti bu," dedi Juan birasından bir yudum alarak.

"Böylece bulmaca çözülmüş oldu. Kimin neyi neden yaptığını biliyoruz."

"Öyle gibi görünüyor."

Juan'ın ses tonu Tory'yi rahatsız etti. "Başka ne var?"

"Shere Singh korsanlık işinden çıktığına göre senin araştırmanın bittiğini düşünüyordum. Oraya vardığımız zaman neler bulacağımızı bilmiyorum ama eğer Singh ve çetesiyle yaşadığımız çatışmalar herhangi bir ölçü olacaksa, işler çok kanlı olabilir."

"Ve?..." diye sorarken Juan'ın ne söyleyeceğini hissetmişti.

"Ve senin bizimle gelmene gerek yok. Ohotsk Denizi'ne girerken seni helikopterle yollamak bize en fazla bir saat kaybettirir."

Juan'ın konuşması bittiğinde Tory'nin öfkesi tam bir kasırgaya dönmüştü. Yerinden kalkıp ellerini Juan'ın koltuğunun kollarına dayadı ve yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Son altı aydır bu araştırmayı sürdürüyorum. Yaşamımı adeta bu işe adadım, uyanık olduğum her dakika bununla geçti. Geziye bizi de almaları için Royal Geographic Society ile savaşmak zorunda kaldım, ama korsanlar saldırınca yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Bu canavarlar Avalon'da benim arkadaşlarımı katlettiler. Yani bu işin sonunu görmeyeceğimi bir an için bile aklımdan geçirme lanet olası Şirket'in Bay Başkanı."

Birkaç dakika boyunca göz göze kaldılar, ikisi de geri adım atmadı. Juan, genç kadının gücünü görmüş, zekâsını anlamıştı ve şu anda tutkusunu da tanıyordu. Eğer ona karşı bazı duyguları olmasaydı, hemen Şirket'e katılmasını teklif ederdi.

"Ama biliyorsun, güvenliğin konusunda garanti veremem," dedi samimi bir sesle.

Tory onun ses tonunun değiştiğini fark edince öfkesi yerini daha olumlu, daha sevecen duygulara bıraktı. Dudakları birbirine çok yakındı ama her ikisi için de aşılması olanaksız bir mesafe sayılırdı. "Böyle bir garanti istemiyorum. Yalnızca bu işe son noktayı koyarken orada bulunmak istiyorum." Ağır ağır doğruldu.

Gırtlacı kuruyan Cabrillo bira şişesine uzandı. "Anlaştık."

23

Başka bir şeye değilse bile, Eddie esirlerin çalışkanlığına saygı duyuyordu. Ölüm Kumsalı adı verilen sahile tepeden bakan yanardağ homurdanıp her tarafa boğucu siyah bir tipi biçiminde kül püskürtmeyi sürdürüyordu. Neredeyse saatte bir deprem oluyordu ve deniz sallanan bir kurşun levhayı andırıyordu. Yine de ustabaşılar bölgeyi boşaltma planını uygularken çalışmaların hızını asla düşünmüyorlardı. Ayırım atölyesindeki kazanlar yola çıkmadan önce son gram altını elde edebilmek için çalışıyorlardı. Nöbetçiler, içinde altın bulunan çamur dolu kovaları taşıyan işçileri coplar ve kırbaçlarla dürtüyorlardı. Geceleri sahile çekilmiş gemilere kilitlenen köle işçiler ertesi sabah işe çağırılmayı korkuyla bekliyorlardı.

Körfezde römorkörün tayfaları sonunda büyük kuru havuza safra yükleyip içindeki gemiyi çıkarmayı başarmışlardı. Denizdeki dalgalar, zaten zor olan işi biraz daha zorlaştırdığından bölgeyi boşaltma işlemi Eddie'nin tahmin ettiğinden uzun sürüyordu. Sarıklı genç bir Sih'in Ruslarla tartıştığını görmüş, Sih'in yanardağ patladığı zaman çok pahalı olan kuru havuzu feda etmek istemediğini düşünmüştü. Ambarındaki gemiyi çıkarmak buradan uzaklaşınca kendilerini suçlayacak hiçbir kanıtın bulunmamasını sağlayacaktı.

Sahile yanaşmış diğer gemiler gibi ambardaki Kamçatka'ya yeni getirilen bir yolcu gemisiydi. Yüz otuz metrelik gemi pek büyük sayılmazdı ama gösterişli bir çizgisi vardı, kıç şampanya kadehine benziyordu ve neredeyse tüm kamaralar balkonluydu. Gençlik döneminde

herhalde Galapagos Adalarını ya da Antarktika açıklarını dolaşmak için istenen her ücreti ödemeye hazır çok zengin yolculara hizmet etmişti.

Bugün ise bir enkazdı; bir zamanlar pırl pırl parlayan güvertesi Rusya'ya kadar zorlu geçen yolculuğa dayanmaya çalışan zavallı göçmenlerin pislikleriyle kaplanmıştı. Yolcu gemisi körfezde kendi başına bırakılırken yüzlerce Çinli göçmen korkulukların kenarına sıralanmıştı. Motorları söküldüğünden ve safrası olmadığından, yüzeyden yükselmiş su kesiminin hemen üzerindeki kırmızı zehirli boya görülebiliyordu. En küçük dalgalar bile tehlikeli biçimde yalpalamasına yol açıyordu. Büyük bir dalga gemiyi neredeyse yan yatırırken içinde tıklıp kalmış umarsız insanların çığlıkları Eddie'nin kulağına kadar geldi.

Şanslarına dalgalar içeri doğru geldiğinden, gemi gitgide sahile yaklaşıyordu. Soğuk körfezi dolduran rüzgâra bakınca Eddie fırtına çıkacağını sezdi. Eğer gemi fırtına patlamadan önce karaya oturursa kendini kurtarabilirdi, yoksa açık denize çekilecekti. Açığa çıkınca da yan tarafı rüzgâra dönecek ve dalgalar üç metreyi geçince alabora olacaktı. Filikaları yerinde değildi.

Eddie bakışlarını, sürüklenen yolcu gemisinden kum havuza çevirdi. Dev kapıları kaplanmış pompalar gövdesinden dışarı suyu atıyordu. Deniz suyunun ambarlarından boşalıp geminin bir römorkörün çekeceği kadar hafiflemesi saatler sürecekti. Kum havuzu getiren römorkörlerden biri kuzeye doğru gidip altın işleme binasını yüz metre ilerisine yerleşmişti.

Daha önceden fark ettiği gibi işleme atölyesi körfeze çekilerek getirilmiş büyük, düz bir mavnanın üstüne inşa edilmişti. Büyük yapıyı dalga çizgisinin üzerine çekmek için ağır makineler kullanmışlardı. Nöbetçilerin dikkatli bakışları altında işçiler atölyesinin denize açılabilmesi için dalgaların bıraktığı çöpleri ve taşları temizliyorlardı. Mavnanın kayalık sahilten suya inmesini kolaylaştırmak için makine yağı varilleri sıralanmıştı. Güney Afrikalı Ustabaşı Paulus, fazla cıvanın işleme atölyesinin arkasında bir yere dökülmesini emretmişti. Parlayan cıvanın oluşturduğu minik havuzlar zamanla denize karışacaktı. Dalgalar daha şimdiden yüzlerce litre zehirli maddeyi alıp götürmüştü.

Bu tehlikeli iş, öldürücü cıva buharına atölyede çalışarak önceden maruz kalan Çinli işçilere verilmişti. Cıva zehirlenmesi beyinlerine hasar verdiği için birçoğu hayalet gibi dolaşırken, bir kısmı öyle çok titriyordu ki zorlukla ayakta durabiliyordu. Mucize eseri birkaç gün daha sağ kalsalar bile cıvanın etkisinden kurtulmaları olanaksızdı. Maruz kaldıkları cıva miktarı çok yüksek olduğundan, yaşamayı başarsalar da kuşaklar boyunca çocuktan doğum kusurlarıyla dünyaya gelecekti.

Eddie, beyinleri hasar görmüş işçilerin cıva birikintileri arasındaki görüntülerini iyice zihnine kazıdı. Öylesine dalmıştı ki, yanındaki işçinin plastik kovasını çamurlu madenle doldurduğunu fark etmemişti. Genç Çinli, Eddie'nin dikkatini çekmeye çalıştı ama dalgınlığını ilk fark eden bir nöbetçi oldu. Ucuna ağırlık bağlanmış hortumu savurup Eddie'nin dizlerinin arkasına indirdi. Dizleri büküldü ama düşmedi. Nöbetçiye bir an için bile bakmaması gerektiğini biliyordu,

böyle bir başkaldırı hareketi Endonezyalıyı çılgına çevirirdi ve bu koşullar altında sağ kalması mümkün olmayabilirdi.

Yirmi beş kiloluk kovayı omzuna kaldırırken rutubet nedeniyle bir türlü iyileşmeyen eski yaraları tekrar acımaya başladı. Tepeden aşağıya birlikte inmek için Tang kovaasını doldurma süresini iyi ayarlamıştı. Eddie'nin ilk geldiği gün kamarasını paylaştığı on kişiden yalnızca kendisiyle Tang hayatta kalmayı başarmıştı.

"Sanının bugün gidiyorlar," dedi Tang dudaklarını oynatmadan. Gözlerini tehlikeli yoldan hiç ayırmıyordu.

"sanırım haklısın dostum. Kum havuz biraz sonra boşalacak ve işleme atölyesini sahilden çekmeleri uzun sürmeyecek. Balıkçı teknelerinin epey zamandır görünmediğini fark etmedin mi?"

"Nasıl fark etmem?" dedi Tang neşeli bir sesle. "Balık ezmesinden daha kötüsü üç gün öncesinden kalma balık ezmesidir." Özellikle tehlikeli bir noktayı dikkatlice aştıktan sonra Tang devam etti. "Nöbetçilerin yatakhane olarak kullandıkları geminin yanında da hareketlilik var."

Son birkaç gündür bir destek teknesi, yatakhane gemisiyle işleme atölyesini çekecek olan römorkör arasında gidip geliyordu. Nöbetçi yatakhane gemisine Çinlilerin yaklaşmaları yasaktı ama aktarım işlemi başladığından bu yana silahlı nöbetçilerin sayısı ikiye katlamışa. Çoğu Endonezyalıydı ve aralarında Singh yerine Savich'e rapor veren sert bakışlı birkaç Avrupalı da vardı. Katı disiplinli tutumlarına bakan Eddie adamların Rusya'nın eski seçkin Spetsnaz özel timlerine mensup olduklarını anladı. Ayrıca Ruslar, işçilerden olduğu kadar Endonezyalılardan da kuşkulanıyorlardı.

İşledikleri altını taşıdıklarını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Römorköre giderken on metrelik teknenin suya ne kadar battığını görünce her seferinde yüz ton külçe taşıdıklarını tahmin ediyordu. Altın, römorkörün güvertesine yerleştirilmiş iki konteynere yükleniyordu.

"Bize neler olacak dersin?" diye sordu Tang.

"Paulus'un bizi burada bırakacaklarını Anton Savich'e söylediğini sana anlatmıştım."

"Yani onlar olsa da, olmasa da biz bu terk edilmiş sahilde öleceğiz."

Tang'in sözlerindeki hüznün genç adamın duygusal ve psikolojik sınırına geldiğini gösteriyordu. Herhangi bir hayatta kalma mücadelesinde olumlu bir duruş, savaşı kazanmanın yansı sayı-lırdı. Geçen hafta boyunca Eddie, bazı insanların onların ruhlarına girmesine izin vermedikleri için inanılmaz zorluklara dayandıklarını, buna karşılık bazılarının sanki ölümü davet ediyormuş gibi davranarak birkaç gün içinde öldüklerine gözlemlemişti. Umudunu yitirdiği anda Tang'in bu günü bile atlatamayacağını biliyordu.

"Dinle beni; biz burada ölmeyeceğiz."

Tang alaycı bir gülüşle baktı. "Destek olduğu için teşekkür ederim ama korkarım bu sözler anlamsız."

"Ben Çinli değilim," dedi Eddie ve düzeltti. "Yani Çinliyim ama New York'ta büyüdüm. İnsan kaçakçılığını araştıran Amerikalı bir görevliyim. Şu anda bağlı bulunduğum ekip beni arıyor."

"Gerçekten mi?"

En iyi De Niro taklidini yaparak İngilizce konuştu Eddie. "Bana mı soruyorsun?"

Tang kulaklarına inanamayarak hayretle baktı. "Ben bu filmi biliyorum!" diye haykırdı.

"Taxi Driver'ı gördün mü?"

"Evet! Ahlaksızlık alıp başını gittiği için sizin halkınızdan birinin Başkan'ı öldürmeye çalıştığı film bize okulda seyrettirilmişti."

Hinckley'nin Başkan Reagan'ı öldürme girişimini, kapitalizmin çökmesi olarak çarpıtan komünist parti üyelerini hayalinde canlandıran Eddie güldü.

"Gerçekten Amerikalı mısın?"

"Evet," dedi Eddie. "Kısa bir süre sonra körfeze bir gemi girecek."

Tang omzunun üstünden duman püsküren yanardağa baktı. Sahilden birkaç kilometre uzaktaydı ama ufkun yansını kapatıyordu. Uğursuz bir belirti olarak artık kül püskürmüyordu, ama çalışma yerinin üzerinde hâlâ kül bulutları dolaşıyordu.

"Biliyorum," dedi Eddie sorulmayan soruya yanıt olarak.

"Hey bak," diye denizi işaret etti Tang. Balıkçı tekneleri kıyıya geliyordu. "Bu gece taze ezme var demek, değil mi?"

Eddie küt burunlu tekneleri bir an inceledi. Kış güvertelerinin çevresinde martılar dolanıyordu. Geri gelmeleri için hiçbir mantıklı neden yoktu. Savich, Çinlileri patlayan bir yanardağın gölgesinde terk ettiğine göre onların karınlarını doyurmaya çaba gösterir miydi? Teknelerin her zamankinden daha hızlı hareket ettikleri, küt buranlarında beyaz köpüklerin oluştuğunu ve martıların tekneleri yakalamak için sürekli kanat çırtıklarını gördü. Ambarlar boştu. Üstelik her zaman yanaştıkları iskeleyle değil, işleme atölyesini kıyıdan uzaklaştırmak için bekleyen römorköre doğru ilerliyorlardı.

Eddie'nin tüm duyuları keskinleşmiş, en azından geçici olarak yorgunluk ve bitkinliğini unutmasını sağlayan adrenalin bedeninde dolaşmaya başlamıştı. Rus nöbetçiler de aynı duyguya kapılmış olmalıydılar. Silahlarına biraz daha sıkı sarıldılar ve içgüdüsel olarak siper almaya başladılar.

"Beni izle," diye emretti Eddie.

Tang ile birlikte işleme atölyesinden yirmi metre ötedeki kuvvetlerin yanında duruyorlardı. Eğer korkuları gerçeğe dönüşürse ikisi de çok açık hedefti. Tang'i uzun metal masaların öteki tarafına geçirip tepeye doğru götürürken, beklenen çapraz ateş ile aralarına olabildiğince mesafe koymak istiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Tang.

Eddie yanıt vermeden yakındaki tekneden ateş açıldı. Spetsnaz komandoları kendilerini yeterince korumaya aldığından, denizden gelen mermilere aldırış etmeden silahlarını Endonezyalı nöbetçilere yönelttiler. Çatışmanın zirveye ulaşması beş saniye bile sürmedi. Mermiler sisli havayı lazer ışınları gibi deliyor, çok yavaş davranan ya da kurşunların hedefinden çekilemeyecek kadar yönünü şaşırان işçiler gelişigüzel öldürölüyordu.

Ortada elli kadar Endonezyalı nöbetçi vardı, Rusları alt etmek için bunlara katılanlar da oldu ama Rusların daha iyi silahları ve üstün eğitimleri koşulları eşitledi. Hiçbiri pusuda yaralamadığı gibi çatışma sürerken düşmanlarını neredeyse dikkatle seçip yok etmeye başladılar.

İhanetin zamanlaması kusursuzdu. Savich ile Paulus altının daha önce saklandığı yolcu gemisindeydiler. Çifte ihanetin mimarı olan Sih ise birkaç nöbetçiyle aktarım işlemini denetlemek için römorkördeydi. Kalın kablolarla işleme mavnasına bağlanmış olan okyanusa açılacak durumdaki öteki römorkörün kaptanı ise kaçamayacak konumdaydı.

Kuru havuza bağlı römorkörün bacasından kapkara bir duman yükseldi ve pervaneleri denize gömölürken, arkasındaki siyah sular anafora dönüştü. Daha kuru havuz tümölle boşalmadan kaçmaya başlamışlardı.

Basınçlı su hortumlarıyla yamaçtan altın çıkaran işçileri denetlemekle görevli olan bir grup nöbetçi tepeden aşağıya koşarak inip Eddie ile Tang'in yanından geçti. Bir kayanın arkasında duran Eddie, nöbetçilerden biri yaklaşıana kadar gizlendiğı yerden çıkmadı. Yıldırım gibi bir hareketle elini adamın burnuna gömdü. Eddie'nin gücünden çok adamın hızı burnunun kırılmasına, kemiklerin beynine gömölmesine neden oldu. Çamurlu toprağı düşmeden önce ölmüştü.

Olayı kimsenin görmediğinden emin olmak için Eddie çevresine bakındı ve yere düşen AK47'yi kapdı.

Damarlarında hâlâ dolaşan adrenalin ile Tang'e döndü. "Hesaplaşma zamanı!"

Oregon kendini çeyrek yüzyıldır Ohotsk Denizi'nde patlayan en kötü fırtınanın ortasında bulmuştu. Atmosferde açgözlü delikler gibi pusulanın her yönünden rüzgârları çeken iki alçak basınç merkezi birbirine karışınca, rüzgâr sanki ölüm habercisi perinin çığılıklarıyla uğulduyor, dalgalar büyüyerek dönüp duruyordu. İç karartıcı bir gri perde gibi denize tutunan gökyüzü ara sıra şimşeklerin mavi elektrik çatallarıyla aydınlanıyordu. Isı yedi dereceye düşmüştü, yağmurla birlikte yağın dolu, gemiyi yatay perdeler gibi dövüyordu.

Manyetohidrokinamik motorlarının gücüyle gemi en yüksek dalgaların üstüne tırmanıyor, bumu öfkeli bulutlara doğru dikiliyordu. Dalgalar arasında geniş yarıklar açmaya çabalayan bumu, bacasına kadar mantar biçiminde yükselen köpükler oluşturuyordu. Oregon bir ara sonsuz gibi gelen bir süre bir dalganın tepesinde en şiddetli rüzgârlara açık olarak durdu ve dalgadan aşağıya inerken bu kez kıcı havalandı. Güç sağlayan su gelmeyince birden makineler duruverdi. Yükselen dalganın korumasında kalınca rüzgârın uğultusu kesildi ve gemiye tuhaf bir sessizlik çöktü. On bir bin tonluk gemi tekrar aşağıya düşünce, köprüdeki tayfalar kapkara okyanusun kendilerine doğru ilerlediğini gördüler.

Oregon denize doğru düşünce bumu alt ambarlarına kadar suya gömüldü. Ani hız kaybıyla herkes olduğu yere çökmüş ve sallanan telsiz kabloları tavana çarpmıştı. Ardından manyetohidrokinamik motorlar haykırarak gemiyi yeniden çalıştırırken, oluşan güç suyu iki yana açıp bumin dikilmesini sağladı. Güverteyi kaplayan sular bel hizasına kadar yükseldi, bocurgatları örttü ve üst güverteye öylesine büyük bir güçle çarptı ki, tüm gemi sarsıldı. Sular korkulukların üzerinden aşır yangın muslukları gibi su akıtma deliklerinden taşıtı.

Suyun son kalanı güverteden aşağıya akarken, gemi bir sonraki dalgayı aşmaya çalışıyor aynı döngü bir kez daha yineleniyordu.

Böylesine korkunç bir fırtınaya karşı Oregon' un hız yapabilmesini yalnızca büyük güç kaynakları ve kaptanın iradesi sağlıyordu.

Cabrillo operasyon merkezindeki koltuğunda emniyeti kemerini takmış oturuyordu. Üzerinde kot pantolon, siyah bir sweatshirt ve yün örgü bere vardı. Oregon fırtınaya girdiğinden bu yana tıraş olmadığından, yanaldan ve çenesi sert bir sakalla kaplanmıştı. Yorgunluk ve gerginlikten kızaran mavi gözleri yine de yabanıl keskinliğini yitirmemişti.

Üst düzey görevliler nöbette olduğundan Eric Stone da dümenin başındaydı. Çalıştığı konsolun düz ekranı geminin çevresini panoramik olarak gösterdiği için daha büyük dalgaları önceden tahmin edip gerekli yönlendirmeleri yapabiliyordu. Dümen ve gaz kolları üzerindeki nazik dokunuşu Oregon'un çok gelişmiş otomatik pilotuna oranla daha fazla hız yapmasını sağlıyordu.

Juan bir yandan Eric Stone'un gemiyi yürütmesini bir yandan ekranın üstündeki hız göstergesini izliyordu. Suyun içindeki hızı, dip hızı ve sürüklenmesi GPS sistemiyle ölçülüyor ve yalnızca dalgaların oluşturduğu hendeklere düştükçe büyük gemi, ivmesini biraz yitiriyordu.

Ohotsk Denizi'ndeki bu çılgınca yolculuk sırasında Cabrillo tedbiri elden bırakmıştı. Hızla ilerleyen fırtınaya karşı yarışı kazanmak istiyordu. Yarışın ödülü, Eddie Seng'in vericisinin işaret ettiği sahile ilk ulaşacak olana verilecekti. Fırtına sekiz mil hızla kuzeye doğru ilerlerken Oregon ve içindekiler iki gün boyunca sürekli hırpalanmıştı. Makinelerin altında yaşadığı stresi düşünmek bile istemediğinden Max Hanley'ye çok kibar bir şekilde fikrini söylemişti.

Olağan işlere ara vermekten başka seçeneği yoktu. Dalgalar yemek pişirmeyi zorlaştırdıncı ABD Ordusu'nun kullandığı, dalga geçilen hazır yemekler sunuluyordu.

Ama kuman kazanıyorlardı. Meteorolojiden gelen son bilgiler fırtınanın sonuna yaklaştıklarını gösteriyordu ve daha şimdiden barometre yükselmeye başlamıştı. Deneyimleri ve dondurucu soğuk, yağmurun artık etkisini yitirdiğini, hâlâ göğe doğru yükselse de dalgaların azaldığını belirtiyordu.

Juan GPS sisteminde bulundukları konumu kontrol edip bazı hesaplar yaptı. Eddie altmış mil uzaktaydı ve fırtınadan kurtulunca, hızı kırk mile çıkarabilirlerdi. Böylece Oregon sahile bir buçuk saatlik mesafeye ulaştığında fırtına altı saat kadar geride kalacaktı. Eğer o sahildeki altın madeninde binlerce Çinli işçi çalıştırıldığı hakkındaki kuramı doğruysa, onları kurtarma olasılığı iyice azalmıştı. Belki birkaç yüz işçiyi gemiye alabilirlerdi ve hatta denizaltılardan ve Robinson helikopterden vazgeçerlerse belki bin kişi sığabilirdi ama fırtınanın şiddeti, beklenen yanardağ patlaması ve işçilerin çok zayıf düştüğü ihtimalini hesaplayınca, ölü sayısı çok yükselecekti.

CIA'de çalıştığı günlerde özellikle üst düzey görevlilerin böyle yitirilen yaşamları bir hesap çizelgesi okur gibi umursamazlıkla karşıladıklarını görmüştü, ama kendisi asla bunu yapacak kadar duygusuz olmamıştı. Bedelini karabasanlar ve suçluluk duygusuyla ödemek zorunda kalsa bile, kendi insanlığından bu kadarını yitirmeyi göze alamazdı.

"Başkan bir temas noktası var." Linda Ross gözlerini radar ekranından ayırmadan konuştu.

"Ne buldun?"

Karatma ışıklarında sevimli yüzü çok daha genç görünüyordu. "Gerçi fırtına bulgulara ulaşmamızı engelliyor ama sanırım bu, Maus'un kardeşi olan kum havuz. Kırk mil uzakta birbirine yakın iki noktaya rastladım. Biri diğerinden daha büyük olduğundan Souri ile bir römorkör olduğunu varsayıyorum."

"Rotası ve hızı nedir?"

"Eddie'nin vericisinin bulunduğu yerden güneye doğru gidiyor ve en fazla altı mil hız yapıyor. Eğer yolunu kesmek için rota değiştirmezsek sancak tarafından on mil açıktan geçecek."

Juan iletişim merkezindeki Halil Kasım'a seslendi. "Eddie'nin sinyalinde bir değişiklik var mı?"

"Son kez sekiz saat önce alındı. Yeri değişmedi."

Juan bir kez daha hesap yaptı. Souri'nin hızı ve kat eniği yol göz önüne alınırsa Eddie kum havuzda olabilirdi ama içgüdüleri ekip üyesi yakın arkadaşının hâlâ sahilde olduğunu söylüyordu.

"Souri'yi boş verin."

"Başkan?"

"Duydunuz beni. Boş verin." Juan verdiği her emrin yerine getirileceğinden emindi ama biraz açıklama yapması gerektiğini hissediyordu.

Fırtınaya girmeden önce Tory ile yaptığı sohbetten bu yana ağzından beş sözcükten daha uzun bir cümle çıkmamıştı. Kamçatka'da karşılaşacakları şeyler hakkında kaygıya hatta korkuya kapılmış ve içine kapanmıştı. Varış noktasına yaklaşıklarına göre ekibinin mantığını algılamasını istiyordu.

"Fırtınaya girince römorkörün o domuzu otuz mil hızı aşan rüzgâra karşı çekmesi gerekecek ve bu arada kuru havuzun gövdesi açılmış dev bir yelken gibi davranacak. Profilini düşürmek için safra yükleseler bile, bu dalgada fazla uzağa gidemez. Hatta kuzeye doğru sürüklenme olasılığı bile var. Böylece Eddie'ye ulaşip elimizden geleni yapacak güneye doğru dönecek ve Suriy'ı açık denizde yakalayacak zamanımız olacak."

Juan herkesin bu görüşü kabullendiğini gördü. Yüz ifadeleri yine önce zor avın peşinden gitmek istediklerini gösteriyordu. Ekibinden daha farklı bir tutum beklemezdi zaten.

"Şimdi," diye devam etti. "Shere Singh'in öteki kuru havuzunun peşine takıldığımız zaman fark edilmiştik. Herhalde bizimle rekabet edecek kadar iyi radar kapasiteleri var. Bu nedenle radar sistemlerini karıştırmak için her şeyin yapılmasını istiyorum."

Linda Ross usulca elini kaldırdı. "Eğer düşündüğünüz kadar gelişmiş radar sistemi varsa, karıştırıcı kullanıldığını anlarlar."

"Eğer hemen başlamazsak haklısın," diye yanıtladı Juan.

"Başkan haklı," diye ekledi Halil. "Onları radarı fırtınaya dönük olduğundan dalgalardan ve şimşeklerden çok fazla etkileniyor, bizi şimdilik göremezler. Eğer karıştırıcıları hemen kullanırsak, bizi asla göremeyecekler."

"Elimizdeki her şeyle bir darbe indirin," diye emretti Cabrillo. "Ekran, radar, telsiz, uydu bağlantıları, her şey tümüyle etkilensin. Bay Stone onlara geniş bir geçiş alanı vermenizi istiyorum. Güvenliğimiz için onların bize yirmi milden fazla yaklaşmasını önleyecek biçimde rota değiştirin."

"Derhal," diye yanıtladı dümenci ve rota düzeltmesini bilgisayara tuşladı.

Otuz dakika sonra radar, sahiliden güçlü sinyaller almaya başladı. Çok belirgin altı metal temas noktası vardı. Beş tanesi sahiliden, ancak bir römorkör olduğunu tahmin ettikleri altıncı sinyal kıyıdan yüz metre uzaktan geliyordu.

Juan sonunda insansız uçağı havalandırıp bölgenin fotoğrafını çekmek istedi ama George Adams bu rüzgâra uzaktan kumandalı hafif uçağın on saniye bile dayanamayacağını söyledi. Juan, Robinson helikopterle kısa bir keşif gezisi yapma önerisini biraz düşündü. Nelerle karşılaşacakları hakkında taktiksel verilere sahip olmak önemliydi ama sürpriz yapma unsum da en az bu kadar önemliydi. Ayrıca atmosferdeki küller helikopterin hava filtreleme sistemini boğup düşmesine yol açabilirdi.

"Teşekkürler ama seni yedekte tutmak istiyorum," dedi Cabrillo iletişim mikrofonuna. Adams geminin hangarındaydı. "On dakikada havalanma durumunu koru ama çatışmaya

girersek süreyi beş dakikaya indirmeye hazır ol." Beş dakikalık süre ambarın üst kapaklarının açılıp Robinson'un güverteye çıkarılması, motorunun çalıştırılıp ısıtılması anlamına geliyordu.

"Anlaşıldı başkan."

"Bana durum raporu verin." Teker teker rapor verdiler. Silah istasyonundaki Murphy, Gatling silahlarını ve kırk milimetrelilik autocannon topları örten kapakları açmıştı. Güvertedeki .50 milimetrelilik makineli tüfekler kilitleyip doldurulmuştu ve bir çift torpido, ikiz tüpüne yerleştirilmiş, dış gövde kapakları kapalı olarak hazır bekliyordu. Ayrıca tüm kameraların çalışmakta olduğunu da ekledi. Linda Ross'un saldırı ekibine katılabilmesi için Halil hem iletişim hem radar sisteminden sorumlu olacaktı. Max Hanley, makine dairesinden komutayı eline alacağı ve hasar kontrol ekiplerini yönlendireceği operasyon merkezine homurdanarak çıkıyordu. Tekne garajını hazırlayan Linç ile topçuları Linda'nın geldiğini bildirdiler. Tüm mutfak personeline hastabakıcılık görevi için yanına çağırın Doktor Hux ley revirde hazırды.

Juan geminin tümünden duyuları iletişim kanalını açtı. "Herkes dikkat, başkan konuşuyor. Durum şöyle. İçimizden biri şu anda sahilde. Birlikte çalışmaya başladığımızdan bu yana Eddie Seng her birimizin şu ya da bu şekilde yaşamını kurtardı. Onun kurtarılması birinci önceliğimizdir. İkinci işimiz Çinli göçmenlerden olabildiğince fazlasını kurtarmaktır. Onların sayısını ya da durumunu bilmediğimiz için vereceğimiz tepki şimdilik esnek olacaktır. Üçüncü konu ise ancak Bellevue Hastanesi'nin psikiyatri koğuşu kadar istikrarlı olan yanardağdır. Cehennemin çekici gibi bize vuran fırtınayla birlikte bu yanardağın varlığı hızlı davranmanın çok önemli olduğunu göstermektedir. Olabildiğince çabuk girip çıkacağız. Zamanımız kalmazsa gemiyi ya da ekibi riske atmayacağız.

"V. Henry'nin Agincourt ya da Nelson'un kapıda yaptığı konuşmayı yapmayacağım. Hepiniz görevinizi, diğer arkadaşlarınızın size güvendiğini biliyorsunuz. Şu anda bize göre olağandışı bir durumla karşı karşıya kaldık. Bu görevi üstlenirken yaptığımız anlaşmanın sınırlarını aştık. Artık konu Japon Denizi'ndeki gemileri avlayan korsanlar değil. Dünya yüzündeki en değerli nesne olan insan yaşamını tehlikeye atan insan kaçakçıları. Cebimizi doldurmak için değil, uygar bir toplumun mensuptan olduğumuz için karşı çıkmak ve doğrulara inananlar arasında sayılmak için burada bulunuyoruz.

"Bu dakikanın geleceğini bilerek hepinizin düşünme zamanı oldu. Ve hanımefendiler, beyefendiler beklenen an geldi. Bir saat içinde sayısını bilmediğimiz kişilerin kaderini üstlenerek bilmediğimiz bir güçle savaşaacağız. Onları yüzüstü bırakmayacağınızı biliyorum."

Telsizi kapatıp internete girdi. Bu kez sesi daha neşeliydi. "Nelson gibi konuştuğum için özür dilerim. Hadi gidip kıçlarını tekmeleyelim."

Ekibiyle buluşmaya gitmeden önce Cabrillo kamarasına uğrayıp giysilerini değiştirdi. Siyah savaş giysilerini ve çelik yeleğini giydi ve silah dolu kemerini taktı. Şirket'in küçük silahları bir silah dolabında saklanıyordu ama Juan kendi tabancasını, çoktan kapanmış bir demiryolunun Santa Fe deposundan kalma antika kasada saklıyordu. Bir çift FN Fiveseven tabancayı kemerinin sırt bölümündeki kılıflara yerleştirirken tekrar doldurmakla yitireceği zamana karşılık biraz yük taşımayı yeğledi. Önderlik ettiği yedi kişilik ekip aynı tip tüfekler kullanmaya karar vermişti. M4A1 tüfeğini kapıp altı yedek şarjörü ceplerine dağıttı. Omuz askısına bağlı on santimlik Gerber dışında ikinci bir bıçak almaktan vazgeçti.

Koruyucu dizliklerini bağlayıp tam oturmalarını sağlamak için birkaç kez dizlerini esnetti. Avcularını koruyacak kalın deriden yapılmış parmaksız eldivenlerini ellerine geçirdi. Banyonun aynasından kendisine baktı. CIA'de çalıştığı yıllar boyunca ona destek olan ve Şirket'i oluşturmaya yol açan kararlılık ve motivasyon, gözlerinden okunuyordu. Eğitim, deneyim ve iradenin bileşimi olan ifadesine, çevresindekiler cesur surat adını takmışlardı.

Juan bir kez daha kendi benliğinin dışına çıkacak, başkalarının uğruna belki kendini bile feda edecekti. Dikkatle gözlerinin içine bakıp bağışlamayan pırlıltıyı fark edince yüksek sesle güldü.

Cesur surat olsun olmasın, Juan tehlikeden keyif aldığını biliyordu. Yoksa bu işi yaparmıydı? Adrenalin ile endorfinler ense kökünde büyüdü şarkısına başlamış ve ancak o yollardan geçmiş olanların anlayacağı bir sarhoşluk veriyordu. Düşmanı yenilgiye uğratmak, varlığına inandığınız kişiliğinizin onaylanması demekti.

Soğuk ve nemli tekne garajı son hazırlıklarını yapan kadın ve erkeklerle kalabalıklaşmıştı. Bir Zodyak bot yerine, ikiz dıştan takma motoru, oldukça korumalı dümen dolabı, kenarları kauçuk polikarbonat gövdeli bir SEAL saldırı teknesi kullanmaya karar vermişlerdi. Her türlü deniz koşullarına dayanıklı tekne elli mil hıza ulaşabiliyordu.

Garajın ışıkları dışarıdaki bulutlu havaya uyum sağlasın diye kısıldığından herkesin yüzü yorgun ve solgun görünüyordu. Hepsinin gözleri ise ısıltı ısıldı ve birbirlerinin malzemelerini kontrol ederken hareketli hızlı ve kendinden eminlerdi. Şarjörlerin takılma ve horozların çekilme sesi Cabrillo'nun kulağına güven verici bir senfoni gibi geliyordu.

Odanın öbür tarafındaki Tory Ballinger ile göz göze geldi. Genç kadın, sahile ulaşınca teknede kalmayı isteksizce kabul etmişti. Şirket'in askerleri, sayısını unuttukları kadar çok birlikte eğitim yapmış ve anımsamak istemedikleri kadar çok ateş altında kalmışlardı. Çatışmalarda birbirlerinin düşüncelerini okuyarak adeta tek bir kişi gibi hareket ediyorlardı. Juan,

aralarında bulunmasının zorlukla kazanılmış ekip beraberliğini tehlikeye atacağı konusunda onu ikna etmişti.

Baskına gelmekten vazgeçiremeyeceğini bildiği için fazla çaba harcamamıştı. Avalona yapılan saldırıyı hayatta kalma içgüdülerini kullanarak atlattığından suçluluk duygusuna kapılmış ve bu baskının parçası olmak istemişti. Juan bunu anlayabiliyordu. İntikam almadığı takdirde bu olay yaşamının sonuna dek onu rahatsız edecekti. Olaylar gelişirken genç kadının çatışmalara tanık olmasını sağlayarak ona yardım etmeyi planlamıştı.

Tory sessizce başını sallayıp eliyle her şeyin yolunda olduğu işaretini verdi. Juan küstah bir sırıtişla yüzüne bakıp onun gülümsemesini sağladı.

Cabrillo'nun kulaklığı takırdadı. "Juan, ben Max."

"Söyle."

"Murphy videonun gösterime hazır olduğunu söylüyor. Sana aktarıyorum."

"Anlaşıldı."

Juan saldın teknesinin küpeştesinden atlayıp kokpitteki düz ekranı açtı. Kamera ayaklarına yerleştirilen otomatik dengeleyiciler gemi sürekli yükselip alçalsa da etkilenmiyordu ve Murphy de tam yol körfeze giren Oregon'un karşısına çıkanlara zum yaparken iyi bir iş çıkarıyordu.

Düzgün bir hızla akan görüntüler önce bir mavna üzerine inşa edilmiş büyük metal binanın yanındaki şiddetli yangın ekrana geldi, birkaç hafta önce ortadan kaldırdıktan Korsanların klonlarının mavnayı çekmek üzere bağlanmış bir römorköre saldırdıktan sahne belirdi. Sonra gitgide genişleyen ateş hattından kaçmak için çamur ve kayalardan oluşan yüzeyde koşmaya çalışan yüzlerce Çinli işçi görüldü. Radarda gördükleri gemilerin eski yolcu gemileri olduğu anlaşıldı. Biri dışında diğerleri, dalgalar ve gelgit hareketleriyle neredeyse su kesimine kadar kuma gömülmüştü. Tek istisna belki de yeni gelen bir gemiydi. Gerçi gövdesine çarpan dalgalar gemiyi sallamıyordu ama kayalık sahile oturması için daha henüz erkendi. Sonunda Murphy uzaktaki yanardağın görüntüsünü ekrana getirdi. Tepesi buhar ve duman kaplıydı.

Cabrillo stratejik durumu kavrayıp hemen plan yaptı ve talimatlarını vermeye başladı. Emirleri ekibin tüm üyelerini harekete geçirdi. Hazırlık yapırlarken yüksek sesli konuşmaları geminin uzun koridorlarında yankılanıyordu. Başkan umarsız, hatta inanarak oynayacakları bir oyun istemişti ve bunun işe yaraması için herkesin uyanık durumda olması gerekiyordu.

Birkaç dakika içinde gemi dikkati çekecek kadar ateş hattına yaklaştı. Siyah üniformalı beyaz adamlar Oregon'a aldırış etmezken, Endonezyalılar gemiye rastgele ateş etmeye başladılar.

Tayfalar iki ucuna uzun zincirler bağlı büyük bir sırığı saldın teknesine yerleştirdi, Juan, Eric'ten gemiyi sahilden uzaklaştırmasını istedi. Gerçi bu dönüş ateş edenlere daha geniş bir

hedef alanı oluştuyordu ama aynı zamanda Cabrillo ile ekibinin tekne garajının kapısını görünmeden açmasını da sağlıyordu.

Kapı düzgün bir hareketle yukarı kalkınca, saldırı ekibi teknelerine atlayıp kollarım bu amaçla yapılmış tutunma halkalarına geçirdiler. Kendini güvenceye alan her ekip üyesi durumunu bildirdi. Kaptan Mike Trono motoru çalıştırdı ve Juan, garaj görevlisine başıyla işaret etti. Bir dizi hidrolik makara tekneyi rampadan aşağıya, garajın dışına indirdi. Oldukça hızla ve acımasızca indiler ve Trono pervaneleri suya indirince daha da kötüleşti. Büyük dıştan takma motorlar derine inip Oregon'a doğru bir horoz kuyruğu biçiminde su fışkırttı.

Soğuk hava, giysilerin dışında kalan ciltlerine zımpara kâğıdı gibi sür tündü ve sıçrayan su damlacıkları yakacak kadar soğuktu. Saldın teknesi paslı şilebin çevresinde hızla bir tur atıp kapkara denizde geniş bir hendek açtı. Sahildekiler tekneyi fark ettiğinde hızı elli mile ulaştığından nişan almaları olanaksızdı.

Trono, Juan'ın yanaşmak istediği noktaya doğru ilerlerken tekneye sürekli zikzaklar çizdiriyordu. Sahile çekilen yolcu gemisi öylesine derine oturmuştu ki, i çiler ana güverteye çıkmak için taştan bir rampa yapmışlardı. Geminin çevresindeki birikintiler dalgaların alıp götüremeyeceği kadar ağırdı.

Tekne patlayan dalgaların arasından ok gibi ilerledi ve öyle bir sığığa geldi ki, kayalık sahilde gizlenecek yer bulmak için ekibin sadece birkaç metre yürümesi gerekti. Juan ile Linç, yanardağın daha önceki bir patlamasından buraya düşmüş ev büyüklüğündeki kayaların arkasına sığındılar. Saldın teknesi sahilden tekrar uzaklaşmıştı bile. Tory'nin talimatını uyguladığından emin olmak için Juan arkaya baktı ve açık kokpitte Mike Trono ile eski deniz piyadesi Pulaski'nin arasında ayakta durduğunu görünce ona verdiği değer biraz daha arttı.

"Ne düşünüyorsun patron?" diye sordu Linc.

"Küçük bir savaşın ortasına düştük gibi geliyor. Bahse girerim buradaki Endonezyalıların maaşını Singh ödüyor ve siyah üniformalar Anton Savich'in adamları."

"Yani düşmanımın düşmanı dostumdur, sözü her zaman geçerli değil, öyle mi?"

"Ben bu görüşteyim."

Ekip üyeleri yolcu gemisini savaş alanıyla aralarında tutarak yamaçtan yukarı ilerlediler. Yüzlerce Çinli işçi korku dolu gözlerle yerde yatıyordu. Silahlı nöbetçilerin çatışmasının sonunun ne olacağını kestiremiyorlardı. Juan, onları bir yerlere sığınmaya ikna etmeye çalıştı ama korkudan kımıldayamaz durumda olduklarını görünce bu çabadan vazgeçti.

Eğer Çinlilerin en azından bir kısmını kurtarmayı umuyorsa, önce bu çatışmayı durdurmak zorunda olduğunu biliyordu.

"Başkan, biz hazırız," dedi Max iletişim ağından.

Oregon pozisyon değiştirmişti. Gatling silahlarını gizleyen kapaklar hâlâ kapalıydı ama bir römorköre bağlanmış iki balıkçı teknesine kolayca nişan alacak biçimde manevra yapmıştı.

"Biz de hazır gibiyiz. Eddie'yi bulma şansınız oldu mu?"

"Olumsuz. Murphy'nin silah denetimine geçebilmesi için kameraları Halil devraldı. İyi görüntüler elde ediyor ama sahil çok kalabalık olduğundan, yüz tanıma yazılımının teker teker eşleştirme yapabilmesi birkaç saniye sürüyor."

"Çatışanlara en yakın yerleri kontrol edin. Eğer Eddie hareket edecek durumdaysa, orada olacaktır."

"İyi fikir. Halil?"

"Duydum," dedi Şirket'in iletişim uzmanı. "Odak noktasını değiştiriyorum."

Cabrillo ile ekibi sahilden birkaç yüz metre yukarıdaki bir düzlüğe ulaştı. Çalışma alanının ortasına doğru çok derin kazılmış bir yer vardı. Sert toprağı patlatmak için kullanılan basınçlı su hortumlarının uçları havaya bakar biçimde bırakılmıştı. Kovalar, kürekler her yana saçılmıştı. Yanlarındaki nöbetçiler çatışmaya katılmak için aşağıya inince, işçilerin tümü kaçmıştı.

Ateş etmeye hazır bir şekilde etrafı incelediler, ama herhangi bir noktada bir saniyeden fazla bakmadan temkinli adımlarla ilerlediler.

Aşağıdaki mavnanın arkasında patlayan bir el bombasının sesi dikkatlerini çekti. Savich'in siyah üniformalı adamlarından biri havada perende atıp bir kemik yığını şeklinde yere düştü. Aynı anda çok yakın mesafeden ateş eden bir AK47'nin takırtısı duyuldu.

Yakınındaki çamur parçaları havalanırken Juan kendini yere attı. Su hortumlarından birini tepkisel bir hareketle tarayıp yarım şarjör harcadı. Kötü atış yapmıştı ama saldırganın gizlenmesini ve silahının susmasını sağladı.

Linc'in atışı daha iyiydi. Art arda üç mermi sallayıp Endonezyalıyı kahverengi bir tutma havuzuna sırtüstü düşürdü. Kanı su yüzüne çıkarken bedeni gözden kayboldu. Nereden çıktıkları belli olmayan başka Endonezyalılar belirinçe, ekip bir toprak çıkıntının arkasına sığındı. Yayılım ateşinin arasında kalmışlardı.

"Buna harcayacak zamanımız yok," diye bağırdı Linda Ross şarjör değiştirirken.

Juan tepeden aşağıya baktı. İndikleri teknenin Oregon'un korumasına gereksinimi vardı ve Juan yattığı yerde daha fazla kalamazdı. Eski bir atasözü olan, hiçbir plan düşmanla ilk teması atlatamaz lafı hiç bu kadar gerçek görünmemişti.

Yaka mikrofonundan tekneye seslendi. "Mike, beni duyabiliyor musun?" Yanıt alamayınca tekrar seslendi. Elli mil hızla ilerleyen teknenin motor gürültüsü her türlü iletişimi engelliyordu.

Küfrederek Mark Murphy'ye seslendi. "Murphy sana ihtiyacımız var! Tepemizde elli tane haydut var. Burada sıkışıp kaldık."

"Mike, römorköre çarpmak üzere," diye hatırlattı Murphy.

"Bana ne kadar fazla som sorarsan, o da o kadar fazla yaklaşıacak."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Murphy ve kısık sesle, "üzgünüm Mike," diye ekledi.

Saldın ekibinin sonuncusu da tekneden atlayınca Mike Trono motorları tersine çalıştırıp olduğu yerde dönerek sahilden uzaklaştı.

Tekne hız kazanırken Mike, Tory ile konuşmak için kulaklığını indirdi. "Size bir şey sorabilir miyim hanımefendi?"

"Eğer bana bir daha hanımefendi demeyeceğine söz verersen, elbette sorabilirsin."

"Özür dilerim," diye sırttı Trono. "Alışkanlık işte."

"Soru neydi?"

"Tekne kullanmasını biliyor musunuz?"

"Lloyd's of London sigorta için çalışıyorum. Yaşamım teknelerle iç içe geçiyor. Yirmi bin tonluk gemilere kadar her şeyi kullanacak ehliyetim var. Hatta Oregon'u bile kullanabilirim."

"Ya bu saldın teknesini?" diye ayağını güverteye vurdu Trono.

"İspanya'daki son tatilimde kiraladığım Riva sürat teknesi kadar kolay kullanılıyor. Niçin sordun?"

"Çünkü yapmamız gereken bir iş var ve Pulaski ile ben onu hallederken, birinin tekneyle ilgilenmesi gerekiyor."

"Sanırım gemiden ayrılmadan önce yüklediğiniz şu çelik sırkla ilgili bir iş değil mi?"

"Kaptanın emri. Daha fazla göçmeni kurtarabileceğimizi düşünüyor."

Tory'nin gözleri bir gülümsemeyle aydınlandı ve yanakları rüzgârın etkisinden daha çok, duyguları yüzünden kızardı. "Hiç şaşımadım!"

Körfezi son hızla geçip Oregon'un arkasına gizlenmişler ve şimdi römorköre doğru gidiyorlardı. Balıkçı teknelerinden biri sımsıkı bağlı dururken, ikincisi römorkörün yanından uzaklaşıyor gibiydi. Güvertelerde koşuşturan adamlar vardı. Çoğu korsandı ve gemilerini savunmak isteyen birkaç tayfa göze çarpıyordu. Korsanların bir kısmı tayfaların geri kalanından kurtulmak için onlara uzun bıçaklarla saldırıyordu.

Zamanlama çok önemliydi ama Murphy, Gatling'in dürbününden onları kolladığına göre, saldırı teknesi de çatışmaya katılabilirdi. Yirmi metre kadar ilerleyince Mike kulaklığını çıkarmış olduğunu anımsadı. Başına yerleştirdiği anda Gatling'in gürültüsünü duydu ve biraz daha gaza bastı.

Korsanların gemisini parçalaması ve römorkörün güvertesini temizlemesi beklenen 20 milimetrelık mermiler hiç gelmedi. Tam tersine korsanlar römorkörün korkuluğundan saldırı teknesine ateş açınca tekne, mermi yağmuru altında kaldı. AK47'lerin mermilerinden bazıları teknenin güvertesinde patlarken, kimisi dıştan takma motorlardan sekti ve mucize eseri kimseye isabet etmedi. Triona, römorkörden olabildiğince hızlı uzaklaşmak için dümeni çeviriyordu. Neden böyle bir aksilik yaşadıklarını öğrenmek için Mark Murphy'ye haykırdı.

Cabrillo ile Endonezyalıların arasında kalan alandaki bir buçuk metre kalınlığındaki toprak, beş yüz merminin etkisiyle havalanınca havuzun kenarına sinmiş olan nöbetçiler açığa çıktı. Kurşun yememiş olanları da etrafa dağılan kayalar parçaladı. Grubun tümü kanlı bir sis bulutu arasında sonsuzluğa uçtu.

Linç sağ kalan olup olmadığını dikkatle araştırırken yaptığı işin gereksiz olduğunu biliyordu. Hiç kimse bu saldırıdan kurtulamazdı.

"Güvendeyiz."

Juan ekibini bir araya topladı. "Artık sürpriz unsuru kalmadı ama yine de planı uygulayacağız. Aşağıdaki çatışmaya gizlice yaklaşıp Eddie'yi bulmaya çalışacağız. Umarım öteki Çinlilerle arasında bir dostluk bağı oluşturmuştur çünkü eğer onları kurtarmak istiyorsak, Eddie'ye ihtiyacımız olacak."

Yamaçtan aşağıya indiler.

Körfeze giren Oregon'a ne tepki göstereceklerini anlamak için Eddie Seng, saklandığı yerden çıkmadı. Tahmin ettiği gibi Ruslar hiç aldırış etmeden disiplinle çarpışmayı sürdürüyorlardı. Endonezyalıların sayısında belirli bir azalma vardı ama yine de kalabalıktilar. Pusuya ilk düşen bir düzine nöbetçinin dördü ölmüş, üçü yaralanmıştı ama geri kalanı hâlâ kendilerini savunuyorlardı.

Rusların bir kale gibi kullandıkları tümseğe Endonezyalıların oluşturduğu dalgalar sürekli vuruyordu. Çatışmanın sonu kaçınılmazdı. Artık yaşamlarını kurtarmak için savaşıyorlar, onurlu bir biçimde ölmek istiyorlardı.

İşleme atölyesinin öteki tarafındaki bir şey Eddie'nin dikkatini çekti. Mesafe çok fazlaydı ama Paulus'un yatakhane gemisinden çıktığını görür gibi oldu. Çıkan kişi gerçekten Paulus'tu ve Anton Savich'in helikopterinin bulunduğu piste tırmanmaya başlamıştı. Yanında bir adam daha vardı. Yürüyüş biçimine bakılırsa Paulus, adamın kafasına silah dayamıştı. Anlaşılan rehin aldığı pilottan kendisini buradan götürmesini istiyordu. Anton Savich etrafta görünmediğinden Eddie, Güney Afrikalının onu öldürüp öldürmediğini merak etti.

Madenciği izlemek bir hataydı ama Eddie'nin yüreğinde yanan öfke mantıklı düşünmesini engelliyordu. Haftalar süren acı, açlık ve yoksunluğun vurduğu darbenin geçmesi çok uzun zaman alacaktı. Sadist madenciği öldürmek en azından iyileşme yolculuğunun başlangıcı olabilirdi. Tang'e olabildiğince fazla sayıda işçiyi bir araya toplayıp sahile yeni çekilen yolcu gemisine götürmesini söylemişti. Eğer Juan, onları bu berbat durumdan kurtarmak için her-

hangi bir çözüm bulamazsa, şu unutulmuş kumsalda yanardağın patlamasından korunmanın en iyi yolu bu gemiydi.

Paulus'u kovalayacak gücü kalmamıştı ama peşine takılınca Eddie'nin bacakları açıldı ve ciğerleri bir demircinin körüğü gibi hava pompalamaya başladı. Lantan'da yaşamını yilankafaların eline teslim ettiğinden bu yana ilk kez canlandığını hissetti. Paslı konteynerler ve oraya buraya atılmış malzemeler arasında koşturduğunu fark eden olduysa bile, kendini kurtarmaya çalışan işçilerden biri olduğunu zannedip kimse aldırış etmedi. Ölmüş bir nöbetçiden aldığı AK47'yi gömleğinin altına saklamıştı.

Çatışmanın en kötü olduğu yerden uzaklaşınca, altınları römorköre taşıyan bota rastladı. Kumsalın geri kalanından dev kayalarla ayrılmış korunaklı bir noktada duruyordu. Eddie açığa çıktığı anda tekneyi suya indirmeye hazırlanan sekiz korsan kafasını kaldırıp ona baktı. Aslında diğerleri gibi davranıp görmemezlikten gelmeleri daha iyi olacaktı ama biri hemen silahına davrandı. Mermiler omzunun üstünden kayaya saplanırken Eddie sol tarafa kaçtı. AK47 tüfeğini eline alarak ateşin kesilmesini bekledi ve köşeyi döndü.

Ateş eden korsan eğlence olsun diye dönüp arkadaşlarıyla gülüşmeye başlamıştı. İlk üç mermi adamın cansız bedenini arkadaşlarının kucağına düşürdü. Kendilerini toplayıp ateşe karşılık vermelerinden önce Eddie aralarından birini daha öldürdü. Sonra silahını omzuna asıp kayanın kaygan tarafına tırmanmaya başladı.

Ancak iki buçuk metre yüksekliğindeydi ama Eddie'nin tırmanacak gücü yoktu. Zorlu koşullar altında zayıflamış bedenini çekmek bile kollarına zor geliyor, AK47 sanki elli kiloluk bir sırt çantası kadar ağırlaşıyordu. Tepeye ulaştığı anda teknenin motoru çalıştı. Kayanın üstünde dönüp ateş açmaya hazırlandı. Pervane suya değince motorun sesi değişmişti.

Korsanlardan biri ne yapmaya çalıştığını sezmiş olmalıydı, en az dört silah birden patlayınca kaya parçacıkları uçuşmaya başladı. Eddie, bedenine çarpan taşlar yüzünden kendini bir eşekarası kovanına düşmüş gibi hissedince elleriyle başını korumaya aldı. Tekne, kayaya düzgün nişan alamayacak kadar uzaklaşınca ateşi kestiler.

Eddie başını kaldırıp bakınca, Oregon'un saldırı teknesinin römorkördeki adamların ağır ateşi altında kaldığını gördü. Juan'ın planı nasıl olduysa bozulmuştu. Saldırı teknesinde yalnızca birkaç kişi vardı. Eğer römorköre saldıracaklarsa, Oregon'un koruma ateşine gereksinimleri vardı ama Gatling hâlâ sessizliğini koruyordu.

Derken çok namlulu bir makineli tüfeğin homurtusu duyuldu. Silah bölmesinden üç metrelik bir alev fışkırınca, tepedeki tutma havuzlarının olduğu bölümde yer yerinden oynadı ve toprak yumruları on metre havaya uçtu.

Saldırı teknesini yaklaşan bot konusunda uyaramayan Eddie, kayadan aşağıya indi ve tekrar Jan Paulus'un peşine takıldı.

Bir eliyle ateş edip diğeriyle dümeni tutan Mike Trono, Korsanların ilk saldırısına başarıyla karşı koydu. Zemine gömülmüş olan Tory römorkörün korkuluğuna sıralanmış korsanlara tek

tek nişan alıp ateş ediyordu. Hem bir olimpiyat şampiyonu atıcının kendinden emin tavrına, hem de bir keskin nişancının sabrına sahipti.

Beşinci kez tetiği çekerken silah elinde kusursuz bir dengeyle duruyordu. Hedefi korkuluğun metal plakasının arkasına eğilmişti ama mermi onun başını çok kritik birkaç saniye için kaldırmasını önleyecekti. Üstü başı kan içinde başka bir korsan aniden doğruldu ve kaçan tekneyi AK47'siyle mermi yağmuruna tuttu. Tory dikkatle nişan alırken dalgaların hareketine göre tetiği çekti. Kurşun Endonezyalının göğüs kemiğinin altına saplanınca adam ve havaya savruldu.

"Bekle!" diye bağırdı Trono. "Tekrar içeri giriyoruz. Ateşi kesin."

Dümeni çevirip tekneyi küt burunlu römorkörle çarpışma rotasına döndürdü. Kendilerine ateş edilmediğini gören Korsanların çoğu ayağa kalkıp nişan almaya niyetlendi.

"Gösteri zamanı." Trono'nun telsizinden Murphy'nin sesi duyuldu.

Oregon'un silah uzmanı, Gatling'in namlusunu aşağıya çevirip sürüklenen römorköre birkaç saniye ateş etti. Tekne paramparça olmuştu. Güvertede kalıntılarla kamını doyuran martılar ise göğe doğru kanat çırpı. Ardından gelen mermiler büyük dizel motora isabet edince yakıt tankı delindi. Bir ateş topu gökyüzüne yükselirken deniz şarapnel parçalarıyla doldu.

Teknenin geriye kalan kısmı hemen suya gömülünce, alevler bir sis perdesi bırakarak söndü.

Murphy, Gatling'i biraz daha çevirip tetiğe bir kez daha bastı. Yağmur gibi inen mermilere yakalanan diğer korsanlar yayılım ateşiyle biçildiler. Güvertedeki büyük konteynerlerde yüzlerce delik açılmıştı ve tayfaların çekilen gemileri denetlemek için kullandıktan arkaya bakan ikincil köprünün camları parçalanmış, bir şelale gibi cesetlerin üzerine yağmıştı.

"Bu, onları durdurmuş olmalı!" diye haykırdı Murph.

Mike Trono saldın teknesini korkuluğun en alt bölümüne yaklaştırdı ve kontrolü Tory'ye devretti. "Olduğu yerde tut. Bir dakika bile sürmez."

"Bunu niye yapıyorsunuz?" diye sordu Tory kenara çekilip Pulaski ile Trono'nun ağır çelik sırtığı römorkörün alt güvertesine atmalarını izlerken.

Trono hain bir gülümsemeyle telsizini ona uzattı. "Başkan bu teknede hazine olduğunu düşünüyor."

Güverteye atarlarken sağ kalan olup olmadığını bir kez daha araştırdılar. Gatling, adamların bedenlerini, Trono'nun ancak pürtüklü bir ezme diye tanımlayacağı biçimde doğradığından teknenin içi bir korku filmi sahnesi gibiydi. Saldın teknesini römorkörün yan tarafında dalgalarla oynaşmaya bırakıp sırtığı omuzladılar ve cesetlerin arasından bir konteynere yaklaştılar.

Trono, Glock tabancasını çekip kilide ateş ederken Pulaski sırtı yukarıya çıkarabilecekleri pozisyona getirdi. Trono kapağı açıp aynı hızla kapatırken menteşeler gıcırdadı ve Pulaski soran gözlerle ona baktı.

"Başkan yine haklı."

"Altın mı?"

"Altın."

Arkadaşının yardımıyla konteynerin üzerine tırmanıp yüz kiloluk sırtı tepeye bağladı. Zincirleri taşıma halkalarına takarken Trono başını kaldırdı. Küçük bir bot hızla kıyıdan yaklaşıyordu ve römorkörün gövdesi Murphy'nin onu fark etmesini engelliyordu. Dalgalarla yükselip alçalan teknede silahlı altı adam saydı.

"Başımız belada."

Pulaski omzunun üstünden baktı. "Lanet olsun!"

Tekne birkaç saniye sonra onlara yaklaşacaktı ama sırtı konteynere bağlamak için daha birkaç dakikaya gereksinimleri vardı ve ödülü geride bırakmak istemiyorlardı. Mike saldın teknesindeki Tory'ye seslendi. "Konuklarımız geliyor. Açık bir teknede birkaç haydut var. Buradan uzaklaş."

"Sizi burada bırakıp gidemem."

"Kahramanlık yapmıyoruz. Tekneyi yok etmesi için Murphy'nin görüş alanına çekmen gerekiyor."

Ne olduğunu anlayan Tory hemen dümeni çevirdi. Saldırı teknesi hızla römorkörün yanından ayrıldı, sert bir dönüşle arkasına geçti. Römorkörü hâlâ sahilde duran mavnaya bağlayan kalın halatları unutmuştu. Manevra yapacak zamanı olmadığından altından geçtiği ilk çelik halat teknenin üzerine parçalarken olduğu yerde eğildi. Bir an gecikseydi, halat kafasını bedeninden ayırabilirdi.

Tekne ikinci halatın altından sıyrıldı ve yaklaşan botun yolunu kesmek için manevra yaptı. Tory öyle hızlı gidiyordu ki, adamlara çarpıp hemen kaçmıştı. Korsanlar ise bakmaktan başka bir şey yapamadılar. Bir tanesi kenardan suya yuvarlandı ve silahlarını çekmek akıllarına geldiğinde Tory yirmi metre uzaklaşmış, bir tazi gibi hızlanmıştı.

Adamlar ateş açınca Tory zikzaklar çizdi. Damarlarında dolaşan adrenalinden keyif alıyordu. "Biliyorum biliyorum, lanet olası kadın sürücüler. Önce size çarparlar sonra kaçmaya kalkışır. Hadi gelin beni yakalayın, ehliyet ve sigorta bilgilerimizi takas edelim."

Yemi yutup yutmadıklarını anlamak için geriye dönüp baktı ve römorköre gitmeye kesin kararlı olduklarını görüp dehşete kapıldı. Trono'nun telsizini başına yerleştirdi. "Ben Tory. Trono ve Pulaski ile birlikte saldın teknesindeyim."

"Tory, ben Max Hanley, sorun nedir?"

"Römorköre yaklaşan küçük bir teknede altı korsan var. Sizin adamların yalnızca taban-caları var. Pek şansları yok."

"Sen neredesin?" diye sordu Max onu sakinleştirmek için güven verici bir sesle.

"SEAL teknenizde. Mike, benim korsanları uzağa çekmemi istedi ama yemi yutmadılar."

"Pekâlâ, bir saniye bekle. Pulaski? Trono? Orada mısınız?"

Yanıt hafif bir fısıltı halinde geldi. "Max, ben Ski. Bir konteynerin üzerindeyiz. Korsanlar şimdi tekneye çıktı."

"Sizin orada olduğunuzu biliyorlar mı?"

"Olumsuz. Onlar çıkmadan önce Mike üstümüze bir branda örttü. Konteynerin tepesini kontrol etmezlerse göremezler. Ve tekneyi arayacakmış gibi görünmüyorlar."

"Ne yapıyorlar?"

"Çekme halatlarını çözüp buradan kaçmak ister gibiler. Ne yapmamızı istersin?"

"Onlara yardımcı olun," dedi Juan Cabrillo açık iletişim kanalından.

"Nee?" dedi Max ile Ski bir ağızdan.

"Onlara yardımcı olun dedim. Ski, sen ve Mike sıkı durun. Max, çekme halatını kesmeni istiyorum." Juan'ın telsizinden sahildeki çatışmanın sesleri geliyordu. Kurşun sesleri, AK47'lerin lakırdısı, yaralananların acı çığlıkları...

"Bunu Gatling'le yapabilirim," diye söze girdi Mark Murphy. "Römorkörün arkasındaki büyük halat makaralarına tek bir darbe yeterli olur."

"Ama niçin?" diye sordu Max.

"Çünkü burada çapraz ateşe yakalanmış yüzden fazla Çinli işçi var ve bu çatışma ne kadar uzun sürerse, ölenlerin sayısı da o kadar artacak. Ruslar daha birkaç saat dayanacak gibi görünüyorlar. Şu anda korsanların sahilden tek kaçış yolu şu römorkör ve yola çıkacağını anladıkları zaman çatışmayı bırakıp tekneye gideceklerdir."

"Böylece sivillerden uzaklaşmış olacaklar..."

"Böylece Murphy de onları yok edebilecek," diye bitirdi Juan.

"Ya Ruslar ne olacak?"

"Teslim olup sahilden canlı olarak ayrılımları için onlara bir şans tanıyacağız. Eğer bu fırsatı kullanmazlarsa, onları da halledersiniz."

İşin ne kadar acil olduğunun altını çizmek istercesine korkunç bir patlama sesi havayı böldü. Yanardağdan fışkıran yeni bir kül bulutu bir nükleer bombanın mantar bulutuna benzer biçimde yükseldi. Juan daha kaç saatleri olduğunu bilmiyordu. Saatler ya da belki dakikalar. Henüz Eddie'yi bulamamışlardı ve eğer silahlı çatışmayı bir an önce bitirme planı işe yaramazsa, adamlarını alıp sahiliden kaçmak niyetindeydi.

Halil Kasım'ın heyecanlı sesi Cabrillo'nun karamsar düşüncelerini böldü. "Başkan, Eddie'yi buldum! Mavnanın öteki tarafında. Bir tanesi rehine gibi görünen iki kişinin peşinden gidiyor."

"Ne tarafa gidiyorlar?"

"Sahilden uzaklaşıyorlar. Mesafe çok fazla ama sanırım orada bir helikopter var."

"Yok edin," diye emretti Cabrillo ve ardından Linc ile göz göze geldi. Gerekli olan iletişim kurulmuştu. Linc yerdeki ekibin liderliğini üstlenirken Juan uçarcasına koşturaya başladı. Kırk metre sonra ayağı bir taşla takıldı. Gerçek bacağı olsaydı, ya ayağı kırılır ya da çok kötü şekilde burkulurdu. Yalnızca yere düştü ve böylece kendini açılan makineli tüfek ateşinden de korumuş oldu. Birkaç kez yuvarlanıp bir taş yığınının arkasında siper aldı. Aşağıdan, iki yüz litrelik varillerin oluşturduğu piramidin ardından ateş ediliyordu.

M4'ün altındaki bomba atıcı silahını kontrol etti, omzuna dayadı ve tetiği çekti. Silahtan komik, boş bir ses geldi ve bir saniye sonra el bombası varillerin arkasında patladı. İçindeki yakıt alev alınca yüz elli kiloluk variller roket gibi havaya fırladı, bir kısmı havada patladı, bazıları yere düştü ve alevli yakıt sahile yayıldı.

Juan tam ayağa kalktığı anda havalanmış bir varil tıpkı bir meteor gibi üzerine gelmeye başladı. Beş metre ileriye düşüp ikiye bölününce benzin yanmaya ve alevleri etrafı sarmaya başladı. Tepeden aşağıya koştuktan vazgeçip çapraz bir çizgide koşarken alevler dizlerini yaladı, ciğerlerini yakıt ama birkaç saniyede hafifçe kavrulmuş saçları dışında alevlerden sıyrıldı.

"Kızgın tavadan kurtuluş..." diye mırıldanarak Eddie Seng'in peşine düştü.

Gatling'in bir saniyelik ateşi çelik çekme kablolarını parçalamaya yetti. Zamanlama bundan daha iyi olamazdı çünkü aynı anda korsanlar römorkörün motorlarını çalıştırıp bacasından kalın bir duman savunmuştu. Kumsaldan Juan'ın tahmin ettiği tepki geldi.

Korsanlar Ruslarla çatışmayı bırakıp denize doğru koşturaya başladılar. Birkaç tanesi silahına sıkı sıkı sarılmıştı ama buz gibi suya dalıp römorköre doğru yüzenleri çoğu silahlarını ellerinden atmıştı. Onlara bakan Linc batmakta olan gemiyi terk eden farelere benzetti. Ekibin geri kalanıyla birlikte sahile doğru indi. Kendini çatışmaya çok fazla kaptırmış birkaç korsan kaçacakları aracın yola çıktığını fark etmeden hâlâ ateş etmeyi sürdürüyordu.

Linc iki tanesini bir el bombasıyla halledip, üçüncüye nişan alırken ayağının dibindeki, öldüğünü sandığı kişi birden canlandı. Korsan, Linc'in elindeki M45 silahını düşürdü ve bir

bıçağı göğsüne saplamaya çalıştı. Linç öldürücü darbeyi önledi ama bıçağın kolunda derin bir yara açmasına engel olamadı. Bir yumruğunu korsanın kol kaslarına indirip, silahını çekmek için gereken birkaç saniyeyi kazandı ve iki gözünün arasına kurşunu gömdü. Kolundan akan kana aldırış etmeden işine devam etti.

Eddie asla Jan Paulus'u yakalayamayacağını anlayınca bedenini saran enerji patlaması neredeyse yok olmuştu. Açlıktan midesi bulanıyordu, ciğerlerine yeterli oksijen çekemiyordu ama bastırılmamış bir duygunun dürtüsüyle kovalıyordu. Paulus ile rehin aldığı kişinin M18 helikoptere ulaşması ancak bir dakika sürerdi ve Eddie bacaklarını ne kadar zorlarsa zorlasın, yavaşladığının farkındaydı. O anda Oregon'dan 40 milimetrelilik autocannon silahının güçlü sesi yükseldi. Beş gülle sahilin üzerinden uçup, Eddie'nin tepesinden geçti ve helikopterin çevresinde patladı. Tozlar yatışınca kokpitin isabet aldığı anlaşıldı. Camlardan alevler yükseliyordu ve elektronik gereçler helikopterin çevresine saçılmıştı.

Omzunun üzerinden bir tebrik selamı çaktı ve kendisine doğru koşarak gelen birini fark etti. Yanılması olanaksızdı: Bu, Cabrillo idi.

Paulus, helikopterin kullanılmaz duruma geldiğini anlayınca rehineyi vurdu ve aşağıya koşmaya başladı. Belki römorköre yetişebileceğini ve bir çeşit anlaşma yapabileceğini düşünüyor, belki de yalnızca panikle hareket ediyordu.

Juan'ın kendisini koruyacağından emin olan Eddie Paulus'un peşine düşerken bacaklarının yerine getiremediği görevi yerçekiminin yapmasına izin verdi. Sahilden otuz metre kadar geride birdenbire durdu ve AK 47'yi omzuna kaldırdı. Öyle kötü titriyordu ki, dürbünden hedefi zor görüyordu. Tetiği çekti, silah omzunda geri tepti ama ancak bir el ateş etmişti. Paulus sesi duyunca dönüp geriye doğru baktı ve Eddie silahı kontrol ederken koşmayı sürdürdü. Eddie silindir şarjörü yerinden çıkardı, tekrar taktı ve tüm mermileri kaçan madenciye yağdırdı.

Paulus'u bacağından vurmuştu, adam sendeleyip yere düştü. Ayağa kalkmakta zorlanınca Eddie'nin aradaki mesafeyi kapatmaya zamanı oldu. Güney Afrikalı madenciye olan gücüyle çarpınca birlikte kayaların üzerine yuvarlandılar. Gerçi yaralanmıştı ama Paulus iriyarı bir adamdı, madenciliğin eziyetli yaşamına alışkındı ve daha büyük acılara dayanabilirdi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin dostum," dedi sıkılı dişleri arasından, Eddie'yi tekrar vurmaya kıskırtarak.

"Bu kadar emin olma." Amerikan aksanının yarattığı akıl karışıklığından yararlanıp AK47'yi Paulus'un kafasına indirdi. Madenci tam zamanında başını kaçırdı ama Eddie onun dizine kötü bir tekme savurdu.

Paulus darbeyi inlemeden karşıladı ve kollarını Eddie'nin göğsüne sardı. Eddie alnını Paulus'un burnuna gömerken kemiğin çatırtısını duydu ama madenci, kollarının basıncını arttırarak karşılık verdi. Bir kez daha burnuna vurunca Güney Afrikalı acıyla haykırdı ve Eddie'nin bir elini serbest bırakacağı kadar kollarını gevşetti. Eddie, adamın kulağını tutup ko-

parırcasına çekince Paulus kollarını açtı. Eddie bir bacağını madencinin arkasına doladı ve geriye doğru itti. Paulus yere düşerken uzanıp Eddie'nin gömleğinden tuttu.

Eddie'yle birlikte yere düşünce Paulus'un ciğerlerindeki hava boşal malıydı ama olmadı. Eddie o anda bir su yatağına düştüğünü sandı, ama büyük bir cıva birikintisine düştüklerine fark edince dehşete kapıldı.

Paulus'un kendini toplamasına fırsat vermeden dizini adamın kasiğine gömdü ve kafasını cıva birikintisine soktu. Paulus acıyla yutkununca zehirli sıvı metal ağzına doldu. Titremeye başladı ve Eddie tıpkı bir boğaya binen kovboy gibi üzerinde oturmayı sürdürdü. Paulus başını yukarı kaldırmayı başardı ve Eddie tekrar başını birikintiye sokmadan önce gümüş damlalar halinde cıva tükürdü. Mücadeleden vazgeçmesi bir dakika daha sürdü. Eddie üzerinden kalkınca bedeni havuzun yüzeyine kadar yükseldi. Ağız ve bumu minik cıva havuzlarına dönüşmüştü, gözkapaklarının üzerine sanki madeni paralar yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

"Ölümün en kötü on şekli listemin arasında bu da yer alıyor," dedi Juan, elini Eddie'nin omzuna koyarken.

"Bir ara, Korsanların hepsiyle tek başıma uğraşmak zorunda kalacağımı düşündüm," dedi Eddie soluk soluğa.

Juan ayağa kalkmasına yardım etti. "Nee, yani bizim bu onuru paylaşmamıza izin vermeyecek miydin?" Cesede bakarak sordu. "Anton Savich mi?"

"Hayır, Jan Paulus. Bu karabasanı denetlemesi için çalıştırılan Güney Afrikalı bir madenci."

"Savich'in nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Eddie başını salladı. "Bildiğim kadarıyla sahildeki büyük yolcu gemisinde. Paulus, onun pilotunu rehin aldığına göre bence Savich'i öldürmüş olmalı."

"Lanet olsun."

"Niçin? Derdimiz biraz daha azalır."

Cabrillo kısa bir sessizlikten sonra konuştu. "Çalıntı mal alıcısı."

"Çalıntı mal alıcısı mı?"

"Tıpkı bir hırsızdan mal satın alan kişiler gibi," diye açıkladı Juan. "Resmi bir darphane tarafından tartılıp damgalanmadıkça altının değeri yoktur. Hiçbir yasal kuruluş böyle altına el sürmez. Bu girişimi başlatmadan önce Savich herhalde bunu biliyordu; yani altını satın alacak birini önceden ayarlamış olması gerekir. Altını resmen onaylayıp sisteme sokacak olan biri. Bu kadar büyük miktarda altınla ilgilenmesi için de çok ciddi bağlantıları olan önemli bir bankacı filan olmalı."

"Üzgünüm patron, hiç fikrim yok."

Juan gülümsedi. "Kaygılanma. Ağgözlü herifi nasıl olsa buluruz."

Juan'ın telsizinden Linc'in sesi duyuldu. "Sahil, güvenliğe alındı başkan. Ruslar duvardaki yazıyı okudular ve çekip gidebilmek için teslim oldular."

"Buradan gitme zamanı geldi." Cabrillo çevresine bakındı. Yüzlerce Çinli işçi mantar gibi bitivermişti. Silahlar patlayınca kayaların arasına gizlenmişler ve şimdi ateş kesilip römorkör de bir mil kadar uzaklaşınca yaşadıkları şokla ortada dolanıyorlardı. "Hepimizin..."

Juan emir verince, işçilerin körfeze yeni gelen yolcu gemisine binecekleri sözü birkaç dakikada sahile yayıldı, ama korkuluğa kadar yükselen tek merdiveni tırmanmaları bir saatten fazla sürdü.

Tory saldın teknesiyle balıkçıların kullandığı iskelede bekleyen Juan'ın yanına geldi. "Benim gittiğim yöne mi gideceksin denizci?"

Juan tekneye atladı ve hiç düşünmeden genç kadını dudaklarından öptü. Yanardağın ani bir patlaması denizin üzerinde otuz santimlik dalgalar oluşturunca öpüşmeleri yarım kaldı.

"Dünyayı yerinden oynatıyorsun," diye güldü Tory boğuk bir sesle.

Juan'ın havası bir anda değişti. Zamana karşı yaşıyorlardı ve her saniye önemliydi. Yüz ifadesini doğru okuyan Tory motorlara hız verdi.

Cabrillo'nun emriyle Max, Oregon'a arkası sahile oturtulmuş yolcu gemisine dönecek biçimde manevra yaptırmıştı. Tayfalar, geminin çekme halatlarını kırç güvertesinin altındaki kapaklardan dışarı çıkardılar. Kablolar, en güçlü yüz kadar Çinli işçinin beklediği sahile uzatıldı ve kalın halatlar yolcu gemisine bağlandı.

"Max, beni duyuyor musun?" dedi Juan telsize.

"Buradayım."

"Durum nedir?"

"Kabloyu yolcu gemisine bağlıyorlar. Bu arada geminin adı Selandria. Linda ile Linç için başında. Linda dubaların mantar biçiminde pas yığını olduğunu söylediği için çapa bocurgatlarına bağlayacağız. Bocurgatlar bu yükü çekecektir."

"Pekâlâ, ben geliyorum. Kablolar bağlanınca bizimkilerin hemen Oregon'a dönmesini istiyorum."

"Doktor Huxley'i durdurmak için üzerine oturmak zorundayım. Ekibini alıp, Çinlilerin en kötü durumda olanlarına yardım etmek için gemiye gitmek istiyor."

"Öyleyse üzerine otur," diye kestirip attı Juan. "Eğer bu plan işe yaramazsa, bu insanları geride bırakmak ve yardım edecek birilerini göndermeden önce yanardağın patlamaması için dua etmekten başka çaremiz kalmayacak."

"Sahildeki çatışma bitince Rus Sahil Güvenliği'ne haber vermek istedim ama yanardağ iletişim kurmamızı engelliyor. Kısa mesafeli taktik ağı dışındaki iletişimimiz kesildi."

"Yani tek başımıza kaldık."

"Korkarım öyle."

"Senin operasyon merkezinde kalmanı istiyorum. Ben üst güvertede olacağım. Biri beni orada temiz giysilerle karşılasın." Yüzüne bakınca Tory başını salladı. "Tory için de giysi getirsinler." Juan gemiye adım atar atmaz ceketini sıyırdı ve kalın tüylü halılardaki çamurlu ayakkabı izlerinin temizlenmesinin zor olacağını düşünerek kendini kötü hissetti. Üst güverteye ulaştığı anda Maurice gümüş bir servis arabasını iterek operasyon merkezinden gelen asansörden dışarı çıktı. Juan ile Tory'ye temiz giysiler uzattı. Tory giyinmek için telsiz odasına girerken Juan olduğu yerde giysilerini değiştirdi.

"Şimdi daha iyi hissediyorum," dedi Juan.

Maurice servis tabağının kapağını açınca yemek kokusu Juan'ın ağzını sulandırdı. "Salamlı sandviç ile kahve."

Neredeyse otuz santim uzunluğundaki baharatlı Meksika sandviçinden bir lokma ısırın Juan, "Maurice maaşını ikiye katladın," dedi.

Yaşlı garson Juan'ın kahve fincanına elindeki şişeden bir sıvı boşalttı. "Özel brendi koleksiyonumdan. Gerginliğinizi biraz azaltmak için."

"Maaşını üçe katladın."

Ohotsk Denizi'nde esen fırtına onlara kadar ulaştı. Yağmur camları döverken tepelerinde şimşekler çakıyordu. Maurice servis arabasının alt rafından yağmurluklar, beysbol kepleri ve Juan'ın çizmelerini çıkardı. "Tahmin etmiştim efendim."

Tory telsiz odasından çıkarken Juan yağmurluğunu giymişti. Genç kadın bir dürümün yansını birkaç lokmada midesine indirdi. "Tanrım, ne kadar acıktığımı farkında değilmişim."

"Başkan?" Max telsizden konuşuyordu.

"Söyle."

"Kablolar bağlandı. Linda on dakikaya daha ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Söyle ona beş dakikası var. Fırtına neredeyse patlayacak ve çok zor bir işi olanaksız duruma getirecek." Üst güverteden dışarı çıktı. Rüzgâr beş kuvvetine ulaşmıştı ve fırtınayla karışan volkanik küller çamurlaşarak yere iniyordu. Sahile doğru baktı. Selandria'nın çapa ağızlarına geçirilen kalın kablolar çok düzgün görünüyordu ama Oregon rüzgârla yer değiştirdiğinden yolcu gemisinin tam önünde değildi. Yapılacak düzeltmeyi Eric Stone'a bildirdi ve ön iskele dönüş motorunun önünde dalgalanan suya baktı.

"Çok iyi, Bay Stone."

Saldırı teknesi sahildekileri almak için yola çıkıp dalgaları yararken, kauçuk tabanı esniyordu.

"Başarabilir miyiz?" diye sordu yanına gelen Tory.

"Motorlarımızla bir uçak gemisi kadar beygircü üretebiliriz ama eğer gövdesi çok fazla sıkışmışsa, sabit güçle sabit nesne arasındaki klasik ikileme karşılaşırız."

"Gerçekten onları burada bırakabilir misin?"

Juan'ın karşılık vermemesi yeterli bir yanıtı.

Gözlerinden, bir tek Çinli göçmeni kurtarmak uğruna gemisini ve kendi adamlarını tehlikeye atmaya hazır olduğu okunuyordu.

Birkaç dakika sonra SEAL teknesi Şirket'in sahilde kalan son adamlarını alıp yola çıktı. Juan teknenin çekme halatlarından uzaklaşmasını bekleyip telsizi açtı.

"Pekâlâ, Eric, şu kabloları biraz ger bakalım."

Oregon usulca öne doğru hareket edince, kablolar ağır ağır denizden çıktı ve teller geri-lerken aralarından sular sızmaya başladı.

"Hepsi bu kadar," dedi dümenci. "Dip hızı sıfır. Tümüyle gerilmiş durumdayız."

"Bizi ağır ağır yüzde otuza çıkar ve orada tut."

Manyetohidrokinamik motorların vızıltısı duyuldu. Çekme açısı ve makinelerin gücü Oregon'un biraz suya oturmasına yol açınca öfkeli dalgalar burnuna çarpıp ikiye ayrılmaya başladı.

"Hareket hissediyorum!" diye bağırdı Eric. "Dakikada bir buçuk metre alıyorum."

"Olumsuz, yalnızca halatı biraz daha geriyoruz." Üniversite yıllarında bütün bir yazı bir römorkörde geçirmiş olan Juan, halat gerilmesinin yol alınıyormuş izlenimi verdiğini çok iyi biliyordu. "Bir dakika sonra geriye doğru kaydığımızı hissedeceksin. Geriye kayınca bizi yüzde elliye çıkar."

Selandria'ya çarpan dalgaları izleyen Juan, geminin yalnızca dövüldüğünü mü yoksa dalgaların üstüne çıktığını mı anlamaya çalışıyordu. Sular perde gibi burnunun altından geçerken hareketlenir gibiydi ama ön tarafı dalgayla havaya kalkıkça arkası sahile daha derin gömülüyordu.

"Yüzde elli," diye bildirdi Eric. "Hareket yok."

"Seksene çıkar."

"Bunu tavsiye etmem," diye uyardı Max Hanley. "Bebeklerimi zaten fazla zorladınız."

Kuramsal olarak manyetohidrokinamik motorların güç çıkışının sınırı yoktu ama sistemin zayıf bir noktası vardı: yüksek hızlı pompalar sıvı helyum kullanarak manyeto dizilerini süper geçirgen ısı derecelerinde serin tutuyordu. Aşın soğuk pervanelere büyük zarar veriyordu ve Kamçatka'ya ulaşırken uzun süre kötü muameleye maruz kaldıkları için başarısızlık olasılığı Max'in aklından çıkmıyordu.

"Bu makineler en iyi mühendis tarafından bakımdan geçiriliyor. Seksene çıkar."

Oregon biraz daha suya oturunca dalgalar korkulukların üzerinden aşmaya başladı. Pompa jetleri tüplerden dakikada yüzlerce ton su boşaltınca, arka tarafında deniz, kaynayan bir kazanı andırdı.

"Hiçbir şey," dedi Eric. "Çok sıkı oturmuş. Şu domuzu sahilden asla çekemeyeceğiz."

Juan onun karamsarlığına aldırış etmedi. "Sancağa kilitle."

Eric emri uygulayınca tasmaşını geren bir köpek gibi Oregon düz bir çizgide alargaya çıktı ve çekiş yüküne birkaç ton yük daha bindirdi.

"İskeleye kilitle."

Gemi dönünce iyice gerilen kablolar titremeye başladı. Gövdesi kayaların üzerinde yön değiştirirken Selandria'dan boşuk bir inleme yükseldi ve biraz ileri kayınca metalin tiz sesi duyuldu.

"Hadi bebeğim, hadi," diye yakardı Juan. Elleriyle ağzını kapatan Tory yumruğunu öylesine sıkımtı ki, tırnaklarındaki kan çekilmişti. "Hareket var mı?"

Eric yanıtlamadan önce Oregon'a tekrar sancağa çevirdi. "Hayır. Dip hızı hâlâ sıfır."

Max araya girdi. "Juan, üç ve dört numaralı makinelerde ısı yükselmesi var. Soğutucu pompalar gitmek üzere. Makineleri kapatıp, şu zavallılardan kaç tanesini sığdırabiliyorsak buraya almamız."

Juan geriye doğru baktı. Çinlilere güverteden uzak durmaları söylenmişti gerginlikten kopan bir halat çarptığı kişiyi ikiye bölebilirdi, ama Selandria'nın güvertesi, soğuk yağmurda titreyerek birbirine sokulmuş solgun, korku ifadeli insanlarla dolmuştu. Yolcu gemisine binen göçmenlerin kabaca hesapladıklarında yaklaşık üç bin kişi olduğunu anlamışlardı. Oregon bu sayının ancak üçte birini alabilirdi. "Pekâlâ."

Max'in elleri herhalde şalterlerin üzerindeydi çünkü bu sözcük Juan'ın dudaklarından döküldüğü anda makinelerin hızı azaldı. Gerginlikten sıyrılan Oregon silkinen bir köpek gibi sular saçarak yükseldi.

Bu kadar çabuk pes ettiği için Tory, Juan'a onaylamayan bir bakış attı ama daha cümlesini tamamlamamıştı.

"Halatlardan gerginliği alın ve yüz metre daha salın. Bizi usulca ileri götürün ve iki demiri de atmaya hazırlanın."

"Juan, sen gerçekten..."

"Max, bizim çapa bocurgatlarımız dört yüz beygir gücünde makinelerle çalışıyor," diye anımsattı Cabrillo. "Elimdeki tüm imkânları kullanacağım."

Max, operasyon merkezinde bilgisayar tuşlarıyla iki kablo makarasının frenlerini boşaltırken, Eric Stone da gemiyi körfezde biraz daha ilerletmek için makinelere hız verdi. Yüz metre çizgisine gelince Max çapaları serbest bıraktı. Ağır demir çapalar ancak otuz metre derinlikteki dibe ulaştı.

"Şimdi bizi yavaşça geriye çek ve demir tırnaklarını aç," diye emretti Juan.

Büyük çapalar kayalık dibi tararken, gevşek taşlar arasında derin çukurlar açtı ve sonunda sertleştirilmiş çelik tırnaklar sağlam kayalara takıldı. Kaymalarını önlemek için bilgisayar kontrol sistemi hemen çapa zincirlerinin gerginliğini ayarladı.

"Hazırız," dedi Max pek de hevesli olmayan bir sesle.

"Çekme halatlarını gerin ve bizi yüzde otuza çıkarın." Juan dürbünü sahile doğru çevirirken Selandria'nın güvertesindekilere bakmamaya özen gösteriyordu. Geminin burnunu döven dalgalar yukarı aşağı oynamasına yol açarak kıçının biraz daha oturmasına neden oluyordu.

"Yüzde otuz," diye bildirdi Eric. "Kabloların gerilmesi dışında dip hızında başka bir hareket yok."

"öyleyse elliye çıkar," dedi Juan gözlerini yolcu gemisinden ayırmadan. "Çapalarda bir şey var mı?"

"Bocurgatlarda geri dönüş sıfır," diye yanıtladı Max. "Üçüncü ve dördüncü makinede ısı şimdiden yükselmeye başladı. Kırmızıçizgiden ve otomatik kapanma aşamasından otuz derece gerideyiz."

Çekiş üzerindeki güçler inanılmaz boyutlardaydı; sahile oturmuş yirmi bin tonluk çeliğe karşılık belirli bir beygir gücü kullanılıyordu. Kabloların sıkıca çektiği Selandria'nın burnu dalgalara yanıt vermeyi bırakınca, su geminin altına girmeye ve voleybol topu büyüklüğünde kayaları ileri yerinden oynatmaya başladı.

"Herhangi bir şey var?" diye sordu Juan.

"Bocurgatlarda geri dönüş yok," dedi Max sertçe. "Ve dip hareketi sıfır."

"Yüzden seksen!"

"Juan?"

"Dediğimi yap ve makinelerin emniyet tertibatlarını çıkar. "Juan'ın sesi öfke yüklüydü. "Gerekirse kırmızıçizginin öte tarafına geç. Bu insanları bırakmayacağız."

Max emre boyun eğip, bilgisayara dev pompaların ısı yükselmesine aldırış etmeme komutunu verdi. Isıyı gösteren sütunların kırmızıya dönmelerini ve güvenlik sınırını aşmasını izledi. Bilinçli olarak uzanıp ekranı kapattı. "Sevgililerim, çok üzgünüm."

Çekme işlemine karşı koyan gemisinin çektiği acıyı Juan ayaklarında hissediyordu. Titreşimler onu hırpalıyordu ve her titreyiş göğsüne bir hançer gibi saplanıyordu.

"Hadi kaltak," diye homurdandı "Hareket et."

İnsana dokunan bir duygu gibi körfeze çok derinden bir homurtu yayıldı. Dağın tepesi bir kül bulutunun arkasında kayboldu ve toprak öylesine şiddetle sarsıldı ki sahil adeta sıvı haline geldi. İşte bu!... Büyük patlama. Yanardağ, Saint Helens Dağı gibi patlayacak ve dünyanın en korkunç güçlerinden biri, öldürücü bir çığ biçiminde aşağıya doğru inecekti. Juan her şeyini bu kumara yatırmıştı ve neredeyse kaybediyordu. Geri dönüp Çinlilerin bir kısmını kurtarmak için artık çok geçti. Gözleri yaşlarla doldu ve çenesinin sert çizgisi hiç gevşemedi.

"Çekme halatım kesmek zorundayız," dedi Max.

Cabrillo yanıtlamadı.

"Juan bunu yapmak zorundayız. Eğer buradan sağ çıkacaksak, şu yanardağ ile aramıza birkaç mil mesafe koymamız gerekir."

Max'in sözlerinden kuşku duymuyordu. Sıcak lav denizin ortasına kadar gelecek ve zehirli bulut yolundaki her şeyi yutacaktı. Ama Juan sessizliğini korudu.

"Hareket!" diye bağırdı Eric. "İskele bocurgatı geri dönüş yapıyor. Dakikada beş metre."

"Kayma olmalı," diye atıldı Max. "Deniz dibinde sürükleniyor."

Sanki güneş tutulmuştu. Karanlık öylesine çabuk çöktü ki Juan'ın gözleri yaşardı. Dönüp duran kül bulutları arasından Selandria'yı güçlükle görebiliyordu. Dürbünü tutan çıplak ellerine kızgın küller yapışıyordu. Yolcu gemisi hareket ediyor muydu yoksa Max'in dediği gibi çapa deniz dibini mi tarıyordu.

Sonsuz gibi gelen bir süre kimse konuşmadı. Stone'un gözleri inatla sıfır çizgisinde duran hız göstergesinden ayrılmadı.

Ardından gelen patlamadan sonra Selandria sanki neredeyse bir insan gibi çılgılık atıyordu. Çekilmenin ve fırtınanın inanılmaz baskısına artık dayanamıyordu.

"Yakaladık onu!" diye bağırdı Eric, hız göstergeleri hafifçe kıpırdarken.

Max bilgisayar ekranını açtı. "İki bocurgatta da geri dönüş var."

"Dip hızı dakikada on metre. On beş... yirmi..."

Gemi su yüzünde kalmaya çalıştıkça hız anmaya devam etti. Kayaların üzerinden çekilen gövde levhalarının itiraz çığlıkları arasında Selandria'nın denize doğru açılmasını izlerken Tory, Juan'ın elini sımsıkı tutuyordu. Çok büyük bir dalga sahile vurunca, yolcu gemisinin kıcı ilk özgürlük hareketiyle yükselince elini biraz daha sıktı.

"Serbest kaldı," diye seslendi Juan operasyon merkezine ve ekibinin sevinç çığlıklarını duydu. Sert görünümüne rağmen aslında çok duygusal olan Max, geminin düdüğünü çaldı ve tiz tebrik notaları durmadan yankılandı.

"Daha ormandan çıkmış sayılmazız," dedi Juan, Tory'yi güverteye geri götürürken. Birlikte operasyon merkezine indiler. Yine ekipten neşeli sesler yükseldi, sırtı mavi siyaha dönene kadar yumrukladı.

Selandria tekrar yüzdürülünce Juan gücün yüzde elliye indirilmesini ve arkaya dönük kameraların görüntüsünün ana ekrana yansıtılmasını istedi. Oregon, körfez boyunca hızla ilerlerken yolcu gemisinin su kesiminde sular köpürmeye başlamıştı bile.

"Aman Tanrım!" dedi Tory.

Dağın tepesi artık hiç görünmüyordu. Dağdan aşağıya sanki bir yaratılmış gibi siyah bir kül duvarı iniyor ve önüne çıkan her şeyi yok ediyordu. Yüz yıldır ayakta duran ağaçları kökünden söküp kibrit çöpü gibi fırlatıyordu. Bir saniye sonra patlamanın sesi kulak zarlarını acıtarak gemiye ulaştı.

Sıcak lav, buharlar saçarak denize kadar inince ve kül bulutu ilerlemeyi sürdürünce, Selandria'nın güvertesindeki işçiler koşar adımlarla içeri kaçtılar. Sahile çekilmiş olan diğer gemileri küller çoktan yutmuştu. Küçük gemilerden biri yan tarafa atılmıştı. İşleme atölyesini taşıyan mavna ise alabora olmuştu.

Küller Selandria'yı tümüyle sarıp kamera görüntüsünü yok ederken, "Sıkı durun!" dedi biri gereksiz yere.

Patlama Oregon'a bir balyoz gibi çarptı, kül ve ponza taşları camla n kırıp gemiyi öyle yan yatırdı ki, sancak korkuluğu denize gömüldü. Bulutun arasından sıyrılıp gölgeli gün ışığına çıkana dek doğanın öfkesini omuzlayarak yoluna devam etti.

Ekranı izlerken kimse ne kırırdıyor ne de soluk alıyordu. Saniyeler, erimiş kurşun kadar ağır ağır aktı. Ardından Selandria'nın bumu gerçeğe dönüşen bir hayalet gibi kül perdesinin arasından göründü. Gövdesi yapışkan toz içinde kalmıştı ama asla bundan daha güzel görünmemişti. Ekip dikkatle izleyerek bekledi. Minik bir hareket herkesin dikkatini çekti. Üst güvertede bir kapı usulca açılırken Mark Murphy hemen zım yaptı. Biri dışarı adım attı, çevresine bakındı ve içeriden birine işaret etti. Birkaç saniye içinde düzinelerle Çinli güverteye çıkmış sağ kalmalarını kutluyorlardı.

Maurice bir sihirbaz gibi operasyon merkezinin kapısında belirdi. Elindeki tepside üç şişe Dom Perignon şampanya ve görevdeki kişi sayısınca kristal şampanya kadehi vardı.

Gürültülü kutlamalar arasında Tory, Juan'ın kulağına fısıldadı. "Eee, hangisi kaltaktı?"

"Nee?"

"Asma köprüdeyken sen, 'Hadi kaltak, hareket et,' demiştin. Hangi kaltaktan söz ediyordun? Oregon'dan mı, yoksa Selandria'dan mı?"

"İkisi de değil."

Bu yanıtı düşünürken genç kadının dudakları aşağıya sarktı. Ardından parlak bir gülüşle aydınlandı. "Max haklı. Sen gerçekten kurnaz herifin tekisin. Doğa Ana'dan söz ediyordun."

Juan gülümsemekten kendini alamadı. "Büyük patlamadan hemen önce bir deprem olacağını biliyordum. Suyu doymuş topraklar sıvılaştırılım denen işleminden geçer. Temel olarak sarsıntılar toprağın bataklığa dönmesine yol açar diyebiliriz. Bu hareket Selandria'nın gövdesinin altındaki emiş gücünü kırdı ve çekmemize izin verdi."

"Eşikten döndük, değil mi?"

"Ancak büyük riskleri göze alırsan, büyük ödüller kazanırsın."

"Başkan," dedi Mark Murphy silah istasyonundan. "Radarda altı mil ileride, yedi mil hızla ilerleyen bir şey görünüyor."

"Römorkör," dedi Max.

"Ödüllerden söz ediyorduk."

Selandria'yı çeken Oregon'dan, kaçan römorkörü çıplak gözle görmek ancak on beş dakika sürdü. Eric'e küt burunlu römorkörü iskele tarafına almasını söyleyen Juan güverte ekibini görev başına çağırdı. Römorkörde yalnızca bir avuç korsan vardı. İki tanesi ellerinde AK47'lerle asma köprüye koştu ama Murphy, Oregon'un güvertesinde gizlenen .50 kalibrelik silahlarla ateş açınca hemen gizlendiler.

"Mike, Ski beni duyuyor musunuz?" diye seslendi Juan telsizden.

"Bizi unuttuğunuzu düşünüyordum," dedi Pulaski telsizden. "Mike ile ikimiz uzun bir yolculuğa çıktığımızı inanmaya başlamıştık."

"Üzgünüm çocuklar. Henüz izne çıkamazsınız. Römorkörün arka tarafında iki konteyner görüyorum. Hangisinin üzerindesiniz?"

"En arkadakinin."

"Kaldırma düzeneği ne durumda?"

"Hazır."

"Bir dakika içinde yanınızda olacağız," dedi Juan ve Murphy'ye döndü. "Lütfen römorkörün dümen sistemini çalışamaz duruma getirir misin?"

"Zevkle."

Bofors 40 mm. autocannon topu gizlendiği yerden çıkarttı ve römorkörün kışına altı el ateş etti. Teknenin hızı hemen düştü, gövdenin delindiği yerden benzin sızmaya başladı.

Eric Stone ellerini kontrol panelinden ayırmadan Oregon'a römorkörün tam yanına getirdi ve iki geminin arasındaki boşluk bir iki metreye inerken hızı azalttı. Gemileri bir arada tutmak için dümen ile ön motoru kullandı. Korsanların ortaya çıkma olasılığına karşı Mark Murphy gözlerini kameralardan ayırmıyordu.

Güverteadaki tayfalar Oregon'nun ana vincinin kolunu aradaki boşluğun üzerinden uzattılar ve kancayı konteynerin birkaç santim üstüne kadar indirdiler. Trono ile Ski gizlendikleri brandanın altından çıkıp kancayı daha önceden konteynere bağladıkları sıraya taktılar. Mike eliyle daireler çizince konteyner yükselmeye başladı.

Shere Singh'in ikinci büyük oğlu Muhammet Singh, babasının adamları savaşırken bir kamaraya saklandığı için ilk saldırıyı sağ olarak atlatmıştı. Çarpışmak, babasının para verdiği başka adamların göreviydi. Ama vincin römorkörün üzerine geldiğini görünce birinin kendisini soymaya hazırlandığını anladı. Tabancasını çekip köprüden fırladı avazı çıktığı kadar küfürler savurarak kış güvertesine koştu.

Mark Murphy, adamın güverteye fırladığını gördü ama .50 kalibrelik silahlardan birini doğrultmakta biraz geç kaldı.

Konteyner sarsılarak yükselmeye başlarken Singh üzerine atladı. Elleriyle tutunacağı bir yer aradı ve silahını düşürdü.

Tayfalar kabloyu geri geçip konteyneri korkuluktan aşırıttılar ve tam kolunu Oregon'a doğru çevirecekken büyük bir dalga iki geminin arasında patladı. Gemilerin birbirine çarpmasını önleyerek Stone harika bir iş başardı ama tayfalar konteynerin açıkta salınıp römorkörün köprüsüne çarpmasını önleyemediler. Konteyner ters salınımına geçtiğinde Muhammet Singh'den geriye etli kırmızı bir leke kalmıştı.

Oregon sürüklenen römorkörün ateş menzilinden uzaklaşınca görev başında olmayanlar konteynerin indirildiği ambarda toplandılar.

Ski ile Trono, Maurice'in verdiği şampanya şişeleriyle herkesi yıkadı.

"Artık büyük bir sürpriz sayılmaz!" diye bağırdı Juan gürültüyü bastırmak için. "Çünkü şu iki palyaço römorkördeyken içine bir göz atmıştı ama yine de..." sözcükleri uzatırken büyük kapakları açtı.

Ambarın ışıklandırması hazineleri incelemek için yeterli değildi ama konteynerden yayılan altın sarısı yansıma şimdiye dek gördükleri en güzel renkti.

Juan külçelerden birini alıp kazandığı bir kupa gibi başının üstünde sallarken Şirket'in tüm çalışanları çığına dönmüştü.

25

Juan Cabrillo yorgunlukla iini çekerek kanepeye yerleşti ve Zürih Havaalanından aldığı brendiden bir yudum iti. İki haftadır ilk kez dinlenebileceğini hissediyordu.

şöminede yanan ateşe gözlerini dikip, kendini alevlerin hipnotize edici dansına bıraktı.

Sahilden ekerlerken keskin kayalar Selandria'nın gövdesini delmişti. Kamçatka'nın batı sahilinde yirmi mil kadar çekmişler ve sığ bir koya götürüp dibe oturmasına izin vermişlerdi. Ayırabilecekleri tüm yiyecekleri ve revirdeki neredeyse tüm ilaçları Selandria'ya aktarmışlar ve Juan, güneye doğru yola çıkma emri vermeden önce Doktor Huxley ve ekibine yirmi dört saat istediği kadar hastayı tedavi etme izni vermişti.

İkinci rmrkr ile Sourı adlı kuru havuza Eddie'nin anlattığına göre işçilerin lm Kumsalı adı verdikleri yerin 150 mil uzağında rastlamışlardı. Cabrillo'nun tahmin ettiği gibi fırtınada güçlükle yol alıyordu. Yanından geçerken Sourı'ye hiçbir uyarı olmaksızın bir torpido yolla-mışlar ve onu çeken rmrkrn dmenini 40 milimetrelilik topla paralamışlardı.

Ancak bundan sonra Cabrillo, Rus Sahil Güvenlik ile bağlantıya geçmişti. Kendi konum-larını gizlemek için telsiz görüşmesini farklı uydulardan yapıp Ohotsk Denizi'nde birçok geminin zor durumda olduğunu bildirmiş ve GPS koordinatlarını vermişti. Çinli göçmenlere, konuştuğu kişi pek ilgi göstermemişti ama rmrkrlerden birinde yasadışı yollarla çıkarılmış altın olduğunu bildirince farklı bir tepki almıştı.

Oregon yalpayarak Vladisvostok Limanı'na girerken Asya'yı son on yılda sarsan en kötü volkanik patlamanın ardından dramatik kurtarma operasyonlarının ve inanılmaz hazinenin öyküleri her yanı sarmıştı. Rus paralı askerlerini yetkililere teslim edip gemideki gerekli onarımları yapmışlardı.

Juan, CIA'deki önemli bağlantısı olan Langston Overholt'a telefon edip bütün öyküyü anlatmıştı. Sonra Hiroshi Katsui'yi arayıp Japonya açıklarındaki korsan tehlikesinin sona erdiğini bildirmiş ve anlaştıkları ödemenin yapılmasını istemişti.

Ganimet olarak aldıkları altından elde ettikleri serveti müşterinin bilmesine gerek yoktu.

Yanardağın patlamasından iki hafta sonra Langston, Juan'a bir elektronik posta gönderdi. Körfeze ilk ulaşan kurtarma ekipleri sahildeki yolcu gemilerine sığnmış bir adamın patlamadan kurtulmuş olduğunu görmüşlerdi. Volkan akıntısı gemiyi bir buçuk metre ykseklisindeki sıcak köle gömerken bu adam bir yiyecek dolabında saklanmıştı. Adamın kendini bölgede iyi tanınan Yanardağ Bilimci Anton Savich olarak tanıttığını Juan'ın bilmek isteyeceğini düşünmüştü Langston.

Aslında Juan kendisi gitmek isterdi ama Eddie Seng'in buna daha fazla gereksinimi olduğuna karar verdi..Franklin Lincoln de yolculuğa katıldı. İki gün sonra Bernhard Volkmann 'in adıyla geri döndüler. Savich'in yasadışı yollarla çıkardığı altınlarını satın alacak bankacının adı öğrenilmişti.

"Nasil yaptınız?" diye sormuştu Juan kamarasındaki masanın karşısında duran iki adamına.

"Aslında çok basitti," demişti Eddie. "Odasına girip onu kaçırdık ve havaalanına götürürken bilmek istediklerimizi bize söylediği takdirde öldürmeyeceğimize söz verdik." "Vee?"

"Kaybedecek bir şeyi olmadığı ve kazanacağı çok şey olduğundan her şeyi anlattı."

"Vee?" diye tekrarladı Juan sanki birinin dişini çekiormuş gibi.

"Ruslar, Selandria'daki Çinlileri kurtarınca Petropavlosk civarında onları barındıracak yer olmayınca bin tanesini ne yapacaklarına karar verene onları kadar havaalanındaki bir hangara yerleştirmişler. Savich istediklerimizi bize anlattıktan sonra onunla birlikte hangara gittim ve adamların birkaçına başlarına gelen her şeyden Savich'in sorumlu olduğunu söyledim ve işleri akışına bıraktım."

Juan dikkatle Linc'e baktı.

"Dediği gibi onu öldürmeyeceğimize söz vermiştik. Kurbanlarına teslim etmek konusunda hiçbir şey söylememiştik. Biz daha uzaklaşmadan adamın çığlıkları kesilmişti bile."

Bu sözler Juan'ın İsviçre'ye geri dönüp Bernhard Volkmann ile görüşmesine yol açmıştı. Brendisini yudumlarken anımsadığı gibi görüşme tahmin ettiği kadar iyi gitmişti.

Juan'la birlikte birkaç havayolu konteyneriyle İsviçre'ye getirilen altmış ton altını Volkmann satın almayı kabul etmişti. Ayrıca satışından elde edeceği kazancın yarısıyla altın madeninde çalışmış olan Çinliler için bir vakıf kurmayı, bankasını satın varoşlara yerleşmeyi ve yaşamının geri kalanını hayır işleriyle geçirmeyi de kabul etmişti.

Buna karşılık Juan da ağgözlü herifin kafasında bir mermi deliği açmamayı kabul etmişti.

Kapı hafifçe aklatılınca Juan anılarından sıyrıldı. Patlama ve Rudolph Isphording'in kaçırılması olaylarına medyanın ilgisi çoktan azalmıştı ve Juan artık bu güvenli evi kiralayan kara gözlü, kara saçlı, kara bıyıklı İspanyol'a hiç benzemiyordu. Hiç tedirginlik hissetmeden kapıyı açtı.

"Merhaba denizci, beni hatırladın mı?" Tepesine topladığı saçları Tory'nin uzun boynunu ortaya çıkarmıştı, mavi gözlerinden ise şöminenin ateşi Juan'a yansıyor. Üst düğmeleri ilgi çekecek kadar açık bırakılmış beyaz bluzunun üzerine gri bol bir takım giymişti. Parlatıcı sürülmüş dudaklarında pek de kendinden emin olmayan bir gülümseme dolaşıyordu.

"Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyorum," diye kekeleydi Juan sonunda. Oregon, Vladivostok Limanı'na yanaşınca genç kadın veda bile etmeden çekip gitmişti.

Gölüşü biraz soldu. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Tabii tabii."

Ona bir içki hazırladı ve şömineye bakan kanepede yanına oturmak tansa bir iskemle çekip karşısına geçti.

"Senin beni tekrar görmek isteyeceğini düşünmemiştim ama Max beni Londra'dan arayıp bazı önyargılarımı yok etti. Seni neşeli korsan çetesinin küstah denizci kaptanı olarak tanıdığım için her limanda bir sevgilin olduğunu düşünmüştüm. Kılıcının sapında bir başka çentik olmak istemedim ve tekrar yanlış erkeğe âşık olup kalbim kırılmasın diye eve gidip aşk acısından uzak kalmaya karar verdim."

"Sonra Max beni aradı. Senin her limanda bir sevgilin olmadığını, daha doğrusu seni tanıdığından bu yana bir kadınla buluşmaya gittiğine tanık olmadığını anlattı. Karının bir araba kazasında sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldüğünü anlattı. Hiçbir fotoğrafını saklamamışsın. Bu olayı ona yıllar önce bir gece anlatmışsın ve karının ölümünden bu yana kendini kadınlardan uzak tutmuşsun."

Juan konuşmaya hazırlandı ama Tory yanına gelip parmağını dudaklarına dayadı.

"Ben gittikten sonra sen çekilmez biri haline gelmişsin, beni bu yüzden aradığını söyledi. Belki benden hoşlandığını ve benim de kesinlikle senden hoşlandığımı düşünüyordu. İşte böyle, bir umuda ve bir duaya kanat açarak karşıdayım. Ne dersin? Bana ne söylediğini hatırla. Ancak büyük riskleri göze alırsan, büyük ödüller kazanırsın."

"Benim evli olduğumu bir tek Max biliyordu ve ona bile tüm gerçeği anlatmamıştım," dedi Juan yavaşça. "Karımı sarhoş bir sürücünün öldürdüğünü söyledim ama sarhoş sürücünün karım olduğunu söylemedim. On, Yoo hayır, on bir yıl önceydi. Zaten iki kez rehabilitasyon kliniğine yatıp çıkmıştı ama başarılı olamamıştı. Bu kez tekrar alkole başladığını bilmiyordum. O gece evin kapısındaki polisi görünce, ne olduğunu hemen anladım."

"Çok üzüldüm." Tory'nin eli Juan'ın göğsündeydi. "Ve hâlâ yasını tutuyorsun."

Juan gözlerinin içine baktı. "Hâlâ öfkeliyim."

Sessizlik birkaç saniye sürdü. "Aslında ona öfke duymuyorsun, değil mi?" Bu bir som değil, bir yargıydı. "Kendini suçluyorsun."

"Başka kimi suçlayabilirim?"

"Örneğin karım," diyerek ceketini omzundan sıyırdı Tory. "Dinle, Juan. Max bana yakında yeni bir işe başlayacağını söyledi ve benim de bir haftalık iznim var. Her şeyi bir yana bırakıp benimle evlenmeni istiyor değilim. Hatta beni sevmek zorunda bile değilsin. Senden yalnızca dünyadaki tüm kötülükler için bir kez olsun kendini suçlamaktan vazgeçmeni ve iyi yönlerinin biraz keyfini çıkarmanı istiyorum. En son ne zamanla bir kadınla yakınlaştın?"

Bu kadar açık sözlü bir soru bedenini derinden sarstı ve yaşamının yansı boyunca inşa ettiği duvar, bir duygu seliyle yıkıldı. Elleri sanki kendiliğinden genç kadının başına sarıldı, parmakları saçlarına gömüldü. "En son..."

"Sence zamanı gelmedi mi?" diye sordu Tory ve dudaklarından öptü.

Juan onu kolayca kollarına aldı ve yatak odasına doğru götürürken kalbi bir demirci çekici gibi atmaya başladı. "Asla zamanı gelmemişti," diye fısıldadı saçlarına. "Sorun, doğru insanın gelmesiydi." Gülümseyerek devam etti. "Seni uyarmam gerekir, herhalde fazlasıyla paslanmış olabilirim."

"Kaygılanma, düğümleri çözeriz," dedi Tory boğuk bir gülüşle. "Hatta belki birkaç yeni düğüm bile atabiliriz."

CLIVE CUSSLER

Kaliforniya'nın Alhambra kasabasında büyüyen yazar, iki yıl Pasadena City Kolej'e devam ettikten sonra, Kore Savaşı'nda hava kuvvetlerine girmiştir. Askeri Hava Nakliyat Servisi'nde uçuş teknisyeni ve uçak mühendisi olarak görev yapmıştır. Ordudan terhis olduktan sonra, ülkenin en ünlü reklam ajanslarından birinde metin yazarı olarak hayata atılmış, birkaç yıl sonra da sanat yönetmenliğine yükselmiştir. Hollywood'da radyo ve televizyon reklam yazarlığı ve yapımcılığı yapmış, Cannes Film Festivali de dahil olmak üzere uluslararası çeşitli ödüller kazanmıştır.

Cussler, 1965 yılında roman yazmaya başlamış ve Dirk Pitt'in maceralarını konu alan ilk romanı 1973 yılında yayınlanmıştır. 1990 yılında yayınlanan ilk belgesel eseri The Sea Hunters, Deniz Koleji Güvernörler Kurulu ve New York Devlet Üniversitesi tarafından doktora tezi olarak kabul edilmiştir. Yine aynı eserle Mayıs 1997'de Edebiyat Doktoru unvanıyla ödüllendirilmiştir. 18 yılında kumları kolej, o tarihten bu yana bu ödülü ilk kez vermiştir. Cussler'ın kitapları yüzden fazla ülkede kırk dile çevrilmiştir. Yüz yirmi milyondan fazla okuyucusu vardır. İlk günden beri eğitimciler en ateşli okuyucuları olmuştur.

JACK DuBRUL

15 Ekim 1968'de Burlington, Vermont'ta doğmuştur. ile birlikte gerçekleştirdiği Oregon Dosyaları adlı dizi ile New York Times'ın en çok satan kitaplar listesinde yer almaktadır. Şimdiye dek Cussler ile ve İskelet Sahili adlı kitapları Türkiye'de yayınlanmıştır.

Büyük bankaların, merkez bankalarındaki altın rezervlerini tüketmesiyle dünya büyük bir ekonomik krizin eşiğine gelir. Altın ihtiyacını kirli oyunlarla karşılamak isteyen dünyanın bu en büyük bankaları, gözü dönmüş korsanlarla işbirliğine girerler.

Eski ajan Cabrillo ve dâhi ekibinin kurduğu şirket ise, tüm bu olanlardan habersiz, Oregon adlı gemileriyle insafsız korsanların peşine düşerler. Ancak kendilerini insan kaçakçılığından köle ticaretine kadar varan amansız bir takibin içinde bulurlar. Uzakdoğu, Avrupa ve Rusya üçgeninde süren , Cabrillo ve ekibini ölüme hiç olmadığı kadar yaklaştırır.

İNSAN AVCILARI DENİZLERİN

ALTINI ÜSTÜNE GETİRİYOR!

KURBANLAR ÇARESİZ... ,

AMA UNUTULAN BİR ŞEYVAR...

HİÇ KİMSE JUAN CAMILLO'YA .KARŞI KOYAMAZ

